

PROVINILÉ SLASTI

„Já
s upíry
nechodím.
Já
je zabíjím.“
Anita Blakeová

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

PROVINILÉ SLASTI

TRITON

Laurell K. Hamiltonová
Provinilé slasti

© 1993 by Laurell K. Hamilton
Translation © Lucie Lukačovičová, 2006
Cover © Alžběta Trojanová, 2006
© TRITON 2006

ISBN 80-7254-669-4

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Willie McCoy byl blbec už zaživa. Smrt na tom nic nezměnila. Seděl naproti mně, na sobě výrazně kostkovanou sportovní bundu, tmavě zelené polyesterové kalhoty. Krátké černé vlasy měl sčesané dozadu, aby nestínily úzký trojúhelníkový obličej. Vždycky mi připomínal herce vedlejších rolí v nějaké gangsterce. Takový ten typ, který prodává informace, dělá poslíčka a je postradatelný.

Samozřejmě že teď, když je Willie upír, ta část o postradatelnosti odpadla. Ale stále prodával informace a dělal poslíčka. Ne, smrt ho příliš nezměnila. Ale čistě pro jistotu jsem se mu nedívala přímo do očí. To byl standardní postup, když jsem měla co do činění s upíry. Willie byl vždycky slizoun, ale teď byl nemrtvý slizoun. Pro mne zcela nová kategorie.

Seděli jsme v mé tiché klimatizované soukromé kanceláři. Šmolkově modré stěny, o nichž si můj šéf Bert myslel, že jsou uklidňující, působily ve skutečnosti chladně.

„Vadilo by ti, kdybys si zapálil?“ zeptal se Willie.

„Ano,“ řekla jsem, „vadilo.“

„Sakra, ty mi to fakt neulehčuješ, že ne?“

Na okamžik jsem se zadívala přímo na něj. Měl dosud hnědé oči. Přistihl mě, že se dívám, a já sklopila pohled na desku stolu.

Willie se zasmál – znělo to jako sípavé zahihňání. Jeho smích se nezměnil. „Ty jo, tohle miluju. Ty se mě bojíš!“

„Nebojím. Jsem jen opatrná.“

„Nemusíš to přiznat. Cítím tvůj strach, jako by se mi otíral o tváře. Bojíš se mě, protože jsem upír.“

Pokrčila jsem rameny. Co jsem taky mohla říct? Jak lhát někomu, kdo cítí váš strach? „Proč jsi přišel, Willie?“

„Ty jo, strašně rád bych si zapálil.“ Zacukalo mu v koutku.

„Nikdy bych si nepomyslela, že upíři mají nervové tiky.“

Pozvedl ruku, téměř se dotkl tváře. Usmál se, zableskly tesáky: „Něco se prostě nezmění.“

Chtěla jsem se ho zeptat, co se mění. Jaké to je být mrtvý? Zнала jsem jiné upíry, ale Willie byl první, koho jsem znala před i po smrti. Byl to zvláštní pocit.

„Co chceš?“

„Hele, přinesl jsem ti peníze. Chci se stát tvým klientem.“

Letmo jsem na něj pohlédla, vyhnula se jeho očím. Spona na kravatě se mu zaleskla ve světle padajícím od stropu. Právě zlato. Willie dřív nikdy nic takového nenosil. Jako mrtvému se mu zjevně dařilo dobře.

„Já oživuji mrtvé pro obživu – a to není pokus o vtip. K čemu upír potřebuje oživenou zombii?“

Zavrtěl hlavou, dvě rychlá trhnutí na jednu a na druhou stranu.

„Ne, nejde o žádné vúdú. Chci tě najmout, abys vyšetřila pár vražd.“

„Nejsem soukromý detektiv.“

„Ale dostala jsi jednoho takového na smlouvu do skupiny.“

Přikývla jsem: „Mohl sis najmout přímo slečnu Simsovou. Nemusel jsi jít přese mne.“

Znovu to trhavé zavrtění hlavou:

„Ale ona neví o upírech tolik co ty.“

Povzdechla jsem si.

„Můžeme to zkrátit, Willie? Musím jít,“ podívala jsem se na hodiny na zdi, „během patnácti minut. Nerada nechávám své klienty čekat na hřbitově. Jsou pak trochu lekaví.“

Zasmál se. Jeho hihňání mi přišlo uklidňující i navzdory špičákům. Upíři by určitě měli mít sytý, melodický smích.

„To ti rád věřím. Vsadím se, že jo.“ Znenadání změnil výraz, jako by mu čísi ruka setřela úsměv.

Ucítila jsem strach jako kámen hluboko v žaludku. Upíři dokáží měnit způsob pohybu, jako když zmáčknete vypínač. Jestli umí tohle, co dalšího ještě umí?

„Víš o upírech, kteří chcípají v Distriktu?“

Položil to jako otázku, tak jsem odpověděla: „Jsem s tím případem obeznámena.“ V nové čtvrti plné upířích klubů byli zavražděni čtyři upíři. Měli vytržené srdce a useknutou hlavu.

„Pořád spolupracuješ s policajtem?“

„Stále mám smlouvu s oddělením pro tyhle nové záležitosti.“

Znovu se zasmál:

„Jasně, to nový oddělení. Málo peněz, málo lidí. Tak.“

„Právě jsi popsal většinu policejních složek v tomhle městě.“

„Možná, ale fízlové si myslí totéž co ty, Anito. Co je komu do jednoho mrtvého upíra navíc? Nové zákony to nezmění.“

Od případu Addison versus Clark uplynuly jenom dva roky. Soudní případ nám dal upravenou verzi toho, co je život a co není smrt. Vampyrismus byl ve starých dobrých Spojených státech legální. Byli jsme jedna z mála zemí, která ho uznávala. Úředníci

na imigračním se z těch houfů upířích přistěhovalců mohli zbláznit.

U soudu se řešily nejrůznější otázky. Musí dědicové vrátit dědictví? Jste vdova, pokud je váš manžel nemrtvý? Je zabití upíra vražda? Dokonce existovalo hnutí za upíří hlasovací právo. Časy se mění.

Dávala jsem se na upíra před sebou a pokrčila rameny. Opravdu jsem si myslela, že jeden mrtvý upír navíc není žádná škoda? Možná.

„Jestli věříš, že si tohle myslím, proč jsi za mnou vůbec chodil?“

„Protože jsi nejlepší v tom, co děláš. A my potřebujeme toho nejlepšího.“

Poprvé řekl „my“.

„Pro koho pracuješ, Willie?“

Usmál se úzkým tajnůstkářským úsměvem, jako by věděl něco, co bych měla vědět také. „To neřeš. Platí opravdu dobře. Chceme, aby se těmi vraždami zabýval někdo, kdo se vyzná v nočním životě.“

„Viděla jsem těla, Willie. Policii jsem řekla, co si o tom myslím.“

„A co si o tom myslíš?“ Naklonil se na židli kupředu, malé ruce položil na stůl. Nehty měl bledé, téměř bílé, bezkrevné.

„Podala jsem policii kompletní hlášení.“ Vzhledla jsem k němu, téměř jsem se mu podívala do očí.

„Ty mi neposkytneš ani tohle, co?“

„Není v mé pravomoci bavit se s tebou o policejních záležitostech.“

„Říkal jsem jim, že do toho nepůjdeš.“

„Nepůjdu do čeho? Sakra, neřekl jsi mi vůbec nic!“

„Chceme vyšetřit vraždy upírů, zjistit, čím nebo kým byly spáchány. Zaplatíme ti trojnásobek tvé obvyklé taxi.“

Zakroutila jsem hlavou. To vysvětlovalo, proč Bert, ten chamtívej všivák, tuhle schůzku zprostředkoval. Věděl o mém vztahu k upírům, ale moje smlouva mě zavazovala se alespoň sejít s jakýmkoliv klientem, který dal Bertovi zálohu. Můj šéf by pro peníze udělal cokoli. Potíž spočívala v jeho přesvědčení, že bych to měla dělat také. Budu si s Bertem brzy muset promluvit.

Vstala jsem. „Zabývá se tím policie. Já jim už teď pomáhám, jak jen mohu. Svým způsobem na tom případu už pracuju. Ušetřete si peníze.“

Nehybně seděl a zíral na mne. Nebyl strnule nehybný, jako bývají dávno mrtví, ale blížil se tomu.

Přeběhl mi mráz po zádech. Zápolila jsem s touhou vytáhnout zpoza výstřihu krucifix a dostat Willieho z kanceláře. Ale vyhodit klienta s pomocí svatého symbolu se mi zdálo poněkud neprofesionální. Tak jsem tam jen stála a čekala, až se pohne.

„Proč nám nechceš pomoci?“

„Mám teď schůzku s klienty, Willie. Je mi líto, že ti nemohu pomoci.“

„Nechceš pomoci.“

Přikývla jsem:

„Jak myslíš.“ Obešla jsem stůl, abych ho vyprovodila ze dveří.

Vystartoval jako blesk, což Willie nikdy neuměl. Ale já ho viděla a ocitla jsem se o krok z dosahu jeho natažené ruky.

„Nejsem jenom hezká tvářička, která si nechá hrabat do hlavy.“

„Viděla jsi, jak jsem se pohnul.“

„Slyšela jsem, jak ses pohnul. Jsi čerstvě mrtvý, Willie. Ať jsi upír nebo ne, musíš se toho ještě spoustu učit.“

Mračil se na mě, ruku ještě napůl vztaženou.

„Možná, ale žádný člověk by mi neuhnul tak rychle.“ Přistoupil blíž, jeho kostkovaná bunda se o mne téměř otřela. Takhle těsně u sebe jsme byli téměř stejně vysocí – spíš malí. Jeho oči byly na stejné úrovni s mýma. Upřeně jsem mu zírala na rameno.

Stálo mě veškerou vůli, abych od něj neustoupila. Sakra, ať je nemrtvý nebo ne, je to Willie McCoy. Nemínila jsem mu udělat tu radost.

„Nejsi člověk o nic víc než já,“ řekl.

Pohnula jsem se, abych otevřela dveře. Neodstoupila jsem od něj. Jen jsem přistoupila ke dveřím. Snažila jsem se přesvědčit pot na svých zádech, že mezi tím je rozdíl. Pocit chladu v mém žaludku se taky nedal oklamat.

„Už opravdu musím jít. Děkujeme vám, že jste si vzpomněli na firmu Oživovatelé Inc.“ Věnovala jsem mu svůj nejlepší profesionální úsměv – významově prázdný jako žárovka, nicméně oslnivý.

Zastavil se v otevřených dveřích.

„Proč pro nás nechceš pracovat? Musím jim něco říct, až se vrátím.“

Nebyla jsem si jistá, ale v hlase mu zaznělo cosi jako strach. Bude mít problémy, protože zklamal? Bylo mi ho líto a

uvědomovala jsem si, že je to hloupé. Probůh, byl nemrtvý, ale stál a díval se na mne a byl to pořád Willie, se svými divnými kabáty a malýma neklidnýma rukama.

„Řekni jim, ať už jsou kdokoliv, že nepracuju pro upíry.“

„Zásadní pravidlo?“ Znovu to položil jako otázku.

„Na beton.“

Obličejem mu něco problesklo, vykoukla část starého známého Willieho. Byla to téměř lítost.

„Přál bych si, abys tohle neřekla, Anito. Tihle lidé nemají rádi, když jim kdokoliv řekne ne.“

„Myslím, že už jsi přetáhl úřední hodiny. Nemám ráda, když mi někdo vyhrožuje.“

„To není výhrůžka, Anito. To je pravda.“ Upravil si kravatu, pohladil novou zlatou sponu, narovnal úzká ramena a vyšel ven.

Zavřela jsem za ním dveře a opřela se o ně. Podlamovala se mi kolena. Ale neměla jsem čas jen tak sedět a třást se. Paní Grundicková už byla pravděpodobně na hřbitově. Určitě už tam stojí s malou černou kabelkou a odrostlými syny, čeká na mě, abych povolala jejího manžela z hrobu. Vyskytla se totiž záhada se dvěma velmi odlišnými závěťmi. To znamenalo buď léta platit soudy a hádat se, nebo oživit Alberta Grundicka a zeptat se ho.

Všechno, co jsem potřebovala, jsem měla v autě, dokonce i slepice. Vytáhla jsem stříbrný krucifix zpoza blůzy a nechala ho volně viset kolem krku. Vlastním různé zbraně a vím, jak je používat. Ve stole mám schovanou devítku Browning Hi-Power. Pistole váží něco málo přes dvě libry včetně stříbrných kulek. Stříbro upíra nezabije, ale může ho odradit. Musí si pak léčit zranění stejně dlouho jako člověk. Otřela jsem si zpoceně dlaně o sukni a vyšla ven.

Craig, náš noční recepční, cosi zuřivě bušil do klávesnice. Jeho oči se rozšířily, když jsem přešla po tlustém koberci. Možná to bylo tím křížem na dlouhém řetízku. Možná to bylo řemenem od podpažního pouzdra utaženým přes záda a viditelnou pistolí. Nic z toho nekomentoval. Zapaluje mu to.

Přehodila jsem přes sebe úhledný manšestrový kabátek. Kabát sice nesplýval volně přes zbraň, ale to bylo v pořádku. Pochybovala jsem, že by si toho Grundickovi a jejich právníci všimli.

Když jsem ráno jela domů, dokonce jsem viděla východ slunce. Nenávidím východ slunce. Znamená, že jsem přetáhla a dřela celou noc. St. Louis má víc stromů kolem silnic než jakékoliv jiné město, kterým jsem kdy projížděla. Skoro bych si přiznala, že v prvních ranních červácích stromy vypadají hezky. Skoro. Můj byt působí v ranním světle vždycky tak bíle a radostně, až mě z toho berou deprese. Stěny mají stejnou vanilkovou barvu jako v každém jiném bytě, který jsem kdy viděla. Koberec je příjemně šedivý – což je lepší než obvyklejší hnědá v odstínu psího hovínka.

Mám prostorný jednopokojový byt. Všichni mi říkají, že mám hezký výhled na sousední park. Já si toho necením. Kdybych si mohla vybrat, neměla bych vůbec okna. Přežívám s těžkými závěsy, které změnil nejjasnější den v chladivý soumrak.

Pustila jsem tlumeně rádio, abych se zbavila drobných šramotů od sousedů, kteří jsou ranní ptáčata. Usnula jsem při tiché Chopinově hudbě. O minutu později zazvonil telefon.

Chvilí jsem ležela a proklínala se, že jsem zapoměla zapnout záznamník. Možná kdybych to zvonění ignorovala...? O pět zazvonění později jsem to vzdala:

„Haló?“

„Jé, promiňte, vzbudila jsem vás?“ Ženský hlas, který jsem neznala. Kdyby mi chtěla něco prodat, mínila jsem propadnout zuřivosti.

„Kdo volá?“ Zamžourala jsem na budík u postele. Bylo osm. Už jsem spala skoro dvě hodiny. Nádhera.

„Jsem Monica Vespucciová,“ řekla, jako by to všechno vysvětlovalo. Nevysvětlovalo.

„Ano?“ Snažila jsem se působit ochotně a povzbudivě. Myslím, že to znělo jako zavrčení.

„Ach, jé... aha. Já jsem Monica, pracuju s Catherine Maisonovou.“ Choulila jsem se u telefonu a snažila se přemýšlet. Po dvou hodinách spánku mi to moc nemyslí. Catherine je moje dobrá kamarádka, její jméno jsem znala. Pravděpodobně se mi o ní zmiňovala, ale nedokázala jsem si ji momentálně nikam zařadit, ani kdyby mě zabili. „Jistě, Monica, ano. Co chcete?“ I mně samotné to přišlo nezdvořilé. „Omlouvám se, jestli nezním příliš přívětivě. Dostala jsem se z práce v šest.“

„Proboha, takže jste spala jen dvě hodiny! Nechcete mě zastřelit, že ne?“

Neodpověděla jsem. Nejsem zas tak nezdvořilá. „Co potřebujete, Moniko?“

„Jistě, ano. Chystám pro Catherine loučení se svobodou. Ona se příští měsíc vdává, víte?“

Přikývla jsem, pak jsem si vzpomněla, že mě Monica nevidí, a zamumlala jsem:

„Pozvala mě na svatbu.“

„Ach, jistě, to jsem věděla. Druzičky budou mít krásné šaty, že ano?“

Ve skutečnosti jsem ani náhodou netoužila utratit sto dvacet dolarů za dlouhé růžové slavnostní šaty s nadýchanými rukávky, ale byla to Catherinina svatba. „Jak je to s tím loučením se svobodou?“

„Božíčku, blábolím nesmysly, že? A vám se určitě chce strašně spát.“

Zvažovala jsem, jestli by se vyjádřila rychleji, kdybych na ni začala rvát. Ne, spíš by se dala do pláče. „Proč voláte, Moniko?“

„No, já vím, že je to narychlo, ale všechno na mne tak nějak spadlo. Chtěla jsem vám zavolat minulý týden, ale nějak jsem se k tomu nedostala.“

Věřila jsem jí. „Pokračujte.“

„Rozloučení se svobodou je dneska večer. Catherine tvrdí, že nepijete, tak jsem si říkala, jestli byste nám nedělala řidiče.“

Chvilí jsem jen ležela, přemýšlela, jak moc se mám naštvat a jestli by mi to nějak pomohlo. Možná kdybych byla víc vzhůru, neřekla bych, co jsem si myslela:

„Nezdá se vám, že je to zatraceně narychlo vzhledem k tomu, že chcete, abych zařídila rozvoz?“

„Já vím, mrzí mě to. Jsem prostě poslední dobou tak roztržitá. Catherine mi říkala, že většinou máte v pátek nebo v sobotu v noci volno. Nemáte tenhle týden v pátek volno?“

Měla jsem, ale vážně jsem se nechtěla vzdát své jediné klidné noci kvůli té vymydlené hlavince na druhém konci drátu.

„Mám.“

„Skvělé! Dám vám adresu a můžete nás vyzvednout po práci. Vyhovuje vám to?“

Nevyhovovalo, ale co jsem měla říct? „V pořádku.“

„Máte tužku a papír?“

„Říkala jste, že jste Catherinina kolegyně, že?“ Začínala jsem se na Moniku rozpomínat.

„No ano.“

„Vím, kde Catherine pracuje. Nepotřebuju adresu.“

„Jéje, samozřejmě, to bylo ode mne hloupé. Tak se uvidíme kolem páté. Oblečení do společnosti, ale žádné podpatky. Možná půjdeme dnes večer tančit!“

Nenávidím tanec. „Jistě, tak zatím.“

„Uvidíme se večer!“

Telefon oněměl. Zapnula jsem záznamník a zachumlala se zpátky pod pokrývku. Monica pracovala s Catherine – čili byla právníčka. Děsivé pomýšlení. Možná patřila k lidem, kteří jsou organizačně schopní jenom v práci. Hm, ne.

Pak, když už bylo příliš pozdě, mě napadlo, že jsem mohla prostě to pozvání odmítnout. Sakra. Dneska jsem vážně blesk. No dobrá, přece to nemůže být tak strašné. Dívat se na cizí lidi, jak se ožerou jako dogy. Jestli mi bude přát štěstí, tak mi někdo ještě pozvrací auto.

Když jsem konečně usnula, zdál se mi šílený sen. Così o té ženě, kterou jsem neznala, o koláči s kokosovým krémem a o pohřbu Willieho McCoye.

3

Monica Vespucciová měla na šatech placku s nápisem „Upíři jsou také lidé!“ To nebyl slibný začátek večera. Přišla v bílé hedvábné blůze s vysokým límcem, který kontrastoval s opálenou pletí, jejíž tmavý odstín mělo zjevně na svědomí solárium. Krátké vlasy perfektně sestřižené a make-up bezchybný.

Placka mi měla napovědět, jaký druh oslavy Monica naplánovala. Občas mi to zkrátka myslí poněkud pomalu.

Já jsem měla na sobě černé džíny, boty ke kolenům a purpurovou blůzu. Vlasy jsem si upravila, aby se hodily k oblečení, černé lokny těsně k ramenům červené halenky. Sytá, téměř hnědo-černá barva mých očí se hodí k vlasům. Jen moje plet' se nápadně liší, je příliš světlá, germánského typu, oproti jinak latinskoamerickému vzhledu. Můj přítel, s nímž už jsem se dávno rozešla, mě jednou popsál jako panenku z čínského porcelánu. Myslel to jako kompliment. Nevzala jsem to tak. Mám své důvody, proč s nikým nechodím.

Blůza měla dlouhé rukávy, aby nebylo vidět pouzdro s nožem na pravém zápěstí a jizvy na levé paži. Pistoli jsem nechala

zamčenou v kufru auta. Nepředpokládala jsem, že by se loučení se svobodou vymklo z rukou.

„Mrzí mě, že jsem odkládala přípravu večírku až na poslední chvíli, Catherine. Proto jsme jen tři. Všichni ostatní mají nějaký program,“ řekla Monica.

„To jsou mi věci – lidi mají nějaký program na pátek večer,“ poznamenala jsem. Monica na mě zírala, jako by se snažila pochopit, jestli žertuji nebo ne.

Catherine na mě vrhla varovný pohled. Věnovala jsem jim oběma svůj nejlepší andělský úsměv. Monica se usmála také. Catherine se nedala oklamat.

Monica vyrazila tanečním krokem dolů ulicí, šťastná jak nalitá škeble. Přitom měla k obědu jen dva drinky. To nebylo dobré znamení.

„Bud hodná,“ zašeptala Catherine.

„Co jsem zase řekla?“

„Anito.“ Její hlas zněl stejně jako kdysi hlas mého otce, když jsem se zdržela venku dlouho do noci. Povzdechla jsem si:

„S tebou prostě dneska není žádná zábava.“

„Míním si dnes večer užít spoustu zábavy.“ Vztáhla ruce k obloze. Pořád ještě měla na sobě svůj zmačkaný oblek. Vítr jí rozvlnil dlouhé měděné vlasy. Nikdy jsem se nedokázala rozhodnout, jestli by Catherine byla hezčí, kdyby si vlasy ostříhala – takže by vynikla její tvář – nebo jestli je tak krásná právě díky vlasům.

„Když už se mám vzdát volného večera, pak si to míním užít – nesmírně,“ prohlásila. V posledním slově zazněla jakási divokost. Vzhledla jsem ke Catherine:

„Nemáš v úmyslu opít se do němoty, že ne?“

„Možná.“ Zatvářila se samolibě.

Věděla, že nesouhlasím, nebo spíš nerozumím pití. Nerada se zbavuji zábran. Pokud jsem se měla uvolnit, chtěla jsem mít kontrolu nad tím, jak moc se uvolním.

Auto jsme nechaly na parkovišti o dva bloky dál, za plotem z tepaného železa. Tady dole u řeky skoro nebylo kde zaparkovat. Úzké hrbolaté silničky a prastaré chodníky byly postaveny pro koně, ne pro auta. Ulice byly čerstvě umyté po letní bouři, která se přehnala, zatímco jsme obědvaly. Nad našimi hlavami se zatřpytily první hvězdy jako diamanty přichycené na sametu.

„Hněte sebou, slimejší!“ zaječela Monica. Catherine se na mě podívala a zakřenila se. Vzápětí už běžela za Monikou.

„Proboha,“ zamumlala jsem. Možná, že kdybych při obědě pila, tak bych teď také běžela. Ale pochybovala jsem o tom.

„Nechovej se jak stará panna!“ zavolala Catherine.

Stará panna? Dohnala jsem je svižnou chůzí. Monica se chichotala. Nějak jsem věděla, že se bude chichotat. Podezírala jsem je, že se smějí mně.

Monica se uklidnila natolik, aby mohla napodobit zlověstný divadelní šepot:

„Víte, co leží za tímhle rohem?“

Ve skutečnosti jsem to věděla. Poslední vražda upíra se odehrála pouhé čtyři bloky odtud. Byly jsme ve čtvrti, které upíři říkají Distrikt. Lidé ji nazývají Nábřeží nebo Krvavé náměstí – podle toho, jestli zrovna mluví hrubě nebo ne.

„Provinilé slasti,“ řekla jsem.

„Ale nééé, zkazila jsi překvapení!“

„Co jsou Provinilé slasti?“ zeptala se Catherine.

Monica se zachichotala:

„Jé, bezva, takže překvapení nakonec není pokažené!“
Zavěsila se do Catherine. „Slibuju, že se ti tam bude líbit!“

Catherine možná ano. Já jsem věděla, že mně ne, ale stejně jsem je následovala za roh. Nápis nade dveřmi byl z úžasného pokrouceného neonu v barvě čisté krve. Ta symbolika mi rozhodně neunikla.

Vystoupaly jsme po třech širokých schodech; před otevřenými, zarážkou zajištěnými dveřmi stál upír. Měl černé vlasy, vojenský sestřih a nevelké světlé oči. Jeho široká ramena div neprotrhla těsnou černou košili, kterou měl na sobě. Není po smrti trochu zbytečné zvedat činky?

Už na prahu jsem slyšela šum hlasů, smích a hudbu. Hluboký mumlavý zvuk mnoha lidí na malém prostoru, kteří se rozhodli se bavit.

Upír stál zcela strnule vedle dveří. Přesto v něm jakýsi pohyb byl, jistá živost, jak to lze nazvat pro nedostatek jiných výrazů. Nemohl být mrtvý déle než dvacet let, kdoví jestli. Ve tmě vypadal téměř lidsky, dokonce i mně to tak přišlo. Dnes v noci už se napil. Jeho kůže měla zdravou barvu. Vypadal vyloženě růžolící. Takhle působí dávka čerstvé krve.

Monica mu stiskla paži: „Och, to jsou svaly.“

Zašklebil se, zableskly tesáky. Catherine zalapala po dechu. Zašklebil se ještě víc.

„Tady Buzz je můj starý známý, že ano, Buzzí?“ řekla Monica.

Upír Buzz? To určitě. Ale on přikývl:

„Běž dovnitř, Moniko. Tvůj stůl je připravený.“

Stůl? Jaký vliv tady Monica má? Provinilé slasti je jeden z nejnavštěvovanějších klubů v Distriktu, tady neberou rezervace.

Na dveřích byla velká cedule s nápisem: „Nevstupujte prosím s kříží, krucifixy ani jinými svatými symboly.“ Přečetla jsem si ji a prošla kolem. Neměla jsem v úmyslu nechat se obrát o svůj křížek.

„Anito, je od tebe tak milé, že jsi přišla,“ ozval se sytý melodický hlas.

Patřil majiteli klubu Jean-Claudovi, vyššímu upírovi. Vypadal přesně tak, jak má upír vypadat. Jemně zvlněné vlasy propletené s bělostnými krajkami starobylé košile, krajky spadající přes bledé ruce s dlouhými prsty. Košile nebyla zapnutá, zčásti odhalovala hubenou hrud' a rámovala ji další nadýchanou krajkou. Většina mužů by nemohla nosit něco takového. Upír v tom ale vypadal naprosto mužně.

„Vy dva se znáte?“ zeptala se Monica překvapeně.

„Ano,“ odtušil Jean-Claude, „já a slečna Blakeová jsme se už setkali.“

„Pomáhala jsem policii s případy na Nábřeží.“

„Anita je jejich odborník přes upíry.“ Slovo „odborník“ nechal vyznít něžně, hřejivě a lehce nemravně.

Monica se zahihňala. Catherine zírala na Jean-Clauda široce rozevřenýma, nevinnýma očima. Dotkla jsem se její paže, ona sebou trhla, jako by se probudila ze snu. Nenamáhala jsem se s šeptáním, protože jsem věděla, že by nás upír stejně slyšel:

„Důležité bezpečnostní doporučení – nikdy se nedívej upírovi do očí.“

Přikývla. Ve tváři se jí mihl první náznak strachu.

„Tak krásné mladé dívce bych nikdy neublížil.“ Jean-Claude vzal Catherininu ruku a pozvedl ji k ústům. Jen lehký dotek rtů. Catherine se začervenala.

Políbil ruku i Monice. Podíval se na mě a zasmál se:

„Neboj se, moje malá oživovatelko. Nedotknu se tě. To bych podváděl.“

Přistoupil ke mně. Upřeně jsem zírala na jeho hrud. Mezi krajkami prosvítala téměř skrytá vypálená jizva. Měla tvar kříže. Před kolika desítkami let mu někdo vypálil kříž do masa?

„Stejně jako pro tebe by bylo nespravedlivou výhodou, kdybys měla u sebe krucifix.“

Co jsem mohla říct? Svým způsobem měl pravdu.

Škoda, že to není samotný tvar kříže, co upírům vadí. Jean-Claude by byl pěkně v hajzlu. Naneštěstí takový kříž musí být posvěcený a zaštitěný vírou. Ateista ohánějící se křížem proti upírovi skýtá vážně smutný pohled.

„Na co myslíš, Anito?“ Vydechl moje jméno, zašeptal mi je zblízka do tváře. Měl tak zatraceně uklidňující hlas. Chtěla jsem vzhlédnout a podívat se, jak se při těch slovech tváří. Jean-Clauda fascinovala moje částečná odolnost vůči jeho trikům. A ještě vypálená jizva ve tvaru kříže na mé paži. Připadala mu zábavná. Kdykoliv jsme se setkali, snažil se mě okouzlit a já se snažila ho ignorovat. Zatím jsem vždycky vyhrála.

„Nikdy předtím jsi proti mému kříži nic nenamítal.“

„Tehdy jsi spolupracovala s policií. Dnes ne.“

Zírala jsem na jeho hrud' a přemýšlela, jestli je ta krajka tak jemná, jak vypadá. Pravděpodobně ne.

„Jsi si tak málo jista vlastními schopnostmi, maličká oživovatelko? Věříš, že veškerá tvoje odolnost vůči mně je skryta v tom kousku stříbra, co máš na krku?“

Tomu jsem nevěřila, ale věděla jsem, že kříž pomáhá. Jean-Claude připouštěl, že mu je dvě stě pět let. Za dvě staletí získá upír spoustu moci. Naznačoval, že jsem zbabělá. Nejsem.

Zvedla jsem ruce, abych si sundala řetízek. Odstoupil ode mne a obrátil se zády. Kříž se stříbrně leskl v mých dlaních. Objevila se u mne světlavá žena. Podala mi ústřížek s číslem a převzala kříž. Hezké – šatnářka přes posvátné předměty.

Cítila jsem se bez kříže najednou jako nahý. Spala i sprchovala jsem se s ním.

Jean-Claude ke mně znovu přistoupil: „Dnešnímu představení neodoláš, Anito. Někdo ti učaruje.“

„Ne,“ řekla jsem. Je ale těžké dělat drsnou, když zíráte někomu na hrudník. Vážně potřebujete vidět do očí, když chcete dělat drsnáka – ale to nešlo.

Zasmál se. Zvuk, který jako by se mi otíral o kůži, jako dotek kožešiny. Hřejivý a stejně lehce páchnoucí smrtí. Monica mě popadla za paži: „Tohle se ti bude líbit, slibuju.“

„Ano,“ pronesl Jean-Claude, „bude to noc, na kterou nikdy nezapomeneš.“

„To má být výhrůžka?“

Znovu se zasmál tím nechutně hřejivým smíchem: „Tohle je místo slasti, Anito, ne násilí.“

Monica mě tahala za ruku:

„Rychle pojď, představení začne co nevidět!“

„Představení?“ zeptala se Catherine. Musela jsem se usmát:
„Vítej v jediném upířím striptýzovém klubu na světě, Catherine.“
„Děláš si srandu.“
„Čestný skautský.“ Pohled mi zalétl zpátky ke dveřím, ani nevím proč. Jean-Claude stál zcela nehybně, ani náznak čehokoliv, jako by tam ani nebyl. Když se pohnul, bledá ruka se dotkla rtů. Poslal mi přes pokoj polibek. Začal večerní program.

4

Náš stůl se skoro dotýkal pódia. V místnosti se prolínala vůně různého alkoholu se smíchem, a když upíří číšníci procházeli mezi stoly, ozvalo se několik afektovaných výkřiků. Bylo slyšet podtón strachu. Ten zvláštní druh hrůzy, který zažijete na horské dráze nebo u hororového filmu. Bezpečné hrůzy.

Světla zhasla. Místností zazněly vysoké a pronikavé výkřiky. Na okamžik skutečný strach. Ze tmy se ozval Jean-Claudův hlas: „Vítejte v klubu Provinilé slasti. Jsme zde, abychom vám sloužili. Abychom změnili ve skutečnost vaše nejtemnější myšlenky.“

Slova zněla jako hedvábný šepot brzy k ránu. Sakra, v tom, co dělal, byl vážně dobrý.

„Ptali jste se někdy sami sebe, jaké by bylo ucítit na kůži můj dech? Na hrdle moje rty? Tvrdý dotek zubů? Sladkou, ostrou bolest špičáků? Vaše srdce divoce tlukoucí proti mé hrudi? Vaše krev proudící do mých žil? Sdílet sami sebe? Dát mi život i vědět, že opravdu nemohu žít bez vás – vás všech?“

Potmě je všechno důvěrnější a já měla pocit, jako by mluvil jenom ke mně, ke mně jediné. Byla jsem pro něj zvláštní, jeho vyvolená. Ne, to není pravda. Každá žena v klubu se určitě cítí stejně. Jsme všechny jeho vyvolené. Když už nic jiného, tak tohle byla pravda.

„První host našeho večera má tutéž představu. Chce vědět, jak chutná nejsladší polibek. Předstoupí před vás, aby s vámi tuto úžasnou zkušenost sdílel.“ Nechal temnotou proniknout ticho, až se mi zdálo, že moje srdce tlučé příliš nahlas.

„Dnes večer vystoupí – Phillip!“

Monica zašeptala: „Phillip!“ Publikem projelo zájknutí, pak se ozvalo polohlasné skandování:

„Phillip, Phillip...“ Zvuk se rozléhal tmou kolem nás jako modlitba.

Světla se začala pomalu rozsvěcet, jako když v kině skončí film. Uprostřed pódia stála postava. Od pasu nahoru oblečený do bílého trička. Žádný svalovec, ale pevně stavěný. Žádný výjimečný krasavec. Další oblečení se skládalo z kožené bundy, těsných džín a vysokých bot. Jako by přišel přímo z ulice. Husté hnědé vlasy mu sahaly po ramena.

Do soumravného ticha zazněla hudba. Muž se pohupoval do rytmu, lehce kroužil boky. Začal si svlékat koženou bundu, téměř jako ve zpomaleném filmu. Hudba v pozadí nabrala na důrazu. Spolu s ní i tanečnickův pohyb. Bunda sklouzla na pódium. Muž na chvíli strnule hleděl do publika, abychom si mohli prohlédnout, co na něm bylo k vidění. Vnitřní stranu lokte na obou pažích brázdily jizvy, kůže tvořila vystouplé bílé pásy zjizvené tkáně.

Ztěžka jsem polkla. Nebyla jsem si jista, co se bude dít, ale vsadila bych se, že se mi to nebude líbit.

Oběma rukama si odhrnul vlasy z obličeje. Houpavým krokem došel vyzývavě k okraji jeviště. Stanul blízko našeho stolu, díval se dolů, na nás. Jeho krk vypadal jako ruka fetišáka.

Musela jsem se odvrátit. Všechny ty drobné stopy po zubech, drobné jizvy. Pozvedla jsem oči a uviděla jsem, že Catherine má skloněnou hlavu. Monica se nakláněla ze židle, ústa pootevřená.

Tanečník pevně vzal za tričko a trhl. Rozervaná látka mu sklouzla z hrudi. Výkřiky publika. Několik hlasů volalo jeho jméno. Usmál se oslnivým, zářivým, dokonale sexy úsměvem.

Na jeho hladké, odhalené hrudi byly další jizvy: bílé, zarůžovělé, čerstvé, staré. Jenom jsem seděla a zírala s otevřenou pusou.

„Panebože!“ zašeptala Catherine.

„Je úžasný, ne?“ zeptala se Monica. Letmo jsem se na ni podívala. Zvonový límec jí sklouzl a odhalil dvě úhledné ranky, docela staré, už skoro zajizvené. Kristepane.

Hudba propukla s plnou silou. Muž tančil, svíjel se, otáčel, do každého pohybu dával sílu celého těla. Nad levou klíční kostí měl shluk bílých jizev, rozervaných a zdeformovaných. Sevřel se mi žaludek. Upír mu rozedral kůži nad klíční kostí, potrhal ho, jako pes trhá kus masa. Věděla jsem to, protože jsem měla podobnou jizvu. Mnoho podobných jizev.

V rukou návštěvníků se objevily bankovky, hojně jak houby po dešti. Monica mávala svými penězi jako vlajkou. Nechtěla

jsem Phillipa u našeho stolu. Musela jsem se k Monice naklonit, aby mě bylo slyšet přes hudbu:

„Prosím tě, Moniko, nelákej ho sem!“

Když se ke mně obrátila, věděla jsem, že už je pozdě. Zjizvený Phillip stál na scéně, shlížel na nás. Zadívala jsem se do jeho velice lidských očí.

Viděla jsem, jak Moničina krční tepna pulzuje. Dívka si olízla rty, oči měla široce rozevřené. Zastrčila mu bankovku zepředu do kalhot.

Rukama neklidně přelétala po jeho jizvách. Sklonila se a začala ho líbat na zjizvené břicho a zanechávala přitom stopy od červené rtěnky. Zatímco ho líbala, pomalu si klekal, a tím nutil její rty putovat výš a výš nahoru po hrudi.

Klesl na kolena a ona mu přitiskla ústa na tvář. Odhrnul si vlasy z krku, jako by věděl, co Monica chce. Olízla nejčerstvější jizvu, jazyk měla malý a růžový jako kočka. Slyšela jsem ji roztřeseně zavzdychat. Kousla ho, rty se sevřely kolem rány. Phillip sebou trhl bolestí nebo možná jen překvapením. Zakousla se pevněji, krk se jí napjal. Sála krev z jeho zranění.

Podívala jsem se přes stůl na Catherine. Zírala na ty dva v němém úžasu.

Dav začínal šílet, lidé křičeli a mávali bankovkami. Phillip se odtáhl od Moniky a přesunul se k dalšímu stolu. Monica se zhroutila dopředu, hlava jí klesla do klína, paže zůstaly bezvládně viset.

Omdlela? Natáhla jsem se, abych s ní zatřásla, a uvědomila jsem si, že se jí nechci dotknout. Lehce jsem stiskla její rameno. Pohnula se, otočila hlavu, aby se na mne podívala. Byla malátná a naplněná jako po milování. Rty vypadaly bledé, protože si setřela většinu rtěnky. Nebyla v bezvědomí. Jen si užívala dohru.

Odtáhla jsem se od ní a otřela si ruku o džíny. Potily se mi dlaně.

Phillip byl zpátky na pódiu. Přestal tančit. Jen nehybně stál. Od Moniky mu zůstala malá kruhová skvrnka na krku.

Ucítila jsem, jak se přes dav přelévá vliv staré mysli.

„Co se děje?“ zeptala se Catherine.

„To je v pořádku,“ řekla Monica. Seděla na židli vzpřímeně, oči napůl zavřené. Olízla si rty a protáhla si ruce nad hlavou. Catherine se obrátila ke mně:

„Anito, co to je?“

„Upír,“ odušila jsem.

Obličejem jí probleskl strach, ale nezůstal tam dlouho. Dívala jsem se, jak strach ustupuje pod silou upírovy mysli. Pomalu se obrátila, aby viděla na Phillipa, který čekal na jevišti. Catherine nic nehrozilo. Tato masová hypnóza nebyla osobní a nepřetržovala.

Upír nebyl ani tak starý, ani tak dobrý jako Jean-Claude. Seděla jsem na místě, cítila tlak a proud sta let jeho moci, ale na mě to nestačilo. Vnímala jsem ho, jak se blíží mezi stoly. Hodně se snažil, aby měl jistotu, že ho ubozí smrtelníci neuvidí přicházet. Prostě se objeví mezi nimi jako kouzlem.

Upíra se vám nepovede překvapit příliš často. Otočila jsem se, abych na něj viděla, když jde k pódiu. Všechny lidské tváře, které jsem zahlédla, byly uchvácené, plné očekávání, slepě obrácené k jevišti. Upír byl vysoký, měl výrazné lící kosti, dokonalý jako manekýn, jako socha. Vypadal příliš mužně na to, aby byl krásný, a příliš bezchybně na to, aby byl skutečný.

Prošel mezi stoly, na sobě příznačný upíří oděv, černý frak a bílé rukavičky. Zastavil se u vedlejšího stolu, aby se rozhlédl. Držel publikum v hrsti své mysli, bezmocné a čekající. Jenže jsem tam seděla já a zírala na něj, i když ne přímo do očí.

Překvapeně strnul. Nic člověku nezvedne sebevědomí tak, jako když rozhodí stoletého upíra.

Podívala jsem se přes něj na Jean-Clauda. Díval se na mne. Pozdravila jsem ho zvednutou skleničkou. Odpověděl pokývnutím hlavy.

Vysoký upír stanul vedle Phillipa. Phillip měl oči bezvýrazné, jako všichni smrtelníci v sále. Kouzlo – nebo co to bylo – vyvanulo. Upír myšlenkou probudil publikum, lidé zalapali po dechu. Magie!

Náhlé ticho přerušil Jean-Claudův hlas: „Představuji vám Roberta! Přivítejte ho na jevišti!“

Dav začal šilet, tleskat a křičet. Catherine tleskala spolu s ostatními. Zjevně to na ni udělalo dojem.

Hudba se opět změnila, pulzovala a duněla vzduchem, téměř bolestivě nahlas. Upír Robert začal tančit. S tušenou agresivitou se pohyboval do rytmu hudby. Odhodil bílé rukavičky do publika. Jedna mi přistála u nohou. Nechala jsem ji tam.

„Zvedni ji,“ vybídla mě Monica. Jen jsem mávla rukou. Od sousedního stolu se naklonila cizí žena, táhla z ní whiskey: „Vy to nechcete?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Vstala, snad aby zvedla rukavičku. Ale Monica byla rychlejší. Žena se posadila zpátky a zatvářila se nešťastně.

Upír se zčásti svlékl, odhalil hladkou klenbu hrudníku. Zalehl na pódiu a začal dělat kliky na špičkách prstů. Publikum řvalo nadšením. Na mě to neudělalo nejmenší dojem. Věděla jsem, že by dokázal jednou rukou zvednout auto, kdyby chtěl. Co je ve srovnání s tím pár kliků?

Robert se dal do tance kolem Phillipa. Phillip mu čelil, ruce lehce pokrčené před sebou, jako by očekával útok. Kroužili kolem sebe. Hudba se ztišila, až byla jen jemným podbarvením pohybu na scéně.

Upír se začal přisunovat blíž k Phillipovi. Phillip se pohnul, jako by chtěl utéct z jeviště. Upír se náhle ocitl před ním, zahradil mu cestu k úniku.

Nepostřehla jsem pohyb. Upír se prostě objevil před Phillipem. Nepostřehla jsem ho. Po zádech mi mrazivě přeběhl strach a vyrazil mi dech. Šálení mysli jsem nevycítila, ale došlo k němu.

Jean-Claude stál o dva stoly dál. Pozvedl bledou ruku v pozdravu směrem ke mně. Ten hajzl se mi vloudil do mysli, aniž bych o tom věděla. Publikum zalapalo po dechu a já pohlédla zpátky na jeviště.

Oba muži teď klečeli. Upír zkroutil Phillipovi jednu paži za záda. Druhou rukou chytil Phillipovy dlouhé vlasy, zakláněl mu hlavu v bolestivém úhlu.

Phillip měl oči rozšířené a plné strachu. Tanečník nebyl pod vlivem upírovy mysli. Nebyl pod vlivem! Byl plně při vědomí a měl strach. Panebože! Ztěžka dýchal, hrud se mu trhaně zvedala a klesala.

Upír pohlédl do publika a zasyčel, ve světle se zableskly tesáky. Zasyčení změnilo krásnou tvář v cosi zvířeckého. Dav vycítil jeho hlad. Touhu tak silnou, až se mi křečovitě stáhl žaludek.

Ne, tohle s ním nebudu sdílet. Zaryla jsem si nehty do dlaně a soustředila se. Pocit pominul. Bolest pomohla. Povolila jsem třesoucí se prsty a uviděla na kůži čtyři drobné pŕlměsíce, které se pomalu plnily krví. Hlad se přeléval kolem, naplňoval dav, ale mě ne. Mě ne.

Přitiskla jsem si kapesník na ruku a snažila se vypadat nenápadně.

Upír zaklonil hlavu.

„Ne,“ zašeptala jsem.

Upír udeřil, zakousl se do masa. Phillipův výkřik se odrazil ozvěnou od zdí klubu. Hudba náhle umlkla. Nikdo se nepohnul. Bylo by slyšet spadnout špendlík.

Tiché zvuky sání porušily ticho. Phillip začal sténat, hlas ukrytý hluboko ve staženém hrdle. Znovu a znovu krátké bezmocné zvuky.

Podívala jsem se na dav. Všichni to prožívali s upírem, vnímali jeho hlad, touhu, cítili, jak se krmí. Možná sdíleli Phillipovu hrůzu, nevím. Mne se to netýkalo a byla jsem za to vděčná.

Upír vstal, nechal bezvládného a nehybného Phillipa dopadnout na pódium. Vstala jsem, aniž jsem si to uvědomila. Tanečnickova zjizvená hrud' se pohnula v hlubokém trhavém nádechu, jako by probíjel ze záhrobí. Možná tomu tak opravdu bylo.

Byl naživu. Zase jsem si sedla. Podlamovala se mi kolena. Po rukou mi stékal pot a páčil mě v rankách na dlani. Žil a užíval si to. Nevěřila bych tomu, kdyby mi to někdo vyprávěl. Řekla bych mu, že lže.

Závislák na upířím kousnutí. Přisahám bohu, teď už mě nic nepřekvapí!

„Kdo chce polibek?“ zašeptal Jean-Claude.

Po dobu jednoho úderu srdce se nikdo nepohnul. Pak se tu a tam zvedly ruce s bankovkami. Ne mnoho, ale pár jich bylo. Většina lidí vypadala zmateně, jako by se probudili ze zlého snu. Monica zamávala penězi.

Phillip ležel tam, kam dopadl, hrud' se mu zvedala a klesala.

Upír Robert přešel k Monice. Zasunula mu bankovku za kalhoty. Přitiskl svá zkrvavená ústa s dlouhými špičáky na její rty. Polibek byl dlouhý a vášnivý, jazyky se propletly. Ochutnávali jeden druhého.

Upír se odtáhl od Moniky. Snažila se ho stáhnout zpátky, ale on se odtrhl. Obrátil se ke mně. Zavrtěla jsem hlavou a ukázala mu prázdné ruce. Žádné peníze, vážení.

Chňapl po mně rychle jako had. Nebyl čas přemýšlet. Moje židle s třesknutím dopadla na podlahu. Stála jsem těsně mimo jeho dosah. Normální člověk by jeho pohyb neviděl. Upír měl, jak se říká, po ftákách.

Z publika se zvedl šum hlasů, jak se lidé snažili si uvědomit, co se vlastně stalo. Jen vaše milá obvodní oživovatelka, vážení, nic, nad čím byste se měli vzrušovat. Upír na mě stále ještě zíral.

Jean-Claude náhle stál vedle mě, neviděla jsem ho přicházet.

„Jsi v pořádku, Anito?“

Jeho hlas skrýval věci nevyjádřené slovy. Sliby šeptané ve ztemnělých pokojích pod chladivými pokrývkami. Vtáhl mě do sebe, chtivě se vrhl na mou mysl jako bezdomovec na drobné a byla to nádhera. Píííisk, třísk do uší; upír mi vypadl z hlavy a zůstal v uctivém odstupu.

To mi zapípal pager. Zamrkala jsem a zavravorala, opřela se o stůl. Jean-Claude se natáhl, aby mě podepřel.

„Nedotýkej se mě,“ řekla jsem.

Usmál se:

„Samozřejmě.“

Zmáčkla jsem tlačítko, abych pager umlčela. Díky Bohu, že si vším pager k opasku a necpu ho do kabelky. Jinak bych ho možná nezaslechla. Zavolala jsem si z telefonu u baru. Policie si žádala mých znalostí na Hillcrestském hřbitově. Budu muset pracovat, i když mám volný večer. Hurá! A myslela jsem to vážně.

Nabídla jsem Catherine, že ji vezmu s sebou, ale chtěla zůstat. Ať už se říká o upírech cokoliv, jsou fascinující. Mají to v popisu práce stejně jako pití krve a noční šichty. Je to její věc.

Slíbila jsem, že se vrátím včas a odvezu je domů. Pak jsem si u šatnářky vyzvedla kříž a schovala ho za výstřih.

Jean-Claude stál u dveří.

„Skoro jsem tě dostal, má malá oživovatelko,“ poznamenal. Letmo jsem mu pohlédla do obličeje, pak rychle na zem.

„Skoro se nepočítá, ty zakomplexovaná pijavice.“

Jean-Claude se zaklonil a zasmál. Jeho smích za mnou zněl do noci, jako by se mi o záda otíral samet.

5

Rakev ležela převrácená na stranu. Po tmavém laku se táhly bělavé stopy drápů. Světle modré polstrování z falešného hedvábí bylo rozsápané a vytrhané. Na povrchu se zřetelně rýsoval krvavý otisk dlaně. Vypadala skoro jako lidská.

Z té starší ze dvou mrtvol zbyl jen rozervaný hnědý oblek, čistě ohlodaná prstní kost a chomáč vlasů. Nebožtík byl blondák.

Druhé tělo se válelo o necelé dva metry dál. Mrtvý měl oblečení roztrhané na cáry. Někdo mu rozpáral hrudník a rozlámal žebra jako sirky. Většina vnitřních orgánů byla pryč, hrudní koš

vypadal jako vydlabaný kus dřeva. Jenom obličej zůstal nedotčený. Neskutečně rozšířené světlé oči hleděly na letní oblohu plnou hvězd.

Byla jsem vděčná za to, že je tma. V noci vidím docela dobře, ale v temnotě zmizí barvy. Krev vypadala černá. Zachovalejší mrtvola se ztrácela ve stínu stromů. Neviděla bych ji, pokud bych nepřišla až k ní. Udělala jsem to. Změřila jsem stopy zubů osvědčeným svinovacím metrem. V gumových rukavicích jsem ohledala tělo a snažila se najít nějaké indicie. Nic.

Na místě činu jsem měla volnou ruku. Všechno už bylo natočeno a vyfoceno z každého myslitelného úhlu. Vždycky jsem až ten poslední „odborník“, kterého zavolají. Sanitáři čekali, až skončím, aby mohli mrtvoly odvézt.

Skončila jsem. Věděla jsem, co toho člověka zabilo. Ghúlové. Zúžila jsem možný výběr na jeden konkrétní druh nemrtvého. Bod pro mě! Jenže to jim mohl říct i koroner.

Pod kombinézou, kterou jsem si natáhla přes šaty, jsem se začínala potit. Původně mi sloužila při bodání upírů kulem do srdce, ale začala jsem ji používat při ohledání místa vraždy. Na kolenou a dole na nohou mi ulpěly černé skvrny. Na trávě zůstalo tolik krve... Pane Bože, děkuji ti, že se na to nemusím dívat za denního světla.

Nevím, proč je takový pohled horší ve dne, ale je pak podstatně pravděpodobnější, že mě bude strašit ve snech. Krev je vždycky červenohnědá a hustá... V noci se všechno zdá tlumenější, mnohem méně skutečné – za což jsem vděčná.

Rozepnula jsem si kombinézu a nechala ji volně viset přes šaty. Opřel se do mě úžasně chladný vítr. Vzduch voněl deštěm, blížila se další bouřka. Kolem stromů a skrz křoviny se táhla policejní páska. Jedna žlutá smyčka se ovíjela kolem nohou kamenného anděla. Páska se v silícím větru třepetala a praskala. Seržant Rudolf Storr ji nadvzedl a přešel ke mně.

Rudolf měl černé vlasy krátce zastřižené nad ušima, byl vysoký metr osmdesát a postavou připomínal zápasníka. Šel rázným svižným krokem. Dolf byl šéfem nejnovějšího policejního útvaru. Oficiálně velitel místního oddělení pro supernaturální trestné činy – M. O. S. T. Měl na starost veškeré zločiny spojené s nadpřirozenem. Rozhodně to nebyl kariérní postup. Willie McCoy měl pravdu. Tohle oddělení bylo jen polovičatým pokusem uklidnit liberály a tisk.

Dolf někoho důkladně našťval, jinak by tu nebyl. Ale Dolf, protože by to jinak nebyl on, se rozhodl, že i tady udělá, co je v

jeho silách. Byl jako živel. Na nikoho neřval, ale všichni makali, protože to byl Dolf.

„Takže...?“ obrátil se na mne. To je celý Dolf – úžasně mnohomluvný.

„Zaútočil na něj ghúl.“

„A?“

Pokrčila jsem rameny:

„A na tomhle hřbitově ghúlové nejsou.“

Shlížel na mě s pečlivě neutrálním výrazem. Je v tom dobrý. Nerad ovlivňuje lidi. „Ale právě jsi řekla, že toho muže napadl ghúl.“

„Ano, ale musel přijít odněkud zvenčí.“

„Vážně?“

„Nikdy jsem neslyšela o ghúlech, kteří by se vypravili tak daleko od svého domovského hřbitova.“ Podívala jsem se na něj a snažila se zjistit, jestli pochopil, co jsem mu právě řekla.

„Pověz mi něco o ghúlech, Anito.“ Vytáhl svůj osvědčený zápisník a nachystal si propisku.

„Tenhle hřbitov je stále ještě vysvěcený – Hřbitovy zamořené ghúly jsou obvykle velmi staré nebo na nich někdo provedl přesně dané satanistické nebo vúdú rituály. Zlo svým způsobem opotřebovává požehnání, až je nakonec půda znesvěcena. Jakmile k tomu dojde, ghúlové se buď nastěhují, nebo vylezou z hrobu. Nikdo přesně neví, jak to probíhá.“

„Co myslíš tím, že to nikdo neví?“

„V zásadě...“

Zavrtěl hlavou, upřel pohled do poznámek a zamračil se: „Vysvětlí mi to.“

„Upíra vytvoří jiný upír. Zombii vzkřísí z mrtvých oživovatel nebo kněz vúdú. Ghúlové, pokud je známo, prostě sami od sebe vylezou z hrobu. Vyskytla se teorie, že ghúly se stávají extrémně zlí lidé. To neberu. Nějakou dobu se věřilo, že lidé, které pokousala nadpřirozená bytost – lykantrop, upír a tak podobně – se stanou ghúly. Ale viděla jsem opuštěné celé hřbitovy, kde se z každé mrtvoly stal ghúl. Ani omylem na ně všechny nemohlo zaživa zaútočit něco nadpřirozeného.“

„Dobrá. Takže nevíme, odkud se ghúlové berou. Co o nich víme?“

„Ghúlové na rozdíl od zombii nehnijí. Udržují si svou fyzickou schránku podobně jako upíři. Jsou o trochu chytřejší než zvířata, ale ne o mnoho. Jsou zbabělí a nenapadnou člověka, pokud není zraněný nebo v bezvědomí.“

„Jsem si setsakra jistej, že napadli hrobníka.“
 „Možná byl bez sebe.“
 „Jak to?“
 „Někdo ho mohl omráčit.“
 „Nakolik je to pravděpodobné?“
 „Velmi málo. Ghúlové nespolupracují ani s lidmi, ani s jinými nemrtvými. Zombie poslouchají příkazy, upíři jsou samostatně myslící tvorové. Ghúlové se podobají smečce zvířat, snad vlkům, ale jsou mnohem nebezpečnější. Nechápu, co je spolupráce. Pokud nejsi jiný ghúl, tak jsi buď maso, nebo něco, před čím je potřeba se schovat.“
 „Tak co se tady stalo?“
 „Dolfe, ghúlové by museli urazit poměrně značnou vzdálenost, aby se na tenhle hřbitov dostali. Na míle daleko žádný jiný není! Ghúlové nemigrují. Takže možná, ale opravdu jen možná, napadli hrobníka, když se je snažil odehnat. Měli před ním utéct. Zřejmě neutekli.“
 „Mohlo by to být něco nebo někdo, kdo se za ghúla jen vydává?“
 „Snad. Ale pochybuji o tom. Oběť byla téměř sežraná, ať už zaútočilo cokoliv. Člověk by to mohl udělat, ale člověk nedokáže takhle rozervat tělo. Prostě nemá dost síly.“
 „Upír?“
 „Upíři nežerou maso.“
 „Zombie?“
 „Možná. Vyskytly se vzácné případy, kdy se zombie trošku zcvokla a začala útočit na lidi. Zdá se, že zombie touží po mase. Pokud ho nedostanou, začnou se rozkládat.“
 „Myslel jsem si, že zombie se vždycky rozkládají.“
 „Masožravé zombie vydrží mnohem déle než ty obyčejné. Vím o případu jedné ženy, která i po třech letech stále vypadá jako člověk.“
 „Oni ji nechají volně pobíhat a žrát lidi?“
 Usmála jsem se: „Krmí ji syrovým masem. Pokud si vzpomínám, v tom článku psali, že má nejraději jehněčí.“
 „V článku?“
 „Každé povolání má svůj profesní časopis, Dolfe.“
 „A jak se jmenuje ten váš?“
 Pokrčila jsem rameny: „*Oživovatel*, jak jinak?“
 Opravdu se usmál: „Dobrá. Nakolik je pravděpodobné, že to udělaly zombie?“

„Nepřiliš. Zombie se nepohybují ve smečce, pokud jim to někdo nepřikáže.“

„Ani,“ zkontroloval si poznámky, „ty masožravé zombie?“

„Jsou jenom tři zdokumentované případy. Vždy šlo o samotářské lovce.“

„Takže pokud to mám shrnout: buď lidožravé zombie, nebo nový druh ghulů.“

Přikývla jsem:

„Jo.“

„Oukej, díky. Promiň, že jsem tě otravoval, když máš volno.“ Zavřel zápisník a zadíval se na mě. Skoro se šklebil: „Váš recepční říkal, že jsi na nějakém loučení se svobodou.“ Povytlhl obočí. „Chlastačka, co?“

„Neprud, Dolf.“

„To by mě ani nenapadlo.“

„Tak jo,“ prohlásila jsem, „pokud mě už dál nepotřebujete, zmizím.“

„Prozatím jsme skončili. Zavolej mi, kdyby tě napadlo cokoli dalšího.“

„Provedu!“ Vrátila jsem se k autu. Zkrvavené gumové rukavice jsem nacípala do igelitky v kufru. Zaváhala jsem nad kombinézou a nakonec jsem ji složila a položila na tašku. Mohla bych ji vzít ještě jednou na sebe.

„Bud’ dneska opatrná, Anito. Nerad bych, abys něco slízla,“ křikl za mnou Dolf. Ohlédla jsem se. Ostatní muži mi zamávali a jednohlasně zvolali: „Čau, láááásko!“

„Dejte mi svátek.“

„Kdybych věděl, že máš ráda nahé chlapy, určitě bych s tím mohl něco udělat!“ zahulákal jeden z nich.

„Toho tvýho vážně vidět nechci, Zerbrowski,“ odpálila jsem ho.

Rozchechtali se, jeden z nich popadl Zerbrowskiho kolem krku: „A máš to, kámo... Vzdej to, vždycky tě dostane!“

Nastoupila jsem do auta. Doléhal ke mně mužský smích a kdosi se mi nabízel za sexuálního otroka. Nejspíš Zerbrowski.

6

Do Provinilých slastí jsem se vrátila chvílku po půlnoci. Jean-Claude stál zcela nehybně pod schody. Opíral se o zed’. Pokud

dýchal, nebylo to vidět. Vítr si pohrával s krajkou na jeho košili. Po hladké bledé tváři splýval černý pramínek vlasů.

„Je z tebe cítit cizí krev, *ma petite*.“

Sladce jsem se na něj usmála: „Toho jsi neznal.“

Když znovu promluvil, hlas měl hluboký a temný, plný potlačované zuřivosti. Jako by se do mě opřel studený vítr. „Zabíjela jsi upíry, moje malá oživovatelko?“

„Ne,“ zašeptala jsem chraptivě. Jean-Claude takhle nikdy předtím nemluvil.

„Říkají ti Popravčí, víš o tom?“

„Ano.“ Nijak mi nevyhrožoval, ale v tu chvíli by mě nic na světě nedonutilo projít kolem něj. Stejně dobře mohli zatlouct dveře.

„Kolik máš zářezů na pažbě?“

Tenhle rozhovor se mi ani za mák nelíbil. Stácel se špatným směrem. Znáám jednoho vyššího upíra, který vycítí lež. Nerozuměla jsem Jean-Claudovi, ale nemínila jsem mu lhát. „Čtrnáct.“

„A ty říkáš o nás, že jsme vrazi!“

Zírala jsem na něj; nebyla jsem si jistá, co mám podle něj říct.

V tu chvíli sešel ze schodů upír Buzz. Podíval se na Jean-Clauda, pak na mne, potom zaujal své místo u dveří, silné ruce založené na prsou.

„Užil sis pauzu?“ zeptal se Jean-Claude.

„Ano, pane. Děkuji.“

Vyšší upír se usmál. „Už jsem ti říkal několikrát, Buzzi, abys mě neoslovoval pane.“

„Ano, pa... Jean-Claude.“

Starší upír se zasmál svým typicky úžasným, téměř výstavním smíchem. „Pojď, Anito, půjdeme dovnitř, je tam tepleji.“

Na ulici bylo přes šestadvacet stupňů. Nechápala jsem, o čem to probůh mluví. Netušila jsem, o čem jsme se to vlastně několik předchozích minut bavili.

Jean-Claude vyšel po schodech nahoru. Sledovala jsem, jak mizí v budově. Stála jsem a dívala se na dveře, nechtělo se mi dovnitř. Něco nebylo v pořádku, a já nevěděla co.

„Půjdete dál?“ zeptal se Buzz.

„Nepředpokládám, že byste zašel do klubu a řekl Monice a té zrzce, aby šly ven...“

Usmál se, zableskly tesáky. Většina čerstvých upírů se ráda blýskne svými špičáky. Líbí se jim, jak se člověk lekne. „Nemůžu opustit svoje místo. Před chvílí jsem měl pauzu.“

„Očekávala jsem podobnou odpověď.“

Zakřenil se na mě.

Vstoupila jsem do přítmi klubu. Šatnářka na mě čekala u dveří. Dala jsem jí svůj kříž, ona mi podala ústřížek. To nebyla férová výměna. Jean-Clauda jsem nikde neviděla.

Catherine stála na pódiu, naprosto nehybná, oči rozšířené. V obličeji měla zranitelný křehký výraz, jaký mívají spící lidé; vypadala jako dítě. Na jejích dlouhých měděných vlasech se třpytila světla. Poznám hluboký tranz, když ho vidím.

„Catherine,“ vydechla jsem a rozběhla se k ní. Monica seděla u stolu, dívala se, jak se blížím. Na rtech jí pohrával hnusně vědoucí úsměv.

Byla jsem už skoro na pódiu, když se za Catherininými zády objevil upír. Nevyšel zpoza opony, prostě se zjevil. Sakra. Poprvé jsem pochopila, co vlastně vidí smrtelníci. Kouzlo.

Upír se na mne zadíval. Měl jemné zlaté vlasy, slonovinovou pleť, oči jako hluboké tůně. Zavřela jsem oči a potřásla hlavou. Tohle není možné. Nikdo není tak dokonale krásný.

V kontrastu s obličejem měl téměř obyčejný hlas. „Zavolej na ni,“ přikázal mi.

Otevřela jsem oči a zjistila, že celé publikum se dívá na mne. Zalétla jsem pohledem ke Catherinině prázdné tváři a věděla jsem, co se stane. Ale musela jsem to zkusit jako kterýkoli nevědomý návštěvník. „Catherine! Catherine, slyšíš mě?“

Vůbec se nepohnula. Jen hrud' se jí slabě zvedala dechem. Catherine byla naživu. Ale na jak dlouho? Upír ji dostal do hlubokého tranzu. Od téhle chvíle mu patří její život. Znamená to, že ji teď může kdekoli a kdykoli zavolat a ona přijde. „Catherine, prosím!“ Nedalo se nic dělat, neštěstí bylo hotovo. Do háje! Neměla jsem ji tu nechávat!

Upír jí sáhl na rameno. Zamrkala. Překvapeně a vyděšeně se rozhlédla, pak se nervózně zasmála: „Co se stalo?“

Upír jí políbil ruku. „Teď jsi zcela v mé moci, krásko.“

Znovu se zasmála. Nechápala, že jí právě řekl naprostou pravdu. Dovedl ji ke kraji pódia a dva číšníci jí pomohli usadit se zpátky ke stolu.

„Točí se mi hlava,“ zamumlala.

Monica ji pohladila po ruce: „Byla jsi skvělá.“

„Co jsem dělala?“

„Povím ti to pak. Představení ještě neskončilo.“ Při druhé větě se podívala na mne.

V tu chvíli jsem věděla, že mám problém. Upír na jevišti mě upřeně pozoroval. Cítila jsem tíhu toho pohledu.

Upírova vůle, síla, osobnost – nazvěte to jakkoliv – se do mne opírala. Jako lezavý vítr. Naskočila mi z toho husí kůže.

„Já jsem Aubrey,“ promluvil upír. „Řekni, jak se jmenuješ ty.“

Vyschlo mi v krku. Ale o jméno nešlo. Mohla jsem mu ho říct: „Anita.“

„Anita. Hezké.“

Podlomila se pode mnou kolena a já se svezla na židli. Monica na mě zírala rozšířenýma dychtivýma očima.

„Pojď, Anito. Pojď ke mně na pódium.“ Neměl tak dobrý hlas jako Jean-Claude. Prostě ne. Postrádal barvu, ale vůle ovládající ten hlas se nepodobala ničemu, s čím jsem se kdy setkala. Byla stará, strašlivě stará. Pod tlakem jeho mysli jako by mě bolely všechny kosti v těle.

„Pojď.“

Znovu a znovu jsem vrtěla hlavou. Na víc jsem se nezmohla. Neměla jsem slova ani pořádné myšlenky, ale věděla jsem, že nesmím opustit tuhle židli. Pokud k němu teď přijdu, ovládne mě stejně jako Catherine. Pot mi promáčel blůzu na zádech.

„Pojď ke mně! Hned!“

Vstala jsem, aniž jsem věděla jak. Panebože, stůj při mně! „Ne!“ Zaryla jsem nehty do dlaně. Seděla jsem si kůži a přivítala osvobozující bolest. Mohla jsem zase dýchat.

Jeho mysl ustoupila jako moře při odlivu. Cítila jsem se lehká a prázdná. Ztěžka jsem se opřela o stůl. Vedle mne se objevil upíří číšník. „Nebraňte se mu. Rozzuří ho, když se mu někdo brání.“

Odstrčila jsem ho. „Kdybych se mu teď nebránila, tak bych mu patřila!“

Číšník vypadal téměř jako člověk, byl čerstvě mrtvý. Na jeho tváři se usadil výraz... strachu.

Zavolala jsem na tu bytost na jevišti: „Půjdu, pokud mě nebudeš nutit!“

Monica zalapala po dechu. Nevšímal jsem si jí. Musela jsem přečkat příštích několik okamžiků, na ničem jiném nezáleželo.

„Rozhodně pojď,“ řekl upír.

Pustila jsem se stolu a zjistila, že dokážu stát, aniž bych upadla. Bod pro mne. Dokonce jsem mohla chodit. Dva body pro mne. Upřeně jsem se dívala na tvrdou, vyleštěnou podlahu. Když se soustředím jen na chůzi, všechno bude v pořádku. Do zorného pole se mi dostal první schůdek k pódiu. Pozvedla jsem oči.

Aubrey stál uprostřed scény. Dokonale nehybný. Nesnažil se mě přivolat k sobě. Jako by tam ani nebyl. Podobal se děsivé prázdnotě. Vnímala jsem jeho strnulost jako tepání v hlavě. Myslím, že by mohl stát na otevřeném prostranství a neviděla bych ho, pokud by sám nechtěl.

„Pojď.“ Ne hlas, ale zvuk v mé hlavě. „Pojď ke mně.“

Pokusila jsem se ustoupit, ale nešlo to. Cítila jsem srdce až v krku, nemohla jsem dýchat. Dusila jsem se. Stála jsem a síla jeho vůle se svíjela proti mně.

„Neodporuj mi!“ vykřikl v mé mysli.

Někdo bezhlesně křičel. Já. Kdybych se přestala bránit, bylo by to stejně snadné jako utopit se, když přestanete zápasit s vodou. Poklidná smrt. Ne, ne. „Ne.“ I mně samé zněl vlastní hlas cize.

„Cože?“ zasyčel překvapeně.

„Ne,“ řekla jsem a zadívala se na něj. Naše pohledy se střetly, vnímala jsem tepající tíži mnoha staletí. V tu chvíli ve mně procitlo to, co mě činilo oživovatelkou a pomáhalo mi povolávat mrtvé z hrobu – ať už to bylo cokoli. Podívala jsem se Aubreyemu do očí a zůstala nehybně stát.

Pomalou roztáhl rty v širokém úsměvu. „Tak půjdu já k tobě.“

„Prosím... Prosím ne!“ Nemohla jsem ustoupit, jeho mysl mě držela jako okovy za sametu. Sotva jsem dokázala zůstat na místě, neběžel k němu.

Zastavil se, naše těla se téměř dotýkala. Oči měl tmavé, dokonale hnědé, bezedné, nekonečně hluboké. Odvrátila jsem se. Po čele mi stékal pot.

„Cítím z tebe strach, Anito.“

Chladnou rukou mi přejel po tváři. Roztřásla jsem se a nemohla se ovládnout. Něžně se probíral mými vlasy. „Pročpak jsi tak odmítavá?“

Cítila jsem jeho dech na obličeji, pak na krku – hedvábně jemný, hřejivý, důvěrný. Aubrey se zhluboka, rozechvěle nadechl, cítila jsem jeho hlad a touhu. Zasyčel na diváky a oni zakňourali strachem. Přeběhl mi mráz po zádech. On to vážně udělá!

Prolétla mnou hrůza a s ní oslepující vlna adrenalinu. Prudce jsem se od upíra odtáhla, upadla jsem a drápala se po všech čtyřech pryč.

Něčí ruka mě popadla kolem pasu a zvedla mě. Vykřikla jsem a udeřila loktem dozadu. Zasáhla jsem, slyšela jsem upíra zalapat po dechu, ale jeho stisk zesílil. Zesílil tak, že mi málem praskala žebra.

Roztrhla jsem si rukáv, látka povolila. Aubrey mě odhodil, dopadla jsem na záda. Sklonil se nade mnou, tvář zkřivenou hladem. Odrhnul rty a odhalil tak matně se lesknoucí špičáky.

Někdo vyběhl na pódium. Jeden z číšníků. Upír znovu zasyčel, po bradě mu tekly sliny. Nezůstalo v něm nic lidského.

Bleskově se na mě vrhl v šíleném záchvatu hladu. Zapřela jsem stříbrný nůž proti jeho srdci. Po hrudi mu stékal pramínek krve. Vrčel a chňapal po mně jako pes na konci řetězu. Vykřikla jsem.

Strach mě vyprostil z jeho moci. Nezůstalo nic než hrůza. Vyrázil proti mně, nůž se mu zaryl hlouběji do těla. Krev mi stékala po ruce a na blůzu. Jeho krev.

V tu chvíli se objevil Jean-Claude. „Aubrey, pust' ji!“

Upír vydal hluboké hrdelní zavrčení jako zvíře.

„Sundej ho ze mě, nebo ho zabiju!“ Hlas jsem měla strachem vysoký a tenký jako malá holčička. Aubrey ucouvl, prokousl si vlastní ret.

„Sundej ho ze mě!“ zaječela jsem.

Jean-Claude na něj začal tiše mluvit francouzsky. Prostě jen klečel vedle nás a něco šeptal. Znělo to sametově a konejšivě, i když jsem řeči nerozuměla. Upír zavrčel a chňapl po něm, chytil Jean-Clauda za zápěstí.

Vyšší upír zasykl bolestí.

Mám Aubreyho zabít? Stihnu ho probodnout dřív, než mi roztrhá krk? Jak rychlý asi je? Zdálo se mi, že přemýšlím neuvěřitelně rychle, že mám spoustu času, abych se rozhodla a jednala.

Aubrey mi klečel na nohou. Najednou se zdál těžší.

„Můžu teď vstát?“ zeptal se chraplavě, ale klidně.

V obličeji měl opět lidský výraz, příjemný, přitažlivý. Ale na mne už iluze nepůsobila. Viděla jsem ho bez masky a ten pohled se mi vryl do paměti. „Vstaň. Pomalu.“

Roztáhl rty v širokém sebevědomém úsměvu. Odtáhl se ode mne, pomalu, jako obyčejný člověk. Jean-Claude mu naznačil, ať ustoupí až k oponě.

„Nestalo se ti nic, *ma petite*?“

Sklopila jsem oči ke zkrvavenému stříbrnému noži. Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím.“

„Nechtěl jsem, aby se tohle stalo.“ Pomohl mi posadit se a já jsem mu to dovolila. V sále bylo naprosté ticho. Diváci věděli, že se něco zvrtilo. Viděli pravdu za okouzlující maskou. V publiku byla spousta bledých vyděšených tváří.

Od nadloktí mi visel roztržený rukáv, který jsem si zničila, když jsem se snažila dostat k noži.

„Prosím, schovej ten nůž,“ řekl Jean-Claude.

Pohlédla jsem na něj, poprvé se mu podívala do očí a necítila jsem nic. Nic než prázdnotu.

„Dávám ti své slovo, že se odtud bezpečně dostaneš. Schovej ten nůž.“

Ruce se mi třásly tak, že jsem nůž zasunula zpátky do pouzdra až na třetí pokus. Jean-Claude se na mě usmál se stisknutými rty. „Teď odejdeme ze scény.“ Pomohl mi vstát. Upadla bych, kdyby mě nezachytil. Pevně svíral mou levou ruku, krajka na jeho rukávu se mi otírala o kůži. A ta krajka vůbec nebyla jemná.

Jean-Claude vztáhl druhou ruku k Aubreyemu. Pokusila jsem se odtáhnout, ale šepem mě zarazil: „Neboj se. Ochraním tě, přísahám.“

Uvěřila jsem mu. Nevím proč, možná proto, že jsem neměla komu jinému věřit. Dovedl mě a Aubreyho k okraji pódia. Sytým hlasem konejšivě oslovil dav: „Doufáme, že se vám líbilo naše malé melodrama. Bylo velmi realistické, není-liž pravda?“

Lidé v publiku neklidně poposedávali, ve tvářích jasně vepsaný strach.

Jean-Claude se na mě usmál. Pustil Aubreyho ruku, rozepnul mi levý rukáv a odhalil tak mou popáleninu. Tmavý kříž kontrastoval s bílou kůží. Diváci mlčeli, stále ještě nechápali. Jean-Claude si odhrnul krajkou z hrudi a odhalil tak svou vlastní jizvu ve tvaru kříže.

Chvíli bylo překvapené ticho, pak místností zaburácel potlesk. Výkřiky, volání a hvízdání znělo kolem nás.

Mysleli si, že jsem upír a všechno byla součást představení. Dívala jsem se na Jean-Claudův usměvavý obličej a na shodné jizvy: na jeho hrudi a na mojí paži.

Jean-Claude mě stáhl do úklony. Když se konečně potlesk začal utišovat, vyšší upír mi pošeptal: „Musíme si promluvit, Anito. Na tvém chování závisí život tvojí kamarádky Catherine.“

Zadívala jsem se mu do očí. „Ty, co mi tu jizvu udělali, jsem zabila.“

Široce se usmál, ale špičáky téměř neodhalil. „Jaká rozkošná shoda okolností. Já taky.“

Jean-Claude nás odvedl přes oponu a za scénu. Na svůj výstup tam čekal další upíří striptér. Byl oblečený jako gladiátor včetně kovového hrudního plátu a krátkého meče: „Teda, tohle číslo netrumfnu! K čertu.“ Trhnutím rozhrnul oponu a vyšel na pódium.

Přistoupila k nám Catherine, ve tváři takbledá, že na ní pihy vypadaly jako skvrny od hnědého inkoustu. Jestlipak vypadám taky takbledá? Ne. Nemám na to plet’.

„Panebože. Není ti nic, Anito?“ zeptala se.

Opatrně jsem překročila kabely, které se táhly po podlaze zákulisí, a opřela jsem se o zeď. Znovu jsem se učila dýchat.

„V pohodě,“ zalhala jsem.

„Anito, co se děje? Co měla znamenat ta scéna? Ty nejsi upírka o nic víc než já!“

Aubrey za jejími zády tiše zasyčel, špičáky vyceněné, ze rtu mu tekla krev. Ramena se mu otrásala tlumeným smíchem.

Catherine mě chytila za paži. „Anito?“

Objala jsem ji a ona objetí opětovala. Nenechám ji takhle umřít! To prostě nepřipustím! Odtáhla se ode mne a zadívala se mi do obličeje. „Řekni něco.“

„Neměli bychom si promluvit v mé kanceláři?“ zeptal se Jean-Claude.

„Catherine s námi nemusí jít.“

Aubrey popošel blíž. Vypadalo to, že se jeho kůže v šeru třpytí jako drahokam. „Myslím, že by se k nám měla připojit. Tohle se jí týká – velmi osobně.“ Olízl si krev ze rtů, jazyk měl růžový a rychlý jako kočičí.

„Ne. Chci ji z téhle záležitosti vynechat, ať už toho dosáhnu jakkoliv!“

„Jaké záležitosti? O čem to mluvíš?“

„Nakolik je pravděpodobné, že s tím půjde na policii?“ zeptal se Jean-Claude.

„Jít na policii kvůli čemu?“ Catherine s každou otázkou zvyšovala hlas.

„A jestli půjde?“

„Tak zemře,“ odtušil Jean-Claude.

„Tak moment,“ vyjela Catherine. „Vyhrožujete mi?“

Vztekl jí vrátil barvu do tváří.

„Šla by na policii,“ řekla jsem.

„Tvoje volba.“

„Promiň, Catherine, bude lepší, když si nic z tohoto nebudeš pamatovat.“

„A dost! Jdeme pryč! Hned!“ Popadla mě za ruku a já se nesnažila ji zastavit.

Aubrey stanul přímo za ní. „Podívej se na mne, Catherine.“

Strnula, zaryla prsty do její dlaně, svaly jí proběhlo neuvěřitelné napětí. Ona se brání! Bože, pomoz jí! Jenže nemá žádnou magii ani krucifix. Síla vůle nestačí, ne proti něčemu takovému jako je Aubrey.

Ruka se jí svezla volně podél těla, prsty se najednou uvolnily. Dlouze, rozechvěle vydechla. Zírala na cosi nad mou hlavou, na cosi, co jsem já nemohla vidět.

„Promiň, Catherine,“ zašeptala jsem.

„Aubrey jí může smazat vzpomínky na tuhle noc. Bude si myslet, že příliš pila, ale neodstraní to poškození.“

„Vím. Jediné, co může zlomit Aubreyho nadvládu nad ní, je jeho smrt.“

„Ona bude dřív práchnivět v hrobě, než se to stane.“

Zadívala jsem se na něj, na krvavou skvrnu na jeho košili. Věnovala jsem mu velmi obezřetný úsměv.

„To drobné poranění byla jen náhoda, nic víc. Nemysli si o sobě příliš,“ ucedil Aubrey.

Nemysli si o sobě příliš! Vážně zábavné. Sotva jsem se udržela, abych se nezasmála. „Chápu tvou výhrůžku, Jean-Claude. Buď udělám, co chcete, nebo Aubrey dokončí, co s Catherine začal.“

„Pochopila jsi situaci naprosto správně, *ma petite*.“

„Neříkej mi tak. Co konkrétně ode mě chcete?“

„Věřím, že Willie McCoy ti to už řekl.“

„Chcete mě najmout, abych vyšetřovala vraždy upírů?“

„Přesně.“

„Tohle,“ ukázala jsem na Catherininu nepřítomnou tvář, „nebylo vůbec nutné. Mohli jste mě zmlátit, ohrožovat na životě, nabídnout mi víc peněz. Mohli jste udělat spoustu jiných věcí, než jste přistoupili k tomuhle.“

Usmál se se stisknutými rty. „To všechno by ale zabralo čas. A buďme k sobě upřímní – nakonec bys stejně odmítla.“

„Možná.“

„Takhle nemáš na vybranou.“

Na tom něco bylo. „Dobrá, беру ten případ. Spokojen?“

„Velmi,“ řekl Jean-Claude mírně. „Co s tvou kamarádkou?“

„Chci, aby jela domů taxíkem. A taky požaduji záruky, že ji ten starý dlouhozub nezabije tak jako tak.“

Aubrey se začal smát, sytý smích se nakonec změnil v hysterické syčení. Upír se zlomil v pase a třásl se smíchy. „Dlouhozub... To se mi líbí.“

Jean-Claude na něj letmo pohlédl. „Dám své slovo, že jí nikdo neublíží, pokud nám pomůžeš.“

„Bez urážky, ale to nestačí.“

„Pochybuješ o mém slově,“ zavrčel hněvivě.

„Ne. Ale nejsi to ty, kdo drží Aubreyho na uzdě. Pokud se ti nemusí zodpovídat ze svých skutků, nemůžeš ručit za jeho chování.“

Aubreyho smích se vytratil do několika slabých zahihňání. Nikdy předtím jsem neslyšela upíří hihňání. Nebyl to příjemný zvuk. Aubrey se přestal smát úplně a narovnal se. „Nikdo mě nedrží na uzdě, děvče. Jsem svým vlastním pánem.“

„No tak, teď vážně. Kdybys byl víc než pětisetletý vyšší upír, vymetl bys se mnou pódium. Jenomže...“ pozvedla jsem ruce dlaněmi nahoru, „... se ti to nepovedlo, což znamená, že jsi velmi starý, ale nejsi svým vlastním pánem.“

„Jak se opovažuješ?“ Zavrčení hluboko v hrdle, obličej potemněl vzteky.

„Uvažuj, Aubrey! Odhadla tvůj věk s tolerancí padesát let. Nejsi vyšší upír a ona to poznala. Potřebujeme ji.“

„Musí se naučit pokoře.“ Aubrey přešel ke mně, strnulý vztekem, zatínal a povoloval pěsti.

Jean-Claude vstoupil mezi nás. „Nikolaos chce, abychom ji přivedli nezraněnou.“

Aubrey zaváhal. Zavrčel, čelisti cvakly naprázdno. Cvaknutí jeho zubů o sebe znělo tupě a vztekle.

Vzájemně se měřili pohledem. Cítila jsem, jak spolu jejich vůle zápolí, bylo to jako vzdálený vítr. Zježily se mi vlasy za krkem. Aubrey se vzteklým zamrknutím odvrátil pohled jako první. „Nerozhněvám si svého pána.“ Zdůraznil slovo „svého“, čímž dal jasně najevo, že Jean-Claude není „jeho“ pán.

Dvakrát jsem ztěžka polkla a znělo mi to až příliš hlasitě. Jestli mě chtěli vyděsit, tak se setsakra snažili. „Kdo je Nikolaos?“

Jean-Claude se ke mně obrátil, tvář klidnou a krásnou. „To není otázka, kterou bychom mohli zodpovědět my.“

„To má znamenat co?“

Usmál se, opatrně, aby neukázal špičáky. „Pojďme posadit tvou kamarádku do taxíku, ať se jí nic nepříhoda.“

„Co Monica?“

Ušklíbl se, ukázal zuby. Vypadal upřímně pobaven. „Máš strach o její bezpečí?“

V tu chvíli jsem to pochopila – špatně načasované loučení se svobodou, na němž jsme byly jen my tři. „Měla za úkol nalákat mne a Catherine sem.“

Pokývl hlavou, jednou dolů, jednou nahoru.

Zatoužila jsem jít zpátky ke stolu a rozmlátit Monice hubu. Čím déle jsem o tom přemýšlela, tím lepší nápad to byl. Jako mávnutím kouzelného proutku v tu chvíli Monica rozhrnula oponu a vešla do zákulisí. Usmála jsem se na ni a byl to skvělý pocit.

Zarazila se, pohlédla z Jean-Clauda na mne a zase zpátky. „Jde všechno podle plánu?“

Vykročila jsem k ní. Jean-Claude mě chytil za rameno. „Neubližuj jí, Anito. Je pod naší ochranou.“

„Přísahám, že jí dnes v noci nezkřívím ani vlásek. Jen jí chci něco říct.“

Pomalů mě pustil, jako by si nebyl jist, zda je to dobrý nápad. Přistoupila jsem k ní tak těsně, až se naše těla téměř dotýkala.

„Jestli se Catherine něco stane, zabiju tě,“ zašeptala jsem jí zblízka do obličeje.

Ušklíbla se, s pevnou vírou ve své ochránce. „Oživilo by mě jako jednu z nich.“

Cítila jsem, že vrtím hlavou. Pomalý a přesný pohyb, kousek doprava, kousek doleva. „Vyřežu ti srdce.“ Pořád jsem se usmívala a nemohla jsem přestat. „Pak ho spálím a popel nasypu do řeky. Rozuměla jsi mi?“

Slyšitelně polkla. Opálení poněkud zezelenalo. Přikývla. Zírala na mne, jako bych byla nějaký strašák.

Myslím, že mi uvěřila. Lábuž. Nerada plýtvám opravdu dobrými výhružkami.

8

Sledovala jsem, jak Catherinin taxík mizí za rohem. Neohlédla se, nezamávala ani nepromluvila. Zítra ráno se probudí s matnými vzpomínkami. Prostě flám s kamarádkami.

Přála bych si věřit, že je z toho venku a v bezpečí, ale nešlo to. Vzduch voněl deštěm, ale zdál se příliš těžký k dýchání. Světla

pouličních lamp se odrážela na mokrém chodníku. St. Louis v létě. Úžasné.

„Půjdem?“ zeptal se Jean-Claude.

Stál tam, bílá košile probleskovala tmou. Jestli mu vlhkost ve vzduchu vadila, nedával to znát. Aubrey stál ve stínu nedaleko dveří. Dopadaly na něj jen karmínové odlesky neonu nad vchodem do klubu. Ušklíbl se, tvář zbarvenou červení, tělo ukryté ve stínu.

„Je to poněkud překombinované, Aubrey,“ poznamenala jsem.

„Co tím myslíš?“ Jeho úšklebek zakolísal.

„Vypadáš jako Drákula z nějakého druhořadého filmu.“

Sešel ze schodů bezchybně ladným krokem, jakým se pohybují jen ti opravdu staří. Svit pouliční lampy odhalil jeho stažený obličej a ruce zaťaté v pěst.

Jean-Claude stanul před ním a tiše, konejšivě něco řekl. Aubrey se odvrátil, pokrčil rameny a vykročil nahoru ulicí.

Jean-Claude se obrátil ke mně. „Jestli ho budeš dál provokovat, dostaneš ho do bodu, kdy už ho nedokážu zkrotit. A ty zemřeš.“

„Měla jsem za to, že tvou povinností je udržet mě naživu pro toho vašeho Nikolaa.“

Zamračil se. „Ano. Ale nemíním zemřít, když se budu snažit tě bránit. Chápeš?“

„Teď to chápu.“

„Dobrá. Půjdem?“ Ukázal ulicí směrem, jímž odešel Aubrey.

„My půjdem pěšky?“

„Není to daleko.“ Vztáhl ke mně ruku.

Podívala jsem se na ni, pak jsem zavrtěla hlavou.

„Je to nezbytné, Anito. Jinak bych tě o to nežádal.“

„Nakolik je to nezbytné?“

„O téhle noci se policie nesmí nic dozvědět, Anito. Vezmi mě za ruku, hraj poblázněnou holku, která jde se svým upířím milencem. Vysvětlí to krev na tvé blůze. Vysvětlí to, kam jdeme a proč.“

Nechal bledé, štíhlé prsty natažené. Ruka se nepohnula ani nezachvěla, jako by tam mohl stát a podávat mi ji až na věky. A možná by opravdu mohl.

Vzala jsem ho za ruku, cítila jsem jeho dlouhé prsty. Vyrázili jsme na cestu, jeho dlaň nehybně spočívala v mojí. Vnímala jsem jeho tep, který se začal zrychlovat stejně jako můj. Jako tlukot druhého srdce.

„Napil ses dnes v noci?“ zeptala jsem se mírně.

„Copak to nepoznáš?“

„U tebe si nikdy nejsem jistá.“

Koutkem oka jsem zahlédla, že se usmívá. „Jsem polichocen.“

„Neodpověděl jsi na moji otázku.“

„Ne.“

„Ne, neodpověděl, nebo – ne, nenapil?“

Za chůze se ke mně obrátil. Nad horním rtem se mu leskly kapky potu. „Co myslíš, *ma petite*?“ zašeptal slabě.

Trhla jsem rukou a pokusila se dostat z jeho dosahu, ačkoliv jsem věděla, že je to zbytečné a že se mi to nepodaří. Stiskl mou dlaň, až jsem zalapala po dechu. Ani se nemusel příliš snažit.

„Nebraň se mi, Anito.“ Olízl si horní ret. „Když bojuješ, je to... vzrušující.“

„Proč ses nenapil krve předtím?“

„Bylo mi to zakázáno.“

„Proč?“

Neodpověděl. Začaly padat kapky deště, drobné a chladné.

„Proč?“ opakovala jsem.

„Nevím.“ Jeho hlas se téměř ztratil v šumění deště. Kdyby takhle promluvil kdokoliv jiný, myslela bych si, že má strach.

Hotel byl úzký a vysoký, postavený z pravých cihel. Nade dveřmi svítil modrý nápis „Volno“. Žádná jiná cedule, nic, co by sdělovalo, jak se to místo jmenuje nebo čím vlastně je. Jen Volno.

V Jean-Claudových vlasech se třpytily kapky jako tmavé drahokamy. Blůza se mi lepila na tělo, dešť smýval krev. Studená voda je na čerstvé skvrny od krve nejlepší.

Zpoza rohu se vynořilo policejní auto. Strnula jsem. Jean-Claude mě stáhl k sobě. Položila jsem mu ruku na hrud', aby se naše těla nedotýkala. Cítila jsem, jak mu pod mou dlaní tluč srdce.

Policejní auto jelo velice pomalu, světelný kužel začal pročesávat stíny. Projížděli Distriktem pravidelně. Turistickému ruchu by příliš neprospělo, kdyby naše největší atrakce občas nějakého turistu krocla.

Jean-Claude mě vzal za bradu a obrátil mě k sobě. Snažila jsem se odtáhnout, ale zaťal mi prsty do čelisti. „Nevzdoruj mi!“

„Nepodívám se ti do očí!“

„Máš moje slovo, že se tě nepokusím uhranout. Dnes v noci se mi můžeš dívat do očí bez obav, přísahám.“ Letmo pohlédl na policejní auto, které se k nám blížilo. „Pokud do toho zatáhneme policii, nemůžu zaručit, že se tvůj kamarádce něco nestane.“

Donutila jsem se uvolnit, opřela jsem se o něj. Srdce mi hlasitě bušilo, jako kdybych byla běžela. Pak jsem si uvědomila, že to není můj tep. Zpěv Jean-Claudovy krve rozechvíval i moje tělo. Slyšela jsem ho, cítila, byl téměř hmatatelný. Vzhlédla jsem k upírovi. Oči měl v barvě té nejtmavší modři, jakou jsem kdy viděla, dokonale jako pŕlnoční obloha. Byly tmavé a živé, ale neměla jsem pocit, že se v nich topím, necítila jsem nic. Byly to jen oči.

Naklonil se ke mně. „Přísahám,“ zašeptal.

Viděla jsem, že mě chce políbit, a přesně to jsem nechtěla. Ale taky jsem nechtěla, aby policejní auto zastavilo a došlo na nevítané otázky. Nechtělo se mi vysvětlovat skvrny od krve a roztrhanou blůzu. Zaváhal, skloněný nad mými rty. Jeho zrychlený tep mi zněl v hlavě, vnímala jsem jeho touhu a vlastní přerývaný dech.

Cítila jsem jeho hebké rty a hbitý jazyk. Pokusila jsem se odtáhnout, ale zajel mi rukou do vlasů a přitiskl svá ústa na moje.

Přešel přes nás policejní světlomet. Opřela jsem se o Jean-Clauda, aniž se naše rty vzdálily, a nechala jsem ho, ať mě dál líbá. Jazykem jsem zavadila o jeho špičáky. Odtáhla jsem se a on mi nebránil. Přivinul si mě k hrudi, jednu paži pevně ovinul kolem mých zad a přitiskl mě k sobě. Třásl se a nebylo to kvůli studenému dešti.

Trhaně dýchal, srdce mu prudce tlouklo pod kůží, kde se ho dotýkala moje tvář. Cítila jsem hladkou zvrásněnou vypálenou jizvu.

Jeho hlad se přese mne přelil jako divoká vlna, jako požár. Doposud mě před tím chránil.

„Jean-Claude!“ Nesnažila jsem se zakrýt strach v hlase.

„Tiše...“ Proběhlo jím zachvění, hlasitě vydechl. Pustil mě tak náhle, až jsem se zapotácěla.

Popošel stranou a opřel se o zaparkované auto, nastavil tvář dešti. Pořád jsem vnímala tlukot jeho srdce. Nikdy předtím jsem si nebyla tak jasně vědoma vlastního tepu a krve proudící v žilách. Schoulila jsem se a třásla se zimou v dešti.

Policejní auto zmizelo do temnoty žíhané světly pouličních lamp. Asi po pěti minutách Jean-Claude vstal. Už jsem necítila jeho tep, můj vlastní byl pomalý a pravidelný. Ať už se stalo cokoli, bylo to pryč.

Upír prošel kolem mne a zavolal přes rameno: „Pojď, Nikolaos na nás čeká uvnitř.“

Následovala jsem ho za dveře. Nepokusil se mě vzít za ruku. Vlastně se držel z dosahu a já se táhla za ním přes malou čtvercovou halu. V recepci seděl nějaký smrtelník. Vzhlédl od časopisu, který si četl, a očima zalétl k Jean-Claudovi a pak zpátky ke mně. Podezíravě mě sledoval.

Opětovala jsem pohled. Pokrčil rameny a vrátil se ke svému čtivu. Jean-Claude vyrazil svižně po schodech nahoru, aniž na mne čekal. Ani se neohlédl. Možná za sebou slyšel moje kroky, možná mu bylo jedno, jestli za ním jdu nebo ne.

Předpokládám, že jsme si přestali hrát na zamilované hrdličky. Bezva. Skoro bych řekla, že vyšší upír si v mé přítomnosti není jist svým sebeovládáním.

V poschodí byla dlouhá chodba s dveřmi po obou stranách a Jean-Claude právě překročil práh jedné z nich. Pomalu jsem ho následovala. Odmítala jsem spěchat. Můžou přece počkat, sakra.

V místnosti byla postel, noční stolek s lampou a tři upíři: Aubrey, Jean-Claude a cizí upírka. Aubrey stál ve vzdáleném koutě u okna. Usmíval se na mne. Jean-Claude stál u dveří a upírka napůl ležela na posteli.

Vypadala přesně tak, jak by upírka měla vypadat: dlouhé rovné černé vlasy jí spadaly až na ramena, na sobě měla černé večerní šaty. Na nohou vysoké tmavé boty s téměř deseticentimetrovými podpatky.

„Podívej se mi do očí,“ řekla.

Letmo jsem na ni pohlédla, než jsem se stihla ovládnout, pak jsem upřela oči na zem.

Upírka se zasmála a její smích se podobal Jean-Claudovu. Zvuk, který jako by se člověka dotkl.

„Zavři dveře, Aubrey,“ přikázala. Vyslovovala „r“ se zvláštním přízvukem, který jsem nedokázala určit.

Aubrey se o mě otřel, když zavíral dveře. Zůstal stát za mými zády, kde jsem na něj neviděla. Stoupla jsem si zády k jediné prázdné stěně, abych je měla všechny na očích. Čistě pro případ, že by to k něčemu bylo.

„Máš strach?“ zeptal se Aubrey.

„Ještě krvácíš?“ oplatila jsem mu.

Založil si ruce na prsou přes krvavou skvrnu na košili. „Uvidíme, kdo bude krvácet, až přijde svítání.“

„Aubrey, nebuď dětinský.“ Upírka vstala z postele. Podpatky klapaly o holou podlahu. Obešla mne a já potlačila touhu se obrátit a mít ji stále na očích. Černovláska se zasmála, jako by to věděla.

„Takže ty chceš, abych zaručila bezpečnost tvé kamarádky?“ zeptala se. Přešla zpátky a ladně se usadila zpět na postel. Holý ošuntělý pokoj vypadal ještě hůř, když tu seděla ona, obutá v kožených botách za dvě stě dolarů.

„Ne,“ odtušila jsem.

„Ale to jsi přece žádala, Anito,“ připomněl mi Jean-Claude.

„Řekla jsem, že chci záruky od Aubreyho pána.“

„Mluvíš s mým pánem, děvče.“

„Ne.“ V místnosti bylo náhle hrobové ticho. Slyšela jsem cosi škrábat ve zdech. Musela jsem vzhlednout, abych se ujistila, že upíři jsou pořád tady. Všichni stáli naprosto strnule, jako sochy, nebyl v nich ani náznak pohybu, dechu nebo života. Všichni byli zatraceně staří, ale žádný z nich nebyl dostatečně starý, aby to byl Nikolaos.

„Já jsem Nikolaos,“ řekla žena. Její hlas chlácholivě zavanul pokojem. Chtěla jsem jí věřit, ale nevěřila jsem.

„Ne, ty nejsi Aubreyho paní.“ Zarískovala jsem kratičkový pohled do jejích očí. Byly tmavé a rozšířené údivem, když jsem do nich pohlédla. „Jsi velmi stará a velmi mocná, ale nejsi dost stará ani dost silná na to, abys byla Aubreyho paní.“

„Říkal jsem vám, že to prohlédne,“ prohlásil Jean-Claude.

„Ticho!“

„Hra skončila, Thereso. Ona to ví.“

„Jenom proto, žes jí to prozradil!“

„Řekni jim, jak jsi to poznala, Anito.“

Pokrčila jsem ramený. „Nemám z ní ten správný pocit. Prostě není dost stará. Z Aubreyho vyzařuje víc moci než z ní, což není v pořádku.“

„Stále trváš na tom, že chceš mluvit s naším pánem?“ zeptala se ta žena.

„Stále trvám na tom, že chci záruky bezpečnosti pro svou kamarádku.“ Rozhlédla jsem se po místnosti, po každém z nich. „A na ty vaše slabomyslné vtipy nemám náladu.“

V tu chvíli byl Aubrey v pohybu směrem ke mně. Svět se zpomalil. Nezbyval čas se bát. Pokusila jsem se ustoupit, i když jsem věděla, že není kam.

Jean-Claude vyrazil k němu, ruce vztažené. Nestihne to.

Aubreyho ruka se vynořila odnikud a zasáhla mě do ramene. Úder mi vyrazil dech a odhodil mě dozadu. Zády jsem se uhodila o zeď. Vzápětí i hlavou. Tvrdě. Ze světa se vytratily barvy, sjela jsem podél stěny dolů. Nemohla jsem dýchat. Před očima se mi na šedavém pozadí roztančily drobné bílé skvrnky a všechno začalo

černat. Svezla jsem se na podlahu. Nebolelo to. Nic mě nebolelo. Snažila jsem se nadechnout, až jsem měla hrudník v jednom ohni. A svět se propadl do tmy.

9

Skrze tmu připluly hlasy. Sny. „Neměli jsme s ní hýbat.“

„Chtěl jsi porušit příkazy od Nikolaos?“

„Pomohl jsem ji sem přivést, nebo ne?“ Mužský hlas.

„To ano,“ odvětila nějaká žena.

Ležela jsem se zavřenýma očima. Nebyly to sny. Vybavila jsem si Aubreyho ruku, která vyrazila odnikud. Uhodil mě hřbetem otevřené ruky. Kdyby mě zasáhl pěstí... Ale neudělal to. Byla jsem naživu.

„Anito, jsi při smyslech?“

Otevřela jsem oči. Jako by se mi do mozku propálilo světlo. Stiskla jsem víčka, abych unikla světlu a bolesti, ale bolest zůstala. Pohnula jsem hlavou, a to byla chyba. Z bolesti se stalo odporné bodání. Jako kdyby se jednotlivé části mé lebky snažily odpadnout od sebe. Zvedla jsem ruce, abych si zakryla oči, a zasténala jsem.

„Anito, jsi v pořádku?“

Proč se vždycky lidi takhle ptají, když odpověď je očividně ne? Odpověděla jsem šeptem, protože jsem si nebyla jistá, jak zvládnout mluvit. Nebylo to tak strašné. „Je mi úplně skvěle.“

„Cože?“ Ženský hlas.

„Myslím, že to bylo míněno ironicky,“ vysvětlil Jean-Claude. Zdálo se, že si oddechl. „Nemůže to s ní být tak špatné, když zvládá vtipkovat.“

Ohledně druhé části jeho výroku jsem si nebyla tak jistá. Probíhala mnou nevolnost ve vlnách od hlavy k žaludku, místo aby to bylo opačně. Vsadila bych se, že mám otřes mozku. Otázka zněla, nakolik je vážný.

„Můžeš se hýbat, Anito?“

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Dobrá, řeknu to jinak. Když ti pomůžu, dokážeš se posadit?“

Polkla jsem a snažila se dýchat navzdory bolesti a nevolnosti.

„Možná.“

Čísi ruce mě vzaly pod rameny. Lebeční kosti začaly klouzat dopředu, jak mě Jean-Claude zvedal. Zalapala jsem po dechu a polkla. „Budu zvracet.“

Svezla jsem se na všechny čtyři. Příliš rychlý pohyb. Bolest, vír světla a tmy po víčky. Zvedal se mi žaludek, žaludeční šťávy mě pálily v krku. Měla jsem pocit, že mi vybuchne hlava.

Jean-Claude mě držel kolem pasu, jednu studenou dlaň položenou na mém čele, aby části lebky zůstaly na místě. Jeho hlas byl jako chladivý zábal. Něco šeptal francouzsky, nerozuměla jsem ani slovo, ale to nebylo zapotřebí. Jeho řeč mě konejšila, kolébala, zčásti zbavila bolesti.

Přivinul mě k sobě a já byla příliš zesláblá na to, abych protestovala. Předtím mi bolest trhala lebku na kusy. Teď se z ní stalo jen vzdálené pulzování. Pořád mi bylo odporné otočit hlavu, jako by se měla rozpadnout, ale bolest se změnila, dala se snést.

Jean-Claude mi otřel tvář a ústa vlhkým šátkem. „Je ti líp?“

„Ano.“ Neměla jsem tušení, kam se bolest ztratila.

„Cos to udělal?“ zeptala se Theresa.

„Nikolaos chce, aby Anita při téhle návštěvě byla v pořádku a při vědomí. Ale sama jsi ji viděla. Anita potřebuje dopravu do nemocnice, ne další týrání.“

„Tak jsi jí pomohl.“ Upírčin hlas zněl pobaveně. „Nikolaos nebude mít radost.“

Cítila jsem, jak pokrčil rameny. „Udělal jsem, co bylo nezbytné.“

Když jsem otevřela oči, už to nebolelo a nešilhala jsem. Byli jsme v podzemní kobce. Vhodnější označení mě nenapadalo. Silné kamenné stěny uzavíraly čtvercovou místnost zhruba šestkrát šest metrů. Několik schodů vedlo k dřevěným dveřím se zamřížovanou špehýrkou. Na zdech dokonce byly řetězy a čadící pochodně. Už tu scházel jenom skřípec a kat v černé kápi, takový ten s mohutnými svalnatými pažemi a vytetovaným nápisem „Maminčin mazlíček“. Jo, pak by to bylo dokonalé.

Cítila jsem se lépe, o mnoho lépe. Neměla bych se uzdravovat tak rychle. Už jsem byla nejednou těžce zraněná. Nikdy to prostě nepřešlo, ne takhle.

„Můžeš sedět bez opory?“ zeptal se mě Jean-Claude.

Překvapivě byla odpověď kladná. Seděla jsem zády opřená o zeď. Pořád mě něco pobolívalo, ale nebylo to zdaleka tak hrozné. Jean-Claude vzal od paty schodů vědro a spláchl jím podlahu. Uprostřed místnosti byl velmi moderní odtokový kanál.

Theresa stála s rukama v bok a dívala se na mě. „Ty máš ale tuhý kořínek,“ Její slova zněla pobaveně, ale bylo v nich ještě cosi dalšího, co jsem nedokázala určit.

„Bolest a nevolnost jsou skoro pryč. Jak to?“

Ušklíbla se, zkroutila rty. „Na to se musíš zeptat Jean-Clauda. Je to jeho dílo, ne moje.“

„Protože ty bys to nedokázala.“ Potěšilo mě, jak jí odsekl.

Zbledla. „I kdybych mohla, neudělala bych to.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala jsem se.

Jean-Claude se na mne zadíval, na jeho krásné tváři se usadil nečitelný výraz. Jeho tmavé oči se střetly s mýma. Byly to stále jen oči.

„No tak, vyšší upíre, řekni jí to. Uvidíš, jak ti bude vděčná!“

Jean-Claude na mě hleděl, sledoval můj obličej. „Jsi těžce poraněná, máš otřes mozku. Ale Nikolaos nám nedovolí tě vzít do nemocnice, dokud nebude tento... rozhovor u konce. Obával jsem se, že bys zemřela nebo nebyla schopna... fungovat.“ Nikdy jsem ho neslyšela mluvit tak nejistě. „Tak jsem se s tebou podělil o svoji životní sílu.“

Pokusila jsem se zavrtět hlavou. Velká chyba. Přitiskla jsem si dlaně k čelu. „Nerozumím.“

Rozhodil rukama. „Nedokážu to lépe popsat.“

„Můžu?“ Theresa nečekala na odpověď. „Jean-Claude udělal první krok k tomu, aby tě učinil svou lidskou služebnicí.“

„Ne.“ Pořád ještě jsem nemohla jasně přemýšlet, ale věděla jsem, že tak to nebylo. „Nezkoušel mě ovládnout vůlí ani pohledem. Nekoušel mě.“

„Nemám na mysli ta směšná poloviční stvoření, která párkrát kousneme a ona pak plní naši vůli. Myslím tím trvalé lidské služebnictvo, které nikdy nekoušeme ani jim neubližujeme. Takové, kteří stárnou téměř stejně tak pomalu jako my.“

Stále jsem to nechápala. Asi to na mně bylo vidět, protože Jean-Claude řekl: „Vzal jsem tvou bolest a dal ti část své... odolnosti.“

„Takže prožíváš mou bolest?“

„Ne, ta je pryč. Způsobil jsem, že je o něco těžší tě zranit.“

Pořád jsem tomu všemu nerozuměla nebo to možná prostě bylo nad mé chápání. „Nerozumím.“

„Poslyš, holka, podělil se s tebou o něco, co považujeme za obrovský dar, který dáváme jen lidem, kteří se ukázali jako nedocenitelní!“

Zadívala jsem se Jean-Clauda. „Znamená to, že jsem nějakým způsobem v jeho moci?“

„Právě naopak,“ odtušila Theresa. „Jsi teď imunní vůči jeho pohledu, hlasu i myslí. Sloužit mu budeš jen z vlastní vůle, jinak ne. Vidíš, co udělal.“

Podívala jsem se do jejích černých očí. Byly to jen oči.

Přikývla. „Už začínáš chápat. Jakožto oživovatelka jsi byla částečně odolná proti našemu pohledu. Nyní jsi odolná téměř úplně.“ Náhle se trhaně zasmála. „Nikolaos vás oba zahubí!“ S tím vystoupala po schodech, její podpatky klapaly o kámen. Nechala za sebou otevřené dveře.

Jean-Claude stanul vedle mne s nečitelným výrazem.

„Proč?“ zeptala jsem se.

Jen na mne shlížel. Zmáčené vlasy mu uschly do neposlušných vlnek kolem obličeje. Byl stále krásný, ale díky těm vlasům vypadal skutečnější.

„Proč?“

Usmál se, kolem očí patrnou únavu. „Kdybys zemřela, naše paní by nás potrestala. Aubrey už trpí za svou... nerozvážnost.“

Odvrátil se a vyšel po schodech. Pohyboval se jako kočka, s vládnou grácií, jako by neměl kosti.

Zastavil se u dveří a ohlédl se na mne. „Někdo pro tebe přijde, až Nikolaos usoudí, že je pro to vhodný čas.“ Zavřel za sebou a slyšela jsem zapadnout závoru a zámek. Jeho hlas dolehl přes mříže, hluboký, prodchnutý smíchem. „A možná proto, že se mi líbíš.“ Ten smích byl hořký, podobný tříštění skla.

10

Musela jsem zkusit zamčené dveře. Zalomcovat jimi, rýpnout do zámku, jako kdybych ho uměla otevřít. Podívat se, jestli nejsou některé mříže uvolněné, ačkoli bych se úzkým okénkem stejně nikdy neprotáhla.

Zkontrolovala jsem dveře, protože jsem tomu nemohla odolat. Byl to tentýž popud, který vás přiměje mlátit do kufru, když jste si zabouchli klíče v autě.

Už jsem se ocitla na špatné straně spousty zamčených dveří. Žádné z nich se jen tak kvůli mně neotevřely, ale všechno je jednou poprvé. Jo, toho bych se chtěla dožít. Zpět – to byla špatná fráze.

Něco jsem zaslechla a obrátila se zpátky do cely, k mokvajícím vlhkým zdem. Podél vzdálené stěny přeběhla krysa. Druhá nahlédla přes okraj schodů a zaškubala vousky. Nemusí se mi to líbit, ale krysy ke kobce prostě patří.

Cosí dalšího přecupitalo kolem okraje schodiště. Ve světle pochodní jsem si myslela, že je to pes. Nebyl. Krysa velikosti německého ovčáka se usadila na hubených zadních nohou. Zadívala se na mne, mohutné tlapy přitažené k osrstěné hrudi. Upřela na mě jedno velké černé knoflíkové oko a odhalila zažloutlé zuby. Řezáky měla přes deset centimetrů dlouhé, jako tupé dýky.

„Jean-Claude!“ zaječela jsem.

Vzduch naplnilo vysoké pištění, které se odráželo ozvěnou, jako by jeho původci běželi tunelem. Ustoupila jsem ke vzdálenějšímu konci schodů. A pak jsem to uviděla. Tunel vysekaný do zdi, téměř do výšky vzrostlého muže. Odtamtud se valily krysy jako hustá vlna srsti, pištící a kousající. Vyvalily se ven a začaly zaplňovat podlahu.

„Jean-Claude!“ Mlátila jsem do dveří, trhala mřížemi, opakovala jsem všechno, co už jsem dělala předtím. Marně. Nedostanu se ven. Kopla jsem do dveří a zařvala: „Ksaku!“ Výkřik se odrážel od kamenných stěn a téměř přehlušil zvuk tisíců škrábajících drápků.

„Nepřijdou pro tebe, dokud s tebou neskončíme.“

Strnula jsem, ruce stále na dveřích. Pomalu jsem se otočila. Hlas přicházel zevnitř, z cely. Na podlaze se kroutila a svíjela drobná chlupatá tělíčka. Vysoké pištění, hustý koberec srsti a klapání tisíců drápků naplnilo místnost. Byly jich tisíce, tisíce.

Ve svíjejícím se proudu srsti seděly jako nehybné skály čtyři obrovské krysy. Jedna z nich mě sledovala černýma očima, které se podobaly knoflíkům. V tom pohledu nebylo nic zvířecího. Nikdy předtím jsem krysodlaka neviděla, ale vsadila bych se, že se na jednoho dívám právě teď.

Jedna z postav vstala, nohy stále zčásti pokrčené. Byla vysoká jako člověk, ale měla úzký krysí obličej. Kolem zadních nohou se kroutil silný lysý ocas jako tlusté lano ze živého masa. Krysa – ne, krysák, rozhodně krysák – vztáhl ruku zakončenou drápy. „Pojd dolů a přidej se k nám, člověče.“ Mluvil chraplavě, trochu kňučel. Každé slovo pečlivě, a přece trošku špatně vyslovené. Krysí tlama není stvořena k mluvení.

Nemínila jsem sejít ze schodů. Ani náhodou. Cítila jsem srdce až v krku. Zнала jsem člověka, který přežil útok vlkodlaka, téměř

podlehl zraněním, ale nestal se vlkodlakem. Zнала jsem jiného, který schytl sotva škrábnutí, a stal se tygrodlakem. Byla slušná pravděpodobnost, že pokud mě seabeměně poraní, tak do měsíce budu hezky chlupatá, budu mít černá očka jako knoflíky a zažloutlé tesáky. Panebože...

„Pojď dolů, člověče! Pojď si hrát.“

Ztěžka jsem polkla. Bylo to, jako bych se snažila polknout vlastní srdce. „Ani mě nehne...“

Syčivě se zasmál. „Můžeme si pro tebe dojít.“ Prošel mezi menšími krysami, které se před ním zběsile rozestupovaly, skákaly si vzájemně na záda, aby se vyhnuly jeho doteku. Stanul na okraji schodiště, díval se nahoru na mne. Srst měl skoro medově hnědou se světlými pramínky. „Pokud tě budeme muset dostat dolů násilím, nebude se ti to moc líbit.“

Ještě jednou jsem polkla. Věřila jsem mu. Sáhla jsem pro nůž a zjistila, že pochva je prázdná. Samozřejmě, upřími mi ho vzali. Sakra!

„Pojď dolů, člověče, pojď dolů a hraj si s námi.“

„Jestli mě chcete, tak si pro mě budete muset dojít.“

Stočil si ocas do dlaní a pohladil ho. Jedna drápatá ruka sklouzla přes osrstěné břicho níž. Upřeně jsem se mu dívala do obličeje. Zasmál se.

„Přived'te ji!“

Dvě krysy velikosti psa vyrazily nahoru po schodišti. Jedna malá krysa jim se zapištěním spadla pod nohy. Vydala vysoké žalostné vypísknutí, pak už nic. Cukala sebou, dokud se na ni ostatní krysy nevrhly. Zapraskaly drobné kůstky. Nic nepřijde nazmar.

Přitiskla jsem se ke dveřím, jako bych se skrz ně mohla procedit. Dvě krysy se plížily po schodech, dvě štíhlá, dobře krmená zvířata. Ale jejich oči nebyly zvířecí. Cokoliv v nich bylo, bylo lidské, inteligentní.

„Počkejte, počkejte!“

Krysy zaváhaly.

„Ano?“ zeptal se krysák.

Hlasitě jsem polkla. „Co chcete?“

„Nikolaos nám řekla, že ti máme krátit dlouhou chvíli.“

„To není odpověď na mou otázku. Co po mně chcete vy? Co chcete?“

Zkroutil tlamu a odhalil žluté tesáky. Vypadalo to jako by cenil zuby, ale myslím, že to měl být úsměv. „Pojď dolů k nám, děvenko. Dotýkej se nás a dovol nám dotýkat se tebe. Nech si

ukázat, jak je krásné mít srst a tesáky.“ Projel si rukou přes srst na stehnech a přitáhl tím můj pohled. Odvrátila jsem se, horko mi zalilo tváře. Červenala jsem se. Ksaku!

„To na mě mělo udělat dojem?“ zeptala jsem se, hlas se mi téměř nezachvěl.

Krysodlak na okamžik strnul, pak zavrčel: „Přiveďte ji sem dolů!“

Bezva, Anito, znepřátel si ho. Naznačuj, že jeho vybavení je poněkud nedostatečné velikosti.

„Dnes v noci se pobavíme, tím jsem si jistý!“ Syčivý smích, z něhož mi přeběhl mráz po zádech.

Dvě obří krysy vylezly po schodech, pod srstí se jim napínaly svaly, vousy – tlusté jako drát – se jim zuřivě chvěly. Přitiskla jsem se zády ke dveřím a začala jsem sjíždět podél nich. „Prosím, ne! Prosím...!“ Můj hlas byl v tu chvíli vysoký a vyděšený, a z toho jsem se mohla vzteknout.

„Zlomili jsme tě tak brzo, to je ale smutné,“ poznamenal krysák.

Obrovské krysy už byly skoro u mne. Opřela jsem se zády o dřevo, kolena přitažená k sobě, zapřela jsem se patami, zbytek chodidel lehce zvednutý. Na noze se mě dotkl dráp. Cukla jsem sebou, ale čekala. Musí se mi to podařit. Bože, prosím, ať mě nezraní do krve... O tvář se mi otřely vousy, ucítila jsem na sobě chlupatou tíhu.

Vykopla jsem, oběma nohama jsem přesně zasáhla krysu. Zvedla se na zadní a překotila se dozadu. Zachichotala se, švihla ocasem. Vrhla jsem se dopředu a udeřila ji do hrudníku. Krysa přepadla přes okraj schodiště.

Druhá se nakrčila a z hloubi hrdla se jí vydralo jakési zavrčení. Sledovala jsem, jak se jí napínají svaly. Klesla jsem na jedno koleno a zapřela se. Kdyby na mě dopadla, dokud jsem byla vestoje, srazila by mě dolů. Stála jsem jen pár centimetrů od okraje.

Krysa skočila. Padla jsem na zem a překulila se. Strčila jsem nohama a jednou rukou do jejího těla a ještě jí tím pomohla. Krysa střemhlav přelétla přese mne a zmizela z dohledu. Slyšela jsem zděšené pištění, jak padala. Dopadla s hlasitým „tudump“. Uspokojivé. Pochybovala jsem, že by kterákoliv z těch dvou byla mrtvá, ale víc jsem nemohla udělat.

Vstala jsem a znovu se obrátila zády ke dveřím. Krysodlak už se nesmál. Věnovala jsem mu svůj nejsladší andělský úsměv. Nezdálo se, že by to na něj udělalo dojem.

Lehce pohnul rukou, jako by rozhrnoval mlhu. Malé krysy vyrazily kupředu zároveň s jeho pohybem. Hnědý příboj drobných tělíček se začal valit nahoru po schodech.

Mohla jsem jich pár dostat, ale ne všechny. Kdyby chtěl, sežraly by mě zaživa, jedno maličké sousto masa po druhém.

Krysy mi proudily kolem nohou, lezly jedna přes druhou a vřískaly na sebe. Do bot mi narážela tělíčka. Jedna krysa se natáhla, aby se zachytila okraje boty. Odkopla jsem ji. S pištěním spadla až dolů.

Obří krysy odtáhly jednoho ze svých zraněných přátel stranou. Nehýbal se. Druhý, kterého jsem shodila, kulhal.

Nějaká krysa vyskočila nahoru a zachytila se mi drápy na blůze. Visela tam, drápky zatáté do látky. Cítila jsem její váhu na hrudi. Popadla jsem ji uprostřed těla. Zabořila mi zuby do ruky, roztrhla kůži, minula kost. Vykřikla jsem a pokusila se krysu odhodit. Visela mi na ruce jako nechtěný přívěsek, po srsti jí stékala krev. Na blůzu mi skočila druhá.

Krysodlak se usmíval.

Krysa se mi sápla po obličejí. Chytila jsem ji za ocas a odhodila. „Bojíš se mě?“ Hlas mi přeskakoval panikou, ale dokázala jsem to říct. „Tvoji přátele skončili zranění, když jsi je poslal udělat něco, čeho se sám bojíš. Je to tak? Je?“

Obří krysy se dívaly střídavě na mne a na něj. Věnoval jim postranní pohled. „Nebojím se člověka.“

„Tak pojď sem nahoru a vezmi si mě sám, jestli to dokážeš!“ Krysa, která se držela mojí ruky, odlétla provázená sprškou krve. Kůži mezi palcem a ukazováčkem jsem měla rozervanou.

Menší krysy zaváhaly, divoce se rozhlížely kolem. Jedna z nich už byla u kolen mých džín. Spadla zpátky na podlahu.

„Nebojím se!“

„Dokaž to!“ Můj hlas zněl o něco jistěji. Už ne jako hlas pětileté holčičky, ale jako devítileté.

Obří krysy na něj upřeně zíraly, odhadovaly ho, čekaly. Udělal tentýž lehký pohyb, jen opačně. Krysy chvíli pištěly, stavěly se na zadní a rozhlížely se, jako by tomu nemohly uvěřit, ale nakonec se začaly valit dolů ze schodů, odkud přišly. Opřela jsem se o dveře, třásla se mi kolena, prokousnutou ruku jsem si tiskla k hrudi. Krysák začal stoupat po schodech. Pohyboval se lehce na polštářcích protáhlých chodidel, silné nohy zakončené drápy, které se zatínaly do kamene.

Lykantropové jsou silnější a rychlejší než lidé. Žádné triky ovlivňující mysl, žádné kejkle. Jsou prostě lepší. Krysodlaka by se

mi nepovedlo překvapit jako tu krysu předtím. Pochybovala jsem, že se rozzuří natolik, aby zhloupl, ale naděje umírá poslední. Byla jsem zraněná, neozbrojená a slabší. Pokud se mi nepovede přimět ho, aby udělal chybu, tak jsem v hajzlu.

Přejel si dlouhým jazykem přes zuby. „Čerstvá krev.“ Hlasitě se nadechl. „Cítím z tebe strach, lidská dívka. Krev a strach, to je pro mne vůně večere.“ Znovu kmitl jazykem a zasmál se.

Schovala jsem nezraněnou ruku za záda, jako bych pro něco sáhla. „Pojď blíž, krysáku, a uvidíme, jak ti bude chutnat stříbro.“

Krysodlak zaváhal, strnulý, zčásti skrčený na nejvyšším schodu. „Nemáš stříbro.“

„Vsadíš na to krk?“

Zamnul si drápaté ruce. Jedna z velkých krys cosi zapištěla. Zavřel na ni. „Nebojím se!“

Jestli ho budou popichovat, můj bluf nevyjde. „Viděl jsi, co jsem udělala tvým kamarádům. A to bylo beze zbraně.“ Můj hlas zněl hluboce a sebevědomě. Bonus pro mne.

Sledoval mě jedním velkým okem, černým jako lakovaná kůže. Srst se mu ve světle pochodní leskla jako čerstvě umytá. Udělal jediný krátký skok a ocitl se na odpočívadle, těsně z mého dosahu.

„Nikdy předtím jsem neviděla blondatou krysu,“ prohlásila jsem. Cokoliv, jen abych zahнала ticho, cokoliv, jen abych mu zabránila udělat ten poslední krok. Jean-Claude se pro mne určitě brzy vrátí. Zasmála jsem se tomu, náhle a přidušeně.

Krysodlak se zarazil a podíval se na mě. „Čemu se směješ?“ Zazněl v tom náznak nejistoty. Dobře.

„Doufala jsem, že pro mne upíři brzy přijdou a zachrání mě. Musíš uznat, že to je legrační.“

Nezdálo se, že by to považoval za legrační. Spousta lidí nechápe moje vtipy. Kdybych si byla méně jistá opakem, řekla bych, že moje vtipy nejsou zábavné. Ne.

Pohnula jsem rukou za zády, stále jsem předstírala, že držím nůž. Jedna z obřích krys znovu zapištěla a i mně to znělo posměšně. Nepřežije to, jestli můj bluf vyjde. A já to možná nepřežiju, jestli nevyjde.

Většina lidí tváří v tvář krysodlakovi strne nebo zpanikaří. Já měla dost času si na tu představu zvyknout. Nemínila jsem omdlít, pokud se mě dotkne. Byla tu jediná možnost, jak se zachránit. Pokud se mi nepovede ji využít, jsem mrtvá. Obrátil se mi žaludek a já musela s námahou polknout. Lepší být mrtvá než chlupatá. Jestli na mne zaútočí, jako by už bylo po mně. Na žebříčku

lykantropů, jimiž bych se chtěla stát, nepatří krysy mezi moje favority. Když má člověk smůlu, stačí sebemenší škrábnutí a nakazí se.

Pokud bych byla rychlá a měla kliku, mohla bych se dostat do nemocnice a nechat se ošetřit. Je to něco jako vzteklna. Očkování samozřejmě někdy fungovalo, a někdy jste dostali lykantropii.

Krysodlak si ovinul svůj dlouhý holý ocas kolem drápů na rukou.

„Dostal tě někdy lykantrop?“

Nebyla jsem si jistá, jestli mluví o sexu nebo o jídle. Ani jedno neznělo právě příjemně. On se vyhecuje, dodá si odvahy, a až bude připravený, tak po mně skočí. Ale já jsem chtěla, aby po mně skočil, až budu připravena já.

Vybrala jsem si sex. „Na to nemáš, krysáku.“

Ztuhl, rukama sjel podél těla, drápy uhladil srst. „Uvidíme, kdo na co má.“

„Je tohle pro tebe jediný způsob, jak se s někým vyspat? Že se prostě na člověka vrhneš? To jsi ve své lidské podobě taky tak ošklivý jako teď?“

Zasyčel na mne, tlamu rozšklebenou, zuby vyceněné. Z jeho hrdla se vydralo kvílivé zavrčení, hluboké a vysoké zároveň. Nikdy jsem nic podobného neslyšela. Stoupalo a klesalo a naplnilo místnost hlasitými syčivými ozvěnami. Nahrbil se v ramenou.

Zadržela jsem dech. Naštvala jsem ho. Teď uvidíme, jestli můj plán vyjde nebo jestli jsem mrtvá. Krysodlak vyrazil. Vrhla jsem se na zem, ale on to čekal. Neuvěřitelně rychle po mně skočil s nataženými spáry, vrčel a kvílel mi do obličeje.

Přitiskla jsem kolena k hrudi, jinak by byl krysák na mně. Chytil mě jednou rukou za kolena a zatlačil. Objala jsem si holeně pažemi, vzdorovala jsem mu. Bylo to jako bojovat s oživlou ocelí. Znovu zavřískl vysokým syčivým hlasem, dopadly na mne jeho sliny. Zvedl se na kolenou, aby se dostal do lepšího úhlu a mohl mi přitisknout nohy k podlaze. Veškerou silou jsem vykopla.

Uviděl můj pohyb a pokusil se uhnout, ale oběma patami jsem ho zasáhla přesně mezi nohy. Úder ho nadzvedl a krysák se zhroutil na odpočívadlo, drápy škrábal o kámen. Vydával vysoký, naříkavý, přidušený zvuk. Zdálo se, že nemůže pořádně dýchat.

Z tunelu vyběhl druhý krysodlak. Malé krysy se rozběhly do všech stran, kvičely a pištěly. Zůstala jsem sedět na odpočívadle, co nejdál od blondáťeho krysáka. Zírala jsem na nově přichozího se směsicí únavy a vzteku.

Ksakru, mělo to vyjít! Záporňáci přece neměli získat podporu, když už i tak byli v přesile! Srst toho druhého byla černá, absolutně uhlově černá. Měl na sobě uštížené džíny, zčásti zakrývající lehce ohnuté nohy. Lehce mávl rukou směrem od sebe.

Splašeně tlukoucí srdce jsem cítila až v krku. Obešel mě mráz při vzpomínce na malá tělíčka, která se přese mne přehnala. V pokousané ruce mi cukalo. Roztrhají mě. „Jean-Claude!“

Krasy se pohnuly jako hnědý příboj a ustoupily od schodů. S kvílením a pískáním utíkaly zpět do tunelu. Mlčky jsem zírala.

Obří krasy syčely a tlapami i čenichy ukazovaly na velkou kysu, kterou jsem předtím shodila ze schodů.

„Bránila se. Co jste tady dělali?“ Krysodlakův hlas byl tichý a hluboký, jen nepatrně poznamenaný. Kdybych zavřela oči, řekla bych, že je lidský.

Nezavřela jsem oči. Obrovské krasy se vzdálily, svého bezvědomého kamaráda neobratně odvěkly s sebou. Nebyl mrtvý, ale zraněný. Když ostatní krasy mizely v tunelu, jedna se za mnou ohlédla. V jejím prázdném černém oku jsem zahlédla, jakou bolest mi uchystají, jestli se znovu setkáme.

Blondatý krysák se přestal svíjet, ležel nehybný, schoulený a lapal po dechu.

„Říkal jsem ti, že sem nemáš chodit,“ pronesl černý krysodlak.

Ten druhý se snažil posadit, zdálo se, že ho ten pohyb bolí. „Paní mi poručila, tak jsem poslechl.“

„Já jsem tvůj král. Máš poslouchat mne.“ Černosrstý krysák začal stoupat po schodech, zlobně švihal ocasem, téměř jako kočka.

Vstala jsem a opřela se zády o dveře, dnes v noci snad už po tisíci.

„Jsi naším králem, jen dokud nezemřeš,“ prohlásil zraněný krysák. „Pokud se postavíš naší paní, bude to brzy. Je mocná, mocnější než ty.“ Jeho hlas byl slabý a tenký, ale krysodlak už se vzpamatovával. Tohle umí vztek.

Krysí král skočil, změnil se v rozmazanou skvrnu v pohybu. Nadhodil si blondatého krysáka a držel ho s pažemi lehce pokrčenými v lokti. Nohy zraněného volně visely nad zemí. Král si ho přitáhl k obličeji. „Já jsem tvůj vládce a ty mě budeš poslouchat, jinak tě zabiju.“ Zabořil drápy do blondákovy krku, až sebou přidušený nešťastník začal škubat. Krysí král jím mrštil ze schodů. Blondák dopadl bezvládně, většinu kostí zpřelámaných.

Vzhlédl od podlahy, kde ležel jako hromádka neštěstí, a lapal po vzduchu. Nenávist v jeho očích by mohla zapálit slušnou vatra.

„Není ti nic?“ zeptal se král.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že mluví ke mně. Zavrtěla jsem hlavou. Zjevně jsem byla zachráněna, ne že bych to potřebovala. Samozřejmě, že ne. „Díky.“

„Nepřišel jsem tě zachránit. Zakázal jsem svým lidem lovit pro upíry. Proto jsem přišel.“

„Fajn, já vím, jakou mám cenu – o něco málo větší než veš. Ale stejně díky, ať tím sleduješ cokoli.“

Pokývl. „Nemáš zač.“

Všimla jsem si vypálené jizvy na jeho levém předloktí. Měla tvar stylizované koruny. Někdo ho ocejšoval. „Nebylo by snazší nosit korunu a žezlo?“

Pohlédl na svou paži a usmál se po krysím způsobu, s vyceněnými zuby. „Tohle mi ponechává volné ruce.“

Podívala jsem se mu do očí, abych zjistila, jestli si ze mne utahuje, ale nemohla jsem to odhadnout. Zkuste číst v krysím obličej.

„Co s tebou upíři chtějí udělat?“ zeptal se.

„Chtějí, abych pro ně pracovala.“

„Udělej to. Ublíží ti, pokud to neuděláš.“

„Stejně jako ublíží tobě, když odeženeš krysy?“

Pokrčil rameny, byl to divný pohyb. „Nikolaos si myslí, že je královnou krys, protože to jsou zvířata, která dokáže přivolat. Ale my nejsme pouhé krysy, my jsme lidé a máme na výběr. Já mám na výběr.“

„Udělej, co po tobě žádá, a ona ti neublíží.“

Znovu ten úsměv. „Dávám dobré rady. Ale ne vždy je sám přijímám.“

„Ani já.“

Pohlédl na mne jedním tmavým okem, pak se otočil ke dveřím. „Už jdou.“

Věděla jsem, o kom mluví. Večírek skončil. Přicházeli upíři. Krysí král seskočil dolů ze schodů a popadl svého zhrouceného druhá. Hodil si ho na rameno beze stopy námahy a byl pryč. Bleskově zmizel v tunelu, stejně rychle jako myš překvapená světlem v kuchyni. Jen černá šmouha.

Uslyšela jsem klapání podpatků na chodbě a ustoupila jsem ode dveří. Otevřely se a na odpočívadle stanula Theresa. Rozhlédla se po prázdné místnosti, ruce v bok, ústa semknutá. „Kde jsou?“

Pozvedla jsem zraněnou ruku. „Vykonaly své dílo a odešly.“
„Neměly odejít.“ Theresa ze sebe vydala tiché našťvané zabublání. „To byl ten jejich krysí král, co?“

Pokrčila jsem rameny. „Odešly. Nevím proč.“

„Tak klidná, tak nezastrašena. To tě krysy nevyděsily?“

Znovu jsem pokrčila rameny. Když něco funguje, tak se toho drž.

„Neměly tě zranit do krve.“ Zadívala se na mne. „Proměníš se o nejbližším úplňku?“ Náznak zvědavosti. Kdo je zvědavý, nebude nikdy starý. Člověk v to může alespoň doufat.

„Ne,“ řekla jsem a při tom zůstalo. Bez vysvětlení. Pokud by vysvětlení opravdu chtěla, mohla se mnou mlátit o zeď tak dlouho, dokud bych jí neřekla, co chtěla slyšet. Ani by se při tom nezapotila. Na druhou stranu... Aubrey byl potrestán za to, že mě zranil.

Oči se jí zúžily, když si mě prohlížela. „Krysy tě měly postrašit, oživovatelko. Zdá se, že se jim to nepovedlo.“

„Možná není tak snadné mě postrašit.“ Bez námahy jsem se jí podívala do očí. Byly to jen oči.

Theresa se na mne najednou zašklebila, blýskly tesáky. „Však Nikolaos už najde něco, co tě vyděsí, oživovatelko. Protože strach znamená moc.“ To poslední zašeptala, jako by se bála říci ta slova příliš nahlas.

Čeho se bojí upíři? Pronásledovaly je představy naostřených kůlů a česneku, nebo ještě horších věcí? Jak vyděsíš mrtvého?

„Půjdeš přede mnou, oživovatelko. Setkáš se se svou paní.“

„Není Nikolaos náhodou také tvoje paní, Thereso?“

Zadívala se na mne, tvář bezvýraznou, jako by její smích byl jen iluzí. Oči měla tmavé a chladné. Oči krys v sobě nesly větší odraz osobnosti. „Nežli noc skončí, oživovatelko, Nikolaos bude paní všech.“

Zavrtěla jsem hlavou. „O tom pochybuju.“

„Vlivem Jean-Claudovy moci jsi ještě pošetilejší.“

„Ne, tím to není.“

„Tak potom čím, smrtelná?“

„Radši umřu, než abych se stala poskokem nějakého upíra.“

Theresa ani nemrkla, jen velmi pomalu přikývla. „Možná se ti tvé přání splní.“

Zježily se mi chloupky za krkem. Mohla jsem se jí dívat do očí, ale zlo dělá jistý dojem. Tíživý dusivý pocit, který svírá vnitřnosti. Zažila jsem ho i v blízkosti lidí. Nemusíte být nemrtví na to, abyste byli zlí. Ale hodně to pomáhá.

Šla jsem před ní. Theresiny boty vytřukávaly v chodbě ostré ozvěny. Možná ze mne mluvil jen můj strach, ale měla jsem pocit, že na mě upírka zírá; její pohled byl jako kostka ledu, která mi sjížděla dolů po zádech.

11

Místnost byla rozlehlá jako skladiště, ale stěny tvořil pevný masivní kámen. Pořád jsem čekala Belu Lugosiho, který se v plášti s kápí vynoří zpoza rohu. To, co sedělo u jedné ze zdi, bylo skoro stejně dobré.

Mohla umřít tak ve dvanácti třinácti letech. Pod dlouhými tenoučkými šaty se rýsovala drobná nedospělá prsa. Látka byla světle modrá a působila hřejivě v kontrastu s naprostou bělostí dívčiny kůže. Dívka musela být bledá už zaživa. Jako upírka vypadala téměř průsvitná. Vlasy měla plavé, skoro bílé, jako mají některé děti, než jim ztmavnou dohněda. Její vlasy neztmavnou nikdy.

Nikolaos seděla na vyřezávané dřevěné židli. Chodidly se ani pořádně nedotýkala země.

Nějaký upír k ní přistoupil a opřel se o židli. Jeho kůže měla zvláštní odstín hnědavé slonoviny. Naklonil se kupředu a pošeptal cosi Nikolaos do ucha.

Zasmála se a znělo to jako zvonky nebo zvonkohra. Příjemný, vypočítaný zvuk. Theresa přešla k sedící dívence a stanula za ní, rukama klouzala po dlouhých, bělavě plavých vlasech.

Napravo od židle si stoupl smrtelný muž. Zády ke zdi, ruce strnule podél těla. Díval se přede sebe, tvář bez výrazu, rovná záda. Byl skoro úplně plešatý, tvář měl úzkou, oči tmavé. Většina mužů nevypadá bez vlasů dobře. Tenhle ano. Byl pohledný, ale působil jako někdo, komu je to jedno. Nazvala bych ho vojákem, i když jsem nevěděla proč.

Další muž se opřel o Theresu. Vlasy měl pískové a zastřižené na krátko. Tvář zvláštní, ne pohledná, ne ošklivá, tvář, jakou si člověk zapamatuje. Obličej, který by se mohl zdát hezký, kdybyste se na něj dívali dost dlouho. Oči měl světle zelené.

Nebyl to upír, ale bylo by ukvapené nazvat ho člověkem.

Jean-Claude přišel jako poslední a stanul nalevo od židle. Nikoho se nedotýkal, a ačkoliv stál mezi nimi, byl osamocený.

„Dobrá,“ řekla jsem, „tak teď potřebujeme už jenom hudbu z filmu Drákula, princ temnot, a všechno bude, jak má být.“

„Myslíš si, že jsi vtipná, vid’?“ Dívenčin hlas byl jako zasmání, vysoké a neškodné. Předem připravená nevinnost.

Pokrčila jsem rameny. „Jak kdy.“

Usmála se na mne a neukázala přitom špičky. Vypadala tak lidsky, oči jí zářily veselím, tvář kulatá a milá. Podívejte, jak jsem neškodná, vždyť jsem roztomilá. Paráda.

Černošský upír jí znovu cosi pošeptal. Zasmála se tak vysokým a průzračným hlasem, že byste ho mohli stáčet do lahví.

„Trénuješ ten smích, nebo je to přirozený talent? Ne, vsadím se, že trénuješ.“

Jean-Claude stiskl rty. Nebyla jsem si jistá, jestli se snaží nesmát nebo nemračit. Možná obojí. Na některé lidi tak zkrátka působím.

Z velmi lidské tváře se vytratil úsměv, jen v očích jí jiskřilo. Na pohledu těch zářivých očí nebylo nic veselého. Byl to pohled, jaký věnují kočky drobným ptáčkům.

Každé slovo zakončovala zpěvavě, vyumělkovaně, ve stylu Shirley Templové. „Bud’ jsi velmi odvážná, nebo velmi hloupá.“

„K tomu hlasu by se ti hodily dolíčky na tvářích.“

„Vsázel bych na tu hloupost,“ pronesl Jean-Claude mírně.

Pohlédla jsem na něj, pak zpátky na tu záhrobní sebranku. „Jsem unavená, zraněná, naštvaná a vyděšená. Ráda bych ukončila tohle představení a dostala se k věci.“

„Začínám chápat, proč Aubrey ztratil trpělivost.“ Její hlas byl suchý, beze stopy veselí. Zpěvavý tón se vytrácel jak tající led.

„Víš, kolik je mi let?“

Chvíli jsem se na ni dívala, pak jsem zavrtěla hlavou.

„Pokud vím, říkal jsi, že je dobrá, Jean-Claude.“ Vyslovila jeho jméno, jako by se na něj zlobila.

„Je dobrá.“

„Řekni mi, kolik mi je let.“ Hlas měla chladný, jako hlas našťvaného dospělého.

„Nemůžu. Nevím proč, ale nemůžu.“

„Kolik je Therese?“

Zahleděla jsem se na tmavovlasou upírku a připomněla si v duchu její sílu. Posmívala se mi. „Sto, možná sto dvacet. Ne víc.“

Nikolaosin obličej byl nečitelný, jako vytesaný z mramoru, když se zeptala: „Proč ne víc?“

„Takový z ní mám pocit.“

„Pocit?“

„V duchu z ní cítím určitou... míru moci.“ Nesnáším, když tohle musím vysvětlovat nahlas. Vždycky to zní mysticky, ale nic mystického na tom není. Vyznám se v upírech, jako se jiní lidé vyznají v koních nebo v autech. Je to otázka zvyku a praxe. Usoudila jsem, že Nikolaos by se asi nelíbilo, kdybych ji přirovnala ke koni nebo k autu, a tak jsem byla zticha. Vida, nakonec nejsem tak hloupá.

„Podívej se na mne, smrtelná. Podívej se mi do očí.“ Mluvila zatím uhlazeně, bez oné rozkazující moci, jakou používal Jean-Claude.

Ty jo. Podívej se mi do očí! Od paní všech upírů ve městě bych očekávala něco originálnějšího. Ale neřekla jsem to nahlas. Oči měla modré nebo šedé nebo obojí. Její pohled jako by tlačil proti mně. Skoro jsem čekala, že kdybych zvedla ruce, mohla bych něco hmatatelného odstrčit. Pohled žádného upíra na mne nikdy takhle nedolehl.

Ale dokázala jsem se jí dívat do očí. Nějak jsem věděla, že to se nemělo stát.

Voják po její pravici se na mne zahleděl, jako bych konečně udělala něco zajímavého.

Nikolaos vstala. Popošla kousek před svoji družinu. Sahala mi sotva po ramena, tak byla malá. Na okamžik tam stála, vypadala éterická a krásná jako obrázek. Beze špetky života, jen věc z půvabných linií a pečlivě nanesených barev.

Zůstala nepohnutě stát a otevřela mi svou mysl. Bylo to, jako by otevřela doposud zamčené dveře. Její mysl udeřila do mé a já zavrávala. Myšlenky se do mne zabodly jako nože, sny s ocelovým ostřím. Letmé útržky jejího vědomí mi tančily v hlavě. Kde se mě dotkly, tam jsem skončila zraněná a prokřehlá.

Klečela jsem na kolenou a nepamatovala si, kdy jsem klesla. Trásla mnou zima, strašná zima. Nebyla jsem nic. Ve srovnání s tou myslí jsem neznamenalala vůbec nic. Jak jsem si mohla namlouvat, že se jí mohu rovnat? Jak bych mohla udělat cokoliv jiného než se k ní doplazit a prosit o prominutí? Moje drzost byla neodpuštělná.

Začala jsem se k ní plazit po všech čtyřech. Zdálo se to tak správné. Musela jsem ji požádat o prominutí. Jak jinak se přiblížit k bohyni než po kolenou?

Ne. Něco nebylo v pořádku. Ale co? Měla bych poprosit bohyni, aby mi odpustila. Měla bych ji uctívat, udělat cokoliv, o čem mě požádá. Ne. Ne.

„Ne,“ zašeptala jsem. „Ne.“

„Pojď ke mně, mé dítě.“ Její hlas byl jako jaro po dlouhé zimě. Vnitřně jsem se otevřela. Cítila jsem, že je mi teplo a jsem vítána.

Vztáhla ke mně své bledé paže. Bohyně mi dovolí, abych ji objala. Nádherné... Proč se choulím na podlaze? Proč jsem se k ní nerozběhla?

„Ne.“ Uhodila jsem rukama do kamene. Bolelo to, ale ne dost. „Ne!“ Udeřila jsem pěstí do podlahy. Celá paže mě brněla a znehybněla. „NE!“ Bušila jsem pěstmi do skály znovu a znovu, do krve. Bolest byla pronikavá, skutečná, moje.

„Vypadni z mé hlavy! Ty malá couro!“ zaječela jsem.

Choulila jsem se na zemi, lapala po dechu, ruce jsem si tiskla k sobě. Vlastní tep jsem cítila až v krku. Nemohla jsem dýchat. Přelil se přese mne vztek, čistý a ostrý. Odehnal poslední stíny Nikolaosiny myslí.

Vzhlédla jsem k ní. Vztek a za ním strach. Nikolaos se převalila přes mou mysl jako oceán přes lasturu, naplnila mě a vyprázdnila. Možná by mě musela dohnat k šílenství, aby mě zlomila, ale mohla to udělat, kdyby chtěla. A já s tím nemohla dělat vůbec nic.

Shlédla na mne a nádherně se zasmála, jako když si vítr pohrává se zvonkohrou. „Ano, našli jsme něco, čeho se oživovatelka bojí, našli.“ Hlas měla zpěvavý a příjemný. Znovu byla půvabná jako družička.

Nikolaos si přede mne klekla, své nebesky modré šaty si shrnula pod sebe jako pravá dáma. Sklonila se, aby mi viděla do očí. „Kolik je mi let, oživovatelko?“

Začínala jsem se třást šokem. Zuby mi drkotaly, jako bych mrzla k smrti – a možná tomu tak opravdu bylo. Odpověď jsem procedila skrze zuby a zaťatou čelist. „Tisíc. Možná víc.“

„Měl jsi pravdu, Jean-Claude. Je dobrá.“ Téměř přitiskla svou tvář na mou. Chtěla jsem ji odstrčit, víc než cokoliv jiného jsem nechtěla, aby se mne dotkla.

Znovu se zasmála jasným, divokým, srdcervoucím, čistým smíchem. Kdyby mi nebylo tak špatně, vykřikla bych nebo jí plivla do obličeje.

„Dobře, oživovatelko. Rozumíme si. Ty uděláš, co chceme, a já si neusmažím tvůj mozeček s kvěťákem.“ Vydechla mi do tváře, hlas ztišila v šepot. Dětský šepot s náznakem chichotání. „Věříš, že to dokážu, vid’?“

Věřila jsem.

Chtěla jsem plivnout do toho hladkého bledého obličejce, ale bála jsem se, co by se mnou upírka udělala. Po tváři mi pomalu stékala kapka potu. Chtěla jsem Nikolaos slíbit cokoli, cokoli, jen když se mě už nikdy nedotkne. Nemusela mě uhranout. Stačilo jí, že mě zastrašila. Strachem mě mohla ovládat. Počítala s tím. A proto jsem to nemohla dopustit.

„Jdi... mi... z očí...“ zasípala jsem.

Zasmála se. Její dech mě hřál a voněl mátou. Pepermintové bonbony. Ale pod tou čistou moderní vůní byl velmi slabě cítit pach čerstvé krve. Stará smrt. Nedávná vražda.

Už jsem se netřásla. „Je z tebe cítit krev,“ řekla jsem.

Trhla sebou zpátky, pozvedla ruku ke rtům. Bylo to tak lidské gesto, že jsem se musela zasmát. Cíp jejích šatů mi zavadil o tvář, když vstávala. A svou drobnou nožkou, obutou ve střevíčku, mě kopla do hrudníku.

Úder mě odhodil dozadu. Ostrá bolest, vyražený dech. Už podruhé za dnešní noc jsem nemohla dýchat. Ležela jsem na břiše, lapala po vzduchu a snažila se polknout navzdory bolesti. Neslyšela jsem praskání kostí. Nějaké se měly zlomit.

Zaduněl nade mnou hlas, rozžhavený vztekem tak, že by se o něj člověk mohl popálit. „Odveďte ji odtud, než ji sama zabiju!“

Bolest ustoupila ostrému bodavému pocitu. Vzduch mě pátil v plicích. Hrudník jsem měla stažený a ztěžklý, jako bych spolkla olovo.

„Zůstaň tam, kde jsi, Jeane!“

Jean-Claude už nestál u zdi, byl na půl cesty ke mně. Nikolaos ho jediným pohybem malé bledé ručky přikovala na místo.

„Slyšíš mě, oživovatelko?“ zeptala se.

„Ano,“ řekla jsem přiškrceně. Nemohla jsem se nadechnout dost na to, abych dokázala pořádně mluvit.

„Zlomila jsem ti něco?“ Její hlásek vylétl do výšin jako ptáček.

Zakašlala jsem, abych si pročistila hrdlo, ale bolelo to. Schoulila jsem se a ruce ovinula kolem hrudi, zatímco se bolest vytrácela. „Ne.“

„Škoda. Ale předpokládám, že by nás to zdrželo nebo bys pro nás ztratila cenu.“ Zdálo se, že o druhé možnosti uvažuje s jistým zalíbením. Co by mi udělali, kdybych měla něco zlomeného? Nechtěla jsem to vědět.

„Policie ví jenom o čtyřech zavražděných upírech. Zemřelo šest dalších.“

Opatrně jsem se nadechla. „Proč to neřeknete policii?“

„Má drahá oživovatelko, jsou mezi námi mnozí, kteří nedůvěřují lidským zákonům. Víme, nakolik je lidská spravedlnost nestranná vůči nemrtvým.“ Usmála se, a znovu to chtělo dolíčky ve tvářích. „Jean-Claude byl pátý nejmocnější upír ve městě. Teď je třetí nejmocnější.“

Dívala jsem se na ni a čekala, že se zasměje a řekne, že to byl jen vtip. Dál se usmívala, tentýž přesný úsměv, jako z vosku. Dělá si ze mě blázny? „Něco zabilo dva vyšší upíry? Silnější než...“ musela jsem polknout, než jsem pokračovala „... Jean-Claude?“

Široce se usmála; zahlédla jsem nezaměnitelný záblesk tesáků. „Chápeš situaci rychle. To se ti musí nechat. Možná díky tomu uložím Jean-Claudovi o něco menší trest. Doporučil tě, věděla jsi to?“

Zavrtěla jsem hlavou a ohlédla se po něm. Nepohnul se, snad ani nedýchal. Jen jeho oči opětovaly můj pohled. Temně modré jako půlnoční obloha a téměř horečnatě jasné. Dosud se nenasytil. Proč mu nedovolí se napít?

„Za co bude potrestán?“

„Máš o něj starost?“ Ve jejích slovech zazněla výsměšná nápodoba překvapení. „Ale, ale, ale, to nejsi naštvaná, že tě do toho zatáhl?“

Chvilí jsem se na něj dívala. Pochopila jsem, co vidím v jeho očích. Strach. On se Nikolaos bojí. A věděla jsem, že jestli mám v téhle místnosti nějakého spojence, je to on. Strach sblíží dva lidi víc než láska nebo nenávisť a působí setsakra rychleji. „Ne,“ řekla jsem.

„Ne, ne.“ Změkčovala slova, kolísavě je vyzpěvovala, jako dítě, které napodobuje. „Dobrá.“ Její hlas byl náhle tišší, dospělý, rozechvělý vztekem. „Obdarujeme tě, oživovatelko. Máme svědka druhé vraždy. Viděl Lucasovu smrt. Řekne ti všechno, co viděl, že ano, Zachariáš?“ Usmála se na muže s pískovými vlasy.

Zachariáš přikývl. Obešel židli a hluboce se mi uklonil. Měl příliš úzké rty a úsměv se mu kroutil. Ale jeho chladné zelené oči mi něco připomínaly. Tu tvář jsem už někde viděla, ale kde?

Přistoupil k nízkým dveřím. Předtím jsem si jich nevšimla. Byly skryté v tančících stínech vrhaných loučemi, ale stejně jsem je měla zaregistrovat. Letmo jsem pohlédla na Nikolaos. Přikývla a stáhla ústa v úsměvu.

Ukryla ta dvířka přede mnou a já to nepoznala! Pokusila jsem se vstát a opřela se přitom o ruce. Chyba. Zasykla jsem a zvedla se, jak nejrychleji jsem se odvažovala. Ruce jsem měla ztuhlé, se spoustou šrámů a oděrek. Jestli se dožiju rána, budu pěkně rozbolavělý lazar.

Zachariáš otevřel dveře s dramatickou úklonou, jako když salonní kouzelník zvedá oponu. Na prahu stál muž oděný do zbytků obleku. Štíhlá postava, trošku kulatější kolem pasu následkem příliš mnoha piv a příliš mála pohybu. Mohlo mu být tak třicet.

„Pojď dovnitř,“ řekl Zachariáš.

Muž vstoupil, oči měl rozšířené hrůzou. Ve světle pochodní se zatřpytil prsten na jeho malíčku. Příchozí páchl strachem a smrtí.

Byl dosud opálený a oči měl přítomné. Prošel by jako člověk mnohem lépe než kterýkoli upír v místnosti, ale zároveň byl mnohem víc mrtvolou než kdokoli z nich. Byla to jen otázka času. Živím se oživováním mrtvých. Když vidím zombii, poznám ji.

„Vzpomínáš si na Nikolaos?“ zeptal se Zachariáš.

Lidské oči zombie se ještě víc rozšířily a z obličeje se jí stáhla barva. Vypadala zatraceně lidsky. „Ano.“

„Zodpovíš Nikolaosiny otázky, rozumíš?“

„Rozumím.“ Nakrčil čelo, jako by se na něco soustředil. Na něco, co si nemohl pořádně vybavit...

„Předtím nám nechťel na naše otázky odpovědět. Vid?“ prohlásila upírka.

Zombie zavrtěl hlavou. Hleděl na Nikolaos s jakousi zděšenou fascinací. Takhle se určitě pták dívá na hada.

„Mučili jsme ho, ale byl velmi zatvrzelý. Než jsme mohli pokračovat v práci, oběsil se. Vážně jsme mu měli sebrat opasek,“ pronesla zamyšleně a rozmrzele.

Zombie na ni zíral. „Já... jsem se oběsil. Nechápu to. Já...“

„On to neví?“ zeptala jsem se.

Zachariáš se usmál. „Ne, neví. Není to skvělé? Sama víš, jak je těžké z něj udělat člověka natolik, že zapomene na vlastní smrt.“

Věděla jsem to. Znamenalo to, že tu má někdo velkou moc. Zachariáš se díval na zmateného nemrtvého jako na vzácné umělecké dílo.

„Povolal jsi ho ty?“ zeptala jsem se.

„Nepoznáš snad kolegu oživovatele?“ zeptala se Nikolaos a lehce se zasmála, jako když vítr přinese zvuk vzdálených zvonků.

Letmo jsem pohlédla Zachariášovi do tváře. Sledoval mě, ukládal si mne do paměti. Tvář měl bezvýraznou, ale hlavou mu něco táhlo; zacukalo mu spodní víčko. Strach? Vztek? Pak se na mne zářivě povědomě usmál. Znovu jsem měla pocit, že ho znám.

„Ptej se, Nikolaos. On ti teď musí odpovědět.“

„Je to pravda?“ otázala se mě.

Zaváhala jsem, překvapena tím, že se obrátila na mne. „Ano.“

„Kdo zabil upíra Lucase?“

Zíral na ni, tvář zkroucenou. Dýchal mělce a příliš rychle.

„Proč neodpovídá?“

„Otázka je příliš složitá,“ vysvětlil Zachariáš. „Možná si ani nepamatuje, kdo byl Lucas.“

„Tak se ptej ty. Očekávám, že ti odpoví.“ V hlase zazněla výhrůžka.

Zachariáš se otočil s další dramatickou úklonou a rozpráhl paže. „Dámy a pánové – hle, chodící mrtvola!“ Zakřenil se nad vlastním vtípem. Nikdo z ostatních se ani neusmál. Já jsem to taky nepochopila.

„Viděl jsi vraždu upíra?“

Zombie přikývl. „Ano.“

„Jak byl zabit?“

„Vyrvané srdce, utržená hlava.“ Hlas měl strachy tenký jako nitka.

„Kdo mu vyrval srdce?“

Zombie znovu a znovu vrtěla hlavou, rychle a trhaně. „Nevím, nevím.“

„Zeptej se ho, co upíra zabilo,“ navrhla jsem.

Zachariáš na mne upřel pohled. Oči měl jako zelené sklo, ve tváři mu vystoupily kosti. Zuřivost mu propůjčila vzhled kostlivce potaženého kůží.

„To je moje zombie a moje starost!“

„Zachariáši,“ pronesla Nikolaos.

Strnule se k ní otočil.

„Je to dobrá otázka. Rozumná otázka.“ Mluvila tiše a klidně. Nikoho tím neoklamala. Peklo musí být plné takových hlasů. Smrtících, ale jinak úžasně rozumných.

„Polož tu otázku, Zachariáši.“

Obrátil se zpět k zombii, ruce zaťaté v pěst. Nechápala jsem, co je zdrojem jeho vzteku. „Co upíra zabilo?“

„Nerozumím.“ V těch slovech bylo ostří paniky.

„Jaký druh bytosti mu vyrval srdce? Byl to člověk?“

„Ne.“

„Byl to jiný upír?“

„Ne.“

To byl přesně důvod, proč zombie pořád ještě nebyly uznávanými svědky u soudu. Bylo je potřeba takřkajíc vést za ruku, abyste dostali odpovědi. Právníci vás pak obvinili, že svědka navádíte. Což byla pravda, ale neznamenalo to, že zombie lže.

„Tak co toho upíra zabilo?“

Znovu začal vrtět hlavou, sem a tam, sem a tam. Otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. Zdálo se, že se dusí slovy, jako by mu kdosi nacpal do krku papír. „Nemůžu!“

„Co tím myslíš, nemůžu?“ zařval na něj Zachariáš a uhodil ho do tváře. Zombie pozvedla ruce, aby si chránila hlavu. „Budeš... odpovídat... na... moje... otázky.“ Každé slovo zdůrazněné fackou.

Zombie padla na kolena a dala se do pláče. „Nemůžu!“

„Odpověz! K čertu s tebou!“ Zachariáš kopl do zombie, oživený se zhroutil na zem a schoulil se do klubíčka.

„Dost!“ Přešla jsem k nim. „Dost už!“

Ještě jednou zombii kopl, pak se otočil ke mně. „Je to moje zombie! Můžu si s ní dělat, co se mi zachce!“

„Bývala to lidská bytost! Zaslouží si víc úcty!“ Poklekla jsem k plačící zombii. Cítila jsem, jak se nade mnou Zachariáš hrozivě tyčí.

„Nech ji být. Prozatím,“ přikázala Nikolaos.

Stál mi za zády jako vzteklý stín. Dotkla jsem se ruky zombie. Oživený sebou cukl. „Už je to v pořádku. Neublížím ti.“ Neublížím ti. Zabil se, aby jim unikl! Ale ani hrob nebyl dostatečným útočištěm. Ještě dnes ráno bych řekla, že žádný oživovatel by nepovolal mrtvého za takovým účelem. Někdy mám dojem, že svět je horší, než si chci připustit.

Musela jsem odtáhnout nemrtvému dlaně z obličeje a zvednout mu bradu, aby se na mne podíval. Jeden pohled mi stačil. Tmavé oči měl neuvěřitelně rozšířené. Strach, tak hrozný strach. Z úst mu tekl tenký pramínek slin.

Zavrtěla jsem hlavou a vstala. „Zlomil jsi ho.“

„To si piš! Žádná smradlavá zombie si ze mě nebude dělat blázný. Odpoví mi, na co se zeptám!“

Prudce jsem se otočila, abych se podívala naštvanému oživovateli přímo do očí. „Ty to nechápeš? Zničil jsi mu vědomí.“

„Zombie nemají vědomí.“

„Správně, nemají. Jediné, co mají, a to jenom nakrátko, jsou vzpomínky na to, kým byly. Když s nimi dobře zacházíš, mohou si svou osobnost udržet třeba týden nebo i trochu déle. Ale takhle...“ Ukázala jsem na zombii, pak jsem promluvila k Nikolaos. „Špatné zacházení urychlí proces rozkladu. Šok navracenou mysl zničí.“

„Co tím chceš říct, oživovatelko?“

„Tehle sadista,“ ukázala jsem palcem přes rameno na Zachariáše, „zničil vědomí té zombie. Ta už neodpoví na žádné otázky. Ničí. Už nikdy.“

Nikolaos se obrátila, podobna bledé bouři. Modré oči měla skelné. Její slova zvedla teplotu v místnosti. „Ty arogantní...!“ Jejím tělem proběhlo zachvění, od drobných nožek ve střevíčkách až po plavě bílé vlasy. Očekávala jsem, že se dřevěná židle každou chvíli vznítí od jejího vzteku.

Vztek zničil iluzi dětské panenky. Pod papírově bílou kůží vyvstaly kosti. Zaťala naprázdno ruce, napjaté a zahnuté jako spáry. Zaryla prsty do jedné z opěrek. Dřevo zasténalo, pak zapraštělo. Praskání se rozléhalo mezi kamennými stěnami. Hlas měla rozpálený zuřivostí. „Vypadni odtud, než tě zabiju! Tu ženskou vezmi s sebou a bezpečně ji doprovod k autu. Pokud mě ještě jednou jakkoli zklameš, vyrvu ti hrdlo a moje děti se budou koupat v tvé krvi!“

Krásně názorné. Poněkud melodramatické, ale krásně názorné. Neřekla jsem to nahlas. K čertu, vždyť jsem pomalu ani nedýchala. Sebemenší pohyb by mohl připoutat její pozornost. Stačila jí jakákoli záminka.

Zachariáš to zjevně také vycítil. Uklonil se, aniž spustil oči z její tváře. Pak se beze slova otočil a vykročil k nízkým dveřím. Pohyboval se beze spěchu, jako by se mu smrt nepropalovala pohledem do zad. Zastavil se v otevřených dveřích a natáhl se, jako by mě chtěl provést ven. Pohlédla jsem na Jean-Clauda, který dosud stál tam, kde ho Nikolaos zarazila. Nepožádala jsem o Catherinino bezpečí. Nebyla příležitost, všechno se seběhlo příliš rychle. Otevřela jsem ústa. Jean-Claude snad uhodl, co chci říct.

Umlčel mě mávnutím štíhlé bledé ruky. Ta ruka se zdála stejně bílá jako krajka na jeho košili. Oční důlky jako by měl náhle vyplněné modrým ohněm. Dlouhé černé vlasy mu vlály kolem smrtelně bledé tváře. Jeho lidskost se vytrácela. Opřela se do mne síla vůle, která mi zježila chloupky na pažích. Schoulila jsem se a zírala na tu bytost, která bývala Jean-Claudem.

„Utíkej!“ zaječel, jeho hlas se do mě zaťal. Měla by mi téct krev. Zaváhala jsem. Zahlédla jsem Nikolaos. Pomalu se vznášela vzhůru. Mléčně bílé vlasy se svíjely kolem tváře kostlivce. Pozvedla ruku zkrivenou ve spár. Kosti a žíly zachycené v pergamenové kůži.

Jean-Claude se prudce obrátil, švihl rukou proti mně. Così mnou udeřilo o zed' a zčásti mě vyhodilo ze dveří. Zachariáš mě zachytil a vytáhl ven.

Vykroutila jsem se mu. Dvířka se mi zabouchla před obličejem.

„Ježíši Kriste,“ zašeptala jsem.

Zachariáš stál u paty úzkého schodiště, které vedlo nahoru. Vztáhl ke mně ruku, tvář se mu leskla potem. „Prosím!“ Ruka se mu zachvěla jako chycený pták.

Zpode dveří zavanul zápach hnijícího masa. Pach nafouknutých těl, popraskané kůže, která se rozkládá na slunci, pach ztuhlé krve hnijící ve ztichlých tepnách. Zakuckala jsem se a ustoupila.

„Panebože,“ šeptal Zachariáš. Jednou rukou si zakryl nos a ústa, druhou stále natahoval ke mně.

Nevšíkala jsem si nabídnuté dlaně, ale stanula jsem vedle něj na schodišti. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale v tu chvíli dveře zapraskaly. Dřevo se otřásalo a dunělo, jako by do něj tloukla prudká vichřice. Vítr prolétl pode dveřmi, vlasy mi vlály ve vzdušném víru. Ustoupili jsme o několik kroků, zatímco se těžká dřevěná dvířka třásla a tloukla sebou pod nápořem vichru, který tam nemohl být. Bouře v místnosti? Do větru prosákl odporný pach hnijícího masa. Vyměnili jsme si pohledy. A pochopili jsme, že jsme jen my dva proti nim – nebo tomu. Vyrázili jsme nahoru po schodech, jako bychom k sobě byli připoutaní.

Za těmi dveřmi přece nemůže zuřit bouře. Nemůže tady vát vítr a nežene nás nahoru po úzkých kamenných schodech. V té místnosti nejsou hnijící mrtvoly. Nebo ano? Panebože, nechci to vědět. Nechci to vědět.

13

Schodištěm otřásl výbuch. Vichr nás srazil na zem jako hračky, dveře vylétly z pantů. Plazila jsem se po všech čtyřech a

snažila se dostat pryč, nic než dostat se pryč. Zachariáš se zvedl na nohy a vytáhl mě za paži. Prchali jsme.

Za námi, kam jsme neviděli, se ozývalo kvílení. Vichřice za námi řádila. Vlasy mi padaly do obličeje a oslepovaly mě. Zachariáš mě chytil za ruku a nepustil. Stěny byly hladké, schody z kluzkého kamene, nebylo čeho se zachytit. Přitiskli jsme se ke schodům a drželi se jeden druhého.

„Anito.“ Jean-Claudův šeptavý hlas. „Anito.“ S námahou jsem pohlédla do větru, zamrkala jsem, abych něco viděla. Nic tam nebylo. „Anito.“ Vichřice mě volala jménem. „Anito.“ Něco zajiskřilo – modrý oheň. Uprostřed vichru visely dva body modrého plamene. Oči. Byly to Jean-Claudovy oči? Byl mrtvý?

Modré plameny začaly klesat. Vítr se jich netýkal. „Zachariáši!“ vykřikla jsem, ale můj hlas pohltilo hučení větru. Vidí to taky, nebo už jsem se zbláznila?

Modré ohně klesaly níž a níž. Náhle jsem nechtěla, aby se mě dotkly. Ve stejnou chvíli jsem si uvědomila, že přesně to se stane. Něco mi říkalo, že to by nebylo moc dobré.

Vytrhla jsem se Zachariášovi. Něco na mne volal, ale vítr vyl a skučel mezi úzkými stěnami jako šílená horská dráha. Žádný jiný zvuk nebylo slyšet. Začala jsem se plazit po schodech nahoru, vítr mnou zmítal, snažil se mě srazit dolů. Uslyšela jsem ještě jeden další zvuk. Jean-Claudův hlas ve své hlavě: „Odpusť mi.“

Modré plameny byly náhle přede mnou. Přitiskla jsem se ke zdi a udeřila do ohně. Ruka mi prošla skrz. Nic tam nebylo.

„Nech mě být!“ zaječela jsem.

Oheň prošel mýma rukama, jako by tam nebyly, a vstoupil mi do očí. Svět se změnil v modré sklo, ticho, prázdnotu, modrý led. Šepot. „Utíkej, utíkej.“ Seděla jsem opět na schodech a mrkala proti vichřici. Zachariáš na mě zíral.

Vichr ustal, jako by někdo zmáčkl vypínač. Ticho bylo ohlušující. Přerývaně jsem lapala po vzduchu. Necítila jsem svůj tep ani tlukot srdce. Slyšela jsem jen svůj dech, příliš hlasitý a příliš mělký. Konečně jsem pochopila, co znamená být bez sebe strachem.

„Tvoje oči! Svítily ti modře oči!“ Zachariášův hlas byl ochraptělý, příliš hlasitý v náhlém tichu. Myslím, že šeptal, ale zaznělo to jako výkřik.

„Pššššt,“ zašeptala jsem. Netušila jsem proč, ale nikdo nesmí zaslechnout, co právě oživovatel řekl, nikdo se nesmí dozvědět, co se tady stalo. Závisel na tom můj život. Neslyšela jsem už v

hlavě žádný šepot, ale ta poslední rada nebyla špatná. Utíkej. Útěk vypadal nadmíru slibně.

Ticho bylo nebezpečné. Znamenalo, že boj skončil a vítěz může upřít svou pozornost na jiné věci. Nechtěla jsem se stát jednou z nich.

Vstala jsem a podala Zachariášovi ruku. Tvářil se zmateně, ale přijal ji a vstal. Vytáhla jsem ho na nohy a rozběhla jsem se. Musím se dostat pryč, musím, jinak tady umřu, dnes v noci, teď. Věděla jsem to s jistotou, která nenechávala místo pro otázky ani čas pro váhání. Běžela jsem o život. Zemřu. Pokud mě teď Nikolaos najde, zemřu.

A nikdy bych se nedozvěděla proč.

Buď Zachariáš taky panikařil, nebo si myslel, že vím něco, co on ne. Každopádně běžel se mnou. Když jeden z nás zakopl, druhý ho podepřel a utíkali jsme dál. Utíkali jsme, až mě pálily svaly nohou, hrudník se nedostatkem vzduchu stahoval bolestí.

Přesně proto chodím běhat, abych pak mohla zdrhat jak namydlený blesk, až mě něco bude pronásledovat. Mít štíhlejší stehna pro mě nikdy nebyla dostačující motivace. Zato tohle ano – možnost běžet, když člověk musí, běžet o život. Ticho bylo těžké, téměř hmatatelné. Jako by teklo vzhůru po schodech, jako by po něčem pátralo. Ticho nás pronásledovalo stejně jako předtím vítr.

Problém s běháním do schodů spočívá v tom, že pokud jste někdy měli zraněné koleno, nemůžete utíkat věčně. Dejte mi rovný povrch a vydržím běžet celé hodiny. Postavte mě na svah a koleno mi způsobuje křeče. Začalo to jako tupé bolení, ale to netrvalo dlouho a dostavila se ostrá, drtivá bolest. Každým krokem mi vystřelovala do celé nohy.

Koleno mi začalo při pohybu slyšitelně praskat. Špatné znamení. Hrozilo, že pode mnou povolí. Pokud mi vyskočí kloub, zůstanu tady zchromlá na schodech, se záplavou ticha všude kolem sebe. Nikolaos mě najde a zabije. Jak jsem si tím mohla být tak jistá? Na to jsem neměla odpověď. Ale věděla jsem to, cítila jsem to s každým nádechem. Nezpochybňovala jsem ten pocit.

Zpomalila jsem a odpočívala na schodech, protáhla si svaly na nohou. Odmítla jsem zalapat po dechu, když mi kdysi zraněnou nohou projela křeč. Důkladně jsem ji natáhla a bylo mi líp. Bolest neustala, na to jsem koleno zatěžovala příliš, ale budu schopna jít, aniž by mě zradilo.

Zachariáš se zhroutil na schody. Zjevně nechodil běhat. Pokud se teď přestane hýbat, stáhnou se mu svaly. Možná to věděl. Možná mu to bylo jedno.

Propnula jsem paže proti zdi, až jsem si srovnala ramena. Potřebovala jsem se uklidnit něčím důvěrně známým, než se ztlumí bodání v koleni. Něco, co jsem mohla dělat, zatímco jsem naslouchala... čemu? Něčemu těžkému a klouzavému, něčemu prastarému, dlouho mrtvému.

Zvuky shora, kdesi výš na schodišti. Strnula jsem s rukama opřenýma o zeď, dlaně přitisknuté k chladnému kameni. Co teď? Co zase? Proboha, vždyť už musí skoro svítat.

Zachariáš vstal a obrátil se tváří k hornímu schodu. Já zůstala zády ke stěně, takže jsem viděla nahoru i dolů. Nechtěla jsem, aby se ke mně zdola něco připlížilo, zatímco se budu dívat vzhůru. Zatoužila jsem po své pistoli. Byla zamknutá v kufru auta, kde mi byla platná jak mrtvému psovi kost.

Stáli jsme těsně pod odpočívadlem, u zlomu schodiště. Někdy jsou chvíle, kdy si přeju vidět za roh. Tohle byla jedna z nich. Látka zavadila o kámen, šoupání bot.

Muž, který vyšel zpoza rohu, byl člověk – to mě zaskočilo. Na krku neměl stopy po zubech. Platinově světlé vlasy vystříhané na ježka. Svaly na krku se mu vzdouvaly, bicepsy měly větší obvod než můj pas. Pravda, jsem v pase dost štíhlá, ale jeho paže byly stejně, hmm, působivé. Příchozí měl přinejmenším metr devadesát a nebylo na něm tuku ani co by namastilo pánvičku.

Oči měl průzračně jasné jako lednové nebe, byla to vzdálená, mrazivá modř. Taký to byl první neopálený kulturista, kterého jsem kdy viděla. Všechny ty mohutné se svaly byly vyvedeny v bílé, jako Moby Dick. Černé síťované tričko bez rukávů odhalovalo každou píd' jeho masivní hrudi. Krátké černé joggingové šortky kontrastovaly s mohutnými nohama. Musel je nastříhnout po stranách, aby je přetáhl přes masivní stehna.

„Ježíšikriste. Kolik vzepřete?“ zašeptala jsem.

Usmál se se stisknutými rty. Při řeči téměř neartikuloval, aby ani na vteřinu neodhalil špičáky. „Sto osmdesát.“

Tiše jsem hvízdla a řekla přesně to, co ode mne očekával: „To je něco.“

Usmál se, ale opatrně, aby neukázal zuby. Snažil se vypadat jako upír. Takový opatrný postup byl v mé přítomnosti zbytečný. Mám mu říct, že má na čele přímo napsáno „člověk“? Ne. Zlomil by mě přes koleno jako třísku na podpal.

„Tohle je Winter,“ představil ho Zachariáš. To jméno bylo příliš dokonalé na to, aby bylo pravé, znělo, jako by patřilo filmové hvězdě ze čtyřicátých let.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Naše paní bojuje s Jean-Claudem,“ odtušil Zachariáš.
Winter se hlasitě zhluboka nadechl. Oči se mu rozšířily jen trochu. „Jean-Claude?“ Znělo to jako otázka.
Zachariáš přikývl a usmál se. „Ano. Odporoval jí.“
„Kdo jsi?“ otázal se mne.
Zaváhala jsem. Zachariáš pokrčil rameny: „Anita Blakeová.“
Winter se usmál, konečně ukázal hezké normální zuby. „Ty jsi Popravčí?“
„Ano.“
Zasmál se. Ozvěna se odrážela od kamenných zdí. Ticho jako by se kolem nás stáhlo. Smích ustal, jako když utne, nad horním rtem Winterovi vyvstaly kapky potu. Cítil to a měl z toho strach. Znovu promluvil tiše, téměř šeptem, jako by se bál, že ho někdo zaslechne. „Nejsi dost vysoká na to, abys byla Popravčí.“
Pokrčila jsem rameny. „Někdy mě to taky rozladí.“
Usmál se, téměř se znovu zasmál, ale včas to spolkl. Oči se mu leskly.
„Vypadněme odtud,“ zavelel Zachariáš.
Souhlasila jsem s ním.
„Poslali mě, abych se podíval na Nikolaos,“ řekl Winter.
Ticho se tím jménem roztepalo. Po Winterově tváři stekla kapka potu. Důležité bezpečnostní doporučení: nikdy nevyslovujte jméno rozzuřeného vyššího upíra, který je na doslech.
„Ona se o sebe umí postarat,“ zašeptal Zachariáš, ale stejně se to rozléhalo.
„Ne,“ řekla jsem.
Zachariáš se na mne podíval a já pokrčila rameny. Někdy si prostě nemůžu pomoci.
Winter na mne hleděl, tvář měl neosobní, jako vytesanou z mramoru. Jen oči se chvěly. Macho k pohledání. „Pojďte,“ řekl a obrátil se, aniž se ujistil, že jdeme za ním. Šli jsme.
Šla bych za ním kamkoliv, pokud to bylo po schodech nahoru. Věděla jsem jen, že nic, naprosto nic, by mě nedostalo po tomhle schodišti zpátky dolů. Ne dobrovolně. Samozřejmě, že se vždycky najdou i jiné možnosti. Letmo jsem pohlédla na Winterova široká záda. Jasně, když to neuděláš dobrovolně, vždycky se najdou jiné možnosti.

Schodiště ústilo do čtvercové místnosti, od stropu visela žárovka. Nikdy bych si nemyslela, že jedno matné elektrické světlo může být tak krásné – ale bylo. Znamení, že opouštíme podzemní sály hrůzy a blížíme se skutečnému světu. Chystala jsem se jít domů.

Z kamenné místnosti vedly dvojce dveře, jedny přímo proti nám, druhé napravo. Z těch před námi se linula hudba. Pronikavá břeskňá cirkusová hudba. Dveře se otevřely, hudba se rozezněla kolem nás. Záblesk jasných barev a stovek přelévajících se lidí. Zazářil nápis „Dům smíchu“. Lunapark pod střechou. Věděla jsem, kde jsme. Cirkus prokletých.

Nejmocnější upíři ve městě spali pod Cirkusem. To si musím pamatovat.

Dveře se začaly zavírat, ztlumily hudbu, skryly zářivé nápisy. Zhlédla jsem tvář dospívající dívky, která se natahovala, aby viděla přes práh. Dveře zapadly.

Opíral se o ně cizí muž. Vysoký, štíhlý, oblečený jako hazardní hráč z říčního parníku. Karmínový plášť, krajky pod krkem spadající až k pasu, rovně střižené černé kalhoty a vysoké boty. Klobouk s rovnou krempou mu stínil tvář, zlatá maska zakrývala všechno kromě úst a brady. Zpod masky se na mne upíraly tmavé oči.

Jazykem kmitl mezi rty, mezi zuby: prodloužené špičáky, je to upír. Proč mě to nijak nepřekvapilo?

„Už jsem se bál, že se mineme, Popravčí.“ Mluvil s jižanským přízvukem.

Winter stanul mezi námi. Upír se zasmál výrazným štěkavým smíchem. „Tady ten stěhovák si myslí, že tě ochrání. Mám ho roztrhat na kusy, abych mu dokázal, že se mejlí?“

„To nebude potřeba,“ řekla jsem. Zachariáš si stoupl vedle mne.

„Poznáváš můj hlas?“ zeptal se upír.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Je to už dva roky. Dokavad se nevynořila tahleta záležitost, netušil jsem, že ty jseš Popravčí. Myslel jsem, že jseš mrtvá.“

„Můžeme se konečně dostat k věci? Kdo jsi a co chceš?“

„Tak dychtivá, tak netrpělivá, tak lidská.“ Pozvedl ruce v rukavicích a sundal si klobouk. Zlatou masku teď rámovaly krátké světle hnědé vlasy.

„Prosím, nedělejte to,“ pronesl Zachariáš. „Paní mi přikázala doprovodit tuto ženu bezpečně k autu.“

„Nemám v úmyslu jí zkřivit ani vlasek – dneska v noci ne.“ Sundal si masku. Levou část tváře měl zjizvenou, jakoby odtavenou nebo zkorodovanou. Jen jeho hnědé oko bylo celé a živé, pohyblivé uprostřed kruhu růžovobílé zjizvené tkáně. Takhle vypadají popáleniny od kyseliny. Až na to, že tohle nezpůsobila kyselina, ale svčená voda.

Vzpomněla jsem si na to, jak mě přitiskl k zemi. Zahryzl se mi do paže, když jsem se snažila udržet si ho od krku. Čisté ostré zapraskání kosti, kterou překousl. Křičela jsem. Zvrátil mi hlavu dozadu a odtáhl se, aby mohl udeřit. Bezmoc. Minul mé hrdlo. Nevím proč. Sevrhel zuby kolem klíční kosti a rozdrtil ji. Olizoval mou krev jako kočka smetanu. Ležela jsem pod ním a slyšela, jak chlemtá mou krev. Přelámané kosti ještě nebolely díky šoku. Nic mě nebolelo, neměla jsem strach. Umírala jsem.

Pravačkou jsem zatápala v trávě a nahnátla něco hladkého – sklo. Lahvičku svčené vody, která mi vypadla z batohu, když mi jeho obsah rozházeli upírovi pololidští služebníci. Upír se na mne nedíval, tvář měl přitisknutou k ráně. Jazykem zkoumal zranění, které mi způsobil. Zuby zaskřípal o obnaženou kost a já vykřikla.

Zasmál se do mého ramene, smál se, když mě zabíjel. Odtrhla jsem víčko lahvičky a postříkala mu obličej. Maso jako by se vařilo, kůže se škvařila a bublala. Klečel nade mnou, držel se za tvář a křičel.

Myslela jsem si, že zůstal uvězněný v domě, který shořel. Chtěla jsem, aby byl mrtvý, přála jsem si to. Přála jsem si zbavit se vzpomínky, potlačit ji. Ted' stál přede mnou, zhmotnění mé oblíbené noční můry.

„Co? Nekřičíš hrůzou? Nelapáš po dechu? Zklamala jsi mě, Popravčí. Neobdivuješ své dílo?“

„Měla jsem tě za mrtvého.“ Můj hlas zněl přiškrceně, tlumeně.

„Tak to ses sekla. A já vím, že i ty jsi naživu. Dojemný.“

Usmál se a svaly na zjizvené tváři stáhly úsměv k jedné straně, stala se z něj grimasa. Ani upíři se nedokáží vyléčit ze všeho. „Věčnost, Popravčí, věčnost, kterou mám strávit takhle.“ Pohládl jizvy rukou v rukavici.

„Co chceš?“

„Bud' si statečná, holčičko, bud' si statečná, jak jen chceš. Cítím z tebe strach. Chci vidět jizvy, které jsem ti nadělal, chci vidět, že si na mě pamatuješ tak, jako si já pamatuju na tebe.“

„Pamatuji si tě.“

„Jizvy, děvče. Ukaž mi jizvy.“

„Ukážu ti své jizvy a co pak?“

„Pak půjdeš domů nebo kam máš namířeno. Paní nařídila, že ti nemáme ubližovat, dokud pro nás neodvedeš tu prácičku.“

„A pak?“

Usmál se, byla to široká zářivá přehlídka zubů. „Pak si tě najdu a vrátím ti to i s úrokama...“ Dotkl se svého obličeje. „No tak, děvče, nestyď se, už jsem to všechno viděl. Ochutnal jsem tvou krev. Ukaž mi jizvy a tady ten svalovec nebude muset umřít, když se bude snažit dokázat, jak je silnej.“

Letmo jsem pohlédla na Wintera. Masivní pěsti měl složené na hrudi. Páteř se mu téměř chvěla napětím. Upír měl pravdu, Winter by při pokusu o mou obranu zemřel. Odtáhla jsem roztržený rukáv nad loket. Pruh zjizvené tkáně mi zdobil kůži, jizvy se z něj táhly jako pramínky, křížily se a stékaly k vnějšímu okraji paže. Vypálený kříž zabíral jediné volné místo na vnitřní straně předloktí.

„Nečekal bych, že tu paži ještě někdy budeš užívat, po tom, co jsem tě takhle potrhla.“

„Fyzioterapie je úžasná věc.“

„Jenže mně nic takového nepomůže.“

„Nepomůže.“ Na blůze mi chyběl první knoflík. Rozepnula jsem ještě jeden, odrhla blůzu a odhalila klíční kost, kterou brázdily a oplétaly jizvy. Vypadalo to vážně přitažlivě – obzvlášť se to vyjímal v plavkách.

„Dobrá,“ řekl upír. „Cítím z tebe studený pot, když na mě pomyslíš, holčičko. Doufám, že jsem tě strašil stejně jako ty mě.“

„Jenže mezi námi je jeden rozdíl, víš?“

„A co by to jako mělo být?“

„Ty ses mě snažil zabít. Já jsem se bránila.“

„A proč jsi přišla do našeho domu? Probodnout nám srdce kůlem! Přišla jsi nás zabít. My jsme tě nelovili.“

„Ale lovili jste třiadvacet jiných lidí. To je spousta lidí. Musela jsem tvoji bandu zastavit.“

„Kdo z tebe udělal Popravčí? Kdo tě určil za našeho kata?“

Zhluboka jsem se nadechla. Byla jsem klidná, netřásla jsem se. Zasloužila jsem si bobříka odvahy! „Policie.“

„Pche.“ Odplivl si na podlahu. Vskutku okouzlující. „Budeš makat, děvče. Najdi vraha, pak si to vyřídíme.“

„Už můžu jít?“

„Každopádně. Dneska v noci jseš v bezpečí, protože si to přeje naše paní. Ale to se změní.“

„Postranními dveřmi,“ sykl Zachariáš. Cestou ven skoro couval, aby nespustil upíra z očí. Winter zůstal poslední, kryl nám záda. Pitomec.

Zachariáš otevřel dveře. Noc byla horká a lepkavá. Do tváře se mi opřel letní vítr, vlhký, známý a nádherný.

„Zapamatuj si jméno Valentine, protože se ještě uvidíme!“ křikl za mnou upír.

Já a Zachariáš jsme vyšli ze dveří. Zabouchly se za námi. Zvenku nebylo jak je otevřít. Cesta ven bez zpáteční jízdenky. Ven znělo dostatečně přitažlivě.

Vydali jsme se pryč. „Máš pistoli se stříbrnými kulkami?“ zeptal se.

„Ano.“

„Být tebou, začnu ji s sebou nosit.“

„Stříbrné kulky ho nezabijí.“

„Ale zpomalí ho.“

„Pravda.“ Několik minut jsme kráčeli v tichu. Teplá letní noc jako by se o nás otírala a chytala nás do svých lepkavých zvědavých dlaní.

„Jestli něco potřebuju, tak brokovnici.“

Zadíval se na mne. „Budeš s sebou každý den tahat brokovnici?“

„Upilovaná se pohodlně vejde pod kabát.“

„Uprostřed missourského léta? Vždyť se uvaříš. Proč nenosit rovnou kulomet nebo plamenomet, když už jsme u toho?“

„Kulomet má příliš velký rozptyl střelby. Mohla bych zasáhnout nevinné lidi. Plamenomet je neskladný. A taky dělá svinčík.“

Zastavil mě, ruku položenou na mém rameni. „Ty už jsi někdy používala plamenomet proti upírům?“

„Ne, ale viděla jsem to.“

„Panebože.“ Chvilí zíral do prázdna, a pak se zeptal: „A fungovalo to?“

„Učiněný zázrak. Ale dělá svinčík. A spálilo to kolem nás celý barák, což považuji za poněkud extrémní.“

„To věřím.“ Znovu jsme šli. „Musíš upíry nenávidět.“

„Ne, že bych je nenáviděla.“

„Tak proč je zabíjíš?“

„Protože je to má práce a protože jsem v tom dobrá.“ Zahnuli jsme za roh a já uviděla parkovací místo, kde stálo moje auto. Zdálo se mi, jako bych ho tam nechala před několika dny. Hodinky říkaly, že to bylo před několika hodinami. Bylo to jako

pásmová nemoc, ale místo pohybu napříč časovými zónami jsem se pohybovala napříč událostmi. Tolik traumatizujících zážitků člověku rozhodí smysl pro čas. Stalo se toho příliš mnoho v příliš krátkém čase.

„Jsem tvoje denní spojka. Kdybys cokoli potřebovala nebo chtěla nechat zprávu, tady je moje číslo.“ Vtiskl mi do dlaně krabičku od sirek.

Letmo jsem na ni pohlédla. „Cirkus prokletých“ stálo krvavou červení na lesklém černém podkladu. Strčila jsem sirky do kapsy u džín.

Pistole ležela v kufru. Zastrčila jsem ji do podpažního pouzdra a bylo mi jedno, že nemám bundu, kterou bych si hodila přes ramena. Otevřeně nošená zbraň přitahuje pozornost, ale většina lidí vás nechá na pokoji. Často dokonce začnou utíkat a uvolňují vám cestu. Při pronásledování se to náramně hodí.

Zachariáš počkal, dokud jsem neseděla v autě. Opřel se o otevřené dveře. „Nemůže to být jenom práce, Anito. Musíš mít lepší důvod než jen tohle.“

Sklonila jsem hlavu a nastartovala auto. Vzhledla jsem k jeho světlým očím. „Bojím se jich. Ničit to, co nás děsí, je velmi přirozená lidská vlastnost.“

„Většina lidí tráví život tím, že se vyhýbá věcem, z nichž mají strach. Ty je pronásleduješ. To je šílenost.“

Měl svým způsobem pravdu. Zavřela jsem dveře a nechala ho stát v horké tmě. Oživuji mrtvé a ukládám k odpočinku nemrtvé. Tohle dělám. To jsem. Kdybych někdy začala pochybovat o svých pohnutkách, přestala bych zabíjet upíry. Jak prosté.

Dnes v noci jsem nemínila pochybovat o svých pohnutkách, takže jsem stále ještě lovec upírů, stále jsem tím, jak mě pojmenovali. Jsem Popravčí.

15

Svítání přelétlo oblohou jako jasná opona. Jitřenka se proti pozvolnému přílivu světla třpytila jak diamantový střípek.

Během dvou dní jsem dvakrát viděla východ slunce. Začínala jsem se cítit mrzutě. Hodně by pomohlo se rozhodnout, na koho budu mrzutá a co s tím budu dělat. Právě teď jsem ale netoužila po ničem jiném než po spánku. Ostatní mohlo počkat. Ostatní muselo počkat. Několik hodin jsem fungovala už jen na strach,

adrenalin a tvrdohlavost. V tichém klidu uvnitř auta jsem vnímala své tělo. Nemělo mě rádo.

Bolelo mě držet volant, bolelo jím otáčet. Krvavé škrábance na rukou vypadaly horší, než byly, nebo jsem v to alespoň doufala. Celé tělo jsem měla ztuhlé. Lidé podceňují šrámy. Ony totiž bolí. Budou bolet ještě mnohem víc, až si je ve spánku přeležím. Nic není horší než probudit se ráno po pořádném výprasku. Je to jako kocovina, která se rozlezla do celého těla.

Na chodbě domu, kde jsem bydlela, vládl klid. Bzučení klimatizace vydechovalo do ticha. Téměř jsem vnímala všechny lidi spící za dveřmi. Zatoužila jsem přitisknout na dveře ucho a zjistit, jestli uslyším své sousedy dýchat. Takové ticho. Hodinu po úsvitu je každý člověk sám se sebou a může si užívat mlčení.

Jediná chvíle, která je ještě tišší, je třetí hodina ranní. A já nejsem příznivcem třetí hodiny ranní.

Klíče jsem měla v ruce a téměř jsem se dotkla dveří, když jsem si uvědomila, že jsou pootevřené. Nepatrná mezířka... Byly skoro zavřené, ale ne zcela. Ustoupila jsem k pravé straně dveří, přitiskla se zády ke zdi. Kdo je uvnitř? Slyšel cinkání klíčů? Žilami mi proudil adrenalin jako dobré šampaňské. Byla jsem ostražitá vůči každému stínu, dopadu světla. Tělo běželo na pohotovostní režim a já se modlila, abych to nepotřebovala.

Vytáhla jsem pistoli a opřela se o stěnu. Co teď? Z bytu se neozval jediný zvuk, vůbec nic. Mohl to být další upír, ale už bylo opravdu skoro ráno. Tohle nebude upír. Kdo jiný by se mi vloupal do bytu? Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Nevím. Nemám nejmenší tušení. Řekli byste, že si zvyknu na to, že naprosto netuším, co se tu k čertu děje, ale nezvyknu si. Jsem pak jen rozmrzelá a trochu postrašená.

Mám několik možností. Můžu odejít a zavolat policii, což není špatný nápad. Ale co dokážou oni, proč bych nedokázala já? Kromě toho, že někdo vejde dovnitř a nechá se zabít místo mě? To je nepřijatelné. Můžu čekat venku, dokud toho, kdo je uvnitř, nepřemůže zvědavost. Jenže to může chvíli trvat a byt je možná prázdný. Připadala bych si pěkně hloupě, kdybych tu stála několik hodin, pistoli namířenou na prázdný byt. Jsem unavená a chci si jít lehnout. Ksaku!

Můžu prostě jít dovnitř a střílet. Ne. Můžu otevřít dveře, zalehnout k zemi a zastřelit kohokoli uvnitř – pokud má zbraň. Pokud tam vůbec někdo je.

Bylo by chytré prostě čekat déle než oni, ale já byla unavená. Příliv adrenalinu opadal kvůli frustraci nad příliš mnoha

variantami. Prostě přijde okamžik, kdy na člověka dolehne únava. Nevěřila jsem, že bych mohla stát tady, v klimatizovaném tichu, a zůstat ostražitá. Neusnula bych vestoje, ale i na to jsem musela myslet. A za další hodinu budou sousedé vzhůru a budou se pohybovat kolem, možná se připlou do přestřelky. Nepřijatelné. Ať už se stane cokoli, musí se to stát teď!

Rozhodnuto. Dobrá. Nic nepročistí hlavu tak jako strach. Ustoupila jsem co nejdál od prahu a přešla na druhou stranu, pistoli namířenou na vchod. Sunula jsem se podél levé stěny směrem k pantům. Dveře se otevíraly dovnitř. Stačí do nich strčit, aby se otevřely až ke stěně. Je to snadné. Tak.

Skrčila jsem se na jedno koleno, ramena nahrbená, jako bych dokázala zatáhnout hlavu jako želva. Vsázela jsem na to, že každý by střílel nade mě, do výše hrudi. Když jsem se schoulila, byla jsem mnohem menší.

Strčila jsem do dveří levou rukou a přidržela je, aby zůstaly u zdi. Jako zázrakem jsem mířila přímo na lupičův hrudník. Až na to, že on už měl ruce vzhůru a usmíval se na mne.

„Nestřílej. To jsem já, Edward.“

Klečela jsem a zírala na něj. Vztek mě zaplavil jako žhavý příboj. „Ty hajzle! Tys věděl, že jsem venku!“

Spojil konečky prstů. „Slyšel jsem klíče.“

Stála jsem tam, očima šmejdila po pokoji. Edward si přesunul mé bílé, přespříliš vycpané křeslo tak, aby mohl sedět tváří ke dveřím. Jinak se zdálo všechno na svém místě.

„Ujišťuji tě, Anito, že jsem docela sám.“

„Tomu věřím. Proč jsi na mě nezavolal?“

„Chtěl jsem vědět, jestli jsi pořád tak dobrá. Mohl jsem tě odpálit do pekel, jak jsi váhala na prahu s těmi hezky cinkajícími klíči.“

Zavřela jsem za sebou dveře a zamkla je, i když s Edwardem uvnitř jsem mohla být víc v bezpečí, kdybych se zamkla zvenku spíš než zevnitř. Nebyl to působivý muž, nebyl hrozivý – pokud jste ho neznali. Měl zhruba metr sedmdesát, byl štíhlý, světlavý, modrooký, okouzlující. Ale pokud já jsem byla Popravčí, pak on byl Smrt. On to byl, koho jsem viděla používat plamenomet.

Dřív jsem s ním spolupracovala a Bůh je mi svědkem, že s ním si člověk opravdu připadá v bezpečí. Nosil u sebe větší palebnou sílu než Rambo, ale byl poněkud příliš neohleduplný vůči nevinným přihlížejícím. Kariéru začal jako nájemný vrah. To o něm policie věděla. Myslím, že lidé se mu začali zdát jako

snadný cíl, tak se přeorientoval na upíry a lykantropy. Jsem si jistá, že pokud by někdy nastala chvíle, kdy by pro něj bylo výhodnější mě zabít než být můj „přítel“, udělal by to. Edward nemá svědomí. A to z něj dělá dokonalého zabijáka.

„Zatraceně! Byla jsem vzhůru celou noc, Edwarde! Nemám náladu na tvoje hry.“

„Jak moc jsi zraněná?“

Pokrčila jsem rameny a zamrkala bolestí. „Ruce mě bolí, většinou jsou to jen šrámy. Jsem v pohodě.“

„Váš noční recepční říkal, že zapíjíš svobodu s kamarádkou.“ Zašklebil se, v očích mu jiskřilo. „To musela být nějaká oslava!“

„Možná bys mohl vědět, že jsem narazila na upíra.“

Povytlhl světlé obočí a naznačil ústy němé „ou“.

„Vzpomínáš na dům, který jsi kolem nás málem sesmažil?“

„Zhruba před dvěma lety. Zabili jsme šest upírů a dva lidské služebníky.“

Prošla jsem kolem něj a žuchla jsem na gauč. „Na jednoho jsme zapomněli.“

„Ne, nezapomněli.“ Jeho hlas zněl velmi jistě. Edward ve své nejnebezpečnější náladě.

Dívala jsem se na pečlivě sestřižené vlasy na jeho temeni. „Věř mi, Edwarde. Setsakra málo chybělo k tomu, aby mě dneska v noci zabil!“ Což byla polopravda, též známá jako lež. Pokud upíři nechtěli, abych to řekla policii, určitě nechtěli, aby to věděl Smrt. Edward jim byl mnohem nebezpečnější než policie.

„Který to byl?“

„Ten, co mě málem roztrhal. Říká si Valentine. Pořád má ty jizvy od poleptání, které jsem mu způsobila.“

„Svěcená voda?“

„Přesně tak.“

Edward si sedl vedle mě na gauč. Držel se na jeho opačném konci, v bezpečné vzdálenosti. „Pověz mi o tom.“ Upřeně se mi díval do tváře.

Odvrátila jsem pohled. „Už toho není moc k povídání.“

„Lžeš, Anito. Proč?“

Zírala jsem na něj, zaplavil mě vztek. Nenávidím, když jsem přistižena při lži. „Dole u řeky někdo zavraždil několik upírů. Jak dlouho už jsi ve městě, Edwarde?“

Usmál se, ač jsem si nebyla jistá, čemu. „Ne moc dlouho. Slyšel jsem, že ses dnes v noci setkala s hlavou všech místních upírů.“

Nemohla jsem si pomoci. Poklesla mi čelist. Překvapení bylo příliš velké na to, abych ho skryla. „Jak to k čertu víš?“

Elegantně pokrčil rameny. „Mám své zdroje.“

„Žádný upír by se s tebou nebavil. Ne dobrovolně.“

Znovu to pokrčení rameny, které říkalo všechno, a zároveň nic.

„Co jsi dělal dnes v noci, Edwarde?“

„Co jsi dělala ty dnes v noci, Anito?“

Zásah, remíza, nebo cokoli... „Proč jsi za mnou vůbec přišel? Co chceš?“

„Chci znát sídlo toho vyššího upíra, kde odpočívá přes den.“

Vzpamatovala jsem se dost na to, abych udržela obličej bez výrazu. Žádné překvapení. „Jak bych mohla něco takového vědět?“

„A víš?“

„Ne.“ Vstala jsem. „Jsem unavená a chci jít spát. Jestli je to všechno, cos chtěl...?“

Také se zvedl. Pořád se usmíval, jako by věděl, že mu lžu. „Zůstanu v kontaktu. Pokud bys narazila na informaci, kterou potřebuji...“ Nechal větu vytratit se do ticha a vykročil ke dveřím.

„Edwarde.“

Napůl se ke mně obrátil.

„Nemáš upilovanou brokovnici?“

Znovu povytáhl obočí. „Mohl bych ti nějakou sehnat.“

„Zaplatím.“

„Ne. Jako dárek.“

„Nemůžu ti to říct.“

„Ale víš to?“

„Edwarde...“

„Nakolik jsi v tom namočená, Anito?“

„Až po uši. A rychle klesám.“

„Mohl bych ti pomoci.“

„Já vím.“

„Kdybych ti pomohl, umožnilo by mi to zabít víc upírů?“

„Možná.“

Široce, zářivě se na mne usmál, až to bralo za srdce. Byl to jeho nejlepší úsměv ve stylu „hodný neškodný starý kámoš“. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli ten úsměv je pravý nebo je to jen další maska. Mohl by se, prosím, přihlásit pravý Edward? Asi ne.

„Baví mě lovit upíry. Zasvět' mě do toho, jestli můžeš.“

„Zasvěťím.“

Zastavil se s rukou na klíce. „Doufám, že budu mít větší úspěch u jiných zdrojů, než jsem měl u tebe.“

„Co se stane, jestli nezjistíš to místo od někoho jiného?“

„Pak se vrátím.“

„A?“

„A ty mi řekneš, co chci vědět. Že ano?“ Pořád se na mne usmíval svým okouzlejícím chlapeckým způsobem. Zároveň mluvil o tom, že mě bude mučit, pokud bude muset.

Ztěžka jsem polkla. „Dej mi pár dní, Edwarde, a já snad zjistím, co potřebuješ vědět.“

„Dobrá. Brokovnici ti přinesu během dneška. Pokud nebudeš doma, nechám ji v kuchyni na stole.“

Neptala jsem se, jak se dostane dovnitř, pokud nebudu doma. Jen by se usmál nebo zasmál. Zámky Edwarda příliš neodrazovaly. „Díky. Za tu brokovnici.“

„Bylo mi potěšením, Anito. Tak zítra.“ Vyšel ze dveří a zavřel je za sebou.

Náhdera. Nejdřív upíři, teď Edward. Bylo sotva patnáct minut po východu slunce. Nepříliš slibný začátek dne. Zamkla jsem dveře, ať už to mělo být dobré k čemukoli, a šla si lehnout. Browning Hi-Power se ocitl v upraveném pouzdru připoutaném k čelu postele. Krucifix mě chladil kolem krku. Byla jsem natolik v bezpečí, jak to jen šlo, a unavená tak, že mi to bylo skoro jedno.

Vzala jsem si do postele ještě jednu věc – plyšového tučňáka jménem Sigmund. Nespím s ním často, jen občas, vždycky, když se mě někdo pokusí zabít. Každý má svou slabost. Někdo kouří. Já sbírám plyšové tučňáky. Když to na mne neřeknete, tak já na vás taky ne.

16

Stála jsem v rozlehlé kamenné místnosti, kde při našem setkání seděla Nikolaos. Zůstala tam jen dřevěná židle, prázdná, opuštěná. Stranou ležela rakev. Světlo pochodní se odráželo na leštěném dřevě. Pokojem povíval slabý vánek. Plameny pochodní se chvěly a vrhaly po stěnách velké temné stíny, které jako by se pohybovaly samy o sobě. Čím déle jsem se na ně dívala, tím víc jsem si byla jistá, že ty stíny jsou až příliš tmavé, příliš husté.

Cítila jsem srdce až v krku, tep mi zvonil v hlavě, nemohla jsem dýchat. Pak jsem si uvědomila, že slyším tlouci druhé srdce, připomínající ozvěnu.

„Jean-Claude?“

„Jean-Claude!“ vykřikly stíny vysokými naříkavými hlasy.

Klekla jsem si vedle rakve a popadla víko. Bylo celé z jednoho kusu dřeva a pohnulo se v dokonale promazaných pantech. Přes okraje rakve se přelila krev. Stékala mi po lýtkách, stříkla mi na paže. Zavřískla jsem a vymrštila se na nohy, celá zmáčená od krve, která byla ještě teplá.

„Jean-Claude!“

Zpod rudé hladiny se zvedla bledá ruka, zaškubala sebou a klesla na okraj rakve. Vzápětí vyplula Jean-Claudova tvář. Vztáhla jsem k němu ruku. Jeho tep mi duní v hlavě, ale on je přitom mrtvý. Je mrtvý! Jeho dlaň je jako chladný vosk. Prudce otevřel oči. Mrtvá ruka se sevřela kolem mého zápěstí.

„Ne!“ Pokusila jsem se mu vytrhnout. Padla jsem na kolena, do chladnoucí krve, a zaječela: „Pusť mě!“

Posadil se, celý od krve. Odkapávala z bílé košile jako ze zkrvaveného hadru.

„Ne!“

Přítáhl si mou ruku blíž – a mne celou s ní. Zapřela jsem se volnou dlaní o rakev. Nepůjdu k němu. Nepůjdu! Sklonil se nad mým zápěstím, ústa otevřená, tesáky připravené k útoku. Jeho srdce tlouklo ve stínech jako hlas hromu. „Jean-Claude! Neee!“

Vzhlédl ke mně těsně předtím, než zaútočil. „Neměl jsem na výběr.“

Krev z vlasů mu začala stékat po tváři, až jeho obličej připomínal karmínovou masku. Zaryl zuby do mé paže. S výkřikem jsem se probudila. Seděla jsem vzpřímeně ve své posteli.

U dveří někdo zazvonil. Vystrachala jsem se z postele a zapomněla... Zalapala jsem po dechu. Po nočním výprasku jsem se teď pohnula příliš rychle. Všechno mě bolelo včetně míst, kde jsem se prostě nemohla odřít. Ruce jsem měla ztuhlé, pokryté zaschlou krví. Jako bych měla artritidu.

Zvonek vytrvale drnčel, jako kdyby se o něj někdo opíral. Ať to je kdokoli, dám mu pusu za to, že mě probudil. Spávám v příliš velkém tričku. Natáhla jsem na sebe džíný z minulého večera a to byla moje varianta županu.

Plyšového tučňáka Sigmunda jsem vrátila zpátky k ostatním. Hračky ležely na malé pohovce u protější stěny pod oknem.

Tučňáci zaplňovali podlahu kolem pohovky jako buclatá naechraná záplava.

Bolel mě každý pohyb. Svíral se mi hrudník, i když jsem dýchala.

„Už jdu!“ zaječela jsem. Až na půl cesty ke dveřím mě napadlo, že by to mohl být někdo nepřátelský. Doplížila jsem se zpátky do ložnice a vzala si pistoli. Cítila jsem, jak ji držím strnule a neobratně. Měla jsem si ještě v noci umýt a ovázat ruce. No jo.

Zaklekla jsem za křeslo, které Edward přesunul před dveře, a zavolala:

„Kdo je?“

„Anito, to jsem já, Ronnie! Měly jsme spolu dneska jít běhat!“

Je sobota! Úplně jsem zapomněla. Bylo neuvěřitelné, jak je život obyčejný, i když se vám někdo snaží ublížit. Měla jsem dojem, že Ronnie by se měla dozvědět, co se v noci stalo. Něco tak zvláštního by se mělo týkat celého mého života, ale takhle to nefunguje. Když jsem ležela v nemocnici s rukou v sádře a s hadičkami všude možně, moje nevlastní matka si stěžovala na to, že ještě nejsem vdaná. Měla starost, abych ve zralém věku čtyřiaadvaceti let nezůstala starou pannou. Judith rozhodně není osoba, kterou byste označili za moderní ženu.

Mé rodině se příliš nelíbí moje práce, nelíbí se jim riziko, které podstupuji, a moje zranění. Takže se to snaží ze všech sil ignorovat. Kromě mého šestnáctiletého nevlastního bratra. Josh si myslí, že jsem cool, hustá, nebo jak to dneska říkají.

Veronica Simsová je jiný případ. Je moje kamarádka a chápe mě. Ronnie je soukromé očko. Střídavě se vzájemně navštěvujeme v nemocnici.

Otevřela jsem dveře a pustila ji dovnitř, ruka s pistolí mi volně visela podél boku. Prohlédla si mě a prohlásila: „Do hajzlu. Vypadáš příšerně.“

„Aspoň vypadám přesně tak, jak se cítím,“ usmála jsem se.

Vešla a odhodila sportovní tašku na křeslo. „Můžeš mi říct, co se stalo?“ Nebyl to požadavek, ale otázka. Ronnie chápala, že ne všechno jí můžu povědět.

„Promiň, že s tebou dneska nebudu moct jít běhat.“

„Vypadáš, že sis už zaběhala, co to dalo. Běž si namočit ruce do umyvadla. Já udělám kafe, jo?“

Přikývla jsem a zalitovala toho. Aspirin. Aspirin, to znělo právě teď vážně dobře. Zastavila jsem se na prahu koupelny. „Ronnie?“

„Ano?“ Stála v mé malé kuchyni, v ruce odměrku s čerstvou zrnkovou kávou. Ronnie měla necelý metr osmdesát. Občas zapomínám, jak je vysoká. Lidi udivuje, jak spolu můžeme chodit běhat. Trik spočívá v tom, že já udávám krok a dŕu, co to dá. Je to slušný trénink.

„Myslím, že mám v ledničce nějaké bagety. Mohla bys do nich dát sýr a hodit je do mikrovlnky?“

Zírala na mne. „Znám tě tři roky a tohle je poprvé, co tě slyším žádat o jídlo před desátou ráno.“

„Poslyš, kdyby tě to obtěžovalo, tak na to zapomeň.“

„Tím to není. A ty to víš.“

„Promiň, jsem jenom utahaná.“

„Běž se ošetřit, pak mi o tom můžeš povědět, souhlas?“

„Jo.“ Ponořila jsem ruce do umyvadla – a necítila se o nic líp. Měla jsem pocit, jako bych si loupala kůži z prstů. Opatrně jsem si je osušila a natřela šrámy neosporinem. „Topická dezinfekce,“ stálo na nálepce. Když jsem skončila s ovazováním, vypadala jsem jako zrůžovělá varianta mumie.

Záda mi pokrývaly modřiny, žebra jsem měla vyzdobená tmavým purpurem. S tím se nedalo nic moc dělat, mohla jsem jen doufat, že aspirin zabere. Vlastně něco jsem přece jen dělat mohla – hýbat se. Protahovací cviky zvláční svaly a umožní mi víceméně bezbolestný pohyb. Samo protahování ale bude orientální mučení. Takže tomu se budu věnovat později. Nejdřív se musím najíst.

Měla jsem hlad. Obvykle se mi dělá špatně z pouhé myšlenky na jídlo před desátou. Dneska jsem toužila po jídle, potřebovala jsem se najíst. Divné. Asi to bude stresem.

Vůně baget a rozpouštějícího se sýra mi stáhla žaludek. Vůně čerstvě uvařené kávy mě málem přiměla okusovat pohovku.

Zhltna jsem dvě bagety a tři hrnky kávy, zatímco Ronnie seděla naproti mně a srkala ze svého prvního šálku. Vzhlédla jsem a zjistila, že mě Ronnie pozoruje. Upírala na mě své šedé oči. Takhle se obvykle dívala na podezřelé. „Co je?“ zeptala jsem se.

Pokrčila rameny. „Nic. Můžeš popadnout dech a říct mi, co se včera v noci stalo?“

Přikývla jsem a ani to tolik nebolelo. Aspirin je spásný dar přírody modernímu člověku. Pověděla jsem všechno – od Moničina telefonátu až po setkání s Valentinem. Neprozradila jsem jí, že se to všechno odehrálo v Cirkusu prokletých. To byla právě teď ztraceně nebezpečná informace. A vynechala jsem modrá světla na schodech a Jean-Claudův hlas v mé hlavě. Così

mi říkalo, že to je rovněž nebezpečná informace. Naučila jsem se věřit svým instinktům, tak jsem o tom pomlčela.

Ronnie je opravdu dobrá. Podívala se na mě. „To je všechno?“ zeptala se.

„Ano.“ Prostá lež, jednoduchá, jednoslovná. Pochybuju, že mi na to Ronnie skočila.

„Dobrá.“ Ustrkla kávu. „Co chceš, abych udělala?“

„Poptej se po okolí. Máš přístup k rasistickým organizacím jako jsou *Lidé proti upírům*, *Liga lidských voličů* a další obvyklí podezřelí. Zjisti, jestli by někdo z nich mohl být zapletený do těch vražd. Já se k nim nemůžu ani přiblížit.“ Usmála jsem se. „Koneckonců oživovatelé patří mezi skupiny, které jsou terčem nenávisti.“

„Ale ty zabíjíš upíry.“

„Jo, ale taky oživuju zombie. Pro bigotního fanatika to je příliš velké sousto.“

„Dobře. Mrknu se na LPU a ty ostatní. Ještě něco?“

Zamyslela jsem se, pak zavrtěla hlavou. Skoro to nebolelo. „Už mě nic nenapadá. Jen buď velice opatrná. Nechci tě ohrozit tak, jako jsem ohrozila Catherine.“

„Nebyla to tvoje vina.“

„Jasně.“

„Není to tvoje vina. Nic z tohohle.“

„Jdi to říct Catherine a jejímu snoubenci, jestli se něco pokazí...“

„Sakra, Anito, oni tě využívají. Chtějí, abys byla oslabená a vyděšená, aby tě mohli ovládat. Jestli dovolíš, aby ti provinilost zatemnila myšlení, tak tě někdo zabije.“

„Bezva, Ronnie, přesně tohle jsem chtěla slyšet. Pokud je tohle tvoje představa o motivačním proslovu, tak tuhle schůzi radši vynechám.“

„Nepotřebuješ povzbuzení. Potřebuješ, aby s tebou někdo pořádně zatřásl.“

„Dík, toho už se mi dostalo včera v noci.“

„Anito, poslouvej.“ Upřeně se na mě dívala, hleděla mi do obličeje, snažila se ujistit, že jí naslouchám. „Udělala jsi pro Catherine všechno, co jsi mohla. Chci, aby ses soustředila na otázku, jak se udržet naživu. Nepřítel máš až nad hlavu. Nedovol, aby něco rozptylovalo tvou pozornost.“

Měla pravdu. Udělej, co můžeš, a hni sebou. Catherine z toho je prozatím venku. Víc jsem nemohla dělat. „Nepřítel až nad hlavu a přítel sotva po kotníky.“

Zakřenila se. „Třeba se to vyrovná.“

Ovinula jsem ovázané ruce kolem hrnku. Vyzařovalo z něj teplo. „Mám strach.“

„Což dokazuje, že nejsi tak hloupá, jak vypadáš.“

„Paráda, díky moc.“

„Nemáš zač.“ Pozvedla šálek k přípitku. „Na Anitu Blakeovou, oživovatelku, lovkyni upírů a dobrou přítelkyni! Kryj si záda!“

Přitřukly jsme si. „Ty taky. Být zrovna teď mou přítelkyní nemusí být právě zdravý prospěšný koníček!“

„To má být nějaká novinka?“

Naneštěstí měla pravdu.

17

Když Ronnie odešla, měla jsem dvě možnosti: mohla jsem si jít lehnout, což nebyl špatný nápad, nebo jsem mohla začít řešit případ, po čemž všichni tolik toužili. Dokážu vydržet se čtyřmi hodinami spánku – alespoň chvíli. Zdaleka tak dlouho bych ovšem nevydržela, kdyby mi Aubrey rozerval krk. Zdá se, že půjdu pracovat.

Nosit v St. Louis během léta pistoli není vůbec snadné. V případě podpažního pouzdra i pouzdra u pasu máte stejný problém. Když si přehodíte bundu, abyste skryli zbraň, upečete se horkem. Když budete mít pistoli v kabelce, zabijí vás – protože žádná žena nenajde ve své kabelce cokoli dřív než za dvanáct minut. To je jedna ze zákonitostí tohoto světa.

Nikdo na mne zatím nestřílel, což mi dodávalo odvahy. Ale už mě unesli a málem zabili. Neměla jsem v úmyslu připustit, aby se to stalo znovu bez boje. Vzepřu čtyřicet kilo – to není špatné, vůbec to není špatné. Ale když vážíte jenom devětačtyřicet kilo, jste rázem v nevýhodě. Proti stejné váze bych vždycky vsadila na sebe. Problém je, že padouchů stejné váhové kategorie po světě moc neběhá. A v případě upírů – dokud nedokážu zvednout nákladák – jsem úplně mimo kategorii. Takže potřebuju pistoli.

Nakonec jsem se rozhodla pro krajně neprofesionální vzhled. Tričko mi bylo příliš velké, sahalo mi do půli stehů a vlnilo se kolem mne. Jediné, co ho zachraňovalo, byl obrázek – tučňáci hrající plážový volejbal, včetně malých tučňáčků stavějících opodál hrad z písku. Mám ráda tučňáky. Původně jsem si to tričko

koupila na spaní a nemínila jsem ho mít na sobě kdekoli, kde by mě někdo mohl vidět. Dokud mě nenachytá módní policie, jsem v bezpečí.

Natáhla jsem pásek do černých šortek, abych na něj mohla navléknout pouzdro. Je to pouzdro Uncle Mike's Sidekick a mně se moc líbí, ale není dělané na browning. Mám ještě jednu zbraň, pohodlnou a utajitelnou: kompaktní devítimilimetrovou sedmirannou Firestar.

Oblečení jsem doplnila bílými sportovními ponožkami se vkusným modrým proužkem, který ladil s modrým koženým lemováním tenisek. Výsledně jsem vypadala a cítila se jako šestnáctka – dost divná šestnáctka – ale když jsem se otočila k zrcadlu, nebyla pistole u mého opasku ani v nejmenším vidět. Tričko spadalo přes ni a spolehlivě ji skrývalo.

Od pasu nahoru jsem štíhlá, řeklo by se drobná, vysportovaná a docela pohledná. Naneštěstí mým nohám chybí něco přes deset čísel k tomu, aby se kdy staly ideálníma americkýma nohama. Nikdy nebudu mít štíhlá stehna ani nic podobného bez vystupujících svalů. Oblečení zdůrazňovalo mé nohy a zakrývalo všechno ostatní, ale měla jsem pistoli a nehrozilo, že se rozpustím horkem. Kompromis je nedokonalé umění.

Krucifix jsem měla za výstřihem a na levé zápěstí jsem přidala malý náramek pro štěstí. Na stříbrném řetízku visely tři nevelké křížky. Moje jizvy také byly jasně vidět, ale v létě se snažím předstírat, že je prostě nemám. Nedokážu čelit představě, že bych měla nosit dlouhé rukávy ve čtyřicetistupňovém vedru za stoprocentní vlhkosti vzduchu. To by mi upadly ruce. Když mám odhalené paže, jizvy opravdu nejsou to první, čeho si člověk všimne. Vážně.

Společnost Oživovatelé Inc. má nové kanceláře, jsme tu teprve tři měsíce. Naproti nám má kancelář psycholog, který nebere míň než sto dolarů za hodinu. O něco dál po chodbě sídlí plastický chirurg, pak dva právníci, jedna manželská poradna a jedna realitka. Před čtyřmi lety pracovali Oživovatelé Inc. v jediné vyklizené místnosti nad garáží. Obchody jdou dobře.

Za většinu toho štěstí vděčíme našemu šéfovi Bertovi Vaughnovi. Je to obchodník, herec, kapitalista, darebák a tak trochu podvodník. Nic opravdu nelegálního, ale... Většina lidí o sobě uvažuje jako o těch hodných, co nosí bílý klobouk. Někteří lidé nosí černý klobouk a užívají si to. Bertova barva je šedá. Někdy si říkám, že kdybych ho řízla, tak bude krvácet čerstvě vytištěné zelené bankovky.

Změnil povolávání mrtvých – což bylo doposud neobvyklé nadání, zahanbující prokletí nebo náboženská zkušenost – v kvetoucí obchod. My oživovatelé máme nadání, ale Bert ví, jak zařídit, aby se vyplatilo. To bylo těžké zpochybnit. Přesto jsem to mínila zkusit.

Tapety na recepci jsou světlé, světle zelené s drobným orientálním vzorem vyvedeným v zelené a hnědé. Koberec je tlustý, pastelově zelený a příliš světlý na to, aby napodobil trávu, ale snaží se. Všude jsou rostliny.

Napravo ode dveří roste Ficus benjamin, štíhlý jako vrbový proutek, s malými kožnatými listy. Skoro se ovíjí kolem židle stojící před květináčem. Druhý strom je v protilehlém koutě, vysoký a rovný, s tuhou rozježenou korunou jako mají palmy – je to Dracena marginata. Alespoň to stojí napsáno na cedulce přivázané k hubenému kmeni. Oba stromy se dotýkají stropu. Desítky dalších rostlin jsou umístěny v každém volném rohu měkce zelené místnosti.

Bert si myslí, že pastelová zelená je uklidňující a rostliny dodávají nádech domova. Já si myslím, že to vypadá jako nepřilíš šťastné snoubení márnice a květinářství.

Naší denní recepční Mary je přes padesát. O kolik let přes padesát, to je její věc. Vlasy má krátké a ve větru se ani nepohnou. K tomu stačí karton spreje na vlasy. Mary není příznivcem přirozeného vzhledu. Má dva odrostlé syny a čtyři vnoučata. Když jsem vešla, věnovala mi svůj nejlepší profesionální úsměv: „Mohu vám nějak... Anito! Myslěla jsem, že tu nemusíš být před pátou.“

„Nemusím, ale musím mluvit s Bertem a vzít si nějaké věci z kanceláře.“

Zamračila se na svou knihu schůzek – na naši knihu schůzek. „No, Jamison má právě v kanceláři klienta.“ V rámci našich prostor máme jen tři kanceláře. Jedna patří Bertovi a v dalších dvou se střídáme my ostatní. Většinu práce vykonáváme přímo v poli, lépe řečeno na hřbitově, takže ve skutečnosti nepotřebujeme svou kancelář všichni najednou. Fungovalo to jako střídavé sdílení družstevního domu. „Jak dlouho tam klient bude?“

Mary zašilhala do poznámek. „Je to matka, jejíž syn uvažuje o vstupu do církve Věčného života.“

„Jamison se snaží ho ukecat k tomu, aby do toho šel, nebo aby si to rozmyslel?“

„Anito!“ Mary mě kárala, ale řekla jsem jen pravdu. Církev Věčného života je upíří církev. První v historii, která vám může

dát život věčný a má na to důkazy. Žádné čekání. Žádná mystéria. Prostě věčnost na stříbrném podnose. Většina lidí už nevěří ve svou nesmrtelnou duši. Není populární starat se o nebe a peklo nebo to, zda jste naprosto dobrý člověk. Takže takhle církev získávala příznivce v širém okolí. Pokud nevěříte, že tím přijdete o duši, co jiného jste mohli ztratit? Denní světlo. Jídlo. To není příliš mnoho.

Mně dělala starosti ta záležitost s duší. Moje nesmrtelná duše není na prodej, a to ani za věčnost. Víte, mně je jasné, že upíři mohou zemřít. Mám na to důkazy. Zdá se, že nikdo není zvědavý na to, co se stane s duší upíra po smrti. Může někdo být hodný upír a přijít do nebe? Nějak se mi tomu nechtělo věřit.

„Bert má taky klienta?“

Nahlédla ještě jednou do knihy schůzek. „Ne, má volno.“ Vzhlédla a usmála se, jako by byla potěšena, že mi mohla pomoci. Možná opravdu byla.

Je pravda, že Bert má tu nejmenší ze tří kanceláří. Stěny jsou jemně pastelově modré, koberec o dva odstíny tmavší. Bert si myslí, že to klienty uklidní. Já si myslím, že je to jako stát uvnitř modré ledové kostky.

Bert se do malé modré místnosti vůbec nehodil. Na něm nebylo malého zhola nic. Měřil přes metr devadesát, měl široká ramena a postavu vysokoškolského sportovce, která už ale v okolí pasu nebyla co dít. Bílé vlasy střižené hodně nakrátko. Námořnické opálení ostře kontrastovalo se světlými očima a vlasy. Oči měl téměř bezbarvé, šedé jako špinavé okenní tabulky. Musíte se sakra snažit, aby vám špinavě šedé oči svítily, ale teď se to Bertovi povedlo. Dočista zářil. To bylo špatné znamení.

„Anito! To je ale milé překvapení. Posad' se.“ Zamával na mne dlouhou obálkou. „Dneska jsme dostali šek.“

„Šek?“

„Za vyšetřování vražd upírů.“

Zapomněla jsem. Zapomněla jsem, že někde mezi tím vším mi slíbili peníze. Bylo to směšné a sprosté, jak se Nikolaos snaží všechno urovnat penězi. Pohled na Bertovu tvář mi říkal, že značným množstvím peněz.

„Kolik?“

„Deset tisíc dolarů.“ Protahoval každé slovo, aby znělo déle.

„To není dost.“

Zasmál se. „Copak Anito, na stará kolena jsi hamižná? Myslel jsem, že to je moje práce.“

„Není to dost za Catherinin život. Nebo za můj.“

Poněkud mu povadl úsměv. V očích měl ostražitý výraz, jako bych se mu právě chystala říct, že dárky nenosí Santa Claus. Skoro jsem ho slyšela uvažovat, zda bude muset ten šek vrátit.

„O čem to mluvíš, Anito?“

Všechno jsem mu řekla, s několika drobnými úpravami. Žádný Cirkus prokletých. Žádný modrý oheň. Žádné první poznamenání upírem. Když jsem se dostala k popisu toho, jak se mnou Aubrey praštil o zeď, Bert mě přerušil: „Děláš si srandu.“

„Chceš vidět ty podlitiny?“

Dokončila jsem vyprávění a sledovala jeho vážnou hranatou tvář. Velké ruce s krátkými prsty složil na desku stolu. Šek ležel vedle něj, na vrchu úhledného komínku světlehnědých desek. Bert nasadil pozorný, starostlivý výraz. Nikdy se mu nedařilo tvářit se empaticky. Vždycky jsem viděla šrotující kolečka a vykalkulovaná stanoviska.

„Nedělej si starosti, Berte. Můžeš ten šek vybrat.“

„Ale Anito, to nebylo...“

„Nech toho.“

„Anito, vážně bych tě nikdy úmyslně neohrozil.“

Zasmála jsem se. „Kecáš.“

„Anito!“ Vypadal šokovaně, malá očka rozšířená, ruku si přitiskl na srdce, upřímnost sama.

„Tohle neberu, takže si ty kecy schovej pro klienty. Znáš tě příliš dobře.“

Usmál se. Byl to jeho jediný upřímný úsměv. Prosím, aby se přihlásil skutečný Bert Vaughn. Oči mu zářily, ale ne hřejivě, spíš potěšeně. V jeho úsměvu bylo cosi odhadujícího a nechutně vědoucejšího. Jako by věděl o tom nejstrašnějším, co jste kdy udělali, a byl ochoten o tom pomlčet – za jistou cenu.

Na člověku, který ví, že není hodný, a je mu to srdečně jedno, je cosi zneklidňujícího. Jde to proti všemu, čeho si Amerika cení. Všichni nás učí především být hodní, oblíbení, populární. Někdo, kdo se od toho všeho oprostí, je odpadlík a potenciálně nebezpečný člověk.

„Co pro tebe může firma udělat?“

„Ronnie už na něčem pracuje. Mám za to, že čím méně lidí je do toho zapleteno, tím méně jich je v nebezpečí.“

„Ty jsi byla vždycky takový lidumil.“

„Na rozdíl od jiných, které bych mohla jmenovat...“

„Neměl jsem tušení, co po tobě chtějí.“

„To ne, ale věděl jsi, co si myslím o upírech!“

Usmál se způsobem, který říkal: „Znám tvá tajemství, znám tvoje nejtemnější noční můry.“ To byl celý Bert. Nadějný vyděrač.

Přátelsky jsem oplatila úsměv. „Pokud za mnou ještě jednou pošleš upíra, aniž by ses o tom se mnou nejdřív poradil, dám výpověď.“

„A kam bys šla?“

„Seznam klientů si odnesu s sebou, Berte. Kdo dělá rozhovory pro rádio? Na koho se zaměřují články? Zařídil jsi, abych to byla já, Berte. Myslel sis, že z nás všech se nejlépe prodám. Že jsem ta nejneškodněji vypadající, ta nejpřitažlivější. Jako štěně v útulku. Když lidi volají do firmy, s kým chtějí mluvit?“

Už se neusmíval, oči měl jak led. „Beze mne to nezvládneš!“

„Otázka, jestli to ty zvládneš beze mne.“

„Dokázal bych to.“

„Nápodobně.“

Měřili jsme se navzájem pohledem nekonečně dlouhou dobu. Nikdo nebyl ochotný mrknout nebo uhnout očima jako první. Bert se začal usmívat, pořád mi hleděl do očí. Zacukaly mi koutky. Rozesmáli jsme se společně. A bylo to.

„Dobře, Anito, už žádné upíry.“

Vstala jsem. „Děkuji.“

„Opravdu bys dala výpověď?“ Ve tváři se mu zračila rozesmátá upřímnost; byla to vkusná, příjemná maska.

„Nevěřím na plané pohružky, Berte, a ty to víš.“

„Ano,“ připustil, „vím. Vážně jsem netušil, že tě tahle práce ohrozí na životě.“

„Změnilo by se něco, kdybys to tušil?“

Chvilí nad tím přemýšlel, pak se znovu zasmál. „Ne, ale řekl bych si o víc.“

„Dál vydělávej peníze, to je tvoje parketa.“

„Amen.“

Nechala jsem ho, aby mohl v soukromí hýčkat ten šek. Možná se nad ním pochichtávat. Byly to krvavé peníze – bez nadsázky. Tak nějak jsem si říkala, že Bertovi to asi sotva vadí. Vadilo to mně.

Dveře od kanceláře se otevřely. Vyšla z nich vysoká světlolasá žena. Bylo jí něco mezi čtyřiceti a padesáti. Zlaté kalhoty šité na míru obepínaly štíhlý pas. Krémově bílá blůza bez rukávů odhalovala opálené paže, zlaté rolexky a snubní prstýnek posázený diamanty. Kámen v zásnubním prstenu musel vážit snad půl kila. Vsadím se, že ani nemrkla, když Jamison zmínil cenu.

Chlapec, který ji následoval, byl také štíhlý a světlolasý. Vypadal na patnáct, ale věděla jsem, že mu musí být přinejmenším osmnáct. Podle zákona jste nemohli vstoupit do církve Věčného života, dokud jste nedosáhli plnoletosti. Ještě nesměl pít alkohol, ale už si mohl vybrat, jestli chce zemřít a žít navždy. Zvláštní, jak málo mi to dávalo smysl.

Jamison šel poslední, snaživě se usmíval. Tiše mluvil k chlapci, když klienty vyprovázel ke dveřím.

Vytáhla jsem z kabelky vizitku a podala jsem ji té ženě. Podívala se na ni, pak na mne. Přejela mě pohledem od hlavy až k patě. Nezdálo se, že bych na ni udělala dojem. Možná to bylo tím tričkem.

„Ano?“ řekla.

Vychování. Chce to opravdu vychování, aby se člověk cítil jako nicka po jednom slově. Mně to samozřejmě nevadilo. Ne, necítila jsem se malá a umouněná vedle skvělé zlaté bohyně. Tak. „Číslo na téhle vizitce je na člověka, který se specializuje na upíří kulty. Je dobrý.“

„Nechci, aby mému synovi někdo vymýval mozek.“

Dokázala jsem se usmát. Raymond Fields je můj odborník na upíří kulty a nevymývá nikomu mozek. Říká pravdu, ať je jakkoli nepříjemná. „Pan Fields vám vyloží vše o možných stinných stránkách vampyrismu.“

„Myslím, že pan Clarke nám už sdělil veškeré informace, které jsme potřebovali.“

Pozvedla jsem paži před její obličej. „K těmhle jizvám jsem nepřišla na fotbale. Vezměte si tu vizitku, prosím. Zavolejte, nebo třeba ne. To je na vás.“

Pod dokonalým naličením poněkud pobledla. Zírala na mou ruku, oči trochu rozšířené. „To vám udělali upíří?“ Její hlas zněl tence a zadýchaně, téměř lidsky.

„Ano,“ odtušila jsem.

Jamison ji vzal za loket. „Vidím, že jste se právě seznámila s naší místní lovkyní upírů, paní Franksová.“

Podívala se na něj, pak zpátky na mne. Její opatrný výraz se stáhl. Olízla si rty a otočila se ke mně. „Vskutku.“ Vzpamatovala se rychle, už zase mluvila nadřazeně.

Pokrčila jsem rameny. Co jsem mohla říct? Vtiskla jsem jí vizitku do ruky s bezchybnou manikúrou. Jamison jí vizitku taktně sebral a uložil si ji do kapsy. Ale ona ho nechala. Co jsem měla dělat? Nic. Snažila jsem se. Tečka. Konec. Dívala jsem se na jejího syna. V obličeji vypadal tak neuvěřitelně mladý.

Vzpomněla jsem si na dobu, kdy osmnáct let znamenalo dospělost. Myslela jsem si, že vím všechno. Bylo mi kolem jedenadvaceti, když mi došlo, že vím houby s octem. Stejně jsem nevěděla nic, ale vážně jsem se snažila. Někdy je to to nejlepší, co můžete udělat. Možná to nejlepší, co může kdokoli udělat. No nazdar, cynická hned po ránu.

Jamison odváděl klienty ke dveřím. Zaslechla jsem pár vět. „Chtěla je zabít, jen se bránili...“

Bezva, to jsem celá já, vrah nemrtvých. Metla hřbitovů. Jasně. Zanechala jsem Jamisona jeho polopravdám a šla do kanceláře. Pořád jsem potřebovala svoje složky. Život jde dál, alespoň pro mne. Nemohla jsem ale vymazat z paměti obličej toho chlapce, jeho rozšířené oči. Tvář měl zlatavě opálenou a hladkou jako dítě. Neměl by se člověk alespoň muset holit, než je mu dovoleno se zabít?

Zavrtěla jsem hlavou, jako bych tím mohla vytřást chlapcův obličej z mysli. Skoro to zabralo. Klečela jsem se složkami v rukou, když do místnosti vešel Jamison. Zavřel za sebou dveře. Říkala jsem si, že to asi udělá.

Jeho kůže měla barvu tmavého medu, oči světle zelené, tvář rámovaly dlouhé husté kudrny. Vlasy měl téměř zlatohnědé. Jamison byl první zelenooký nazrzlý černoch, kterého jsem kdy viděla. Byl štíhlý, za což nevděčil cvičení, ale dobrým genům. Jamisonova představa o posilování spočívala ve zvedání panáků na dobrém večírku.

„Tohle už nikdy nedělej,“ řekl mi.

„Co?“ Vstala jsem se složkami přitisknutými k hrudi.

Zavrtěl hlavou a skoro se usmál, ale byl to našťvaný úsměv se zábleskem drobných bílých zubů. „Nehraj si na chytračku.“

„Je mi líto,“ řekla jsem.

„Kecáš! Není ti to líto.“

„Že jsem se pokusila dát té ženě Fieldsovu vizitku, mě ani za mák nemrzí. Udělala bych to znova.“

„Netěší mě, když mě shazuješ před klienty.“

Pokrčila jsem rameny.

„Myslím to vážně, Anito. Už to nikdy nedělej.“

Chtěla jsem se zeptat *Nebo co?* ale neudělala jsem to. „Nemáš kvalifikaci k tomu, abys lidem radil, jestli se mají nebo nemají stát nemrtvými.“

„Bert si myslí, že mám.“

„Bert by vybíral peníze i za obtěžování papeže, kdyby měl pocit, že mu to projde.“

Jamison se usmál, pak se na mne zamračil, pak si nemohl pomoci a znovu se usmál. „Ty to opravdu umíš se slovy.“

„Díky.“

„Nesrážej mě před klienty, ano?“

„Slibuju, že se ti nebudu do ničeho plést, když budeš mluvit o povolávání mrtvých.“

„To nestačí.“

„Víc ti můžu nabídnout. Nemáš kvalifikaci, abys dělal lidem poradnu. To je prostě špatné.“

„Naše malá slečna Dokonalá. Ty zabíjíš lidi za peníze. Nejsi nic jinýho než sprostej vrah!“

Zhluboka jsem se nadechla, pak vydechla. Dneska se s ním nebudu hádat. „Popravuji zločince s plným požehnáním zákona.“

„Jo, jenže ty se v tom vyžíváš. Zatloukat kůly tě baví! Nevydržíš ani jeden zsranej tejdén, aby ses nevykoupala v něčí krvi!“

Jen jsem se na něj dívala. „Opravdu tomu věříš?“ zeptala jsem se.

Nepodíval se na mne, ale nakonec řekl: „Nevím.“

„Ubozí upírci, ubohá nepochopená stvoření, že ano? Ten, který mě ocejšoval, povraždil třiadvacet lidí, než mi soud dal svolení ho sejmout.“ Stáhla jsem si tričko, abych odhalila jizvu na klíční kosti. „Tenhle upír zabil deset lidí. Zaměřuje se na malé chlapce, říká, že jejich maso je nejjemnější. A není mrtvý, Jamisone. Unikl. Včera v noci mě vyhledal a ohrožoval na životě.“

„Ty jim nerozumíš.“

„Ne!“ Bodla jsem ho prstem do hrudi. „To ty jim nerozumíš!“

Díval se na mne, chřípí se mu chvělo, krátce a prudce vydechoval. Odstoupila jsem. Neměla jsem se ho dotknout, to

bylo proti pravidlům. Při hádce se nikoho nedotýkáš, pokud nechceš násilné řešení.

„Promiň, Jamisone.“ Nevím, jestli pochopil, za co se omlouvám. Neřekl nic.

Když jsem kolem něj procházela, zeptal se: „Co je to za složky?“

Zaváhala jsem, ale vyznal se v těch papírech stejně dobře jako já. Zjistil by, co chybí. „Vraždy upírů.“

Obrátili jsme se k sobě, oba zároveň. Upřené pohledy. „Tys vzala ty peníze?“ zeptal se.

To mě zastavilo. „Tys o tom věděl?“

Přikývl. „Bert se je snažil přesvědčit, aby si místo tebe najali mě. Nevzali to.“

„A přitom jsi pro ně tak vhodný odborník na vztahy s veřejností.“

„Říkal jsem Bertovi, že to nevezmeš. Že nebudeš pracovat pro upíry.“

Lehce přivřenýma očima sledoval můj obličej, hledal, snažil se ze mne vyždímat trochu pravdy. Ignorovala jsem ho, moje tvář zůstala přátelsky bezvýrazná. „Peníze jsou přesvědčivý argument, Jamisone. I pro mne.“

„Tobě jsou peníze úplně volný.“

„To je ode mne ale ohavně krátkozraké, není-liž pravda?“

„Vždycky jsem si to myslel. Tys to nevzala kvůli penězům.“ Konstatování. „Takže proč?“

Nechtěla jsem, aby se do toho Jamison zapletl. Věřil, že upíři jsou lidé s o něco delšími špičáky. A oni si dávali velice záležet, aby měl stále hezky čisté ruce. Nikdy si ruce neušpinil, takže si mohl dovolit ledacos předstírat, ignorovat nebo i sám sobě lhát. Já se dostala do špíny až příliš často. Obelhávat sebe sama byl dobrý způsob jak umřít. „Poslyš, Jamisone, neshodneme se na upírech, ale cokoli, co zabíjí upíry, může nadělat z lidí sekanou. Chci toho maniaka chytit dřív, než on, ona nebo ono udělá přesně tohle.“

Nebyla to špatná lež, když se to tak vezme. Byla dokonce i pravděpodobná. Zamrkal. Jestli mi uvěří nebo ne, bude záviset na tom, jak moc mi bude potřebovat věřit. Jak moc bude potřebovat, aby jeho svět zůstal i nadále bezpečný a čistý. Kývl, jen jednou, velice pomalu. „Myslíš si, že dokážeš chytit něco, co vyšší upíři nechytí?“

„Zdá se, že oni si to myslí.“ Otevřela jsem dveře a on mě následoval ven. Možná by kladl další otázky, možná ne, ale přerušil nás cizí hlas.

„Anito, jsi připravena jít?“

Oba jsme se otočili a já musela vypadat úplně stejně zmateně jako Jamison. Neměla jsem s nikým schůzku.

V jedné z židlí v recepci seděl nějaký muž, napůl schovaný mezi pralesními rostlinami. Nejdřív jsem ho nepoznala. Měl krátce zastřižené husté hnědé vlasy shrnuté dozadu, aby nepadaly do velmi pohledného obličeje. Oči skrýval za černými slunečními brýlemi. Pohnul hlavou a zkazil tak iluzi krátkých vlasů. Přes krk mu spadl silný culík. Na sobě měl modrou džínovou bundu s vyhrnutým límcem. Krvavě červené tílko zdůrazňovalo opálení. Pomalu vstal, usmál se a sundal si brýle.

Byl to zjizvený Phillip. Nepoznala jsem ho, když byl oblečený. Na straně krku měl obvaz, z valné části schovaný pod límcem bundy. „Musíme si promluvit,“ prohlásil.

Zavřela jsem pusu a snažila se vypadat nějak inteligentně. „Nečekala jsem, že se uvidíme tak brzy, Phillipe.“

Jamison se díval z jednoho na druhého. Mračil se. Podezřívavě. Mary seděla, bradu opřenou o ruce, a užívala si to divadýlko.

Ticho bylo sakra trapné. Phillip napřáhl ruku směrem k Jamisonovi.

„Jamison Clark. A tohle je Phillip... můj přítel,“ zamumlala jsem. Ve chvíli, kdy jsem to řekla, jsem to zatoužila vzít zpátky. „Přítel“ je označení pro milence. Pořád lepší než „drahá polovička“.

Jamison se široce usmál. „Takže vy jste Anitin... přítel.“ Poslední slovo vyřkl pomalu, vychutnával si ho na jazyku.

Mary udělala souhlasné gesto. Phillip si toho všiml a věnoval jí zářivý, dokonale svůdný úsměv. Začervenala se.

„Tak, už musíme jít. Pojď, Phillipe.“ Popadla jsem ho za paži a táhla ho ke dveřím.

„Těšilo mě, Phillipe,“ řekl Jamison. „Zmíním se o tobě všem ostatním, co tu pracují. Určitě by se s tebou taky někdy rádi setkali.“

Jamison si to vážně užíval.

„Máme teď moc práce. Možná někdy jindy,“ odtušila jsem.

„Jasně, jasně.“

Jamison nás doprovodil ke dveřím a podržel nám je. Zakřenil se na nás, když jsme, zavěšeni jeden do druhého, odcházeli chodbou. Do háje zelenýho! Musela jsem toho roztlemeného skřeta nechat v iluzi, že mám milence. Kristovy rány! A on to samozřejmě všem řekne. Phillip mě vzal kolem pasu a já potlačila

touhu ho odstrčit. Předstíráme, jasně. Cítla jsem, jak zaváhal, když zavadil rukou o pistoli u mého opasku.

V hale jsme narazili na jednu ze zaměstnankyň reality. Pozdravila mne, ale zírala na Phillipa. Usmál se na ni. Když jsme ji minuli a čekali na výtah, letmo jsem se ohlédla. Jsem si setsakra jistá, že se koukala Phillipovi na zadek, jak jsme odcházeli.

Musela jsem přiznat, že je to hezký zadek. Všimla si, že se na ni dívám, a rychle se odvrátila.

„Hájíš mou čest?“ zeptal se Phillip.

Odtáhla jsem se od něj a uhodila do knoflíku od výtahu. „Co tady děláš?“

„Jean-Claude se včera v noci nevrátil. Nevíš proč?“

„Nesejmula jsem ho, pokud ti jde o tohle.“

Výtahové dveře se otevřely. Phillip se o ně opřel a držel je otevřené svým tělem a jednou rukou. Úsměv, jímž mě obdařil, byl plný možností. Trochu zla a hodně sexu. Vážně s ním chci být sama ve výtahu? Nejspíš ne, ale jsem ozbrojená. Pokud mohu soudit, tak on ne.

Prošla jsem pod jeho paží, aniž bych se musela sklonit. Dveře za námi zapadly. Byli jsme sami. Opřel se v jednom rohu, ruce založené na hrudi, a pozoroval mě zpoza černých brýlí.

„Tohle děláš vždycky?“ zeptala jsem se.

Lehký úsměv. „Co?“

„Jsi pozér.“

Strnul jen trochu, pak se uvolněně opřel o stěnu. „Mám přirozený talent.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Hmm.“ Zadívala jsem se na blikající čísla poschodí.

„Je Jean-Claude v pořádku?“

Pohlédla jsem na něj a nevěděla, co říct. Výtah se zastavil a my vystoupili. „Neodpověděla jsi mi,“ řekl tiše.

Povzddechla jsem si. Bylo to na dlouhé vyprávění. „Je skoro poledne. Řeknu ti všechno, co vím – u oběda.“

Zakřenil se. „Snažíte se mě sbalit, slečno Blakeová?“

Usmála jsem se dřív, než jsem se mohla ovládnout. „To si maluješ.“

„Možná.“

„Docela rád flirtuješ, co?“

„Většinou žen se to líbí.“

„Líbilo by se mi víc, kdybych neměla dojem, že bys flirtoval s mou devadesátiletou babičkou úplně stejně, jako flirtuješ teď se mnou.“

Zakuckal se smíchy. „Nemáš o mně moc dobré mínění.“

„Dám na první dojem. To je jedna z mých chyb.“

Znovu se zasmál a znělo to hezky. „Možná bych se mohl dozvědět o tvých ostatních chybách, až mi povíš, kde je Jean-Claude.“

„To sotva.“

„Proč ne?“

Zastavila jsem se těsně před skleněnými dveřmi, které vedly na ulici. „Protože jsem tě viděla včera v noci. Víím, co jsi a co tě baví.“

Natáhl se ke mně, zavadil o moje rameno. „Baví mě spousta různých věcí.“

Zamračila jsem se na něj a on ruku stáhl. „Nech si to, Phillip. Tohle neberu.“

„Možná po obědě budeš.“

Povzdechla jsem si. Už jsem potkala muže jako Phillip. Pohledné muže, kteří jsou zvyklí na to, že po nich ženy šílí. Nesnažil se mě svést. Jen chtěl, abych přiznala, že mě přitahuje. Pokud to nepřipustím, tak mě bude dál otravovat. „Vzdávám se, vyhrál jsi.“

„Co jsem vyhrál?“

„Jsi úžasný, jsi skvělý. Jsi nejpohlednější muž, jakého jsem kdy viděla. Od podrážek přes ty nádherně našponované džíny, přes to úžasně ploché svalnaté břicho až po antickou bradu – jsi krásný. Tak a teď snad můžeme jít na oběd a nechat těch nesmyslů, ne?“

Stáhl si sluneční brýle tak, aby viděl přes jejich horní okraj. Takhle se na mě chvíli díval, pak si posunul brýle zpátky na nos. „Vyber restauraci.“ Řekl to přímo, bez náznaku škádlení.

Uvažovala jsem, jestli jsem ho urazila. Uvažovala jsem, jestli mi to vlastně není jedno.

19

Žár venku byl téměř hmatatelný, zed' vlhkého horka, která se vtiskla do kůže jako plastový obal. „V té bundě se uvaříš,“ poznamenala jsem.

„Většině lidí vadí moje jizvy.“

Uvolnila jsem ruce, v nichž jsem držela složky, a napjala levou paži. Jizva se zableskla na slunci, svítivější než zbytek kůže. „Neřeknu to na tebe, když to neřekneš na mě.“

Sundal si brýle a zíral na mne. Nedokázala jsem rozluštit jeho výraz. Věděla jsem jen, že za těma hnědýma očima se něco děje. Promluvil velmi tiše. „To je tvá jediná jizva po kousnutí?“

„Ne.“

Zaťal ruce v pěst, trhl krkem, jako by ho zasáhl elektrický výboj. Zachvění mu proběhlo pažemi až k ramenům a podél páteře. Protáhl si krk, jako by se toho chtěl zbavit. Znovu si nasadil černé brýle, oči zmizely v anonymitě. Sundal si bundu. Jizvy v ohybu lokte byly proti opálení bílé. Zpod okraje tílka vykukovala jizva na klíční kosti. Phillip měl hezký krk, silný, ale ne svalnatý, plochu hladké opálené kůže. Napočítala jsem na té bezchybné kůži čtyři kousnutí. Jenom na pravé straně. Levou skrýval obvaz.

„Můžu si obléknout bundu,“ nadhodil.

Dívala jsem se na něj. „Ne, jenom...“

„Co?“

„Do toho mi nic není.“

„Klidně se zeptej.“

„Proč děláš to, co děláš?“

Usmál se, ale byl to pokroucený, zkřivený úsměv. „To je velice osobní otázka.“

„Řekl jsi, ať se klidně zeptám.“ Zašilhala jsem přes ulici. „Obvykle chodím na oběd k Mabel, ale tam by nás mohli vidět.“

„Stydíš se za mě?“ V jeho hlase zaznělo něco drsného jako smirkový papír. Oči měl skryté, ale čelist zaťatou.

„V tom to není,“ řekla jsem. „To ty jsi přišel do kanceláře a vydával ses za mého přítele. Pokud půjdeme někam, kde mě znají, budeme v té šarádě muset pokračovat.“

„Jsou ženy, které by zaplatily za to, abych je doprovázel.“

„Já vím. Viděla jsem je včera v noci v klubu.“

„Pravda, ale pes je zakopaný v tom, že se stejně stydíš, když tě někdo uvidí se mnou. Kvůli tomuhle.“ Sáhl si na krk, zkusmo, zlehka, jako když pták mávne křídlem.

Jasně jsem vnímala, že jsem ranila jeho city. To mi nevadilo, ne doopravdy. Ale vím, jaké to je být odlišný. Víím, jaké to je být hanbou pro lidi, kteří by se za tebe stydět neměli. Ajá se za něj nestydím. Nejde o Phillipovy city, ale o princip. „Pojďme.“

„Kam?“

„K Mabel.“

„Díky.“ Odměnil mě jedním ze svých zářivých úsměvů. Kdybych byla méně profesionální, na místě bych roztála a vsákla se do vlastních ponožek. Byl v tom nádech zla a hodně sexu, ale pod tím vším vykukoval malý chlapec, nejistý malý chlapec. V tom to vězí. V tom spočívá jeho kouzlo. Nic není přitažlivější než pohledný muž, který si zároveň není jistý sám sebou.

Působí to nejen na ženu v našem nitru, ale i na matku. Nebezpečná kombinace. Naštěstí jsem imunní. Určitě. Navíc jsem viděla Phillipovu představu o sexu. Rozhodně není můj typ.

V kavárně U Mabel mají skvělé jídlo za rozumné ceny. O všedních dnech se to tam jen hemží obleky, obchodními kostýmky, malými úzkými kufříky a světlehnědými složkami dokumentů. O sobotách je tam téměř prázdno.

Beatrice se na mě usmála přes jídlo, které se vařilo v páře. Byla vysoká a buclatá, měla hnědé vlasy a unavený obličej. Růžová uniforma jí neseděla v ramenou a kvůli síťce na vlasy vypadala její tvář příliš protáhlá. Ale vždycky se usmívala a vždycky jsme si povídaly.

„Ahoj, Beatrice.“ A pokračovala jsem, aniž bych čekala, až se mě zeptá: „Tohle je Phillip.“

„Ahoj, Phillipe,“ pokývla hlavou.

Věnoval jí naprosto stejně oslňující úsměv jako té slečně z reality. Beatrice se začervenala, odvrátila pohled a zahuhňala se. Netušila jsem, že Beatrice něco takového umí. Všimla si jeho jizev? A vadily jí?

Na sekanou bylo moc horko, ale stejně jsem si ji dala. Vždycky byla šťavnatá, s dostatečně ostrou kečupovou omáčkou. Dokonce jsem si dala zákusek, což skoro nikdy nedělám. Měla jsem strašný hlad. Podařilo se nám zaplatit a usadit se u stolu, aniž by si Phillip s nějakou zaflirtoval. To byl významný úspěch.

„Co se stalo s Jean-Claudem?“ chtěl vědět.

„Ještě minutku.“ Odříkala jsem modlitbu před jídlem. Když jsem zvedla hlavu, upřeně se na mě díval. Jedli jsme a já mu pověděla upravenou verzi událostí minulé noci. Většinou jsem mluvila o Jean-Claudovi, o Nikolaos a o trestu.

Když jsem skončila, přestal jíst. Zíral kamsi nad mou hlavu, na cosi, co jsem nemohla vidět. „Phillipe...?“ nadhodila jsem.

Potrásl hlavou a podíval se na mne. „Mohla ho zabít.“

„Nabyla jsem dojmu, že ho chce jen potrestat. Ty víš, co by to znamenalo?“

Přikývl a tiše vysvětlil: „Uvězní upíra v rakvi a křížem ho udrží uvnitř. Aubrey zmizel na tři měsíce. Když jsem se s ním znovu setkal, byl takový, jaký je teď. Šílený.“

Otřásla jsem se. Zešílí Jean-Claude taky? Vzala jsem do ruky vidličku a zjistila, že mám napůl snědený kus ostružinového koláče. Nesnáším ostružiny. Sakra, dopřeju si koláč a vyberu si špatný druh. Co to se mnou je? Na jazyku jsem dosud cítila hřejivou příchut'. Dala jsem si pořádný hlt coly, abych to spláchla. Moc to nepomohlo.

„Co budeš dělat?“ zeptal se.

Odstrčila jsem napůl snědený koláč a otevřela jednu ze složek. První oběť, nějaký Maurice bez příjmení, žil se ženou jménem Rebecca Milesová. Bydleli spolu pět let. „Bydleli“ znělo podstatně lépe, než „žili na hromádce“. „Promluví si s přáteli a milenkami těch zabitých upírů.“

„Možná mi jejich jména budou známá.“

Hleděla jsem na něj a přemýšlela. Nechtělo se mi dělit se s ním o informace, protože jsem věděla, že starý dobrý Phillip je denníma očima a ušima nemrtvých. Na druhou stranu, když jsem s Rebeccou Milesovou mluvila za přítomnosti policie, neřekla nám naprosto nic. Nemám čas zabývat se hloupostmi. Potřebuju informace, a to tak, že rychle. Nikolaos chce výsledky. A co Nikolaos chce, to by radši měla urychleně dostat.

„Rebecca Milesová,“ pronesla jsem.

„Znám ji. Byla Mauricovým... majetkem.“ Pokrčil rameny, jako by se omlouval za to slovo, ale nevzal je zpátky. Zajímalo by mě, co tím myslel. „Kam půjdeme nejdřív?“ ptal se.

„Nikam. Nechci mít s sebou při práci civilistu.“

„Mohl bych pomoci.“

„Bez urážky: vypadáš silný a možná i rychlý, ale to nestačí. Umíš se rvát? Máš s sebou pistoli?“

„Pistoli ne, ale umím se o sebe postarat.“

O tom jsem pochybovala. Většina lidí nereaguje dobře na násilí. Zmrazí je. Uplyne hrstka vteřin, kdy tělo váhá a mysl nechápe. Těch pár vteřin stačí k tomu, abyste byli mrtví. Jediný způsob, jak se zbavit váhavosti, je praxe. Násilí se musí stát součástí vašeho myšlení. Jste pak opatrní, pekelně podezíraví, ale prodlužuje to vaši provozní životnost. Phillip byl dobře obeznámený s násilím, ale pouze jako oběť. Nepotřebovala jsem, aby se za mnou táhla profesionální oběť. Ale zároveň jsem potřebovala informace od lidí, kteří se mnou možná nebudou chtít mluvit. Mohli by mluvit s Phillipem.

Neočekávala jsem, že bych se v pravé poledne dostala do přestřelky. Stejně tak jsem ve skutečnosti neočekávala, že by mě někdo přepadl – alespoň ne dnes. Už jsem se jednou spletla, ale... Pokud mi Phillip může pomoci, tak to snad nebude na škodu. Pokud nepoužije ten svůj úsměv v nevhodnou chvíli a nezačnou ho obtěžovat jeptišky, jsme v bezpečí.

„Kdyby mě někdo ohrožoval, dokážeš zůstat stranou a nechat mě dělat mou práci, nebo bys do toho vletěl a snažil se mě zachránit?“ zeptala jsem se.

„Hm.“ Několik minut se díval do svého pití. „Nevím.“

Bod pro něj. Většina lidí by zalhala. „Pak bych byla radši, kdybys se mnou nešel.“

„Jak přesvědčíš Rebeccu, že pracuješ pro nejvyššího upíra ve městě? Popravčí pracuje pro upíry?“

I mně to znělo absurdně. „Nevím.“

Usmál se. „Tak domluveno. Půjdu s tebou a pomůžu ti uklidnit vody.“

„S tím jsem, pokud vím, nesouhlasila.“

„Ale taky jsi neřekla ne.“

Měl pravdu. Usrkávala jsem colu a asi minutu se dívala na jeho blazeovanou tvář. Nic neříkal, jen opětoval pohled. Výraz měl neutrální, nebyla v něm žádná výzva. Žádný souboj ega jako s Bertem. „Pojďme,“ prohlásila jsem.

Vstali jsme a já nechala na stole dýško. Pak jsme vyrazili ven hledat stopy.

20

Rebecca Milesová bydlela v South City's Dogtown. Všechny ulice tu byly pojmenované po státech: Texas, Mississippi, Indiana. Dům byl zaslepený, většina oken zatlučená. Tráva rostla do výše sloních očí, ale nebyla ani zdaleka tak hezká, jak se zpívá v muzikálu Oklahoma! Ve vedlejším bloku se nacházely drahé zrekonstruované byty plné politiků a úspěšných kravatářů. V Rebečině bloku žádní takoví nebydleli.

Do jejího bytu se šlo po dlouhé úzké chodbě bez klimatizace. Horko bylo jako hustý hřejivý kožich sahající do výše ramen. Koberec, ze kterého lezly nitě, ozařovala jediná matná žárovka. Na některých místech byly vybledlé zelené stěny záplatovány bílou omítkou, ale bylo tam čisto. Vůně borovicové dezinfekce

byla tak intenzivní, že se z ní člověku v úzké temné chodbě téměř dělalo špatně. Pravděpodobně byste z toho koberce mohli i jít, kdybyste chtěli, ale do pusy by se vám neodvratně dostaly nitě. Žádné množství dezinfekce neodstraní kobercové chmýří.

Phillip zaklepal – tak jsme se dohodli už v autě. Cílem bylo uklidnit veškeré pochybnosti, které by Rebecca mohla mít ohledně návštěvy Popravčí v jejím skromném příbytku. Stálo nás patnáct minut klepání a čekání, než jsme uslyšeli někoho přecházet za dveřmi.

Dveře se otevřely jen natolik, nakolik dovolil řetízek. Neviděla jsem, kdo za nimi stojí. Ozval se rozespálý ženský hlas: „Phillipe, co tady děláš?“

„Můžu na chvilku dovnitř?“ zeptal se. Neviděla jsem mu do tváře, ale vsadila bych všechno, co mám, že nasadil jeden ze svých nechvalně proslulých úsměvů.

„Jasně. Promiň, vzbudil jsi mě.“ Dveře zapadly, zachřestil řetízek, pak se doširoka otevřely. Pořád jsem přes Phillipa neviděla, takže jsem odhadovala, že ani Rebecca nevidí mne.

Phillip vstoupil a já za ním – dřív, než se dveře mohly zavřít. V bytě bylo jak v peci, horko k zalknutí nebo spíš k leknutí. Tma by měla působit chladivě, ale místo toho působila klaustrofobicky. Po tváři mi stékal pot.

Rebecca Milesová se opírala o dveře. Byla hubená, těžké tmavé rovné vlasy jí padaly na ramena. Kůži na tvářích napínaly vysoké lícní kosti. Téměř se ztrácela v bílém županu, který měla na sobě. Jemná, to ji vystihovalo. Křehká. Zamrkala na mne drobnýma tmavýma očima. V bytě panovalo šero, těžké závěsy bránily slunci proniknout dovnitř. Viděla mě jen jednou, krátce po Mauricově smrti.

„To je tvoje přítelkyně?“ zeptala se. Zavřela dveře a ocitli jsme se v téměř naprosté temnotě.

„Ano,“ odvětil Phillip. „Tohle je Anita Blakeová...“

„Popravčí?“ Její hlas zněl tence a přiškrčeně.

„Ano, ale...“

Otevřela drobná ústa a zavřískla. Vrhla se na mne, škrábala a tloukla do mne. Zapřela jsem se a kryla si obličej předloktím. Rebecca se prala jako malá holka, všechny úderky vedené otevřenou dlaní, nehty a mlácení hlava nehlava. Popadla jsem ji za zápěstí a využila její vlastní setrvačnosti, aby proletěla kolem mne. Pomohla jsem jí jen trochu a Rebecca padla na kolena. Zapáčila jsem jí na kloub pravé ruky. Taková páka vyvíjí tlak na

loket, bolí to a s trochou snahy ruku zlomíte. Většině lidí se bojuje dost špatně, když jim přerazíte loket.

Nechtěla jsem jí lámat ruku. Vůbec jsem jí nechtěla ublížit. Na paži jsem měla dva krvavé škrábance tam, kde mě zasáhla. Měla jsem nejspíš kliku, že nevlastnila pistoli.

Pokusila se pohnout, ale zatlačila jsem na kloub. Cítila jsem, jak se třese. Ztěžka lapala po dechu. „Nemůžete ho zabít! Nemůžete! Prosím, prosím, nedělejte to!“ Rozplakala se, hubená ramena, zahalená v příliš velkém županu, se jí zachvívala. Stála jsem tam, držela její paži, působila jsem jí bolest.

Pomalou jsem ji pustila a ustoupila z jejího dosahu. Doufala jsem, že se na mne znova nevrhne. Nechtěla jsem jí ublížit a nechtěla jsem, aby ona ublížila mně. Škrábance mě začínaly pálit.

Rebecca Milesová se už o nic nepokusila. Shrbila se u dveří, hubenýma, vychrtlýma rukama si objala kolena. Vzlykala a lapala po dechu. „Nesmíte... ho zabít. Prosím!“ Pohupovala se dopředu a dozadu, choulila se do těsného klubíčka, jako by se měla rozpadnout jak tenké sklo.

Ježíšikriste, jak já někdy nenávidím svou práci. „Promluv s ní, Phillipe. Řekni jí, že jsme nepřišli nikomu ublížit.“

Phillip si klekl vedle ní. Když s ní mluvil, nechal ruce svěšené podél těla. Neslyšela jsem, co říkal. Její roztřesené vzlyky za mnou doléhaly přes dveře, které vedly doprava. Do ložnice.

Vedle postele ležela rakev z tmavého dřeva, snad třeshňového, nalakovaná tak, že se v šeru leskla. Ježíšikriste. Rebecca si myslí, že jsem přišla zabít jejího milence.

Koupelna byla malá a neuklízena. Uhodila jsem do vypínače. Ostré žluté světlo nebylo nijak přívětivé. Rebečina líčidla ležela poházená kolem rozpraskaného umyvadla jako padlí vojáci. Vana téměř zanesená rzí. Našla jsem cosi jako čistou žínku a pustila na ni studenou vodu. Voda, která začala téct, měla barvu slabé kávy. Trubky se zachvívaly, řinčely a kvílely. Konečně začala téct čistá voda. Byla příjemná na ruce, ale nestříkla jsem si ji na obličej ani za krk. Ochladila bych se, ale koupelna byla špinavá. Touhle vodou si neposloužím, pokud nebudu muset. Když jsem ždímalá žínku, vzhlédla jsem. Zrcadlo bylo rozbité, pokryté pavučinou prasklin. Dívala jsem se na vlastní tvář roztříštěnou na kousky.

Znovu jsem se nepodívala. Šla jsem zpátky kolem rakve a zaváhala. Zachtělo se mi zaklepat na hladké dřevo. Je někdo doma? Neudělala jsem to. Podle všeho, co jsem věděla, by někdo mohl zaklepat zevnitř.

Phillip usadil dívku na gauč. Opírala se o něj, jako by neměla kosti v těle. Lapala po dechu, ale už skoro přestala plakat. Trhla sebou, když mě uviděla. Snažila jsem se nevypadat výhružně, což mi celkem jde, a podala hadřík Phillipovi. „Otři jí obličej a dej jí žínku za krk. Pomůže to.“

Udělal, co jsem řekla. Rebecca tam seděla s vlhkým hadříkem za krkem a dívala se na mne. Oči měla široce otevřené, bylo vidět valnou část bělma. Trásla se.

Našla jsem vypínač a pokoj zaplavilo ostré světlo. Jediný pohled po místnosti mi stačil, abych chtěla zase zhasnout. Ale neudělala jsem to. Usoudila jsem, že Rebecca by mě mohla znovu napadnout, kdybych si sedla vedle ní, nebo by se možná úplně zhroutila. Nebylo by to pěkné? Jediná židle se povážlivě nakláněla a na jedné straně z ní lezl žlutý molitan. Rozhodla jsem se, že postojím.

Phillip ke mně vzhlédl. Sluneční brýle měl zachycené za horní lem tílka. Oči rozšířené a opatrné, jako by nechtěl, abych věděla, co si myslí. Jednu opálenou paži ochranně ovínil kolem dívčích ramen. Cítila jsem se jako nejhorší surovec.

„Řekl jsem jí, proč jsme tady. Řekl jsem jí, že Jackovi neublížíš.“

„Tomu v rakvi?“ uculila jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Upírek v truhličce.

„Ano,“ potvrdil Phillip. Díval se na mne, jako by úsměv nebyl na místě.

Nebyl, tak jsem toho nechala, i když mě to stálo jistou námahu.

Přikývla jsem. Pokud Rebecca chce žít na hromádce s upírem, je to její věc. Rozhodně to není věc policie.

„Pokračuj, Rebecco. Ona se nám snaží pomoci,“ navázal Phillip.

„Proč?“ zeptala se.

Dobrá otázka. Už jsem ji vyděsila a dohnala ji k slzám. Takže jsem jí odpověděla: „Vládce města mi dal nabídku, kterou jsem nemohla odmítnout.“

Zírala na mne, zkoumala mou tvář, jako by si mě chtěla vštípit do paměti. „Nevěřím ti,“ prohlásila.

Pokrčila jsem rameny. To má člověk z toho, když říká pravdu. Někdo ho pak nazve lhářem. Většina lidí raději přijme pravděpodobnou lež než nepravděpodobnou pravdu. Ve skutečnosti té lži vlastně dávají přednost.

„Jak by mohl jakýkoli upír ohrozit Popravčí?“ otázala se.

Povzdechla jsem si. „Nejsem žádný bubák, Rebecca. Viděla jsi někdy vládce města?“

„Ne.“

„Pak mi musíš věřit. Z nejvyššího upíra jsem podělaná strachy. Což by byl každý, kdo je při smyslech.“

Pořád nevypadala přesvědčeně, ale začala mluvit. Její tenký stísněný hlas mi vyprávěl tentýž příběh, který už řekla policii. Nicneřikající a neužitečný jako čerstvě vyražený pěták.

„Rebecca, snažím se chytit tu osobu nebo věc, která zabila tvého přítele. Pomož mi, prosím.“

Phillip ji objal. „Pověz jí, co jsi pověděla mně.“

Pohlédla na něj, pak zpátky na mne. Vtáhla spodní ret a zamyšleně se do něj kousla. Zhluboka a roztřeseně se nadechla. „Té noci jsme byli na večíрку zrůd.“

Zamrkala jsem a snažila se vyjádřit nějak rozumně. „Vím, že zrůda je označení pro někoho, kdo má rád upíry. Je večírek zrůd to, co si myslím?“

Přikývl Phillip. „Hodně navštěvuji podobné akce.“ Nedíval se na mne, když to říkal. „Tam můžeš mít upíra, téměř jakýmkoli způsobem chceš. A upír může mít tebe.“ Krátce mi pohlédl do obličeje, pak zase sklopil oči. Možná se mu nelíbilo, co viděl.

Snažila jsem se udržet neutrální výraz, ale příliš se mi nedařilo. Večírek zrůd. Bože dobrý. Ale bylo to něco, od čeho se dalo začít. „Stalo se na tom večíрку něco zvláštního?“

Zamrkala, tvář bezvýraznou, jako by nechápala. Zkusila jsem to znovu. „Bylo na večíрку něco jinak než obvykle?“ Když máte pochybnosti, využijte jinou slovní zásobu.

Oči měla sklopené, zavrtěla hlavou. Dlouhé tmavé vlasy se jí táhly přes obličej jako tenký závoj.

„Měl Maurice nějaké nepřátele, o kterých bys věděla?“

Rebecca zavrtěla hlavou, aniž vzhledla. Skrz vlasy jsem zahlédla její oči; vypadaly jako oči vyděšeného králíka, který vykukuje zpoza křoví. Má ještě další informace, nebo už jsem z ní všechno dostala? Pokud budu tlačit na pilu, tak se holka zlomí, zhroutlí nebo z ní vypadne nějaká stopa. A možná taky ne. Ruce měla propletené v klíně, klouby jí zbělely. Pořád se trochu třásla. Jak moc chci něco zjistit? Až zas tak ne. Nechala jsem to být. Anita Blakeová, humanistka.

Phillip uložil Rebeccu do postele, zatímco já zůstala v obývacíku. Napůl jsem čekala, že uslyším chichotání nebo nějaký jiný zvuk, který by potvrdzoval, že Phillip využívá svůj šarm. Neozývalo se nic než tiché mumlání hlasů a chladný šelest

přikrývek. Když se můj společník vrátil, tvářil se zachmuřeně, vážně. Znovu si nasadil sluneční brýle a zhasl. V pokoji se rozhostila hutná horká tma. Slyšela jsem jeho pohyb v černotě, která sálala jako pec. Zašelestění džínů, šoupnutí podrážky. Zatápala jsem po klice, našla ji a otevřela.

Dovnitř proniklo bledé světlo. Phillip tam stál, díval se na mne, ale oči měl skryté. Stál uvolněně a klidně, ale stejně jsem z něj cítila jakési nepřátelství. Už jsme si nehráli na přátele. Nebyla jsem si jistá, jestli je z nějakého důvodu naštvaný na mne, na sebe nebo na osud. Když jste dopadli jako Rebecca, chtělo to mít na koho svalit vinu.

„Takhle jsem mohl skončit taky,“ řekl.

Pohlédla jsem na něj. „Ale neskončil jsi.“

Široce rozpřáhl paže, napjal svaly. „Ale mohl jsem.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Co jsem měla říct? Následuj cesty Boží? Pochybovala jsem, že Bůh má příliš co do činění s Phillipovým světem.

Phillip se ujistil, že za námi zapadly dveře, a pak řekl: „Vím, že přinejmenším dva další zavraždění upíři pravidelně chodili na večírky.“

Stáhl se mi žaludek slabým záchvěvem nadšení. „Myslíš, že i ostatní... oběti mohly patřit mezi vášnivé příznivce zrůd?“

Pokrčil rameny. „Můžu to zjistit.“ Výraz měl stále uzavřený, nečitelný. Così se v něm sepnulo. Možná to bylo drobnýma vychrlýma rukama Rebeky Milesové. Vím, že ani mně samotné to příliš neprospělo.

Můžu mu věřit, že to zjistí? Řekne mi pravdu? Ohrozí ho to? Žádné odpovědi, jen další otázky. Ale ty otázky se alespoň zlepšovaly. Večírky zrůd. Obecná souvislost, skutečně horká stopa. Paráda!

21

V autě jsem naplno pustila klimatizaci. Pot mě studil a srážel se mi na kůži. Radši jsem klimatizaci ztlumila, než mě rozbolí hlava z prudké změny teploty.

Phillip seděl co nejdál ode mne. Byl napůl odvrácený k okénku, jak jen to bezpečnostní pás dovoloval. Oči skryté za slunečními brýlemi hleděly ven, do dálky. Phillip nechtěl mluvit o

tom, co se právě stalo. Jak jsem to jen poznala? Anita je čtenářka myšlenek. Ne, Anita jenom není úplně blbá.

Celé tělo měl shrbené. Kdybych nevěděla, oč jde, myslela bych si, že má bolesti. Když o tom tak uvažuji, možná má.

Právě jsem zterorizovala velmi křehkou lidskou bytost. Nebylo mi z toho dobře, ale bylo to pořád lepší než ji srazit do bezvědomí. Fyzicky jsem jí neublížila. Proč tomu sama nevěřím? Ted' budu muset vyslýchat Phillipa, protože mi poskytl stopu. Ono příslovečné vodítko. Nemohla jsem to nechat plavat.

„Phillipe?“

Jeho ramena strnula, ale dál zíral z okna.

„Phillipe, potřebuju se něco dozvědět o těch večírcích zrůd.“

„Vyhod' mě u klubu.“

„U Provinilých slastí?“ Jsem učiněný mistr pádných odpovědí. Přikývl, stále ještě odvrácený.

„Nepotřebuješ si vyzvednout auto?“

„Nemám řidičák. K tobě do práce mě dovezla Monica.“

„Věděla o tom?“ Cítila jsem vztek, okamžitý a hřejivý.

Otočil se ke mně, podíval se na mne, tvář nečitelnou, oči skryté. „Proč jsi na ni tak naštvaná? Prostě tě jen dostala do klubu, to je všechno.“

Pokrčila jsem rameny.

„Proč?“ Jeho hlas zněl unaveně, lidsky, normálně.

Na škádlivé flirtování bych neodpověděla, ale tohle myslel vážně. A skuteční lidé si zasluhují odpovědi. „Je člověk a zradila jiné lidi nelidem.“

„A to je horší zločin, než že si tě Jean-Claude vybral jako našeho obránce?“

„Jean-Claude je upír. Od upírů očekáváš zradu.“

„Ty ano. Já ne.“

„Rebecca Milesová vypadá jako někdo, koho zradili.“

Cukl sebou.

Skvěle, Anito, prostě skvěle, můžeš citově týrat všechny, s nimiž se dneska setkáš. Jenže jsem řekla jen pravdu.

Obrátil se zpět k okénku a já musela vyplnit dotčené ticho. „Upíři nejsou lidé. Jejich loajalita musí především patřit jejich vlastnímu druhu. To chápu. Monica zradila svůj vlastní druh. Zároveň zradila kamarádku. To je neodpustitelné.“

Zkroutil se, aby se na mne mohl podívat. Přála jsem si vidět mu do očí. „Takže kdyby někdo byl tvůj přítel, tak bys pro něj udělala cokoli.“

Přemýšlela jsem o tom, zatímco jsme jeli Sedmdesátou východní. Cokoli? To přestřelil. Téměř cokoli? To ano. „Téměř cokoli.“

„Takže je pro tebe důležité přátelství a loajalita?“

„Ano.“

„A proto, že Monica podle tebe zradila obě tyhle hodnoty, je její provinění horší než cokoli, co udělali upíři?“

Poposedla jsem. Nebyla jsem právě šťastná z toho, kam se rozhovor ubírá. Nejsem zrovna odborník na psychologický rozbor. Vím, kdo jsem a co dělám, a to většinou stačí. Ne vždycky, ale většinou ano. „Ne cokoli. Nevěřím v příliš mnoho absolutních hodnot. Ale pokud to chceš zkráceně, tak ano, to je důvod, proč jsem na Moniku naštvaná.“

Přikývl, jako by to byla odpověď, kterou chtěl slyšet. „Bojí se tě. Víš o tom?“

Usmála jsem se, a nebyl to právě milý úsměv. Cítila jsem, jak se mi koutky stahují ponurým zadostiučiněním. „Doufám, že se ta pizda potí strachy. Ať si to užije.“

„Potí se,“ odtušil velice tiše.

Letmo jsem pohlédla na něj, pak zpátky na silnici. Zdálo se mi, že nesouhlasí s tím, že Moniku děším. To je samozřejmě jeho problém. Já jsem s výsledkem celkem spokojená.

Už jsme se blížili k odbočce na Nábřeží. A on mi ještě neodpověděl na moje otázky. Ve skutečnosti se jim hezky vyhnul.

„Pověz mi o těch večírcích zrůd, Phillipe.“

„Opravdu jsi Monice vyhrožovala, že jí vyřízne srdce?“

„Ano. Řekneš mi něco o těch večírcích, nebo ne?“

„Opravdu bys to udělala? Tedy vyřízla jí srdce?“

„Když odpovíš na mou otázku, odpovím já na tvou.“ Odbočila jsem do úzkých dlážděných uliček na Nábřeží. Ještě dva bloky a budeme u Provinilých slastí.

„Řekl jsem ti, jaké jsou to večírky. Přestal jsem na ně během posledních pár měsíců chodit.“

Krátce jsem na něj pohlédla. Chtěla jsem se zeptat proč. Tak jsem se zeptala. „Proč?“

„Sakra, ty máš ale osobní otázky.“

„Neměla to být osobní otázka.“

Myslela jsem si, že mi neodpoví, ale odpověděl. „Už mě unavovalo nechat se pořád předávat z ruky do ruky. Nechtěl jsem skončit jako Rebecca. Nebo ještě hůř.“

Chtěla jsem se zeptat, co by bylo horší, ale nechala jsem toho. Snažím se nebýt krutá, jen vytrvalá. Jsou chvíle, kdy je mezi tím

zatraceně malý rozdíl, „Pokud zjistíš, že všichni ostatní upíři chodili na večírky zrud, zavolej mi.“

„A co potom?“

„Musím na nějaký takový večírek jít.“ Zaparkovala jsem před Provinilými slastmi. Neon byl zhasnutý, vypadal jako nezřetelný stín své vlastní noční podoby. Podnik se zdál zavřený.

„Na takový večírek nechceš jít, Anito.“

„Snažím se vypátrat zločince, Phillipe. Pokud to nedokážu, moje kamarádka zemře. A navíc si nedělám iluze o tom, co mi nejvyšší upírka provede, jestliže zklam. Rychlá smrt je to nejlepší, v co bych mohla doufat.“

Otřásl se. „Jasně, jasně.“ Odepnul si bezpečnost pás a třel si paže, jako by mu byla zima. „Neodpověděla jsi pořádně na mou otázku ohledně Moniky.“

„Ty jsi pořádně neodpověděl na mou otázku ohledně večírků.“

Sklopil oči, díval se na vlastní kolena. „Jeden bude dneska v noci. Pokud musíš jít, vezmu tě tam.“ Obrátil se ke mně, ruce stále ovinuté kolem nadloktí. „Večírky jsou pokaždé jinde. Až zjistím kde, jak ti dám vědět?“

„Nech vzkaz na záznamníku. Tady je moje číslo domů.“ Vyndala jsem z kabelky vizitku a napsala na její rub svoje číslo. Vytáhl ze zadního sedadla svou džínovou bundu a nacpal vizitku do kapsy. Otevřel dveře a do chladného klimatizovaného auta zavanulo horko jako dračí dech.

Phillip se naklonil do auta, jednu dlaň položenou na střeše, druhou na dveřích. „Teď odpověz na mou otázku. Opravdu bys vyřízla Monice srdce, aby se nemohla vrátit jako upírka?“

Zařadila jsem se do černoty jeho slunečních brýlí a odtušila: „Ano.“

„Připomeň mi, že tě nikdy nemám naštvat.“ Zhluboka se nadechl. „Dneska večer budeš potřebovat oblečení, které odhaluje tvoje jizvy. Pokud něco takového nemáš, kup si to.“ Zaváhal, pak se zeptal: „Umíš být stejně dobrý přítel jako nepřítel?“

Nadechla jsem se a vydechla. Co jsem mohla říct? „Nechceš, abych byla tvým nepřítelem, Phillipe. Jsem mnohem lepší přítel.“

„Jo, vsadím se že jo.“ Zavřel dveře a vyrazil ke klubu. Zaklepal a o pár okamžiků později se dveře otevřely. Zahlédla jsem uvnitř bledou postavu. Nemohl to být upír, že ne? Dveře zapadly dřív, než jsem stihla něco pořádně rozeznat. Upíři nemohou vycházet za denního světla. To je zákonité. Ale do včerejšího večera jsem věděla, že upíři neumějí létat. Tolik k tomu, co vím.

Ať to byl kdokoli, očekával Phillipa. Odrazila jsem od chodníku. Proč ho poslali v nejlepší donchuánské kondici? Poslali ho, aby mě okouznil? Nebo to byl jediný člověk, kterého mohli dostatečně rychle sehnat? Jediný denní člen jejich malého klubu. Kromě Moniky. A tu jsem teď neměla zrovna ráda. Pro mne to tak bylo v pořádku.

Myslím si, že Phillip ohledně těch večírků nelhal, ale co vlastně vím o Phillipovi? Je striptérem v Provinilých slastech, což není právě dobré osvědčení o charakteru. Je závislý na upířím kousnutí – čím dál tím lépe. Byla všechna ta bolest jen hraná? Láká mě někam stejně jako Monica?

Nevím. A potřebuju to vědět. Můžu se vypravit na jedno místo, kde možná najdu odpovědi. Jediné místo v Distriktu, kde jsem naprosto vítána. U Mrtvého Davea je pěkný bar, kde mají mizerné hamburgery. Majitel je bývalý policajt, kterého vyhodili ze služby, protože je mrtvý. Jsou nějácí vybíraví. Dave rád pomáhá, ale nelíbě nese předsudky svých bývalých kolegů. Tak mluvím se mnou. A já mluvím s policií. Je to pěkná dohodička, která umožňuje Daveovi být naštvaný na policii a zároveň pomáhat.

Proto jsem byla pro policii téměř nepostradatelná. Jelikož jsem měla smlouvu, Bert z toho měl neskutečnou radost.

Protože je den, Mrtvý Dave spí zalezlý ve své rakvi, ale Luther bude v baru. Luther je denní manažer a barman. Je to jeden z mála lidí v Distriktu, kteří toho nemají příliš společného s upíry. Krom toho, že pro jednoho z nich pracuje. Život není to, co chceme, život je to, co máme.

Podářilo se mi zaparkovat nedaleko Daveova baru. Během dne je parkování v Distriktu mnohem snazší. Když ještě bylo Nábřeží čistě lidskou obchodní oblastí, nikdy tam o víkendu nebylo jediné parkovací místo, ať ve dne nebo v noci. Jedna z mála kladných stránek nových zákonů ohledně upírů. A kladných stránek turismu.

Kdo se chce podívat na upíry, zamíří do St. Louis. New York je snad ještě lepší, ale my máme nižší kriminalitu. V New Yorku se vyskytl gang, z jehož všech členů se stali upíři. Rozšířili se do Los Angeles a pokusili se dostat taky sem. Policie našla první rekruty rozsekané na malé kousky.

Naše upíří komunita si zakládá na tom, že se drží mainstreamu. Upíří gang by byl špatnou reklamou, tak se o to postarali. Obdivuji jejich efektivitu, ale přála jsem si, aby to byli udělali trochu jiným způsobem. Ještě týdně potom jsem měla

noční mûry o krvácejících zdech a utátých rukou, které se samy od sebe plazily po zemi. Hlavy jsme nenašli.

22

V podniku U Mrtvého Davea je spousta kouřového skla a svítících reklam na pivo. V noci přední výloha vypadá jako nějaké dílo moderního umění, na němž se podílejí proslulé značky. Ve dne je všechno ztlumené. Bary jsou tak trochu jako upíři – v nejlepší formě jsou až po setmění. Na barech, kde mají otevřeno i ve dne, je vždycky cosi omšelého a zahloubaného.

Klimatizace jela naplno, bylo tam jak v ledničce. Bylo to skoro jako fyzický náraz v kontrastu s venkovním horkem, v němž se člověk téměř rozpouští. Stála jsem těsně za dveřmi a čekala, až se oči přizpůsobí zšeřelému interiéru. Proč sakra je ve všech barech tma jak v jeskyni nebo v nějaké skrýši? Vzduch byl cítit vykouřenými cigaretami bez ohledu na to, kdy jste přišli. Jako by se kouř usadil v čalounění jako nějaký aromatický přízrak.

V kóji nejdál od vchodu seděli dva týpci v oblecích. Jedli a na stole měli rozložené světlehnědé složky. Pracují v sobotu. Docela jako já. No dobrá, tak nejspíš ne tak docela jako já. Vsadím se, že jim nikdo nevyhrožoval, že jim rozerve hrdlo. Samozřejmě se mohu mýlit, ale pochybuji o tom. Odhaduji, že nejstrašnější hrozba, která je za tenhle týden potkala, byla nejistota, zda si udrží místo. Staré dobré časy.

Na barové židličky se hrbil nějaký muž a věnoval se vysoké sklenici. Tvář už měl ochablou, pohyby velmi pomalé a přesné, jako by se bál, že něco vylije. Opilý v půl druhé odpoledne, to pro něj není dobré znamení. Ale do toho mi nic není. Nemůžu zachránit každého. Ve skutečnosti jsou chvíle, kdy si říkám, že nemůžu zachránit nikoho. Každý se musí nejdřív postarat o sebe, pak teprve o někoho dalšího. Zjistila jsem, že tahle filozofie pozbývá platnost během přestřelky nebo bitky na nože. Ale jinak mně funguje docela dobře.

Luther leštil sklenice velmi čistou bílou utěrkou. Vzhlédl, když jsem vklouzla na jednu z barových stoliček. Pokývl, mezi silnými rty mu visela cigareta. Luther je mohutný. Ne, je tlustý. Nemám pro něj jiných slov, ale je tvrdě tlustý, pevný jako kámen, skoro jako by měl svaly. Kloubovitě ruce má větší než můj

obličej. I když můj obličej je samozřejmě malý. Luther je velice tmavý černoš, téměř purpurově černý jako mahagon. Oči má v barvě mléčné čokolády, ale žlutě lemované od příliš velkého množství cigaretového kouře. Nevzpomínám si, že bych kdy viděla Luthera bez cigarety v puse. Má nadváhu, připaluje si jednu od druhé a šedé pramínky ve vlasech ukazují, že je mu přes padesát. Přesto nikdy nebyl nemocný. Hádám, že za to mohou dobré geny.

„Co si dáš, Anito?“ Jeho hlas se hodil k tělu, byl hluboký a chraplavý.

„Jako obvykle.“

Nalil mi malou skleničku pomerančového džusu. Vitaminy. Předstírali jsme, že je to vodka s džusem, aby moje záliba ve střizlivosti nekazila pověst baru. Kdo by se chtěl opíjet, když se kolem potulují abstinenti? A proč bych pro všechno na světě chodila do baru, když nechci pít, že?

Usrkla jsem ze své falešné vodky s džusem. „Potřebuju informace.“

„To mi došlo. Vo co de?“

„Chci něco zjistit o jednom člověku jménem Phillip, je tanečníkem v Provinilých slastech.“

Povytlhl jedno husté obočí. „Vamp?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Závislák na upířím kousnutí.“

Zhluboka potáhl z cigarety, jejíž konec zasvítíl jako žhavý uhlík. Zdvořile vydechl ohromný chomáč kouře mimo mne. „Co vo něm chceš vědět?“

„Je důvěryhodný?“

Pod dobu jednoho úderu srdce se na mne díval, pak se zakřenil. „Důvěryhodnej? K čertu, Anito, je to závislák. Nesejde na tom, v čem jede, jestli na drogách, chlastu, sexu nebo upírech. Nejní v tom pražádnej rozdíl. Žádnej závislák nejní důvěryhodnej, dyť víš.“

Přikývla jsem. To jsem věděla, ale co jsem s tím mohla dělat? „Musím mu věřit, Luthere. Nemám nic jiného.“

„K d'asu, holka, pohybuješ se ve špatnejch kruzích.“

Usmála jsem se. Luther byl jediný člověk, který mi směl říkat holka. Všechny ženy oslovoval „holka“ a muže „kámo“. „Potřebuju vědět, jestli jsi o něm neslyšel něco opravdu špatného.“

„K čemu se chystáš?“ zeptal se.

„To ti nemůžu říct. Pověděla bych, kdybych mohla nebo kdybych měla dojem, že by to bylo k něčemu dobré.“

Chvíli mě pozoroval, z cigarety se snášel popel na pokladnu. Nepřítomně smetl popel čistou bílou utěrkou. „Dobrá, Anito, získala sis právo protentokrát říct ne, ale příště radši přijď s něčím, o co se můžeš podělit.“

Usmála jsem se. „To ti přísahám – na kříž.“

Jen potřásl hlavou, vytáhl si další cigaretu z balíčku, který měl vždycky za barem. Naposled potáhl z té téměř dohořelé, pak vsunul mezi rty novou. Přiložil zářivý oranžový konec staré cigarety k čerstvě bílé a potáhl. Papír a tabák se vznítily, oranžově zazářily a barman típl starou cigaretu do plného popelníku, který tahá všude s sebou jako plyšového medvídka.

„Vim, že dole v klubu maj tanečníka, co patří ke zrudám. Chodí na večírky a je faaakticky voblíbenej u určitýho druhu vampů.“ Luther pokrčil rameny, masivní pohyb, jako by hora dostala škytavku. „Nemám na něj žádnou špínu, krom toho, že je závislák a pravidelně chodí na mejdany. Do hajzlu, Anito, to už je samo o sobě dost špatný. Vypadá na někoho, vod koho je lepší se držet dál.“

„Držela bych se dál, kdybych mohla.“ Ted jsem byla s krčením rameny na radě já. „Neslyšel jsi o něm nic dalšího?“

Chvíli přemýšlel, potahoval z čerstvé cigarety. „Ne, ani slovo. Nejní tady v Distriktu moc velká ryba. Je profesionální oběť. Tady dole se většinou mluví vo dravcích, ne o kořisti.“ Zamračil se. „Okamžiček. Něco mám, něco mě napadlo.“ Na pár minut se hluboce zamyslel, pak se široce usmál. „Jo, ohledně dravců mám nějaký novinky. Je tady jeden vamp, co si říká Valentine, nosí masku. Chvástá se, že měl Phillipa jako první.“

„Hm.“

„Ne jako první, když se Phillip stal závislákem, holka. Jako první. Tečka. Valentine tvrdí, že Phillipa přepadl, když byl Phillip ještě dítě, a že mu to udělalo dobře. Říká, že se to Phillipovi líbilo natolik, že je z něj teďka závislák.“

„Kristepane.“ Vzpomněla jsem si na noční můry i na skutečná fakta o Valentínovi. Jaké by to bylo být malým dítětem, když se něco takového stane? Co by to se mnou bývalo udělalo?

„Ty Valentina znáš?“ zeptal se Luther.

Přikývla jsem. „Jo. Neříkal náhodou, kolik bylo Phillipovi let v době toho útoku?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale povidá se, že nad dvanáct let už znamená pro Valentina moc velký stáří. Pokud nejde vo pomstu. Po pomstě je fakt divokej. Říká se, že kdyby ho vládce města nedržel na uzdě, tak by byl zkurveně nebezpečnej.“

„Vsaď boty na to, že je setsakra nebezpečnej!“

„Ty ho znáš.“ To nebyla otázka.

Zařídala jsem se na Luthera. „Potřebuju vědět, kde spí Valentine přes den.“

„To by byly dvě informace za nic. Takhle by to nešlo.“

„Nosí masku, protože jsem na něj před dvěma lety chrstla svěcenou vodu. Do včerejší noci jsem si myslela, že je mrtvý, a on si myslel totéž o mně. Zabije mě, jestli dostane příležitost.“

„Tebe jde zabít sakra těžko, Anito.“

„Všechno je jednou poprvé, Luthere. A víc není potřeba.“

„Souhlas.“ Začal znova leštit čisté skleničky. „Nevim. Esli se roznese, že ti říkáme vo denních úkrytech, tak mužem skončit dost špatně. Mohli by to tady vypálit. S náma uvnitř.“

„Máš pravdu. Nemám právo se ptát.“ Ale stejně jsem dál seděla na barové stoličce, dívala se na něj a chtěla, aby mi řekl, co potřebuju vědět. Riskni pro mě život, kámo, a já udělám totéž pro tebe. Tak.

„Kdybys mohla odpřisáhnout, že tu informaci nepoužiješ k tomu, abys ho zabila, mohl bych ti to říct,“ nadhodil Luther.

„To bych ti lhala.“

„Máš oprávnění ho voddělat?“

„Platné nemám, ale můžu ho získat.“

„Budeš na to čekat?“

„Zabít upíra bez soudního příkazu o exekuci je nelegální.“

Chvilí na mě koukal. „Na to jsem se neptal. Vykvajzla by ses na všechno, abys mohla Valentina na tuty sejmout?“

„Možná jo.“

Potřásl hlavou. „Za tohle jednou budeš sedět, holka. Za vraždu jsou vysoký tresty.“

Pokrčila jsem rameny. „Pořád lepší než si nechat urvat hlavu.“ Zamrkal. „Hm, no.“ Zdálo se, že neví, co říct, a tak svýma velkýma rukama znovu a znovu leštil zářivě čistou sklenici. „Musím se zeptat Davea. Esli von řekne, že to je oukej, tak ti to prozradím.“

Dopila jsem svůj pomerančový džus a zaplatila. Upřímně řečeno, poněkud jsem přestřelila spropitné, aby všechno bylo košer. Dave by nikdy nepřiznal, že mi pomohl kvůli mým kontaktům s policií, takže peníze musely jít z ruky do ruky, ač to ani zdaleka nebylo tolik, jakou hodnotu ta informace měla. „Díky, Luthere.“

„Po ulicích se špitá, že ses minulou noc setkala s nejvyšším upírem. Je to pravda?“

„Věděl jsi o tom předtím, nebo potom, co se to stalo?“
 Zatvářil se ublíženě. „Anito, řekli bysme ti to, kdybysme o tom věděli. Zadarmiko!“
 Přikývla jsem. „Promiň, Luthere, mám za sebou několik drsných nocí.“
 „To věřím. Takže ty řeči jsou pravdivý?“
 Co jsem měla říct? Popřít to? Zdá se, že o tom ví spousta lidí. Zjevně tady nemůžete svěřit tajemství ani mrtvému. „Možná.“ To jsem rovnou mohla říct ano, protože jsem neřekla ne. Luther chápe pravidla hry. Přikývl. „Co ti chtěli?“
 „Nemůžu říct.“
 „Hmmm... hm. Oukej, Anito, dávej si sakra majzla. Možná budeš chtít s něčím Helfnout – jestli tady je vůbec někdo, komu můžeš věřit.“
 Věřit? To nebylo nedostatkem důvěry. „Z tohohle průšvihů možná budou jen dvě cesty, Luthere. Moje volba by byla smrt. Pokud možno rychlá smrt, ale pochybuju, že budu mít tu možnost, pokud se něco pokazí. Jakého přítele bych do tohohle mohla zatáhnout?“
 Jeho oči, zasazené v kulaté černé tváři, mě upřeně sledovaly. „Na to nemám vodpověď, holka. Kéž bych měl.“
 „To si taky říkám.“
 Zazvonil telefon a Luther ho zvedl. Pohlédl na mne, pak mi podal telefon na dlouhé šňůře. „To je pro tebe.“
 Opřela jsem si sluchátko o tvář. „Ano?“
 „To jsem já, Ronnie.“ Z jejího hlasu zaznívalo potlačované nadšení. Jak děcko na Štědrý večer.
 Stáhl se mi žaludek. „Přišla jsi na něco?“
 „Mezi příslušníky hnutí *Lidé proti upírům* se povídá, že byl vytvořen přepadový oddíl určený ke smetení upírů z povrchu zemského.“
 „Máš důkaz? Nebo svědka?“
 „Ještě ne.“
 Povzdechla jsem si dřív, než jsem se stihla ovládnout.
 „No tak, Anito, to jsou dobré zprávy!“
 Zakryla jsem si ústa a mluvítka dlaní a zašeptala: „Tuhle zvěst o LPU nemůžu zmínit vládci města. Upíři by je zmasakrovali. Spousta nevinných lidí by přišla o život a my si ani nejsme jistí, jestli LPU opravdu stojí za těmi vraždami.“
 „Dobrá, dobrá,“ odtušila Ronnie. „Slibuju, že zítra budu mít něco konkrétnějšího. Dostanu tu informaci ať přes úplatky nebo výhrůžky.“

„Dík, Ronnie.“

„Od čeho jsou kamarádky? Navíc Bert bude muset zaplatit za moje přesčasy a úplatky. Strašně ráda se dívám, jak se chudák šklebí, když se musí rozloučit s penězi.“

Zakřenila jsem se do telefonu. „Já taky.“

„Co děláš dneska večer?“

„Jdu na večírek.“

„Cože?“

Vyložila jsem to tak stručně, jak to jen šlo. Po dlouhém tichu se Ronnie ozvala. „To je vážně zruďné.“

Musela jsem s ní souhlasit. „Pracuj na své stopě, já to zkusím z téhle strany. Možná se potkáme někde uprostřed.“

„To by bylo pěkné.“ Její hlas zněl téměř našťavaně.

„Co se děje?“

„Ty tam jdeš bez krytí, co?“

„Ty jsi taky sama.“

„Ale já nejsem obklopená upíry a zrůdami!“

„Pokud se nacházíš na ústředí LPU, tak o absenci těch druhých dost pochybuju.“

„Nehraj si na chytrou. Ty víš, co mám na mysli.“

„Ano, Ronnie, vím, co máš na mysli. Jsi moje jediná kamarádka, která se o sebe umí postarat.“ Pokrčila jsem rameny, pak mi došlo, že ona to nemůže vidět, a dodala jsem: „Kdokoli jiný by na tom byl jako Catherine – ovečka mezi vlky. A ty to víš.“

„Co nějaký další oživovatel?“

„Kdo? Jamison si myslí, že upíři jsou převelicí elegáni. Bert umí dobře žvanit, ale nenasadí krk. Charles je dost schopný oživovatel mrtvol, ale je cimplich a má čtyřleté dítě. Manny už upíry neloví. Strávil čtyři měsíce v nemocnici, kde ho dávali dohromady po posledním lovu.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tys taky byla v nemocnici.“

„Moje nejhorší zranění byla zlomená ruka a rozšmelcovaná klíční kost, Ronnie. Manny skoro umřel. Navíc má ženu a čtyři děti.“

Manny je oživovatel, který mě učil. Naučil mě, jak oživovat mrtvé a jak zabíjet upíry – ač přiznávám, že jsem znalosti od Mannyho značně rozšířila. On je tradicionalista, jde na věc přes kůl a česnek. Nosil pistoli, ale jako nouzové řešení, ne jako primární nástroj. Pokud mi moderní technologie umožní sejmout upíra na dálku, spíš než bych si na něj musela obkročmo sednout a zatlouct mu kůl do srdce, hm, proč toho nevyužít?

Před dvěma lety za mnou přišla Rosita, Mannyho manželka, a prosila mě, abych neuváděla jejího muže do nebezpečí. Tvrdila, že padesát dva let je už příliš velké stáří na lovení upírů. Co se stane s ní a s dětmi? Tak nějak všechnu vinu hodila na mne, jako matka, jejíž oblíbené dítě se chytlo špatné party. Přiměla mě přísahat při Bohu Všemohoucím, že už nikdy nebudu žádat Mannyho, aby se ke mně připojil na lov. Kdyby tehdy neplakala, mohla jsem vzdorovat a odmítnout. Plakat při hádce je nefér. Jakmile někdo začne plakat, už nemůžete dál mluvit. Najednou prostě chcete jen, aby přestal plakat, přestal se trápit, abyste se už necítili jako ten největší hajzl na světě. Cokoliv, co by zastavilo slzy.

Ronnie na druhé straně telefonu chvíli mlčela. „Dobrá, buď opatrná.“

„Budu opatrná jako panna o svatební noci, slibuju.“

Zasmála se. „Ty jsi nenapravitelná.“

„To mi říkají všichni.“

„Kryj si záda.“

„Ty taky.“

„Neboj.“ Zavěsila. Telefon oněměl.

„Dobré zprávy?“ zeptal se Luther.

„Jo.“ Hnutí *Lidé proti upírům* má přepadový oddíl. Možná. Ale tohle „možná“ je lepší než to, co jsem věděla předtím. Poslyšte, lidi, nemám žádné eso v rukávu ani v kapse, nemám tušení, co tu vlastně vyvádím. Jenom se motám kolem a snažím se vystopovat zabijáka, který dostal dva vyšší upíry. Jestli jsem na správné stopě, brzy upoutám něčí pozornost. Což znamená, že se mě někdo možná zkusí zabít. Není to nádhra?

Budu potřebovat oblečení, které by odhalovalo jizvy od upířích zubů, a zároveň mi umožnilo schovat zbraně. Kombinace, která se dost obtížně hledá.

Budu muset strávit odpoledne nakupováním. Nenávidím nakupování. Považuji to za nutné zlo dnešního života, asi stejně jako růžičkovou kapustu nebo boty na vysokém podpatku. Samozřejmě je to pořád lepší, než když mě upíři ohrožují na životě. Ale vteřinku... můžu jít teď nakupovat a nechat se ohrožovat upíry až večer. Skvělý způsob, jak trávit sobotní noc.

Přesunula jsem všechny menší tašky do jediné velké, abych měla volnou ruku na pistoli. Divili byste se, jakým pěkným terčem je někdo, kdo žongluje dvěma tunami nákupních tašek. Nejdřív je musíte upustit – samozřejmě za předpokladu, že jedno ucho některé z tašek nemáte omotané kolem zápěstí – pak sáhnout pro zbraň, vytáhnout ji, zamířit a vystřelit. Než tohle všechno uděláte, protivník už vás stihl dvakrát střílet a touhle dobou odchází, pod vousy si pobrukuje dixie.

Celé odpoledne jsem byla přímo paranoidní, všímala jsem si všeho kolem sebe. Sleduje mě někdo? Nedíval se ten muž na mě příliš dlouho? Má tamta žena kolem krku šátek, protože skrývá stopy po kousnutí?

Když jsem se vydala zpátky k autu, měla jsem krk i ramena zkroucená a stažená bolestí. To nejděsivější, s čím jsem se za celé odpoledne setkala, ale byly ceny značkového oblečení.

Když jsem došla k autu, svět byl stále jasně modrý a prosáklý horkem. V nákupním středisku člověk strašně snadno zapomene na čas. Je tam klimatizace, kontrolované prostředí, je to soukromý svět, kde se vás nedotkne nic skutečného. Disneyland pro závisláky na nakupování.

Zavřela jsem tašky do kufru a dívala se, jak obloha tmavne. Víím, jak chutná strach. Je jako olověné závaží kdesi v žaludku. Úhledná tichá hrozba.

Protáhla jsem si ramena, abych si trochu uvolnila svaly. Otáčela jsem krkem, až mi v něm zapraskalo. Tak je to lepší, ale pořád jsem ztuhlá. Potřebuju aspirin. Najedla jsem se přímo v nákupním středisku, což jinak téměř nikdy nedělám. Jakmile jsem ucítila vůni od stánků s jídlem, tak jsem k nim vyhladověle vyrazila.

Pizza chutnala jako tenký karton s napodobeninou rajčatového sosu natřenou navrchu. Sýr byl gumový a bez chuti. Mňam, mňam, jídlo z nákupního střediska. Pravda je, že zbožňuju kukuřici na špejli a koláčky.

Dala jsem si jeden kousek pizzy jen se sýrem, jak ji mám ráda, ale druhý kousek úplně se vším. Nesnáším houby a zelené papričky. Klobáska se hodí k večeři, ne na pizzu. Nevím, co mi víc vadí – jestli na prvním místě to, že jsem si vůbec takovou pizzu objednala, nebo to, že jsem jí půlku snědla dřív, než mi

došlo, co dělám. Toužím po jídle, které normálně nenávidím. Proč? Další otázka bez odpovědi. Proč mi ale tahle nahání strach?

Paní Pringlová, moje sousedka, vodila svého psa sem a tam po trávě před domem. Zaparkovala jsem a vytáhla jednu přecpanou tašku z kufru.

Paní Pringlové je přes šedesát, je vysoká metr osmdesát, stárím až příliš vyhublá. Bledě modré oči se dívají pronikavě a zvědavě zpoza brýlí se stříbrnou obroučkou. Její pes Custard je pomořanský trpasličí špic. Vypadá jako zlaté chmýří z pampelišky s kočičími tlapkami.

Sousedka na mne zamávala a já byla v pasti. Usmála jsem se a došla k ní. Custard na mne začal skákat, jako by měl v krátkých nožkách pružinky. Podobal se hračce na klíček, jeho vytrvalé a naléhavé ňafání znělo radostně.

Custard ví, že ho nemám ráda, a ve své zvrhlé psí mysli se rozhodl, že si mne získá. Nebo možná jen ví, že mi tím leze na nervy. Kdo ví.

„Anito, děvče nezdárné, proč jsi mi neřekla, že máš nového beau?“ ptala se paní Pringlová.

„Beau?“ zamračila jsem se.

„Přítele.“

Netušila jsem, o čem to pro všechno na světě mluví. „Co tím myslíte?“

„Bud' si upejpavá, jestli chceš, ale když mladá žena dá nějakému muži klíče od svého bytu, už to něco znamená.“

Olověné závaží se o pár centimetrů nadzvedlo. „Vy jste viděla dneska někoho jít do mého bytu?“ Snažila jsem se ze všech sil udržet lhostejný obličej i hlas.

„Ano, toho tvého milého mladíka. Je velmi pohledný.“

Chtěla jsem se zeptat, jak vypadal, ale pokud to měl být můj přítel s klíči od mého bytu, tak bych to měla vědět. Nemohla jsem se zeptat. Velmi pohledný – mohl to být Phillip? Ale proč by to dělal? „Kdy se zastavil?“

„Kolem druhé odpoledne. Právě jsem šla vyvenčit Custarda, když sem ten mladík vešel.“

„Viděla jste ho odcházet?“

Dívala se na mne až příliš pozorně. „Ne. Anito, byl to snad někdo, kdo neměl být u tebe doma? Nechala jsem utéct zloděje?“

„Ne.“ Dokázala jsem vyloudit úsměv a skoro i zasmání. „Jen jsem ho dneska nečekala, to je všechno. Pokud uvidíte někoho přicházet do mého bytu, jen ho nechte. Pár dní se u mne budou zastavovat přátelé.“

Oči se jí zúžily, jemné kostnaté ruce se ani nezachvěly. Dokonce i Custard seděl v trávě a jenom funěl. „Anito Blakeová,“ pronesla pomalu a já si vzpomněla, že je učitelkou na odpočinku – byl to přesně ten druh hlasu. „K čemu se to chystáš?“

„K ničemu zvláštnímu. Jen jsem nikdy předtím nedala klíče žádnému muži a jsem z toho trochu nejistá. Nervózní.“ Věnovala jsem jí svůj nejlepší nevinný pohled široce otevřených očí. Potlačila jsem touhu zamrkat, ale všechno ostatní zjevně působilo.

Založila si ruce. Pochybuj, že mi uvěřila. „Pokud jsi ohledně toho mladého muže neklidná, pak to není ten pravý pro tebe. Kdyby byl, nebyla bys nervózní.“

V duchu jsem si ulehčeně oddechla. Uvěřila. „Asi máte pravdu. Díky za dobrou radu. Možná se jí budu řídit.“ Bylo mi tak dobře, že jsem dokonce pohládila Custarda po chlupaté hlavince.

Když jsem odcházela, zaslechla jsem, jak paní Pringlová říká: „Tak, Custarde, ulev si a půjdeme nahoru.“

Za dnešek mám možná už podruhé v bytě vetřelce. Prošla jsem tichou chodbou a vytáhla pistoli. Otevřely se dveře. Vyšel muž se dvěma dětmi. Nechala jsem ruku i se zbraní sklouznout do tašky a předstírala, že něco hledám. Naslouchala jsem ozvěně jejich kroků, která se nesla dolů schodištěm.

Nemůžu tady jen tak stepovat s pistolí. Někdo by mohl zavolat policii. Všichni jsou doma z práce, obědvají, čtou si noviny, hrají si s dětmi. Americké předměstí je vzhůru a bdělé. Nemůžete skrz ně projít s pistolí v ruce.

Držela jsem tašku v levačce a nesla ji před sebou, zbraň v pravačce a schovanou vevnitř. Kdyby došlo na nejhorší, můžu střílet skrz tašku. Prošla jsem o dvoje dveře dál, než je můj byt, a vylovila jsem z kabelky klíče. Opřela jsem nákupní tašku o zeď a přesunula pistoli do levačky. Mohla bych střílet levou rukou, sice ne tak dobře, ale muselo by to stačit. Nesla jsem zbraň podél boku a doufala, že nikdo nepůjde chodbou ve špatném směru, takže by ji uviděl. Zaklekla jsem u dveří, klíče stisknuté v pravačce. Tiše, tentokrát žádné cinkání. Učím se rychle.

Držela jsem pistoli před hrudí a zasunula jsem klíče do zámku. Cvaknutí. Trhla jsem sebou dozadu a čekala výstřely nebo hluk. Nebo něco. Nic. Schovala jsem klíče do kapsy a přehodila si pistoli zpátky do pravačky. Natáhla jsem před dveře jen zápěstí a část paže, stiskla jsem kliku a prudce do dveří strčila.

Rozlétly se a udeřily do stěny. Nikdo uvnitř. Žádná střelba na dveře. Ticho.

Krčila jsem se u dveřního rámu, zbraň namířenou, prohlížela jsem pokoj. Nikoho jsem neviděla. Křeslo, dosud obrácené ke vchodu, bylo tentokrát prázdné. Skoro bych si oddechla, kdybych tam byla spatřila Edwarda.

Po schodech na chodbu zaduněly kroky. Musela jsem se rozhodnout. Levačkou jsem sáhla za záda a popadla nákupní tašku, aniž bych spustila oči nebo zbraň z bytu. Vpotácela jsem se dovnitř, nákup jsem prohodila jako první. Zabouchla jsem dveře, stále ještě jsem zůstala skrčená u země.

Vytápění akvária zaškruňkalo, pak zašramotilo a já sebou trhla leknutím. Po zádech mi stékal pot. Statečná lovkyně upírů! Kdyby mě teď mohli vidět! Měla jsem pocit, že byt je prázdný. Nebyl tu nikdo kromě mne, ale čistě pro jistotu jsem prohledala skříně a nakoukla pod postel. Hrála jsem si na Drsného Harryho, jak jsem tak rozrážela dveře a tiskla se ke stěnám. Připadala jsem si jako magor, ale byla bych mnohem větší magor, kdybych si byla jistá, že byt je prázdný, a spletla se.

Na kuchyňském stole ležela brokovnice a dvě krabice nábojů. Pod tím vším ležel bílý papír. A na něm stálo úhledným černými písmeny: „Máš čtyřicet hodin, Anito.“

Zírala jsem na vzkaz, přečetla jsem ho ještě jednou. Byl tady Edward. Myslím, že asi minutu jsem zůstala bez dechu. Představovala jsem si, jak moje sousedka klábosí s Edwardem. Kdyby paní Pringlová zaváhala nad jeho lží nebo dala najevo strach, zabil by ji?

Nevím. Prostě nevím. Ksaku! Jsem jak mor. Kdokoliv se ocitne v mé blízkosti, dostane se do nebezpečí. Ale co mám dělat?

Když máš pochybnosti, zhluboka se nadechni a pokračuj. Filozofie, kterou jsem se léta řídila. Už jsem slyšela i horší, vážně.

Vzkaz znamenal, že mám čtyřicet hodin, než si Edward přijde pro adresu místa, kde Nikolaos přes den odpočívá. Pokud mu ji nechci dát, budu ho muset zabít. Což možná nedokážu.

Říkala jsem Ronnie, že jsme profesionálové, ale jestli je Edward profesionál, tak já jsem amatér. A Ronnie taky.

Zatraceně ztěžka jsem si povzdechla. Musím se obléknout na večírek. Nemám čas zabývat se Edwardem. Dneska večer mám jiné problémy.

Na záznamníku blikalo světélko, tak jsem ho zapnula. Nejdřív Ronniin hlas, oznamující to, co už mi řekla ohledně LPU. Zjevně volala nejdřív sem, než se jí povedlo mě zastihnout v Daveově baru. Pak: „Anito, tady Phillip. Víš, kde je večírek. Vyzvedni mě v půl sedmé před Provínílymi slastmi. Zatím.“

Záznamník klapl, zapředl a ztichl. Mám dvě hodiny na to, abych se oblékla a dorazila na místo. Spousta času. Většinou se stihnu nalíčit během patnácti minut. Česání mi zabere ještě méně času, protože si prostě jen prohrábnu vlasy kartáčem. A už jsem společensky přijatelná.

Nelíčím se často, protože kdykoli tak učiním, mám pocit, že líčidlo je příliš tmavé, příliš umělé. Ale vždycky se mi dostane komplimentů jako „Proč si nelíčíš víčka častěji? Opravdu to zdůrazní tvoje oči.“ Nebo můj oblíbený: „Nalíčená vypadáš mnohem líp.“ Všechno výše uvedené naznačuje, že bez šminek vypadám jako odepsaná stará panna.

Jediné líčidlo, které nepoužívám, je make-up. Nedokážu si představit, že bych si ho roztírala po celém obličeji. Vlastním lahvičku bezbarvého laku na nehty, ale ten není na nehty, nýbrž na punčocháče. Pokud vezmu punčocháče jednou na sebe a neroztrhnu si je, mám vážně dobrý den.

Stála jsem v ložnici před vysokým zrcadlem. Přetáhla jsem si přes hlavu blůzu s jediným tenkým ramínkem. Blůza neměla záda, spojovala se pod pasem malou roztomilou mašličkou. Mohla bych se obejít bez mašličky, ale jinak to nebylo tak zlé. Blůzku jsem zakasala do černé sukně, výsledek působil jako celistvé šaty – bez jediné chyby. Obvazy na rukou se s oblečením docela tloukly. Nu což. Sukně byla nabíraná a vířila kolem mne při pohybu. Měla kapsy.

Skrz kapsy jsem dosáhla na dva stříbrné nože přichycené na stehnech. Stačilo sáhnout a vytáhnout ruku se zbraní. Šikovné. Když nosíte střelnou zbraň na stehně, dělá pot docela divy. Nepřišla jsem na to, jak na těle schovat pistoli. Nesejde na tom, kolikrát jste v televizi viděli ženy s pouzdrům a zbraní na stehně, ale je to neskutečně neohrabané. Chodíte pak jako kachna s mokkými plínkami.

Punčochy a černé semišové lodičky na vysokém podpatku dovedly můj zjev k dokonalosti. Původně jsem měla jen boty a zbraně. Všechno ostatní jsem koupila.

Další nová věc byla roztomilá černá kabelka s tenkým řemínkem, kterou jsem si mohla přehodit přes rameno a mít volné ruce. Nacpala jsem do ní svou menší pistoli, firestar. Já vím, já vím, než vytáhnu pistoli z hlubin kabelky, tak už budou nepřátelé vesele hodovat na mém mase. Ale je to lepší než nemít střelnou zbraň vůbec.

Vzala jsem si kříž, na černé blůze vypadalo stříbro docela dobře. Naneštěstí pochybuji, že mě upíří pustí na svůj večírek s

posvěceným krucifixem. No dobrá. Nechám ho v autě spolu s brokovnicí a náboji.

Edward laskavě nechal u stolu krabici. Předpokládala jsem, že v ní zbraň přinesl. Co asi řekl paní Pringlové – že to je dárek pro mne?

Edward řekl čtyřiaadvacet hodin, ale čtyřiaadvacet hodin odkdy? Bude tady za úsvitu, za brzkého rána, aby ze mne vymučil informaci, kterou potřebuje? Ne, Edward není ranní ptáče. Jsem v bezpečí přinejmenším do odpoledne. Pravděpodobně.

24

Zastavila jsem v zóně se zákazem parkování před Provinilými slastmi. Phillip se opíral o zeď budovy, ruce volně svěšené. Na sobě měl kalhoty z černé kůže. Při představě koženého oblečení v tomhle vedru se mi podlomila kolena náhlým návaem horka. Phillip měl tričko z černé síťoviny, které odhalovalo jizvy i opálení. Nevím, jestli to bylo tou kůží nebo síťovinou, ale napadlo mě jediné slovo: laciný. Překročil jakousi neviditelnou hranici mezi donchuánem a prostitutem.

Pokusila jsem se představit si ho, když mu bylo dvanáct. Nešlo to. Ať se mu stalo cokoliv, teď je tím, čím je – as tím se musím vyrovnat. Nejsem psychiatr, který by si mohl dovolit litovat ubohého nešťastníka. Lítost je cit, který vás může svižně dostat do hrobu. Nebezpečnější už je jen slepá nenávist, a možná – láska.

Phillip se odlepil od zdi a přešel k autu. Odemkla jsem dveře na jeho straně a on vklouzl dovnitř. Voněl kůží, drahou kolínskou a slabě potem.

Odrážela jsem od obrubníku. „Docela agresivní obleček, Phillipe.“

Obrátil se, aby na mě viděl, obličej nehybný, oči skryté za týmiž slunečními brýlemi, které měl už dřív. Rozvalil se na sedadle, jednu nohu pokrčenou a zapřenou o dveře, druhou nataženou, koleno opřené o sedačku.

„Vezmi to Sedmdesátou západní.“ Hlas měl hrubý, téměř chraplavý.

Jsou chvíle, kdy jste sama s mužem a oba si to uvědomujete. Sami, spolu, to vždycky skýtá jisté možnosti. Téměř bolestné vědomí vzájemné přítomnosti. Může vést k pocitu nepatričnosti, k sexu nebo ke strachu – to záleží na muži a na situaci.

Dobrá, z tohotohle sex nebude, na to můžete vzít jed. Letmo jsem na Phillipa pohlédla. Pořád byl obrácený ke mně, rty lehce pootevřené. Sundal si sluneční brýle. Jeho hnědé oči se ocitly velice blízko mých. O co tu ksakru jde?

Jeli jsme po dálnici a docela rychle. Soustředila jsem se na auta kolem a na řízení, snažila jsem se Phillipa ignorovat. Ale cítila jsem na sobě tíhu jeho pohledu. Spíš teplo.

Phillip se začal sunout směrem ke mně. Najednou jsem si byla až příliš vědoma zvuku kůže otírající se o polstrování. Hřejivý primitivní zvuk. Ovinul mi paži kolem ramen, hrudí už se mě dotýkal.

„Co to má znamenat, Phillipe?!“

„Co je?“ Dýchl mi na krk. „Nezdá se ti to dostatečně agresivní?“

Zasmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Strnul vedle mne. „Neměla jsem v úmyslu tě urazit, Phillipe. Jen jsem na dnešek večer neočekávala kůži a síťovinu.“

Zůstával pořád příliš blízko, tiskl se ke mně, hřál. Jeho hlas zněl cize a chraptivě. „Co se ti tedy líbí?“

Podívala jsem se na něj, ale byl příliš blízko. V tu chvíli jsem se mu dívala do očí ze vzdálenosti několika centimetrů. Jeho blízkost mi projela tělem jako elektrický výboj. Otočila jsem se zpátky, abych viděla na silnici. „Vrať se na svou stranu auta, Phillipe.“

„Co tě bere?“ zašeptal mi do ucha.

Už jsem toho měla dost. „Kolik ti bylo, když tě Valentine poprvé napadl?“

Trhl sebou a bleskově se ode mne odtáhl. „K čertu s tebou!“ Znělo to tak, že to myslí vážně.

„Mám pro tebe návrh, Phillipe. Ty nemusíš odpovídat na mou otázku a já neodpovím na tu tvou.“

„Kdy jsi mluvila s Valentinem? Bude tam dneska v noci? Slibovali mi, že tam nebude.“ Jeho hlas zněl přidušeně a zajímavě, bylo v něm slyšet paniku. Nikdy jsem nezažila, aby se někdo vyděsil tak rychle.

Nechtěla jsem, aby byl Phillip vyděšený. Mohlo by mi ho začít být líto, a to jsem si nemohla dovolit. Anita Blakeová, drsná jako šmirglpapír, sebejistá a neovlivnitelná plačícími muži. Fajn. „Nemluvila jsem o tobě s Valentinem, Phillipe. Přísahám.“

„Jak jsi potom...“ Zarazil se, letmo jsem se na něj podívala. Už měl tmavé brýle zase na nose. Jeho obličej za nimi vypadal strnulý a nehybný. Křehký. Svým způsobem mu to zničilo image.

Nemohla jsem to snést. „Jak jsem zjistila, co se ti stalo?“

Přikývl.

„Zaplatila jsem si za informace o tvé minulosti. A tohle vyšlo najevo. Potřebovala jsem vědět, jestli ti mohu důvěřovat.“

„A můžeš?“

„To ještě nevím.“

Několikrát se zhluboka nadechl. Poprvé a podruhé rozechvěle, ale s každým dalším nádechem jistěji, až se nakonec opět ovládal. Prozatím. Vzpomněla jsem si na Rebeccu Milesovou a její drobné, vychrtlé ruce.

„Můžeš mi věřit Anito. Nezradím tě. Nezradím.“ Jeho hlas zněl ztraceně jako hlas malého dítěte zbaveného všech iluzí.

Nemohla jsem podupat ten hlas ztraceného děcka. Ale věděla jsem stejně dobře jako on, že udělá cokoli, co budou upíři chtít, cokoli včetně toho, že mě zradí. Nad dálnici se zvedal most, vysoké mřížoví z šedého kovu. Silnici z obou stran lemovaly stromy. Letní obloha byla světle modrá jako vodní hladina opraná horkem a jasným letním sluncem. Auto poskočilo, když vjelo na most, a po obou stranách se rázem táhla řeka Missouri. Vzduch nad valící se vodou se zdál otevřený a vzdálený. K mostu přilétl holub a usadil se vedle asi tuctu dalších, všichni vrkali a pyšně se naparovali na zábradlí.

Vlastně jsem u řeky viděla i racky, ale nikdy v blízkosti mostu, tam se zdržují jen holubi. Možná se rackům nezamlouvají auta.

„Kam vlastně míříme, Phillipe?“

„Cože?“

Chtěla jsem říct „To je to tak těžká otázka?“, ale ovládla jsem se. Znělo by to, jako bych si ho dobírala. „Jsme za řekou. Co je naším cílem?“

„Vezmi to výjezdem Zumbehl a pak doprava.“

Udělala jsem, co řekl. Zumbehl se stáčí doprava a navede vás přímo do uličky, kde se dá zatočit. Zastavila jsem na semaforu a zahrnula na červenou, když jsem viděla, že nic nejede. Minula jsem malou skupinku obchůdků po levé straně, pak komplex bytů, pak stromy tvořící téměř les a za nimi skryté domky. Jela jsem dál kolem domova důchodců a kolem celkem rozlehlého hřbitova. Vždycky jsem si říkala, co si lidé v domově důchodců asi myslí o bydlení v těsném sousedství se hřbitovem. Je to plíživá připomínka? Je to příhodná vymoženost, čistě pro jistotu?

Hřbitov tam byl mnohem déle než domov důchodců. Některé náhrobní kameny pocházejí z počátku devatenáctého století.

Vždycky si říkám, že architekt musel být skrytý sadista, když dovolil, aby se okna dívala na zvlněné pahorky plné náhrobních desek. Stáří je samo o sobě dostatečnou připomínkou toho, co přijde dál. Není třeba názorných ukázek.

Zumbehl lemují i jiné pamětihodnosti – obchody s videokazetami, dětským oblečením, je tady butik, obchod se slušným barevným sklem, benzinová pumpa a rozsáhlý komplex bytů nazvaný Jezero Slunného údolí. Skutečně tam je jezero dost velké na to, aby se na něm se značnou opatrností dalo plachtit.

Ještě pár bloků a ocitli jsme se na předměstí. Silnici lemovaly domky s malými dvorky zaplněnými velkými stromy. Pak z kopce dolů. Nejvyšší povolená rychlost padesát kilometrů v hodině. Nebylo možné udržet auto na svahu na padesáti za hodinu, aniž by člověk použil brzdy. Bude na úpatí kopce čekat policajt?

Kdyby nás zastavil a uviděl Phillipa s jeho síťovaným tričkem, celého pěkně zjizveného, pojal by podezření? Kam jedete, slečno? Promiňte, pane, ale máme namířeno na takový nelegální večírek a už jdeme pozdě. Když jsme jeli ze svahu, přibrzdila jsem. Dole samozřejmě žádný policista nečíhal. Kdybych překročila rychlost, určitě by tam byl. Murphyho zákony jsou v mém životě povětšinou ty jediné opravdu spolehlivé.

„Je to ten velký dům nalevo. Prostě zajed' na příjezdovou cestu,“ řekl Phillip.

Dům byl z červených cihel, dvou-, možná třípatrový, se spoustou oken a přinejmenším dvěma verandami. Viktoriánská Amerika ještě žije. Na rozlehlém dvoře rostl soukromý háj vysokých prastarých stromů. Příliš vysoká tráva dodávala tomu místu opuštěný vzhled. Příjezdová cesta vysypaná šterkem se vinula mezi stromy k moderní garáži navržené tak, aby se hodila k domu – a téměř se jí to podařilo.

Kromě našeho tu byla jen dvě auta. Do garáže jsem neviděla, možná tam stála nějaká další.

„Neopouštěj hlavní místnost s nikým jiným než se mnou. Pokud to uděláš, nebudu mít možnost ti pomoci,“ upozornil mě Phillip.

„Pomoci jak?“

„Naše krycí historka je následující. Kvůli tobě jsem vynechal tolik večírků. Naznačil jsem, že jsme nejen milenci, ale že jsem si tě...“ Rozhodil rukama, jako by hledal správné slovo, „...pěstoval, dokud jsi nebyla připravena přijít na večírek.“

„Pěstoval sis mě?“ Vypnula jsem motor a dolehlo na nás ticho. Díval se na mne. I přes tmavé brýle jsem cítila tíhu jeho pohledu. Mezi lopatkami mi naskočila husí kůže.

„Jsi zdráhavá, protože jsi přežila skutečný útok upíra, nejsi zrůda ani závislák. Ale přesto jsem tě přemluvil, aby ses účastnila večírku. To je celé naše krytí.“

„Udělal jsi tohle někdy doopravdy?“ zeptala jsem se.

„Myslíš vydal jim někoho do rukou?“

„Ano.“

Prudce si odrkl. „Ty o mně nemáš moc vysoké mínění, co?“

Co jsem měla říct? Ne? „Pokud jsme milenci, tak si budeme muset hrát celý večer na milence.“

Usmál se. Odlišným, odhadujícím úsměvem.

„Ty hajzle.“

Pokrčil rameny a protáhl si krk, jako by měl ztuhlé lopatky. „Nemíním tě strhnout na podlahu a znásilnit tě, jestli se bojíš tohohle.“

„Věděla jsem, že bys dnes večer nic takového neudělal.“ Byla jsem ráda, že neví o mých zbraních. Možná ho ještě překvapím.

Zamračil se na mne. „Chovej se jako já. Kdyby se ti cokoli z toho, co budu dělat, nelíbilo, promluvíme si o tom.“

„Nepromluvíme si. Prostě přestaneš.“

Pokrčil rameny. „Mohlo by se stát, že porušíš naše krytí a dojedeme na to.“

V autě bylo k zalknutí. Z Phillipovy tváře skanula kapka potu. Otevřela jsem dveře a vystoupila. Horký vzduch ke mně přilnul jako druhá kůže. Vysoko v korunách neúnavně cvrčely cikády. Cikády a vedro, prostě léto.

Phillip obešel auto, štěrk mu křupal pod podrážkami vysokých bot. „Možná bude lepší nechat ten kříž v autě,“ nadhodil.

Očekávala jsem to, což ještě neznamená, že se mi to zamlouvalo. Přepazila jsem se přes sedadlo řidiče, abych uložila krucifix do přihrádky v palubní desce. Když jsem zabouchla dveře, dotkla jsem se rukou krku. Nosila jsem řetízek tak často, že jsem se cítila divně, když jsem ho neměla.

Phillip ke mně natáhl ruku a já se jí po chvilce chopila. Dlaň byla zkoncentrovaný žár, uprostřed trochu vlhká.

Zadní vchod stínil oblouk z bílého mřížoví. Na jedné straně se pnul hustý klematis. Purpurové květy velké jako moje ruka se otvíraly slunci padajícímu přes větve stromů. Ve stínu dveří stála žena, skrytá před očima sousedů či lidí projíždějících kolem. Na sobě měla průsvitné černé punčochy na podvazcích. Podprsenka a

kalhotky, obojí šarlatové, odhalovaly většinu jejího bledého těla. Měla desetacentimetrové podpatky, díky nimž její nohy prostě musely vypadat dlouhé a štíhlé.

„Jsem příliš dobře oblečená,“ šeptla jsem Phillipovi.

„Možná ne na dlouho,“ vydechl mi do vlasů.

„Krk na to nesázej.“ Vzhledla jsem k němu, když jsem to řekla, a sledovala, jak se mu tvář stahuje do zmateného výrazu. Netrval dlouho. Vzápětí se objevil úsměv, lehké zvlnění rtů. Takhle se musel usmívat had na Evu. Mám tady pro tebe krásné šťavnaté jablíčko. Chceš bonbónek, holčičko?

Ať už mi chtěl Phillip nacpat cokoli, já to nemínila zbaštit. Vzal mě kolem pasu, jednou rukou přejel po mých jizvách na paži, prsty jen lehce zatáhl do zjizvené tkáně. Prudce vydechl... jenom krátký povzdech. Ježíši, do čeho jsem se to navezla?

Žena se na mě usmála, ale velké hnědé oči upírala na Phillipovu ruku, která se dotýkala mých jizev. Mezi zuby jí prokmitl jazyk, navlhčila si rty. Viděla jsem, jak se jí zvedá a klesá hrud'.

„Jen rač vstoupit do mých komnat, pravil pavouk mouše.“

„Co jsi říkala?“ zeptal se Phillip.

Zavrtěla jsem hlavou. Stejně tu básničku nejspíš nezná. Nemohla jsem si vzpomenout, jak končí. Nemohla jsem si vzpomenout, jestli moucha unikla. Stáhly se mi vnitřnosti. Když se Phillip dotkl mých odhalených zad, trhla jsem sebou.

Žena se zasmála vysokým, možná trochu opilým hlasem. Stoupala jsem po schodech a přitom šeptala slova mouchy: „Ach ne, ne, to ne, to nesmíš po mně chtít, kdo po schodech zde vystoupal, už nevrátil se víc.“

Už nevrátil se víc. To vůbec nezní dobře.

25

Žena se přitiskla ke zdi, abychom mohli projít, a zavřela za námi dveře. Čekala jsem, že za námi zamkne, ale neudělala to. Odstrčila jsem Phillipovu ruku ze svých jizev. Vzal mě kolem pasu a vedl mě dlouhou úzkou chodbou. V domě bylo chladno, klimatizace předla a odháněla žár. Obdélníkový vstup ústil do pokoje.

Byl to obývací pokoj se vším, co k němu patří – gauč, pohovka, dvě židle, rostliny visící před arkýřem, odpolední stíny

plazící se po koberci. Jak útulné. Uprostřed pokoje stál muž, v ruce držel drink. Vypadal, jako by právě vypadl z obchodu Kůže, kožky, kůžičky. Kožené řemeny křížovaly jeho hrud' i paže, jakoby ztělesňoval hollywoodskou představu sexuálně založeného gladiátora.

Dlužím Phillipovi omluvu. Oblékl se přímo konzervativně. Šťastná hospodyňka se vynořila za námi ve svém červeném prádle a položila ruku na Phillipovu paži. Nehty měla nalakované na tmavě nachovou, téměř černou. Přejela rukou po jeho kůži, nehty za sebou zanechávaly slabé načervenalé stopy.

Phillip se vedle mne zachvěl, stisk kolem mého pasu zesílil. Je tohle jeho představa o zábavě? Doufám, že ne.

Z gauče se zvedla vysoká černoška. Její bujné poprsí vypadalo, že co nevidět vypadne z černé vyztužené podprsenky. Od podprsenky dolů splývala karmínová sukně, na níž bylo víc děr než látky a která se při chůzi vlnila a odhalovala záblesky tmavé kůže. Vsadila bych se, že pod tou sukní nic nemá.

Na zápěstí a na krku měla narůžovělé jizvy. Ještě nevypělá závislačka, nová, téměř čerstvá. Přešla kolem nás, jako bychom byli na prodej a ona se chtěla pořádně podívat. Rukou mi přejela po zádech, a já ustoupila od Phillipa, abych stála čelem k ní.

„Ta jizva na zádech, od čeho je? To není upírí kousnutí.“ Hlas měla na ženu příliš hluboký, kontraalt.

„Lidský služebník mě bodl do zad ostrým kusem dřeva.“ Nedodala jsem už, že ten ostrý kus dřeva byl jeden z mých kůlů, které jsem si přinesla s sebou, ani že jsem toho lidského služebníka ještě tu noc zabila.

„Jmenuju se Rochelle,“ představila se.

„Anita.“

Šťastná hostitelka stanula vedle mne a pohlédla mě po paži. Odstoupila jsem od ní, její prsty mi sjely po kůži, nehty po sobě zanechaly tenké červené šrámy. Odolala jsem nutkání si ruku třít. Jsem přece drsná lovkyně upírů, škrábance mi nevadí. Ale pohled v očích té ženy mi vadil. Dívala se na mě, jako by uvažovala, jak asi chutnám a jak dlouho vydržím. Nikdy předtím se na mě takhle nedívala jiná žena. A moc se mi to nelíbilo.

„Já jsem Madge. A támhleto je můj manžel Harvey,“ řekla a ukázala na pána v kůži, který si stoupl vedle Rochelle. „Vítej u nás. Phillip nám o tobě tolik vyprávěl, Anito.“

Harvey se pokusil dostat za mne, ale ustoupila jsem ke gauči, abych ho měla na očích. Snažili se kroužit jako žraloci. Phillip se na mě upřeně díval. Pravda, předpokládá se, že se budu bavit, ne

že se budu chovat, jako by všichni měli nějakou nakažlivou chorobu.

Co je menší zlo? Tak tomu říkám otázka za půl milionu. Madge si olízla rty, pomalu a svůdně. Její oči říkaly, že myslí na nějaké neslušné věci mezi ní a mnou. Ani nápad. Rochelle zavířila sukni, čímž odhalila příliš mnoho. Měla jsem pravdu. Pod sukni nic neměla. To radši umřu.

Takže zbýval Harvey. Krátkými tupými prsty si pohrával s koženým a kovovým zdobením svého krátkého kiltu. Rukama znova a znova přejížděl po kůži. Ksakru.

Věnovala jsem mu svůj nejlepší profesionální úsměv – ne svůdný, ale bylo to lepší, než kdybych se na něj zamračila. Oči se mu rozšířily a udělal krok směrem ke mně, ruku natáhl po mé levé paži. Zhluboka jsem se nadechla a zadržela dech, úsměv mi zmrzl na tváři.

Prsty jen lehce přejel po vnitřní straně mého lokte, lechtalo to, až jsem se zachvěla. Harvey to vzal jako pozvání a přistoupil blíž, naše těla se téměř dotýkala. Položila jsem dlaň na jeho hrud', abych mu zabránila jít ještě blíž. Chlupy na jeho hrudníku byly černé, hrubé a husté. Nikdy jsem neměla v oblibě muže s chlupatou hrudí. Hladký hrudník můžu vždycky. Harvey se chystal ovinout paži kolem mých zad. Nebyla jsem si jistá, co mám dělat. Když ustoupím dozadu, budu si muset sednout na gauč, což není dobrý nápad. Když udělám krok dopředu, tak narazím do něj, přitisknu se na všechnu tu kůži a řemeny.

Usmál se na mě. „Umíral jsem touhou se s tebou setkat.“

Právě to „umíral“ vyslovil, jako by to bylo sprosté slovo nebo nějaký soukromý vtip. Ostatní ze zasmáli. Všichni kromě Phillipa. Ten mě vzal za paži a odtáhl mě od Harveyho. Opřela jsem se o Phillipa, ruce jsem ovinula kolem jeho pasu. Nikdy předtím jsem neobjímala nikoho oblečeného v sít'ovině. Byl to zajímavý pocit.

„Vzpomeňte si, co jsem vám říkal,“ připomněl jim.

„Jasně, jasně,“ ujistila ho Madge. „Je tvoje, jenom tvoje, nemusíš nám ji půjčovat.“ Přešla k němu houpavým krokem ve svých těsných krajkových kalhotkách. Díky podpatkům se mu mohla podívat přímo do očí. „Před námi ji ochránit můžeš, ale až přijdou velký zvířata, tak se podělíš. Oni tě k tomu přinutí.“

Opětoval pohled, dokud nesklopila oči. „Přivedl jsem ji sem a taky ji odvedu domů.“

Madge povytáhla obočí. „Chceš jim snad odporovat? Phillipe, chlapče, ta musí být v posteli úžasně sladká. Ale žádná zahřívací láhev nestojí za to, abys našťaval velký zvířata.“

Odtáhla jsem se od Phillipa, položila jsem dlaň na její žaludek a odstrčila ji, jen natolik, abych ji přiměla ustoupit. S podpatky se jí špatně držela rovnováha, takže málem upadla. „Vyjasněme si jednu věc,“ řekla jsem. „Nejsem sladká, ať už kdekoliv, a nejsem ani zahřívací láhev.“

„Anito...“ začal Phillip.

„Ale, ale, ta je nějak temperamentní. Kdepak jsi k ní vůbec přišel, Phillipe?“ zeptala se Madge.

Jestli něco nenávidím, tak to, že někomu připadám zábavná, když jsem našťvaná. Přistoupila jsem těsně k ní a ona se na mne svrchu usmála. „Víš o tom,“ začala jsem, „že když se usmíváš, máš hluboké vrásky v koutcích? Padesátka klepe na dveře.“

Prudce se nadechla a odstoupila ode mne. „Ty mrňavá couro!“

„Už nikdy mě nenazývej zahřívací lahví, drahá Madge.“

Rochelle se tiše smála, její nemalé poprsí se otfásalo jako tmavohnědé želé. Harvey udržel kamennou tvář. Myslím, že kdyby se byť jen usmál, Madge by mu ublížila. Oči mu téměř zářily, ale kolem úst ani náznak úsměvu.

Kdesi uvnitř domu, dál v chodbě, se otevřely a zase zavřely dveře. Do pokoje vstoupila další žena. Bylo jí kolem padesáti nebo hodně přes čtyřicet. Buclatou tvář rámovaly velmi blondaté vlasy. Na první pohled bylo vidět, jak je zazobaná. Baculaté ručky přímo zářily prsteny s pravými drahokamy. Dlouhé černé negližé sahalo až k zemi, doplněno rozhaleným krajkovým županem. Volné černé negližé bylo k její postavě milosrdné – ale ne dostatečně milosrdné. Měla nadváhu a nemohla to nijak skrýt. Vypadala jako členka sdružení rodičů a přátel školy, jako vedoucí skautek, pekařka koláčků nebo něčí matka. Stála ve dveřích a zírala na Phillipa.

Vykvíkla a rozběhla se k němu. Uskočila jsem jí z cesty dřív, než by se přese mne přehnala jako splašené stádo. Phillip se stihl jen zapřít, než se mu celou svou nezanedbatelnou vahou vrhla do náruče. Na okamžik jsem si myslela, že upadne na zem a ona s ním, ale narovnal se, napjal a udržel ji i sebe na nohou.

Náš silný Phillip, schopný uzvednout oběma rukama obtloustlou nymfomanku.

„To je Crystal,“ představil ji Harvey.

Crystal líbala Phillipa na hrudník, tlustýma mateřskýmá ručkama se snažila vytáhnout mu tričko z kalhot, aby se mohla dotknout holé kůže. Byla jako rozpálené nadšené štěňátko.

Phillip se ji od toho snažil nepříliš úspěšně odradit. Věnoval mi dlouhý pohled. Vzpomněla jsem si, jak říkal, že přestal na

večírky chodit. Byl tohle důvod? Crystal a jí podobné? Madge s ostrými nehty? Přiměla jsem ho, aby mě sem vzal, ale když jsem to udělala, tak jsem ho tím přiměla, aby sem vzal taky sebe.

Když nad tím přemýšlím, tak je to moje vina, že tady Phillip je. Sakra. Něco mu dlužím.

Jemně jsem tu ženu poplácala po tváři. Zamrkala na mě a já zauvažovala, jestli je krátkozraká. „Crystal,“ řekla jsem a věnovala jsem jí svůj nejdokonalejší andělský úsměv. „Crystal, nechci být hrubá, ale právě otlapkáváš mého přítele.“

Poklesla jí čelist, vytřeštila na mě své světlé oči. „Přítele?“ zakňučela. „Na večírku nikdo nemá přítele.“

„Dobrá, ale já jsem tu nová. Ještě neznám pravidla. Ale tam, odkud jsem, není zvykem osahávat přítele jiné ženy. Aspoň počkej, až se obrátím zády, ano?“

Crystal se roztřásla brada. Do očí jí vyhrkly slzičky. Byla jsem jemná, téměř laskavá, a ona stejně začne plakat. Co tady dělá, mezi těmihle lidmi?

Přišla Madge, položila jí ruku kolem ramen a vedla Crystal pryč. Vydávala konejšivé zvuky a poplácávala ji po pažích zahalených v černém hedvábí.

„To bylo velmi bezcitné,“ prohlásila Rochelle a přesunula se ode mne k likérníku, který stál u jedné ze stěn.

Harvey také odešel, bez jediného ohlédnutí následoval Madge a Crystal.

Řekli byste, že jsem odkopla štěně. Phillip dlouze vydechl a posadil se na gauč. Sepjal ruce a nechal je svěšené mezi koleny. Usadila jsem se vedle něj a skasala si přitom sukni dolů přes nohy.

„Mám pocit, že tohle nezvládnou,“ zašeptal.

Dotkla jsem se jeho paže. Třásl se, bylo to neustálé chvění, které se mi vůbec nelíbilo. Netušila jsem, co ho to může stát, když sem dnes v noci půjde, ale začínala jsem chápat.

„Můžeme odejít,“ navrhla jsem.

Velmi pomalu se ke mně obrátil a zadíval se na mne. „Jak to myslíš?“

„Myslím tím, že můžeme odejít.“

„Odešla bys teď, aniž bys našla jakékoli stopy, jen proto, že já mám problémy?“

„Rekněme, že se mi líbíš víc jako přespříliš sebevědomý donchuán. Když se chováš jako skutečný člověk, tak mě to mate. Můžeme odejít, pokud to nezvládáš.“

Zhluboka se nadechl, pak vydechl, pak se otřásl jako pes, který vyleze z vody. „Zvládnou to. Když mám na výběr, tak to zvládnou.“

Ted' jsem byla na řadě já, abych se na něj upřeně zadívala. „Proč jsi předtím neměl na výběr?“

Uhnul pohledem. „Měl jsem prostě pocit, že tě sem musím vzít, když si to přeješ.“

„Ne, ksakru, tohle jsi vůbec na mysli neměl.“ Dotkla jsem se jeho obličeje a přiměla ho, aby se na mne podíval. „Někdo ti přikázal, abys za mnou včera přišel, že? Nechtěl ses jen ptát po Jean-Claudovi...“

Oči měl rozšířené a pod prsty jsem cítila jeho tep. „Čeho se bojíš, Phillipe? Kdo ti dává rozkazy?“

„Anito, prosím... nemůžu...“

Nechala jsem ruku klesnout do klína. „Jaké máš rozkazy, Phillipe?“

Polkl a já sledovala pohyb svalů na jeho krku. „Mám tě tady chránit, to je všechno.“ Bylo vidět, jak mu tepe žíla pod zraněním na krku. Olízl si rty, ne svůdně, ale nervózně. Lže mi. Otázka zní, jak moc mi lže a v čem.

Slyšela jsem Madgin hlas z chodby, plný nadšené svůdnosti. Úžasná hostitelka. Přivedla do pokoje dva lidi. První byla žena s krátkými kaštanovými vlasy a příliš výraznými očními stíny, jako by měla na víčkách rozetřenou zelenou křidu. Druhý byl Edward, usměvavý, okouzlující, s rukou kolem Madgina nahého pasu. Když jí cosi šeptal, hluboce, hrdelně se zasmála.

Na okamžik jsem strnula. Bylo to tak neočekávané, že jsem prostě strnula. Kdyby vytáhl pistoli, tak mě mohl prostě zastřelit, zatímco jsem tam seděla s pokleslou čelistí. Co ten tady ksakru dělá?

Madge odvedla jeho i tu ženu k baru. Ohlédl se po mně přes její rameno a věnoval mi jemný úsměv, při němž zůstaly jeho modré oči prázdné jako oči panenky.

Věděla jsem, že mých čtyřadvacet hodin ještě nevypršelo. Tím jsem si byla jistá. Edward se rozhodl poohlédnout se po Nikolaos. Sledoval nás? Poslechl si Phillipův vzkaz na mém záznamníku?

„Co se děje?“ zeptal se Phillip.

„Co se děje?“ opakovala jsem. „Přijímáš od někoho rozkazy, pravděpodobně od upíra...“ A dokončila jsem v duchu pro sebe: A Smrt právě vtančil do dveří, aby si hrál na zrůdu, zatímco bude

pátrat po Nikolaos. Existuje jen jediný důvod, proč Edward hledá konkrétního upíra. Chce ho zabít, pokud to dokáže.

Zabiják by se konečně mohl potkat s rovným soupeřem. Říkávala jsem si, že chci být u toho, až Edward konečně prohraje. Že chci vidět, jaká kořist bude pro Smrt příliš velkým souštem. Tu kořist jsem už viděla, a to hezky zblízka. Kdyby se Edward a Nikolaos setkali a ona měla jen stín podezření, že za tím stojím já... do hajzlu. Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!

Měla bych jí Edwarda vydat. Vyhrožoval mi a svou výhružku by splnil. Mučil by mě, aby získal informace. Co mu dlužím? Ale nemůžu to udělat, neudělám to. Člověk nikdy nevydá jiného člověka nestvůrá. Za žádných okolností.

Monica tohle pravidlo porušila a já jsem jí proto pohrdala. Myslím, že jsem pro Edwarda nejbliž tomu, co by se dalo nazvat opravdovým přítelem. Osoba, která ví, kdo a co jsi, a stejně jí na tobě záleží. Záleží mi na něm navzdory tomu nebo právě pro to, čím je. I když vím, že by mě zabil, kdyby to tak vyšlo? Ano, i tak. Nedává to moc smysl, když se na to díváte takhle. Ale nemůžu se zabývat Edwardovou morálkou. Jediná osoba, jíž se musím podívat v zrcadle do tváře, jsem já sama. Jediné morální dilemma, které mohu řešit, je moje vlastní.

Sledovala jsem, jak se Edward pusinkuje s Madge. Hrál svou roli mnohem lépe než já. Taký je lepší lhář.

Neprozradím ho a Edward ví, že ho neprozradím. Svým způsobem mě také zná. Vsadil svůj život na moji čestnost, a to mě štve. Nenávidím, když mě někdo využívá. Moje ctnosti se mi teď těžce nevyplácely.

Ale možná, ač ještě nevím jak, bych mohla Edwarda využít stejně, jako on využívá mne. Snad bych mohla využít jeho bezectnosti stejně, jako on teď využívá moji cti.

V tom vidím jisté možnosti.

26

Hnědovlasá žena a Edward přešli ke gauči a hnědovláska se usadila Phillipovi na klíně. Zachichotala se a ovinula mu paže kolem krku, lehce přitom pohupovala nohama. Rukama nezabloudila níž a nesnažila se ho svléknout. Večer se zlepšoval. Edward svou společnici následoval jako světlavý stín. V ruce měl drink a na tváři vhodně neškodný úsměv.

Kdybych ho neznala, nikdy bych při pohledu na něj neřekla: tohle je nebezpečný muž. Chameleon Edward. Usadil se na opěrci gauče za hnědovláščinými zády, jednou rukou ji hladil po rameni.

„Anito, tohle je Darlene,“ představil ji Phillip.

Pokývla jsem. Znovu se zachichotala a kopla drobnými nožkami.

„Tohle je Teddy. Není rozkošný?“ Teddy? Rozkošný? Dokázala jsem se usmát. Edward ji políbil na krk. Dokázala se tulin k jeho hrudi a zároveň se vrtět Phillipovi na klíně. Skvělá souhra pohybů.

„Nech mě ochutnat.“ Darlene si skousla spodní ret a pak ho pomalu pustila.

Phillipovi se zachvěl dech, když šeptl: „Dobře.“

Měla jsem dojem, že se mi to nebude líbit.

Darlene vzala jeho paži do dlaní a zvedla ji ke rtům. Vtiskla mu lehký polibek na jednu z jizev, pak přehodila nohy na zem a sklouzla mezi jeho kolena, až mu klečela u nohou, aniž pustila jeho paži. Nařasená sukně šatů se jí vyhrnula až k pasu, zachytila se mu na stehnech. Darlene měla kalhotky z červené krajky a stejné podvazky. Skvělá souhra barev.

Phillipův výraz zmalátněl. Díval se na Darlene, jak si přitahuje jeho paži ke rtům. Růžovým jazýčkem mu přejela po kůži, rychle, měkce, vlhce, krátce.

Krátce vzhlédla k Phillipovi, oči měla tmavé a rozšířené. Určitě se jí líbilo, co viděla, protože začala jednu po druhé olizovat jizvy, jemně, jako kočka ulizující smetanu. Nespouštěla oči z jeho obličeje.

Phillip se otřásl, zachvěl. Zavřel oči, zvrátil hlavu dozadu a opřel si ji o gauč. Darlene mu sklouzla rukama na břicho. Sevřela síťovinu a zatáhla. Tričko vyklouzlo z kalhot a její dlaně se dotkly jeho odhalené hrudi.

Trhl sebou, oči široce otevřené. Chytil ji za zápěstí. Zavrtěl hlavou. „Ne. Ne.“ Hlas měl chraptivý, příliš hluboký.

„Chceš, abych přestala?“ zeptala se Darlene. Oči měla téměř zavřené, dýchala zhluboka, rty plné, čekající.

Phillip se snažil mluvit, a zároveň se snažil, aby to dávalo smysl. „Jestli uděláme tohle... Anita zůstane sama. Buďme féroví. Je to její první večírek.“

Darlene se na mě podívala, možná vlastně poprvé. „S takovými jizvami?“

„Jizvy jsou od skutečného útoku. To já jsem ji přemluvil, aby šla na večírek.“ Vytáhl si její ruce zpod trička. „Nemůžu ji nechat samotnou.“ Zdálo se, že znovu dokáže zaostřit. „Nezná pravidla.“

Darlene si opřela hlavu o jeho stehno. „Phillipe, prosím. Stýskalo se mi po tobě.“

„Víš, co by jí udělali.“

„Teddy ji ochrání. On pravidla zná.“

„Byl jsi na jiných večírcích?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ odtušil Edward. Několik vteřin opětoval můj pohled, zatímco jsem se snažila představit si ho na jiných večírcích. Tak takhle získává informace o světě upírů – přes zrůdy.

„Ne,“ řekl Phillip. Vstal a zvedl Darlene na nohy, aniž pustil její předloktí. „Ne,“ zopakoval a jeho hlas zněl pevně, sebejistě. Pustil ji a natáhl ruku ke mně. Chopila jsem se jí. Co jiného jsem měla dělat?

Jeho dlaň byla hřejivá a zpocená. Vyšel z pokoje a já musela napůl běžet na vysokých podpatcích, abych stačila své vlastní ruce.

Vedl mě chodbou ke koupelně a vešli jsme dovnitř. Zamkl za námi dveře a opřel se o ně, oči měl zavřené, na tváři kapky potu. Odtáhla jsem od něj ruku a on mi nebránil.

Rozhlédla jsem se po nějakém vhodném místě k sezení a nakonec jsem se rozhodla usadit se na okraji vany. Nebylo to pohodlné, ale vypadalo to jako menší ze dvou zel. Phillip zhluboka dýchal a nakonec se obrátil k umyvadlu. Pustil prudký proud vody, namočil si ruce a znovu a znovu si chrstl vodu do obličeje, až tam stál celý promáčený. Kapky mu uvázly na řasách a ve vlasech. Zamrkal na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Vypadal vyplašeně, oči rozšířené.

Voda mu stékala po krku a hrudi. Vstala jsem a podala mu z držáku osušku. Nereagoval. Utírala jsem mu hrudník cípem měkkého voňavého ručníku.

Konečně si ručník vzal sám a dosušil se. Vlasy kolem obličeje měl tmavé a mokré. Nedaly se vysušit. „Dokázal jsem to,“ prohlásil.

„Ano, dokázal jsi to.“

„Málem jsem jí to dovolil.“

„Ale nakonec jsi jí to nedovolil, Phillipe. A to se počítá.“

Rychle přikývl, pohazoval přitom hlavou. „Předpokládám, že ano.“ Vypadal pořád poněkud bez dechu.

„Měli bychom se vrátit.“

Znovu přikývl. Ale zůstal stát na místě. Dýchal zhluboka, jako by neměl dostatek kyslíku.

„Phillipe, není ti nic?“ Byla to hloupá otázka, ale nenapadlo mě nic jiného, co bych mohla říct.

Přikývl. Mistr plynulé konverzace.

„Chceš odejít?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mne. „To už je podruhé, co jsi mi to nabídla. Proč?“

„Proč co?“

„Proč mi nabízíš možnost, jak se vyvázat ze slibu, který jsem ti dal?“

Pokrčila jsem rameny a třela si dlaněmi paže. „Protože... protože vypadáš, že se nějakým způsobem trápíš. Protože jsi závislák, který se svým způsobem snaží odvykat, a já ti to nechci zkazit.“

„To je velmi... zdvořilá nabídka.“ Slovo „zdvořilá“ vyřkl tak, jako by na něj nebyl zvyklý.

„Chceš odejít?“

„Ano,“ odtušil. „Ale nemůžeme.“

„To už jsi říkal. Proč ne?“

„Já nemůžu, Anito, já ne.“

„Ale ano, můžeš. Od koho přijímáš rozkazy, Phillipe? Řekni mi to. Co se tady děje?“ Stála jsem tak, že jsem se ho téměř dotýkala, každé slovo jsem vyrazila na úrovni jeho hrudi, vzhlížela jsem k jeho tváři. Vždycky je těžké být drsný, když se musíte zaklonit, abyste někomu viděli do očí. Ale já jsem malá celý život a cvičení dělá mistra.

Objal mě kolem ramen. Odtáhla jsem se od něj, ale jeho ruce zůstaly spojené za mými zády. „Phillipe, nech toho.“

Dlaně jsem mu položila na hrud', abych mu zabránila se ke mně přitisknout. Tričko měl mokré a studené. Srdce prudce tlouklo. Ztěžka jsem polkla a řekla: „Máš zmáčené tričko.“

Pustil mě tak prudce, až jsem se zapotácela. Přetáhl si síťovinu přes hlavu jediným plynulým pohybem. Samozřejmě, že ve svlékání měl značnou praxi. Bez těch jizev by to byl tak pěkný hrudník.

Udělal krok směrem ke mně. „Zůstaň, kde jsi,“ zarazila jsem ho. „Co ta náhlá změna nálady?“

„Líbíš se mi. Copak to nestačí?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nestačí.“

Upustil tričko na podlahu. Dívala jsem, se jak padá, jako by to bylo důležité. Dva kroky a Phillip byl u mě. Koupelny jsou tak

malé... Udělala jsem jedinou věc, která mě napadla – ustoupila jsem až do vany. Nepříliš důstojně na vysokých podpatcích, ale aspoň jsem nebyla přitisknutá k Phillipovi. Cokoli bylo lepší.

„Někdo nás pozoruje,“ řekl tiše.

Ohlédla jsem se, pomalu, jako ve špatném hororovém filmu. Za průsvitnými záclonami se snášel soumrak a z houstnoucí tmy hleděla něčí tvář. Byl to Harvey, pán v kůži. Okna byla příliš vysoko na to, aby stál na zemi. Stojí na nějaké bedně? Nebo tady možná mají pod všemi okny parapet, aby člověk mohl zhlédnout představení.

Dovolila jsem Phillipovi, aby mi pomohl ven z vany. „Mohl nás slyšet?“ šeptla jsem.

Phillip zavrtěl hlavou. Rukama mi znovu klouzal po zádech. „Máme být milenci. Chceš snad, aby tomu Harvey přestal věřit?“

„To je vydírání.“

Usmál se na mě, zářivě, slibně, sexy. Stáhl se mi žaludek. Phillip se ke mně sklonil a já se nebránila. Polibek splňoval vše, co bylo přislíbeno. Plné hebké rty, dotek kůže, rozpálený stisk. Sevření Phillipových rukou za mými zády zesílilo, jeho prsty se probíraly mými svaly podél páteře, dokud jsem se neuvolnila.

Políbil mě na ušní lalůček, jeho dech hřál. Jazykem kmitl podél mojí čelisti. Rty našel mou krční tepnu, přejížděl po ní jazykem, jako by měl splynout s mou kůží. Zavadil zuby o tepající cévu. Pevně stiskl čelisti. Bolest...

Odstrčila jsem ho dozadu, pryč od sebe. „Sakra! Tys mě kousnul!“

Měl zamlžený, nezaostřený pohled. Na spodním rtu mu ulpěla karmínová kapka.

Sáhla jsem si na krk a na ruce mi zůstala krev. „K čertu s tebou!“

Olízl si mou krev ze rtů. „Myslím, že Harvey tomuhle divadýlku uvěřil. Teď jsi označená. Máš důkaz toho, co jsi a proč jsi přišla.“ Zhluboka, roztřeseně se nadechl. „Dnes v noci se tě už nebudu muset dotknout. Dohlédnu, aby to taky nedělal nikdo jiný. Přísahám.“

Rána na krku tepala. On mě normálně kousnul! „Víš, kolik bacilů má člověk v puse?“

Usmál se na mě, pořád poněkud nezaostřeně. „Ne.“

Odstrčila jsem ho z cesty a cákla si vodu na ranku. Vypadala přesně jako to, čím byla – stopa po lidských zubech. Nebyl to dokonalý vzorek chrupu, ale blížil se tomu. „Čert tě vem!“

„Musíme jít ven, abys mohla pátrat po stopách.“ Sebral tričko ze země a stál tam, držel ho ve svěšené ruce. Odhalená opálená hrud', kožené kalhoty, rty prokrvené, jako by něco sál. Mě. „Vypadáš jako reklama *Gigolo k pronajmutí*,“ řekla jsem mu.

Pokrčil rameny. „Jsi připravena jít ven?“

Pořád jsem se dotýkala rány. Snažila jsem se být našťvaná, ale nedařilo se mi to. Byla jsem vyděšená. Měla jsem strach z Phillipa a z toho, čím je – nebo čím není. Nečekala jsem to. Mluvil pravdu? Jsem opravdu po zbytek noci v bezpečí? Nebo prostě jen chtěl vědět, jak chutnám?

Otevřel dveře a počkal na mě. Vyšla jsem ven. Když jsme kráčeli zpátky k obývacímu pokoji, uvědomila jsem si, že Phillip odvedl pozornost od mé otázky. Pro koho pracuje? Pořád nemám tušení.

Je pěkně trapný, že kdykoli si Phillip sundá tričko, tak si můj zdravý rozum dá pauzu. Ale s tím je konec. Od zjizveného Phillipa to byl první a poslední polibek. Odted' zůstanu lovkyní upírů, drsnou jako rašple, a nenechám se rozptylovat vlnícími se svaly nebo hezkýma očima.

Dotkla jsem se kousnutí na krku. Bolelo to. Dost bylo hraní na hodnou tetičku. Jestli se ke mně Phillip ještě jednou přiblíží, tak mu vážně ublížím. Jenomže, jak znám Phillipa, jemu by se to nejspíš líbilo.

27

Na chodbě nás zastavila Madge. Natáhla se mi po krku a já ji chytila za zápěstí. „Nějaká netýkává,“ povytáhla obočí. „Copak se ti to nelíbilo? Neříkej mi, že jsi s Phillipem měsíc a on tě ještě neochutnal?“

Stáhla si hedvábnou podprsenku níž, a odhalila část ňadra. Na bledé kůži se vyjímala dokonalá sada otisků zubů. „Tohle je Phillipova obchodní značka, to jsi nevěděla?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Protáhla jsem se kolem ní a vykročila směrem k obývacímu pokoji. K nohám mi spadl nějaký muž. Na něj dopadla Crystal a přitiskla ho k zemi. Vypadal mladý a trochu vyděšený. Díval se přes Crystal na mě. Myslela jsem si, že mě poprosí o pomoc. Ale Crystal ho políbila, mlaskavě a pěkně do hloubky, jako by ho chtěla pohltnout. A on začal zvedat záhyby její

hedvábné sukně. Crystal měla neuvěřitelně bílá stehna, jako velryby vyvržené mořem na pláž.

Prudce jsem se obrátila a vyrazila ke dveřím. Moje podpatky vydávaly na podlaze z tvrdého dřeva důležitě znějící klapání. Kdybych nevěděla, jak je to doopravdy, řekla bych, že to zní dočista, jako bych utíkala. Neutíkala jsem. Jen jsem velmi rychle kráčela.

Phillip mě dohnal u dveří. Přitiskl na mě dlaň, aby mi zabránil je otevřít. Dopřála jsem si hluboký, uklidňující nádech. Nenaštvu se. Ještě ne.

„Promiň, Anito, ale takhle je to lepší. Teď jsi v bezpečí... před lidmi.“

Podívala jsem se na něj a zavrtěla hlavou. „Nechápeš to. Potřebuji na vzduch, Phillipe. Jestli se bojíš, že odejdu, tak ne.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne. To by pak nesplnilo účel, Phillipe. Protože právě teď potřebuju pustit z hlavy i tebe.“

Ustoupil a nechal ruku klesnout podél těla. Zavřel oči, opatrně, tajnůstkářsky. Proč tohle ranilo jeho city? Nevím a nechci to vědět.

Otevřela jsem dveře a horko mě obklopilo jako hřejivá kožešina.

„Už je tma,“ řekl Phillip. „Brzy tady budou. Nemůžu ti pomoci, pokud nebudu s tebou.“

Přistoupila jsem těsně k němu a řekla téměř šeptem: „Bud'me upřímní, Phillipe. Jsem mnohem lepší v sebeobraně než ty. První upír, který pohne prstíčkem, si tě dá k svačině.“

Jeho obličej se začal stahovat a já se na to nechtěla dívat. „Sakra, Phillipe, vzchop se!“ Vyšla jsem na verandu krytou dřevěným mřížovím a odolala jsem pokušení prásknout za sebou dveřmi. To by bylo dětinské. Už teď jsem si připadala poněkud dětinská, ale schovám si to na jindy. Nikdy nevíte, kdy se vám trochu dětinského vzteku může hodit.

Noc naplňoval zpěv cikád a cvrčků. S korunami vysokých stromů si pohrával vítr, ale země se nedotkl. Vzduch tady dole byl zatuchlý a strnulý jako umělá hmota.

Vedro bylo po klimatizovaném domě příjemnou změnou. Bylo skutečné a jaksi očišťující. Dotkla jsem se kousnutí na krku. Cítila jsem se špinavá, využitá, zneužitá, naštvaná a zpruzená. Tady venku nic nezjistím. Pokud někdo zabíjí upíry, kteří chodí pravidelně na večírky, tak nic nezjistit se nezdá jako až tak špatný nápad.

Jenže vůbec nejde o to, jestli sympatizuji s vrahem. Nikolaos očekává, že vyřeším ty zločiny, takže nemám na vybranou.

Zhluboka jsem se nadechla nehybného vzduchu a ucítila první závany... moci. Připlouvaly skrze stromy jako vítr, ale jejich dotek na kůži nechlادil. Chloupky vzadu na krku se pokusily sešplhat mi dolů po páteři. Ať to je kdokoli, je velmi mocný. A snaží se povolat mrtvého z hrobu.

Navzdory horku byl dostatek srážek, takže se mi podpatky okamžitě zaryly do trávníku. Skončila jsem tak, že jsem se pohybovala příkře, po špičkách a snažila jsem se nebořit do měkké hlíny.

Země byla poseta žaludy. Bylo to jako jít po kuličkách. Upadla jsem a bolestivě jsem se uhodila o kmen stromu, přesně do ramene, které mi Aubrey tak pěkně zřídil.

Ozvalo se ostré, vysoké a k smrti vyděšené zamečení. Bylo to blízko. Šálil mě nehybný vzduch, nebo to opravdu bylo kozí zamečení? Zvuk skončil vlhkým zabubláním, hlubokým a klokotavým. Stromy končily, prostor byl otevřený a postříbřený měsíčním světlem.

Vyklouzla jsem z jedné boty a špičkou nohy jsem zkusila půdu. Vlhká, chladná, ale není to tak zlé. Vyklouzla jsem i z druhé boty, popadla je do ruky a rozběhla se.

Zadní část dvora byla ohromná, táhla se do postříbřené temnoty. Byla prázdná, až na stěnu přerostlých keřů, které vypadaly jako vzdálené maličké stromy. Doběhla jsem k živému plotu. Hrob musel být tam, nikde jinde se opravdu nemohl schovávat.

Oproti jiným rituálům je obřad povolání mrtvého krátký. Moc se vyřinula do noci a do hrobu. Vytvářela pomalý vytrvalý příliv, hřejivou „magii“. Tiskla mi vnitřnosti a dovedla mě ke křovinám. Tyčily se do výšky, zdánlivě černé v měsíčním svitu, beznadějně přerostlé. Nebyla nejmenší naděje, že se přes ně protáhnu.

Mužský výkřik. Pak ženský hlas: „Kde je? Kde je zombie, kterou jsi nám slíbil?“

„Tělo je příliš staré!“ Mužský hlas byl stísněný strachem.

„Říkal jsi, že kuře nestačí, tak jsme ti sehnali kozu, abys ji mohl zabít. Ale ty jsi zombii nevyvolal. Myslela jsem, že v tomhle jsi dobrý!“

Na vzdálené straně živého plotu jsem našla branku. Kovovou, zarezlou, se zkřiveným rámem. Zavrzala, kov zaúpěl, když jsem ji otevřela. Víc než deset párů očí se obrátilo ke mně. Bledé obličeje a naprostá nehybnost nemrtvých. Upíři. Stáli mezi prastarými

náhrobními kameny na malém rodinném hřbitově. Čekali. Nikdo nečeká tak trpělivě jako mrtví.

Jeden z upírů, stojících nejbliž ke mně, byl černochoz z Nikolaosina sídla. Zrychlil se mi tep a bleskově jsem přelétla pohledem skupinu. Není tady. Díky, ó Bože!

Upír se usmál. „Přišla ses podívat... oživovatelko?“ Málem řekl „Popravčí“. Copak to je tajemství?

Ať už to bylo jakkoliv, naznačil ostatním, aby ustoupili, abych já dobře viděla. Zachariáš ležel na zemi. Košili měl promáčenou krev. Když se řežou krky, stříká krev. Nad ním stála Theresa, ruce v bok. Byla oblečená v černém. Jedinou odhalenou částí kůže byl proužek kolem pasu, bledý a ve světle hvězd téměř zářivý. Theresa, Paní Temnot.

Její oči ke mně na okamžik zalétly, pak se vrátily k ležícímu. „Tak, Zachariášku, kdepak je tvoje zombie?“

Slyšitelně polkl. „Tělo je příliš staré. Nezbylo z něj dost.“

„Je jenom sto let staré, oživovateli. To jsi tak slabý?“

Podíval se na zem a zaryl prsty do měkké hlíny. Vzhledl ke mně, pak zase rychle sklopil oči. Nevěděla jsem, co se mi tím jediným pohledem snaží říct. Strach? O mě – že mám utíkat? Prosba o pomoc? Co?

„K čemu je oživovatel, který neumí povolávat mrtvé z hrobu?“ zeptala se Theresa. Náhle klesla na kolena vedle něj, položila mu ruce na ramena. Zachariáš sebou cukl, ale nepokusil se odtáhnout.

Mezi ostatními upíry proběhlo zachvění. Cítila jsem, jak se celý kruh za mými zády napjal. Zabijí ho. Skutečnost, že nedokáže povolat zombii, je jenom záminka, součást hry.

Theresa mu roztrhla košili na zádech. Látka se mu vlnila kolem předloktí, dosud zakasaná kolem pasu. Mezi upíry zazněl kolektivní povzdech.

Zachariáš měl na pravém nadloktí náramek ze splétaných provázků, do něhož byly vpleteny korálky. Bylo to gris-gris, kouzlo vídů, které mu ale teď nepomůže. Bez ohledu na to, co má způsobovat, to nebude stačit.

„Možná jsi jen čerstvé maso,“ zašeptala Theresa divadelním šepotem.

Upíři se pohnuli kupředu, tiší jako vítr v trávě.

Nemohla jsem se jen dívat. Byl to kolega oživovatel a byl to člověk. Nemůžu ho nechat jen tak umřít, ne takhle, ne před mýma očima. „Počkejte,“ vydechla jsem.

Zdálo se, že mě nikdo neslyší. Upíři se stahovali blíž a já ztrácela Zachariáše z dohledu. Jestli ho jeden z nich kousne, skočí

po něm všichni. Jednou jsem to viděla. Už se nikdy nezbavím nočních můr, jestli to kdy uvidím podruhé.

Zvýšila jsem hlas a doufala, že mě budou poslouchat. „Počkejte! Nepatří náhodou Nikolaos? Nenazývá Nikolaos svou paní?“

Zaváhali, pak ustoupili z cesty Therese, aby mezi nimi mohla projít, až mi stanula tvář v tvář. „To není tvoje věc.“ Dívala se na mě a já se jejímu pohledu nevyhýbala. O jednu starost méně.

„Teď to je moje věc,“ prohlásila jsem.

„Chceš se k němu přidat?“

Upíři se začali odtahovat od Zachariáše a začali obkličovat i mě. Nechala jsem je. Stejně jsem s tím nemohla nic moc dělat. Buď nás z toho dostanu oba živé, nebo zemřu taky. Možná. Pravděpodobně. No dobrá.

„Chci si s ním promluvit jako jeden profesionál s druhým,“ řekla jsem.

„Proč?“

Přistoupila jsem těsně k ní, téměř jsem se jí dotkla. Její vztek byl skoro hmatatelný. Shazovala jsem ji před ostatními a ona to věděla. A věděla, že já to vím. Šeptala jsem, ačkoliv někteří z upírů mě stejně mohli slyšet. „Nikolaos vydala příkaz, že ten muž má zemřít, ale mne chce naživu, Thereso. Co by ti udělala, kdybych tu dnes v noci náhodou zemřela?“ Poslední slova jsem jí vydechla do tváře. „Chceš strávit věčnost zavřená v rakvi zajištěné křížem?“

Zavrčela a ucukla jako opášená. „Do pekla s tebou, smrtelná, do horoucího pekla!“ Černé vlasy jí šelestily kolem obličeje, ruce se zkřivily jako spáry. „Promluv si s ním, když tolik chceš. Musí oživit zombii, tuhle zombii, jinak je náš! Tak pravila Nikolaos!“

„Pokud tu zombii oživí, pak může odejít volný a nezraněný?“ zeptala jsem se.

„Ano, ale on to nedokáže. Není dost silný.“

„S čímž Nikolaos počítá.“

Theresa se usmála, divokým trhnutím rtů odhalila špičáky. „Přessssně tak.“ Obrátila se ke mně zády a prošla mezi ostatními upíry. Ustupovali před ní jako vyděšené holubi. A já jsem se jí postavila. Někdy jsou odvaha a hloupost téměř zaměnitelné.

Poklekla jsem vedle Zachariáše. „Jsi zraněný?“

Zavrtěl hlavou. „Oceňuji to gesto, ale dneska v noci se mě pokusí zabít.“ Vzhlédl ke mně, jeho světlé oči propátrávaly mou tvář. „Nemůžeš je nijak zastavit.“ Tenký úsměv. „I ty máš své hranice možností.“

„Můžeme tu zombii oživit, když mi budeš věřit.“

Zamračil se, pak na mne pohlédl. Nedokázala jsem rozluštit jeho výraz – zmatek, a ještě něco jiného. „Proč?“

Co jsem měla říct? Že se nedokážu dívat na to, jak umírá? On se díval, když někoho mučili, a neudělal nic. Rozhodla jsem se pro kratší důvod. „Protože je nemůžu nechat, aby tě dostali. Ne, když tomu mohu zabránit.“

„Nerozumím ti, Anito. Vůbec ti nerozumím.“

„Tak to jsme dva. Můžeš vstát?“

Přikývl. „Co máš v plánu?“

„Budeme sdílet naše nadání.“

Rozšířily se mu oči. „Ksakru. Ty dokážeš působit jako ohnisko?“

„Už jsem to dvakrát dělala.“ Dvakrát s toutéž osobou. Dvakrát s někým, kdo mě naučil oživovatelskému umění. Nikdy s někým neznámým.

Zachariáš ztišil hlas do pouhého šepotu. „Jsi si jistá, že tohle chceš udělat?“

„Zachránit tě?“

„Sdílet svou moc.“

Theresa k nám rázně vykročila, kolem nohou jí šustila sukně. „Dost už, oživovatelko. Nedokáže to, tak ať za to platí. Buď teď odejdi, nebo se zúčastni našich... hodů.“

„Dáte si Kdoví-pečínku?“ zeptala jsem se.

„O čem to mluvíš?“

„To je z knížky od Dr. Seusse, *Jak Grinch ukradl Vánoce*. Znáš přece tu část: A hodovali, hodovali, hodovali velice! Hodovali na Kdoví-pudinku a vzácné Kdoví-pečínce.“

„Jsi blázen.“

„To už jsem slyšela.“

„Chceš snad zemřít?“

Velice pomalu jsem vstala a cítila, jak ve mně cosi roste. Jistota, naprostá jistota, že ona mi není nebezpečná. Byla to hloupá jistota, ale cítila jsem ji, pevnou a skutečnou. „Možná mě někdo zabije, než tohle všechno skončí, Thereso...“ Postoupila jsem proti ní a ona mi uhnula. „Ale ty to nebudeš.“

Téměř jsem cítila její tep. Bojí se mě? Zbláznila jsem se? Právě jsem vystoupila proti stoleté upírce a ona mi uhnula. Cítila jsem se dezorientovaná, téměř jsem měla závratě, jako by se skutečnost změnila a nikdo mě na to neupozornil.

Theresa se ke mně obrátila zády, ruce zaťaté v pěst. „Povolte tu mrtvou, oživovatelé, nebo – při vší krvi, která kdy byla prolita – zabiju vás oba!“

Mám dojem, že to myslela vážně. Otřásla jsem se jako pes, který právě vylezl z hluboké vody. Mám tady třináct upírů, které musím uklidnit, a jedno stoleté tělo, které musím oživit. Dokážu se zabývat pouze bambilionem problémů najednou. Bambilion a jeden už je nad mé síly.

„Vstávej, Zachariáši. Jde se do práce.“

Vstal. „Nikdy jsem předtím nepracoval s ohniskem. Musíš mi říct, co mám dělat.“

„V pohodě.“

28

Koza ležela nehybně na boku. Odhalená bílá páteř jako by slabě svítila do tmy. Z otevřené rány se dosud do země vsakovala krev. Oči skelné, obrácené v sloup, jazyk vyhrzlý z tlamy.

Čím starší zombie, tím větší oběť je potřeba. Vím to, a proto se pokud možno vyhýbám starším zombiím. Kolem sta let už je z mrtvoly jen prach. Možná pár úlomků kostí, když máte štěstí. Znovu se zformují, aby mohly povstat z hrobu. Pokud máte tu moc, abyste to dokázali.

Problém je, že většina oživovatelů nedokáže povolat dlouho mrtvé, to jest sto let a víc. Já ano. Jenom to nechci dělat. S Bertem jsem měla dlouhou debatu ohledně mých preferencí. Čím starší zombie, tím víc si můžeme naučtovat. Tohle byla prácička přinejmenším za dvacet tisíc dolarů. Pochybovala jsem, že dnes v noci dostanu zapláceno, pokud byste za dostatečnou odměnu nepovažovali to, že se dožiju rána. Jo, myslím, že to stačí. Tady máte vaši možnost spatřit další úsvit.

Zachariáš stanul vedle mě. Strhal ze sebe zbytky košile. Stál vedle mě, hubený a bledý. Jeho tvář vypadala jako stvořená ze stínů a bílé kůže, vysoké lícní kosti téměř propadlé. „Co dál?“ zeptal se.

Mršina kozy ležela uvnitř krvavého kruhu, který předtím nakreslil. Dobře. „Přines všechno, co budeme potřebovat, do kruhu.“

Přinesl dlouhý lovecký nůž a zhruba půllitrový džbán plný světlé, slabě luminiscenční masti. Osobně dávám přednost

mačetě, ale nůž byl velký, s jedním zubatým ostrím a lesknoucí se špicí. Čistý a ostrý. Zachariáš se o své nástroje dobře stará. Bod pro něj.

„Nemůžeme tu kozu zabít dvakrát,“ nadhodil. „Co použijeme?“

„Nás.“

„O čem to mluvíš?“

„Řízneme se. Dáme tolik čerstvé živé krve, kolik jen budeme ochotni.“

„Kvůli ztrátě krve nebudeš mít sílu pokračovat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Krvavý kruh už máme, Zachariáši. Jenom ho znovu obejdeme, nebudeme ho překreslovat.“

„Nerozumím.“

„Nemám čas ti tady vysvětlovat metafyzické záležitosti. Každé zranění je malá smrt. Dáme kruhu menší smrt, a tím ho znovu aktivujeme.“

Potrásl hlavou. „Pořád to nechápu.“

Zhluboka jsem se nadechla, a pak mi došlo, že mu to nemůžu vysvětlit. Je to jako snažit se vysvětlit mechanismus dýchání. Můžete to rozložit na několik kroků, ale neřekne vám to nic o tom, jaké to je dýchat. „Ukážu ti, co mám na mysli.“ Pokud neprocítí tuhle část rituálu a nepochopí ji beze slov, tak ten zbytek stejně nebude působit.

Natáhla jsem ruku po noži. Zaváhal, pak mi jej podal jílcem napřed. Zbraň měla příliš těžkou špičku, ale stejně nebyla určena k vrhání. Zhluboka jsem se nadechla a přitiskla ostří na levé nadloktí přesně pod vypálený kříž. Rychlý pohyb dolů a ze žíly začala odkapávat tmavá krev. Prudce a ostře to zabořilo. Uvolnila jsem doposud zadržovaný dech a podala nůž Zachariášovi.

Díval se střídavě na mne a na čepel.

„Udělej totéž s pravou paží, ať jsme zrcadlově proti sobě,“ řekla jsem mu.

Přikývl a rychle se řízl do pravého nadloktí. Zasyčel, téměř zalapal po dechu.

„Klekní si spolu se mnou.“ Klekla jsem si a on mě následoval, tvořil můj zrcadlový obraz, jak jsem chtěla. Muž, který se umí řídit pokyny. To není špatné.

Ohnula jsem levou ruku v lokti a zvedla ji, takže jsem špičky prstů měla na úrovni hlavy a loket v úrovni ramen. Učinil totéž. „Stiskneme ruce k sobě a přitiskneme na sebe rány.“

Zaváhal, znehybněl.

„Co se děje?“ ptala jsem se.

Zavrtěl hlavou, dvě krátká trhnutí, a jeho ruka se obtočila kolem mojím. Jeho paže byla delší, ale povedlo se nám to.

Jeho kůže byla oproti mé nepříjemně chladná. Vzhledla jsem k jeho tváři, ale nedokázala jsem z ní nic vyčíst. Neměla jsem tušení, nač myslí. Dopřála jsem si hluboký očistující nádech a začala jsem. „Dáváme svou krev zemi. Život za smrt, smrt za život. Povstaňte, mrtví, a pijte naši krev. Nechť vás nasytíme a vy nás poslechnete.“

Oči se mu rozšířily. Pochopil. Jedna překážka padla. Vstala jsem a vytáhla jsem ho s sebou. Vedla jsem ho kolem krvavého kruhu. Cítila jsem to jako elektrický proud probíhající páteří. Podívala jsem se mu přímo do očí. V měsíčním světle vypadaly skoro stříbrné. Obešli jsme kruh a skončili jsme tam, kde jsme začali, u obětiny.

Sedli jsme si na trávu zmáčenou krví. Lehce jsem se dotkla pravou rukou kozí krve dosud kanoucí z rány. Musela jsem si kleknout, abych dosáhla na Zachariášovu tvář. Rozetřela jsem mu krev po čele a po tvářích. Hladká kůže, zadrhnutí o kratičké vousy. Nechala jsem tmavý otisk dlaně na jeho hrudi, na srdci.

Splétaný náramek byl jako prstenec temnoty kolem jeho paže. Rozetřela jsem krev přes korálky, konečky prstů jsem jemně zavádila o peří vpletené do provázků. Tohle gris-gris potřebuje krev. Cítila jsem to. Ale ne zvířecí krev. Odehnala jsem tu myšlenku. Na řešení Zachariášových osobních kouzel bude čas později.

Rozetřel mi krev po obličeji. Jen špičkami prstů, jako by se mě bál dotknout. Cítila jsem, jak se mu třese ruka, když přejížděl po mojím líci. Krev na mé hrudi byla vlhká a chladivá. Krev ze srdce.

Zachariáš odšrouboval víčko džbánu s doma dělanou mastí. Měla světlou, vybledle bílou barvu se skvrnkami zelenavého světla. Zářící skvrnky byly hřbitovní plíseň.

Rozetřela jsem mast přes krvavé šmouhy. Kůže ji vsákla.

Natřela jsem si ji na obličej. Byla hustá a voskovitá. Cítila jsem vůni borovice a rozmarýnu pro vzpomínku, skořice a hřebíčku pro moudrost a nějakou ostrou bylinu, snad tymián, která to vše vázala dohromady. Příliš mnoho skořice. Noc náhle voněla jako jablečný koláč.

Společně jsme se jali roztírat mast a krev na náhrobní kámen. Ze jména zůstaly jen mělké rýhy na mramoru. Přejela jsem po nich rukama. Estelle Hewittová. Narodena osmnáct set něco, zemřela osmnáct set šedesát šest. Pod jménem a datem byly další nápisy, ale už byly ohlazené, nešly přečíst. Kdo byla? Nikdy jsem

nepovolávala z hrobu zombii, o níž jsem nic nevěděla. Většinou to nebyl dobrý nápad, ale na druhou stranu celá tahle záležitost nebyla dobrý nápad.

Zachariáš stanul v nohách hrobu. Já stála u náhrobního kamene. Měla jsem pocit, jako by mezi mnou a Zachariášem byla natažená neviditelná nit. Společně jsme začali zaklínat, nebylo potřeba otázek. „Slyš nás, Estelle Hewittová! Voláme tě z hrobu! Při krvi, magii a oceli tě voláme! Vstaň, Estelle, přijď k nám, přijď k nám!“

Setkala jsem se s jeho pohledem a cítila tah neviditelné linie, jež nás pojila. Byl mocný. Proč to nedokázal zvládnout sám?

„Estelle, Estelle, přijď k nám! Probud' se, Estelle, vstaň a přijď k nám!“ Volali jsme její jméno stále hlasitěji.

Země se zachvěla. Mrtvola kozy sklouzla stranou, když se půda rozlétla a čísi ruka zatápala ve vzduchu. Druhá ruka se zachytila ničeho a země začala vydávat ze svých útrob mrtvou ženu.

Tehdy, až tehdy jsem si uvědomila, co není v pořádku, proč ji nedokázal vyvolat sám. Už jsem si vzpomněla, kde jsem ho viděla. Byla jsem na jeho pohřbu. Je tak málo oživovatelů, že když někdo zemře, tak na jeho pohřeb prostě jdete a hotovo. V oboru je to zvykem. Zahlédla jsem tu kostnatou tvář nalíčenou a namalovanou. Vzpomínám si, že mi tehdy blesklo hlavou, jak špatnou práci někdo odvedl, když ho chystal k pohřbu.

Zombie už téměř vylezla z hrobu. Seděla, lapala po dechu, nohy stále ještě uvězněné v hlíně.

Zachariáš a já jsme se na sebe dívali přes hrob. Nedokázala jsem nic než zírat na něj jako idiot. Je mrtvý. Ale není zombie. Ani nic jiného, o čem jsem kdy slyšela. Bývala bych vsadila svůj život na to, že je člověk – možná jsem to právě udělala.

Splétaný náramek na jeho paži. Kouzlo, které se nespokojilo se zvířecí krví. Co musel dělat, aby se udržel „naživu“?

Slyšela jsem zvěsti o gris-gris, které dokáže překonat smrt. Zvěsti, legendy, pohádky. Ale možná také ne.

Estelle Hewittová byla možná kdysi hezká, ale sto let v hrobě člověka obere o hodně. Kůži teď měla odporně šedavě bílou, voskovou, bezvýraznou, uměle vypadající. Ruce v bílých rukavičkách špinavých od hřbitovní hlíny. Bílé šaty pošíité krajkami. Odhadovala bych to na slavnostní svatební šaty. Dobrý Bože.

Černé vlasy spoutané do drdolu jí přiléhaly k hlavě, roztřepené pramínky padaly do téměř kostlivé tváře. Všechny kosti se jasně

rýsovaly, jako by kůže byla jen jí formovaný podle nějaké konstrukce. Oči měla divoké, tmavé, byla vidět příliš velká část bělma. Alespoň nevyschly jako svrasklé hrozinky. To vážně nesnáším.

Estelle seděla vedle svého hrobu a snažila se srovnat si myšlenky. To jí chvíli zabere. I čerstvě mrtvým pár minut trvá, než se zorientují. Sto let pod zemí je sakra dlouho.

Obešla jsem hrob, dávala jsem si pozor, abych zůstala v kruhu. Zachariáš mě beze slova sledoval. Není schopen oživit mrtvolu, protože sám je mrtvola. Nedávno zemřelé ještě zvládá, ale ne dlouho mrtvé. Mrtvý povolávající mrtvého z hrobu. S tím bylo vážně něco v nepořádku.

Vzhlédla jsem k němu, dívala se, jak stiskl nůž. Zná jeho tajemství. Zná je Nikolaos? Zná jej vůbec někdo? Ano, ten, kdo vyrobil gris-gris, to ví – ale kdo další? Stiskla jsem kůži kolem rány na paži. Vztáhla jsem zkrvavené prsty ke gris-gris.

Zachariáš mě chytil za zápěstí, oči rozšířené. Jeho dech se zrychlil. „Ty ne.“

„Tak kdo?“

„Osoby, které nebude nikdo postrádat.“

Zombie, již jsme oživil, se pohnula se zašustěním spodniček a zbytků krinolíny. Začala se plazit směrem k nám.

„Měla jsem je nechat, aby tě zabili,“ zasyčela jsem.

Usmál se. „Jak zabiješ mrtvého?“

Vytrhla jsem se mu. „Já to dělám pořád!“

Zombie mi škrábala kolem nohou. Bylo to, jako by do mě narážely tenké klacíky. „Nakrm si ji sám, ty zkurvysyne,“ prskla jsem.

Sklonil zápěstí, zombie po něm chňapla, neobratně a nedočkavě. Očichala kůži, ale pustila ho netčeného. „Myslím, že ji nemohu nakrmit, Anito.“

Pochopitelně, že ne. K uzavření rituálu je třeba čerstvá živá krev. Zachariáš je mrtvý, takže se už nepočítá. Ale já ano.

„K čertu s tebou, Zachariáši! K čertu s tebou!“

Jen se na mě díval.

Zombie vydávala mňoukavý zvuk kdesi hluboko v hrdle. Panebože. Nabídla jsem jí svou krvácející levačku. Její klacíkovité prsty se mi zaryly do kůže. Ústa se semkla kolem rány, začala sát. Potlačila jsem touhu ucuknout. Uzavřela jsem dohodu, zvolila jsem rituál. Neměla jsem na výběr. Dívala jsem se na Zachariáše, zatímco se ta věc sytila mou krví. Naše zombie, náš společný podnik. Ztraceně!

„Kolik lidí jsi zabil, aby ses udržel naživu?“ zeptala jsem se.

„To nechtěj vědět.“

„Kolik?!“

„Dost.“

Napjala jsem se, zvedla jsem ruku a téměř jsem nadzvedla zombii ze země. Zanaříkala, nepříliš hlasitě, jako právě narozené kotě. Pustila mou paži tak náhle, že jsem upadla dozadu. Krev jí kapala po kostlivé bradě. Měla potřísněné zuby. Nemohla jsem se na to dívat, na nic z toho.

„Kruh je otevřený. Zombie je vaše,“ pronesl Zachariáš.

Chvíli jsem si myslela, že promluvil ke mně. Pak jsem si vzpomněla na upíry. Byli ukrytí ve tmě, tak klidní a nehybní, že jsem na ně zapomněla. Jsem jediná živá na celém tomhle zatraceném místě. Musím odtud zmizet.

Sebrala jsem své boty a vyšla z kruhu. Upíři mi udělali uličku. Theresa mě zastavila, zastoupila mi cestu. „Proč jsi ji nechala napít své krve? To zombie nedělají.“

Potřásla jsem hlavou. Proč jen mám pocit, že bude snazší jí to vysvětlit než se o to hádat? „Rituál už jednou selhal. Nemohli jsme začít znovu bez další oběti. Tak jsem nabídla sebe jako oběť.“

Zírala na mne. „Sebe?“

„Bylo to to nejlepší, co jsem mohla udělat, Thereso. A teď mi uхни z cesty.“ Byla jsem unavená a bylo mi špatně. Musím se odtud dostat. Hned. Možná to poznala z mého hlasu. Možná byla příliš dychtivá dostat se k zombii, než aby se zabývala mnou. Nevím proč, ale ustoupila stranou. Byla prostě pryč, jako by ji odvál vítr. Ať si používají své triky s myslí. Já jdu domů.

Za mými zády zazněl slabý výkřik. Krátký, přiškrčený zvuk, jako hlas, který není zvyklý mluvit. Šla jsem dál. Zombie vykřikla. Zůstaly jí lidské vzpomínky, dost na to, aby měla strach. Slyšela jsem hluboký smích, slabou ozvěnu Jean-Claudova. Kde jsi, Jean-Claude?

Jednou jsem se ohlédla. Upíři stahovali kruh. Zombie se potácěla ze strany na stranu, snažila se utéct. Ale neměla kam běžet.

Propotácela jsem se pokřivenou brankou. Vítr se konečně snesl z korun stromů. Zpoza křovin zazněl další výkřik. Rozběhla jsem se bez ohlednutí.

Uklouzla jsem na vlhké trávě. Punčochy nejsou dělané na to, aby se v nich běhalo. Seděla jsem na zemi, vydýchávala se, snažila se nepřemýšlet. Povolala jsem z hrobu zombii, abych zachránila jinou lidskou bytost, která ale nebyla lidskou bytostí. Zombii, kterou jsem oživila, teď mučí upíři. Do hajzlu. Ještě není ani půlnoc. „Co dál?“ zašeptala jsem.

„Zdravím tě, oživovatelko,“ odpověděl mi hlas lehounký jako hudba. „Zdá se, že máš rušnou noc.“

Ve stínu stromů stála Nikolaos. Byl s ní Willie McCoy, stál trochu stranou, ne přímo vedle ní, jako bodyguard nebo sluha. Odhadovala bych to na sluhu.

„Vypadáš rozrušená. Copak se to děje?“ Její hlas zněl vesele a zpěvavě. Naše nebezpečná holčička se vrátila.

„Zachariáš oživil tu zombii. Pod touhle záminkou už ho zabít nemůžeš.“ Zasmála jsem se a mně samotné to znělo úsečně a hrubě. Zachariáš už je mrtvý. Pochybovala jsem, že Nikolaos to ví. Neumí číst myšlenky, jen si vynutit pravdu. Vsadím se, že ji nikdy nenapadlo zeptat se: „Jsi naživu, Zachariáši, nebo jsi chodící mrtvola?“ Smála jsem se a nemohla jsem přestat.

„Anito, nestalo se ti nic?“ Willieho hlas zněl jako vždycky.

Přikývla jsem a snažila se popadnout dech. „V pohodě.“

„Nevidím na tom nic vtipného, oživovatelko.“ Dětský hlásek ujížděl jako maska klouzající dolů. „Tys Zachariášovi pomohla tu zombii oživit.“ Vyřkla to jako obvinění.

„Ano.“

Uslyšela jsem pohyb v trávě. Willieho kroky, nic víc. Vzhledla jsem a spatřila Nikolaos, jak ke mně kráčí, neslyšně jako kočka. Krásné, usmívající se, roztomilé, neškodné, bezchybné dítě. Ne. Její tvář je příliš dlouhá. Dokonalá družička už není dokonalá. Čím blíž šla, tím víc vad jsem viděla. Vidím ji tak, jak opravdu vypadá? Vážně?

„Zíráš na mě, oživovatelko...“ Zasmála se vysokým a divokým smíchem, jako hlas zvonu za bouřky, „...jako bys viděla strašidlo.“ Poklekla, uhladila si plátěné kalhoty na kolenou jako sukni. „Viděla jsi snad strašidlo, oživovatelko? Viděla jsi něco, co tě polekalo? Nebo je v tom něco jiného?“ Její tvář byla jen na délku paže od mojí.

Tajila jsem dech, prsty zatínala do země. Přelila se přese mne studená vlna strachu. Ten obličej byl tak příjemný, usměvavý,

povzbudivý. Už jí chyběly jen dolíčky ve tváři. Můj hlas zněl ochraptěle, musela jsem si odkašlat, abych si pročistila krk. „Oživila jsem tu zombii. Nechci, abyste jí ubližovali.“

„Ale je to jen zombie, oživovatelko. Nemá skutečné vědomí.“

Hleděla jsem na tu úzkou přívětivou tvář, bála jsem se podívat stranou, bála jsem se dívat na ni. Hrudník se mi stahoval touhou utíkat. „Byla to lidská bytost. Nechci, abyste ji trýznili.“

„Neublíží jí moc. Moji upírci budou zklamaní. Mrtví se nemohou nasytit z mrtvých.“

„Ghúlové ano. Ghúlové se mohou nasytit z mrtvých.“

„Ale co je to ghúl, oživovatelko? Je opravdu mrtvý?“

„Ano.“

„Jsem já mrtvá?“

„Ano.“

„Jsi si jistá?“ Nad horním rtem měla malou jizvičku. Musela k ní přijít dřív, než zemřela.

„Jsem si jistá,“ odpověděla jsem.

Zasmála se. Byl to smích, který vám přikouzlí na rty úsměv a do srdce radost. Mně se při tom zvuku obrátil žaludek. Nejspíš už si nikdy nevychutnám filmy se Shirley Templovou.

„Myslím, že si vůbec nejsi jistá.“ Jediným plynulým pohybem vstala. Tisíc let cviku opravdu dělá mistra.

„Chci tu zombii navrátit do hrobu. Teď. Dnes v noci,“ prohlásila jsem.

„Nejsi v postavení, abys mohla cokoli chtít.“ Chladný, velmi dospělý hlas. Děti nevědí, jak člověka hlasem stáhnout z kůže.

„Já ji povolala. Nechci, abyste ji mučili.“

„To je ale špatné, což?“

Co jsem měla říct? „Prosím...“

Shlédla na mě. „Proč je to pro tebe tak důležité?“

Usoudila jsem, že jí to nedokážu vysvětlit. „Prostě je.“

„Jak moc důležité?“

„Nevím, co máš na mysli.“

„Co bys byla ochotná podstoupit kvůli své zombii?“

Strach se mi usadil v žaludku jako kostka ledu. „Nevím, co máš na mysli.“

„Ale ano, víš.“

Vstala jsem. Ne že by to pomohlo. Ve skutečnosti jsem vyšší než ona. Ona je drobná, dítě jemné jako víla. Tak. „Co chceš?“

„Anito, nedělej to.“ Willie stál stranou od nás, jako by se bál přijít příliš blízko. Mrtvý je chytřejší, než býval zaživa.

„Zmlkni, Willie.“ Řekla to konverzačním tónem, žádné ječení ani výhrůžky. Ale Willie okamžitě ztichl jako dobře vycvičený pes.

Možná zachytila můj pohled. Každopádně řekla: „Potrestala jsem Willieho za to, že se mu nepovedlo tě napoprvé najmout.“

„Potrestala?“

„Phillip ti určitě řekl o našich metodách.“

Přikývla jsem. „Rakev zajištěná kříží.“

Zářivě a nadšeně se usmála. Stíny protáhly úsměv v úsměšek. „Willie se moc bál, že ho tam nechám měsíce, nebo dokonce roky.“

„Upír nemůže zemřít hladem. Chápu princip.“ A v duchu jsem dodala: Ty mrcho! Můžu mít strach, jenom dokud se nenaštvu. Vztek je lepší pocit.

„Je z tebe cítit čerstvá krev. Nech mě, ať z tebe ochutnám, a já dohlédnu, aby se tvé zombii nic nestalo.“

„Ochutnat znamená kousnout?“

Zasmála se, sladce, až to bralo za srdce. Kurva jedna. „Ano, smrtelná, znamená to kousnout.“ Najednou byla vedle mě. Aniž jsem o tom přemýšlela, ucukla jsem dozadu. Znovu se zasmála. „Zdá se, že mě Phillip předběhl.“

Chvíli jsem nechápala, co tím myslí. Pak jsem se dotkla stop po zubech na svém krku. Cítila jsem se nesvá, jako by mě přistihla nahou.

Smích se nesl letním vzduchem. Už mi vážně začínal jít na nervy.

„Žádné ochutnávání,“ prohlásila jsem.

„Tak mě nech znovu vstoupit do tvé mysli. To je také způsob nasycení.“

Zavrtěla jsem hlavou, příliš rychle, příliš intenzivně. To radši umřu, než abych si ji znova pustila do hlavy. Tedy pokud budu mít na výběr.

Z nepříliš velké dálky dolehl výkřik. Estelle znovu našla svůj hlas. Trhla jsem sebou, jako by mě někdo uhodil.

„Nech mě ochutnat tvou krev, oživovatelko. Bez kousnutí.“ Když vyřkla poslední dvě slova, blýskla špičáky. „Budeš jen stát a neuděláš nic, abys mě zastavila. Ochutnám z čerstvé rány na tvém krku. Nebudu z tebe pít.“

„Rána už nekrvácí, zatáhla se.“

Usmála se, ach, tak sladce. „Jen ji olížu.“

Ztěžka jsem polkla. Nevím, jestli to zvládnu. Ozval se další výkřik, vysoký a ztracený. Bože!

„Anito...“ začal Willie.

„Mlč – jinak riskuješ můj hněv,“ zavrčela, hluboce a temně.

Vypadalo to, jako by se Willie zmenšil. Jeho tvář byla jen bílým trojúhelníkem pod černými vlasy.

„To je v pořádku, Willie. Nechci, aby se ti kvůli mně něco stalo,“ řekla jsem.

Díval se na mě ze vzdálenosti pár metrů. Stejně dobře to mohly být kilometry. Jen ztracený výraz na jeho tváři mi pomohl. Chudák Willie. Chudák já.

„K čemu ti to bude, když se ze mě napiješ?“ zeptala jsem se.

„K ničemu.“ Natáhla ke mně malou bledou ruku.

„Samozřejmě, strach je také druh potravy.“ Chladné prsty sklouzly po mém zápěstí. Trhla jsem sebou, ale neodtáhla jsem se. Já jí to snad dovolím.

„Pijeme i stíny, smrtelnice. Krev a strach jsou vždycky cenné, lhostejno, jak je získám.“ Přistoupila ke mně. Vydechla a já ucouvla, ale ona mě držela za zápěstí.

„Počkej. Chci nejdřív osvobodit tu zombii. Hned teď.“

Jen se na mne dívala, pak pomalu přikývla. „Dobrá.“ Zahleděla se mimo mě, světlé oči sledovaly věci, které tam nebyly nebo které jsem nemohla spatřit. Cítila jsem napětí v její ruce, téměř elektrický výboj. „Theresa je odežene a řekne oživovateli, aby zombii opět uložil k odpočinku.“

„Právě jsi tohle všechno zařídila?“

„Therese takto poroučím. To jsi nevěděla?“

„Ano, odhadla jsem to.“ Netušila jsem, že nějaký upír může ovládat telepatii. Samozřejmě do minulé noci mi ani na mysl nepřišlo, že by upír mohl létat. No, zkrátka se dovídám nejrůznější nové věci.

„Jak můžu vědět, že mi to neříkáš jen tak?“ otázala jsem se.

„Prostě mi budeš muset věřit.“

Tak tohle je vážně skoro vtipné. Jestli má smysl pro humor, možná bych mohla něco vymyslet. Hm, ne.

Přitáhla si moje zápěstí blíž k sobě a mě s ním. Její ruka byla jak živoucí ocel. Nemohla jsem se zbavit jejího sevření rozhodně ničím menším než letlampou. A zrovna žádnou letlampu nemám.

Temeno její hlavy mi sahalo přesně pod bradu. Musela si stoupnout na špičky, aby mi mohla dýchat na krk. Mělo by to zmírnit hrozbu. Nezmírnilo. Jemné rty se dotkly mého hrdla. Cukla jsem sebou. Zasmála se, tvář přitisknutou ke mně. Trásla jsem se a nemohla jsem se ovládnout.

„Slibuji, že budu něžná.“ Znovu se zasmála a já zápolila s touhou ji od sebe odstrčit. Dala bych téměř cokoli za to, abych ji mohla uhodit. Jen jednou, ale pořádně. Ale dnes v noci nechci zemřít. Navíc máme dohodu.

„Chudinko malá, zlatíčko moje, vždyť ty se celá třeseš.“ Položila mi ruku na rameno, aby udržela rovnováhu. Přejela mi rty přes důlek mezi klíčními kostmi. „Je ti chladno?“

„Přestaň s těmi nesmysly. Prostě to udělej!“

Strnula, přitisknutá ke mně. „Ty nechceš, abych se tě dotýkala?“

„Ne.“ Je snad na hlavu? Řečnická otázka.

Její hlas byl velmi klidný. „Kde mám na tváři jizvu?“

Odpověděla jsem bez přemýšlení. „U úst.“

„A jak to víš?“ zasyčela.

Srdce mi vyskočilo až do krku. Hups. Prozradila jsem jí, že její triky na mou mysl nepůsobí, i když by měly.

Zaryla mi prsty do ramene. Vyšla jsem tlumený vzdech, ale nevykřikla jsem. „Copak jsi dělala, oživovatelko?“

Neměla jsem nejmenší ponětí. Nějak jsem tušila, že tomu neuvěřím.

„Nechte ji být!“ Phillip napůl běžel, blížil se mezi stromy. „Slíbila jste, že se jí dnes v noci nic nestane.“

Nikolaos se ani neohlédla. „Willie.“ Vyslovila jen jeho jméno, ale jako každý správný sluha věděl, co se po něm žádá.

Vstoupil Phillipovi do cesty, jednu paži napřaženou do strany. Mínil Phillipa srazit na zem. Ten se ruce vyhnul a prolétl kolem.

Willie nikdy nebyl velký bojovník. Síla nestačí, když máte prd rovnováhu.

Nikolaos mě vzala za bradu a obrátila si mě k sobě. „Nenuť mě, abych si vynutila tvou pozornost, oživovatelko. Způsob, který bych zvolila, by se ti nelíbil.“

Slyšitelně jsem polkla. Nejspíš má pravdu. „Máš mou plnou pozornost. Vážně.“ Můj hlas se stáhl v pouhý chraptivý šepot zdušený strachem. Když si odkašlu, zakašlu jí do obličeje. To není dobrý nápad.

V trávě jsem slyšela šelestit běžící kroky. Bránila jsem se nutkání vzhlednout a podívat se mimo upírku.

Nikolaos se otočila, aby stála čelem k příchozímu. Viděla jsem ji, jak se pohnula, ale stejně se mi rychlostí rozmazávala před očima. Prostě se najednou dívala jiným směrem. Phillip stál před ní. Willie ho dohnal a popadl ho za paži, ale zdálo se, že neví, co s tou paží má dělat.

Napadne Willieho, že by mohl Phillipovi jednoduše zpřelámat kosti? Pochybují.

Ale napadlo to Nikolaos. „Pusť ho. Jestli chce jít blíž, nech ho.“ V jejím hlase zazníval příslib značné bolesti.

Willie ustoupil. Phillip tam jen stál, díval se přes upírku na mě. „Nestalo se ti nic, Anito?“

„Jdi zpátky dovnitř, Phillipe. Oceňuji tvou starostlivost, ale máme úmluvu. Ona mě nekousne.“

Zavrtěl hlavou. „Slíbila jste, že se jí nic nestane. Slíbila jste to.“

„A taky se jí nic nestane. Držím své slovo, Phillipe. Většinou.“

„Nic mi není, Phillipe. Ať nepřiđeš k úhoně kvůli mně.“

Tvář se mu stáhla ve zmatku. Vypadalo to, že neví, co má dělat. Jeho odvaha jako by vsákla do země. Ale nevycouval. Velké plus pro něj. Já bych vycouvala. Možná. Pravděpodobně. A sakra. Phillip se předvádí, a já ho nechci vidět kvůli tomu umřít.

„Prostě jdi zpátky, Phillipe. Prosím!“

„Ne,“ rozhodla Nikolaos. „Když si chce hrát na hrdinu, tak ať to zkusí.“

Phillip začal pěstí, jako by se snažil něčeho zachytit.

Nikolaos byla najednou u něj. Neviděla jsem ji vyrazit. A Phillip ji ještě pořád neviděl. Díval se na místo, kde předtím stála. Podkopla mu nohy. Padl do trávy, zamrkal na ni, jako by se právě objevila.

„Neubližuj mu!“ vykřikla jsem.

Bledá ručka vystřelila kupředu, stačil lehký dotek. Celé Phillipovo tělo sebou trhlo dozadu. Překulil se na bok, obličej mu zbarvila krev.

„Nikolaos! Prosím!“ vykřikla jsem. Vlastně jsem udělala dva kroky směrem k ní. Dobrovolně. Vždycky jsem mohla zkusit štěstí s pistolí. Upírku bych nezabila, ale mohlo by to Phillipovi dát čas k útěku. Pokud by utíkal.

Směrem od domu se ozvaly výkřiky. „Zvrhlíci!“ řval mužský hlas.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Církev věčného života vyslala svou kongregaci,“ odušila Nikolaos mírně pobaveně. „Musím opustit toto malé setkání.“ Otočila se ke mně, Phillipa nechala ležet napůl omráčeného v trávě. „Jak jsi věděla o mé jizvě?“

„Netuším.“

„Naše malá lhářka... Dořešíme to později.“ A byla pryč, uprchla jako bledý stín mezi stromy. Alespoň že neodletěla. Pochybuji, že by to můj mozek ještě dneska zvládl.

Poklekla jsem k Phillipovi. Krvácel tam, kam ho udeřila. „Slyšíš mě?“

„Ano.“ Podařilo se mu posadit se. „Musíme se odtud dostat. Pánbíčkáři jsou vždycky ozbrojení.“

Pomohla jsem mu vstát. „Útočí na večírky zrud často?“

„Kdykoli mají příležitost.“

Zdálo se, že stojí pevně na nohou. Fajn. Nedokázala bych ho odnést daleko.

„Vím, že nemám právo to chtít, ale pomůžu vám dostat se k autu,“ řekl Willie a otřel si ruce o kalhoty. „Můžu se pak svést s vámi?“

Nemohla jsem si pomoci, musela jsem se zasmát. „Nemůžeš prostě zmizet jako ti ostatní?“

Pokrčil rameny. „Ještě to neumím.“

„Ach jo, Willie.“ Povzdechla jsem si. „Pojď, vypadneme odtud.“

Zakřenil se na mě. Když jsem se mu mohla dívat do očí, byl skoro jako člověk. Phillip nic nenamítal proti tomu, že se k nám upír připojí. Proč jsem si vůbec myslela, že by něco namítal?

Z domu zazněly výkřiky. „Někdo zavolá policajty,“ poznamenal Willie.

Měl pravdu. Tohle nikdy nevysvětlím. Popadla jsem Phillipa za ruku, abych udržela rovnováhu, když jsem se znovu obouvala. „Kdybych věděla, že budeme dneska v noci utíkat před zmagořenými fanatiky, tak jsem si vzala nižší podpatky.“

Když jsem běžela přes minové pole ze žaludů, držela jsem se Phillipa. Tohle nebyla správná chvíle na vyvrtnutý kotník.

Byli jsme už skoro na šterkové příjezdové cestě, když se z domu vyhrnuly tři postavy. Jedna z nich držela obušek. Druzí dva byli upíři. Nepotřebovali zbraně. Otevřela jsem kabelku a vytáhla pistoli. Držela jsem ji podél boku, schovanou za sukní. Vrazila jsem Phillipovi klíčky. „Nastartuj auto. Budu nám krýt záda.“

„Neumím řídit,“ připomněl mi.

Zapomněla jsem. „Do hajzlu!“

„Já to zvládnou.“ Willie popadl klíčky a já mu nebránila.

Jeden z upírů se k nám se syčením rozběhl, ruce rozpřažené. Možná nás chtěl postrašit, možná nám chtěl ublížit. Už jsem toho měla pro dnešek dost. Odjistila jsem zbraň, natáhla ji a střelila do země u jeho nohou.

Zaváhal, téměř zakopl. „Kulky mi neublíží, smrtelná.“

Pod stromy jsem zahlédla pohyb. Nevěděla jsem, jestli je to přítel nebo nepřítel nebo jestli na tom vůbec nějak zvlášť záleží. Upír se pořád blížil. Tohle je obytná čtvrť. Kulky mohou cestovat dost daleko, než něco zasáhnou. Nemohla jsem riskovat.

Zvedla jsem paži, zamířila a vystřelila. Kulka ho zasáhla do žaludku. Cukl sebou a jako by se celý schoulil kolem rány. Ve tváři měl úžas.

„Postříbřené kulky, zubáči.“

Willie vyrazil k autu. Phillip váhal, jestli mi má pomoci nebo jít.

„Běž, Phillipe. Hned!“

Druhý upír se nás snažil obejít. „Zůstaň, kde jsi!“ křikla jsem. Strnul. „Kdo se pohne, dostane kulku do hlavy.“

„To nás nezabije,“ zaprskal druhý upír.

„Ne, ale taky vám to neudělá zrovna dobře!“

Člověk s obuškem se posunul dopředu. „Nedělej to,“ poradila jsem mu.

Auto naskočilo. Neodvažovala jsem se ohlédnout. Pozpátku jsem ustupovala a doufala, že nezakopnu o ty zatracené vysoký podpatky. Jestli upadnu, vrhnou se na mě. Jestli se na mě vrhnou, někdo tady zemře.

„Pojď, Anito, rychle dovnitř!“ Phillip se vykláněl ze zadních dveří.

„Uhni!“ Poslechl a já vklouzla na sedadlo. Člověk se po nás vrhl. „Jed'! Ted'!“

Willie protočil kola a já zabouchla dveře. Vážně nechci dneska v noci nikoho zabít. Smrtelník si zakryl obličej před odletujícím štěrkem a my vyrazili dolů po cestě.

Auto zběsile drncalo, téměř jsme narazili do stromu. „Zpomal, už jsme v bezpečí,“ řekla jsem.

Willie pustil plyn. Zakřenil se na mě. „Zmákli jsme to.“

„Jo.“ Usmála jsem se na něj, ale nebyla jsem si tím tak jistá.

Phillipovi stékala z obličeje krev v pěkném a vytrvalém pramínku. Vyslovil moje myšlenky. „V bezpečí, ale na jak dlouho?“ Vypadal tak unaveně, jak jsem se já cítila.

Poplácala jsem ho po paži. „Všechno bude v pořádku, Phillipe.“

Pohlédl na mě. Jeho unavená tvář se zdála starší než před chvílí. „Nevěříš tomu o nic víc než já.“

Co jsem měla říct? Měl pravdu.

Zajistila jsem zbraň a chvilku zápasila s bezpečnostním pásem. Phillip se sesunul na sedadlo, nohy daleko natažené, každou na jinou stranu podlahy. Zavřel oči.

„Kam?“ zeptal se Willie.

Dobrá otázka. Chci domů a vyspat se, ale... „Phillipův obličej potřebuje sešít.“

„Chceš ho hodit do nemocnice?“

„Nic mi není,“ ozval se Phillip. Jeho hlas byl hluboký a cizí.

„Něco ti je,“ odbyla jsem ho.

Otevřel oči a obrátil se ke mně. Na krku se mu v záblescích pouličního osvětlení leskl tmavý třpytivý pramínek krve. „Včera v noci jsi byla zraněná víc.“

Odvrátila jsem se od něj k oknu. Nevěděla jsem, co mám říct. „Teď už jsem v pořádku.“

„I já budu v pořádku.“

Podívala jsem se zpátky na něj. Pozoroval mě. Ačkoli jsem se snažila, nedokázala jsem rozluštit jeho výraz. „Na co myslíš, Phillipe?“

Otočil hlavu a zadíval se přímo dopředu. Jeho tvář byla teď pouhou siluetou protkanou stíny. „Že jsem se postavil nejvyššímu upírovi. Dokázal jsem to. Dokázal jsem to!“ V jeho hlase zaznělo s poslední větou cosi divokého. Divoká hrdost.

„Byl jsi velmi statečný,“ pokývla jsem.

„Že ano?“

Usmála jsem se a přikývla. „Ano.“

„Mrzí mě, že vás dva ruším, ale potřebuju vědět, kam mám s touhle kraksnou jet,“ ozval se Willie.

„Vysad mě u Provinilých slastí,“ řekl Phillip.

„Měl bys skáknout k doktorovi.“

„V klubu se o mě postarají.“

„Jseš si jistý?“

Přikývl, pak sebou cukl a obrátil se ke mně. „Chtěla jsi vědět, kdo mi dává příkazy. Byla to Nikolaos. Měla jsi pravdu, hned ten první den. Chtěla, abych tě svedl.“ Usmál se. V kombinaci s tou krví to nevypadalo dobře. „Hádám, že na něco takového nemám.“

„Phillipe...“ začala jsem.

„Ne, to je v pořádku. Měla jsi ohledně mě pravdu. Jsem duševně nemocný. Žádný div, že jsi o mě nestála.“

Zašilhala jsem po Williem. Soustředil se na řízení, jako by na tom závisel jeho život. Ksakru, vážně je mrtvý chytřejší než zaživa.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se rozhodnout, co mám říct. „Phillipe... Ten polibek předtím, než jsi mě kousl...“ Panebože, jak jsem to jen řekla? „Se mi líbil.“

Rychle na mě pohlédl, pak zase odvrátil zrak. „Myslíš to vážně?“

„Ano.“

V autě zavládlo trapné ticho. Noční záblesky světel a pohlcující temnota. Nebylo slyšet nic než svištění silnice pod koly.

„Vzepřít se dnes v noci Nikolaos byla jedna z nejodvážnějších věcí, které jsem kdy koho viděla udělat. Taky jedna z nejhlupejších,“ řekla jsem.

Zasmál se náhle a překvapeně.

„Už to nikdy nedělej. Nechci mít na svědomí tvou smrt,“ dodala jsem.

„Bylo to moje rozhodnutí,“ oponoval mi.

„Už žádné hraní na hrdiny, jasné?“

Pohlédl na mě. „Mrzelo by tě, kdybych umřel?“

„Ano.“

„Hádám, že to něco znamená.“

Co chce slyšet? Mám mu vyznat nehynoucí lásku nebo něco podobně potrhlého? Co takhle nehynoucí touhu? Obojí by byla lež. Co ode mě chce? Skoro jsem se ho zeptala, ale neudělala jsem to. Tak statečná nejsem.

31

Když jsem stoupala po schodech ke svému bytu, byly skoro tři ráno. Všechna zranění mě bolela. Kolena, nohy i bederní páteř hořely drtivou bolestí od chůze na vysokých podpatcích. Toužila jsem po důkladné horké sprše a posteli. Možná, že když budu mít štěstí, urvu osm hodin nepřerušovaného spánku. Samozřejmě jsem na to nevsázela.

V jedné ruce jsem držela klíče a v druhé pistoli. Pistoli jsem nesla podél těla, čistě pro případ, že by někdo ze sousedů nečekaně otevřel dveře. Není čeho se bát, vážení, to je jen vaše obvodní oživovatelka. Tak.

Poprvé po předlouhé době byly dveře v takovém stavu, v jakém jsem je zanechala: zamčené. Ó díky ti, Bože. Neměla jsem náladu hrát si na zloděje a policajty takhle brzy ráno.

Hned za dveřmi jsem skopla boty, pak jsem se odštrachala do ložnice. Na záznamníku blikalo světélko. Položila jsem pistoli na postel, zmáčkla tlačítko na přehrávání vzkazů a začala se svlékat.

„Ahoj, Anito, tady Ronnie. Na zítra mám smluvené setkání s někým z LPU. V mé kanceláři, v jedenáct. Pokud ti ten čas nevyhovuje, nech mi vzkaz na záznamníku a já se ti ozvu. Buď opatrná.“

Klapnutí, zapředení a ze záznamníku se ozval Edwardův hlas. „Čas běží, Anito.“ Zavěsil.

Sakra. „Ty si vážně rád hraješ, že jo, ty šmejde?“ Začínala jsem být rozmrzelá. Nevěděla jsem, co s Edwardem. Nebo s Nikolaos, Zachariášem, Valentinem či Aubreym. Věděla jsem, že si chci dát sprchu. U toho se dá začít. Možná mě něco geniálního napadne, zatímco ze sebe budu drhnout kozí krev.

Zamkla jsem dveře do koupelny a položila pistoli na záchodovou mísu. Začínám být trochu paranoidní. Možná by lepší označení bylo realistická.

Nechala jsem vodu téct, dokud z ní nešla pára, pak jsem pod ni vklouzla. Nejsem teď o nic blíž vyšetření vražd upírů, než jsem byla před čtyřiceti hodinami.

I kdybych případ vyřešila, stejně mám problémy. Aubrey a Valentine mě budou chtít zabít, jakmile nade mnou Nikolaos přestane držet ochrannou ruku. Skvělé. Nejsem si ani jistá, jestli Nikolaos sama neuvažuje tímto směrem. Zachariáš zabíjí lidi, aby živil svoje vůdčí kouzlo. Slyšela jsem o kouzlech, která vyžadují lidskou oběť. O kouzlech, která vám dají mnohem méně než nesmrtelnost. Bohatství, moc, sex – prastaré touhy. Musí to být velmi specifická krev – dítěte, panny, chlapce v předpubertálním věku nebo taky drobné staré babičky s modrými vlasy a jednou nohou dřevěnou. No dobrá, ne až tak specifická, ale musí to odpovídat nějakému vzorci. Řetězec zmizení podobných obětí. Jestli Zachariáš prostě nechává těla na místě, noviny by se toho touhle dobou už chytily. Možná.

Někdo ho musí zastavit. Kdybych se do toho dneska v noci nepřipletla, už by bylo po něm. Každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán.

Opřela jsem se o kachlíky a nechala si vodu stékat v horkých pramíncích po zádech. Dobrá. Musím zabít Valentina dřív, než on

zabije mě. Mám soudní příkaz ho usmrtit. Příkaz, který nikdy nebyl zrušen. Samozřejmě musím nejdřív Valentina najít.

Aubrey je nebezpečný, ale aspoň ho mám z cesty, dokud ho Nikolaos nepustí z rakve.

Zachariáše bych mohla jednoduše vydat policii. Dolph by mě vyslechl, ale nemám ani špetku důkazů. Sakra, o takovéhle magii jsem v životě neslyšela. Pokud sama nechápu, co je Zachariáš zač, jak to mám vysvětlit policii?

Nikolaos. Nechá mě naživu, až vyřeším ten případ? Nebo ne? Nevím.

Edward si pro mě přijde zítra večer. Buď mu předhodím Nikolaos, nebo si odnese kus mojí kůže. Jak znám Edwarda, byla by to bolestná ztráta. Možná bych mu mohla upírku prostě vydat. Prostě mu říct, co chce vědět. A on ji nedokáže zabít, a ona si pak přijde pro mě. Jedna z věcí, již jsem se chtěla vyhnout víc než téměř čemukoli jinému, bylo, že by si pro mě přišla Nikolaos.

Osušila jsem se, přejela vlasy kartáčem a musela si jít vzít něco k jídlu. Snažila jsem se přesvědčit sebe sama, že jsem příliš unavená na to, abych jedla. Žaludek mi neuvěřil.

Byly čtyři, než jsem padla do postele. Kříž jsem měla bezpečně na krku. Pistoli v pouzdře v hlavách postele. A čistě kvůli panice jsem uložila nůž mezi matraci a pružiny. Nikdy bych se k němu nedostala včas, aby mi byl něco platný, ale... člověk nikdy neví.

Zase se mi zdálo o Jean-Claudovi. Seděl u stolu a jedl ostružiny.

„Upíři nejedí lidské jídlo,“ poznamenala jsem.

„Přesně tak.“ Usmál se a postrčil misku s ovocem ke mně.

„Nesnáším ostružiny,“ oznámila jsem mu.

„Já je měl vždycky moc rád. Nepochutnal jsem je několik set let.“ Tvářil se zamyšleně.

Zvedla jsem misku. Byla chladná, téměř studená. Ostružiny plavaly v krvi. Miska mi vypadla z rukou... zpomaleně. Po stole se rozlila krev, mnohem víc krve, než v misce kdy mohlo být. Krev stékala z desky stolu na podlahu.

Jean-Claude na mě hleděl přes stůl politý krví. Jeho slova ke mně dolétla jako hřejivý závan. „Nikolaos nás oba zabije. Musíme udeřit první, *ma petite*.“

„Co je to za nesmysl s tím *my*?“

Spojil dlaně pod pramínkem krve a pozvedl je ke mně jako pohárek. Mezi prsty mu kapala krev.

„Napij se. Posílí tě to.“

Probudila jsem se s pohledem upřeným do tmy. „Ksaku, Jean-Claude,“ zašeptala jsem. „Co jsi se mnou udělal?“

Z temného prázdného pokoje se neozvala žádná odpověď. Díky Bohu za drobné laskavosti. Hodiny ukazovaly půl sedmé ráno. Otočila jsem se na druhý bok a zakutala se zase pod deku. Předání klimatizace nedokázalo přehlušit zvuk tekoucí vody z jednoho ze sousedních bytů. Pustila jsem si rádio. Ztemnělou místnost naplnil Mozartův klavírní koncert Es dur. Hudba příliš živá na to, aby se při ní dalo spát, ale já chtěla nějaký hluk. Hluk, který si vyberu sama.

Nevím, jestli to bylo Mozartem nebo jsem byla prostě příliš unavená. Každopádně jsem zase usnula. Pokud se mi něco zdálo, tak si to nepamatuji.

32

Ze spánku mě vytrhl zvuk budíku. Zněl jako odporně hlasitý autoalarm. Zamáčkla jsem ho dlaní. Milosrdně ztichl. Zamrkala jsem napůl zalepenýma očima na hodiny. Devět. Sakra. Zapomněla jsem budík přerádit. Mám dost času se obléknout a jít do kostela. Nechtělo se mi vstávat. Nechtělo se mi jít do kostela. Bůh mi určitě pro jednou odpustí.

Jenomže právě teď potřebuji veškerou podporu, jaké se mi může dostat. Možná se mi dostane zjevení a všechno do sebe zapadne. Nesmějte se, už se mi to stalo. Na Boží pomoc nespolehám, ale čas od času se mi v kostele lépe přemýšlí.

Když je svět plný upírů a nepřátel a posvěcený kříž je to jediné, co stojí mezi vámi a smrtí, staví to rázem církev – abych tak řekla – do jiného světla.

Se sténáním jsem se vyplazila z postele. Zazvonil telefon. Seděla jsem na okraji postele a čekala, až naskočí záznamník. Stalo se. „Anito, tady seržant Storr. Máme dalšího zavražděného upíra.“

Zvedla jsem sluchátko. „Ahoj, Dolphe.“

„Prima. Jsem rád, že jsem tě zastihl, než jsi šla do kostela.“

„Další mrtvý upír?“

„Mmhmm.“

„Stejně jako ti ostatní?“

„Vypadá to tak. Potřebuju, aby ses zastavila a podívala se na to.“

Přikývla jsem, pak jsem si uvědomila, že mě nevidí, a řekla: „Jistě. Kdy?“

„Hned teď.“

Povzdechla jsem si. Tolik ke kostelu. Nemohou si tělo nechat až do poledne nebo ještě déle jenom kvůli mé maličkosti. „Řekni mi, kde to je. Počkej, až si vezmu propisku, která píše.“ Mám u postele bloček, ale propiska odešla, aniž jsem to zjistila. „Dobrá, vysyp to.“

Místo činu bylo pouhý blok od Cirkusu prokletých. „To je na okraji Distriktu. Žádná z vražd se nestala tak daleko od Nábřeží.“

„To je pravda.“

„Co dalšího je na téhle mrtvole odlišné?“

„Uvidíš, až přijedeš.“

Pan Konkrétní. „Fajn, jsem tam za půl hodiny.“

„Uvidíme se.“ Telefon oněměl.

„No, i tobě přeju dobré ráno, Dolphe,“ řekla jsem do sluchátka. Možná taky není právě ranní ptáče.

Ruce se mi hojily. Včera v noci jsem si sundala obvazy, protože byly od kozí krve. Odřeniny se hezky pokryly strupy, tak jsem se už nenamáhala je ovazovat.

Jeden silný obvaz kryl řeznou ránu na nadloktí. Na levé paži už jsem se nemohla zranit. Došlo místo. Kolem kousnutí na krku se začínala vytvářet modřina. Vypadalo to jako nejhorší cucflek na světě. Jestli to uvidí Zerbrowski, tak to nepřežiju. Ovázala jsem si krk. Teď to zase vypadá, že skrývám upíří kousnutí. Sakra. Nechala jsem to být. Ať si lidi lámou hlavu. Stejně jim do toho nic není.

Natáhla jsem si červené tričko s roláčkem, vklouzla jsem do džínů. Tenisky a podpažní pouzdro na pistoli, a byla jsem oblečená. Postroj má kapsičku na další municí. Dala jsem tam dva plné zásobníky. Šestadvacet kulek. Dávejte si bacha, mizerové. Faktem je, že většina přestřelek skončí dřív, než padne prvních osm výstřelů. Ale všechno je jednou poprvé.

Přes ruku jsem si přehodila jasně žlutou bundu. Vezmu si ji na sebe jenom v případě, že budou lidi nervózní kvůli pistoli. Budu pracovat společně s policií. Policajti budou určitě nosit zbraně viditelně. Tak proč ne já? Navíc už mě tyhle hry unavují. Ať všichni bastardi vidí, že jsem ozbrojená a připravená.

Na místě vraždy je vždycky příliš mnoho lidí. Ani ne tak čumilové, kteří se přišli podívat – to člověk očekává. Na cizí smrti je vždycky něco fascinujícího. Ale místo se vždycky hemží

policií, většinou detektivy, sem tam nějaká ta uniforma. Tolik polišů na jednu malou vraždičku.

Dokonce tam stála zpravodajská dodávka s masivní satelitní anténou, která z ní čněla jako obrovský paprskomet z nějakého vědeckofantastického filmu ze čtyřicátých let. Vsadím se, že dorazí ještě další takové dodávky. Netuším, jak to policie dokázala udržet tak dlouho pod pokličkou.

Vraždy upírů, fí ha, senzacechtivost v nejčistší podobě. Dokonce k tomu nic nemusíte přidávat, aby to vypadalo bizarně.

Držela jsem se tak, aby mezi mnou a kameramanem byl dav lidí. Reportér s krátkými blondatými vlasy, oblečený ve vkusném obleku, cpal Dolphovi pod nos mikrofon. Dokud jsem zůstávala poblíž ohavných ostatků, byla jsem v bezpečí. Možná mě zachytí na film, ale nebudou to moci ukázat v televizi. Krev před desátou, znáte to.

Mám v plastu zalitou kartičku včetně fotky, díky níž mám přístup do prostor uzavřených policií. Vždycky, když si ji připnu k límci, připadám se jako nižší vládní agent.

U žluté policejní pásky mě zastavil bdělý uniformovaný týpek. Několik vteřin zíral na kartu, jako by se snažil rozhodnout, jestli jsem košer nebo ne. Má mě pustit za čáru, nebo nejdřív zavolat detektiva?

Stála jsem tam, ruce podél těla, a snažila se vypadat neškodně. Ve skutečnosti jsem v tom velmi dobrá. Umím vypadat vyložené roztomile. Pan Uniforma nadzvedl pásku a nechal mě projít. Odolala jsem pokušení zvolat „Výborně!“ a řekla jsem: „Děkuji.“

Mrtvola ležela u sloupu veřejného osvětlení. Nohy rozhozené, jedna paže zkroucená pod tělem, pravděpodobně zlomená. Střed zad chyběl, jako by někdo prorval ruku skrz tělo a kus prostě vytrhl. Srdce bude pryč jako v předchozích případech.

U těla stál detektiv Clive Perry. Vysoký štíhlý černoš a nejčerstvější člen MOST. Vždycky působil příjemně a mluvil vybraně. Nedokážu si představit, že by Perry udělal něco natolik hrubého, aby někoho naštvál. Ale u MOST jste se nikdy neocitli bez příčiny.

Vzhlédl od poznámkového bloku. „Zdravíčko, slečno Blakeová.“

„Zdravím, detektive Perry.“

Usmál se. „Seržant Storr tady bude co nevidět.“

„Všichni ostatní už s tím tělem skončili?“

Přikývl. „Je jen a jen vaše.“

Zpod mrtvoly se šířila tmavě hnědá kaluž krve. Klekla jsem si vedle ní. Krev se srazila a získala mazlavou lepivou konzistenci. Posmrtná strnulost nastala a zase pominula, pokud vůbec. Upíři někdy nereagují na „smrt“ tak jako lidské tělo. Komplikuje se tím určení času úmrtí. Ale to je koronerova práce, ne moje.

Jasně letní slunce se opíralo do mrtvého těla. Podle postavy a kostýmku s černými kalhotami jsem hádala, že to byla žena. Svým způsobem těžko říct, když ležela na břiše, hrudník propadlý a hlava pryč. Bylo vidět bílou, matně se lesknoucí páteř. Z krku vytekla krev jako z hrdla rozbité lahve červeného vína. Kůže potřesaná, pokroucená. Sakra, vypadá to, jako by hlavu někdo utrhl.

Velmi ztěžka jsem polkla. Už měsíce se mi při pohledu na oběť vraždy nechtělo zvracet. Vstala jsem a poodešla kousek od těla.

Mohla tohle udělat lidská bytost? Ne. Možná. K čertu. Pokud to udělal člověk, tak se velice snažil, aby to tak nevypadalo. Bez ohledu na to, co odhaloval povrchní pohled, koroner vždycky našel na těle stopy nože. Otázka zní, zda ty stopy pocházely z doby před nebo po smrti. Byl pachatel člověk, který se snaží vypadat jako nestvůra, nebo nestvůra, která se snaží vypadat jako člověk?

„Kde je hlava?“ zeptala jsem se.

„Jste si jistá, že je vám dobře?“

Vzhlédla jsem k němu. Jsem bledá? „Budu v pořádku.“ Já, velká drsná lovkyně upírů, přece nebudu zvracet při pohledu na urvanou hlavu. Tak.

Perry povytáhl obočí, ale byl příliš zdvořilý na to, aby to dál rozebíral. Odvedl mě zhruba o dva a půl metru dál po chodníku. Přes hlavu někdo přehodil igelitovou plachtu. Zpod igelitu prosakovala druhá, menší kaluž sražené krve.

Perry se sklonil a vzal za okraj plachty. „Připravena?“

Přikývla jsem, nedůvěřovala jsem vlastnímu hlasu. Nadzvedl igelit jako na látce malovanou kulisu k tomu, co leželo na chodníku.

Dlouhé černé vlasy se vlnily kolem bledé tváře. Pramínky byly zcuchané, spleené krví. Tvář snad bývala přitažlivá, ale teď už ne. Zvládnuté rysy připomínaly ve své neskutečnosti panenku. Moje oči to viděly, ale mozku trvalo několik vteřin, než pochopil.

„Do hajzlu!“

Rychle jsem vstala a udělala dva kroky do ulice. Perry ke mně přistoupil. „Není vám nic?“

Pohlédla jsem zpátky na igelit a na příšernost, kterou skrýval.
Není mi nic? Toť otázka. Můžu to tělo identifikovat.
Je to Theresa.

33

Do Ronniiny kanceláře jsem dorazila pár minut před jedenáctou. Zarazila jsem se s rukou na klíče. Nemohla jsem se zbavit vzpomínky na Theresinu hlavu na chodníku. Byla krutá a pravděpodobně zabila stovky lidí. Proč ji lituji? Z blbosti, předpokládám. Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře.

Ronniina kancelář je plná oken. Světlo padá dovnitř ze dvou stran, z jihu a západu. Což znamená, že odpoledne je místnost učiněný solární ohřívač. Tolik slunečního světla nepřemůže sebelepší klimatizace.

Z Ronniiných oken zalitých sluncem je vidět na Distrikt. Kdyby se někdo namáhal se podívat.

Ronnie mi naznačila, ať jdu dál do téměř oslepující záře v kanceláři.

Na židli za stolem seděla křehce vyhlížející žena. Asiatka s lesklými černými vlasy pečlivě sčesanými dozadu. Přes opěrku křesla měla úhledně přehozené sako v barvě královské červeně, které ladilo k na míru šité sukni. Jasně levandulová blůza připoutávala pozornost k šikmým očím se slabými levandulovými stíny na víčkách a pod obočím. Asiatka měla překřížené kotníky, ruce složené v klíně. V levandulové blůze vypadala chladně i v tom úmorném vedru.

Na okamžik mě to zaskočilo, když jsem ji tam uviděla – po tolika letech. Konečně jsem zavřela pusku, popošla jsem dopředu a natáhla k Asiatce ruku. „Dlouho jsme se neviděly, Beverly.“

Ladně vstala a podala mi svou chladnou ruku. „Tři roky.“ Přesná. To je celá Beverly.

„Vy dvě se znáte?“ zeptala se Ronnie.

Obrátila jsem se zpátky k ní. „Bev ti neřekla, že mě zná?“

Ronnie zavrtěla hlavou.

Podívala jsem se na druhou ženu. „Proč ses Ronnie nezmínila?“

„Nepovažovala jsem to za nutné.“ Bev musela zvednout hlavu, aby se mi mohla podívat do očí. Takových lidí jsem moc nepotkala. Je to natolik vzácné, že z toho vždycky mám divný

pocit, jako bych se měla sklonit, abychom měli oči na stejné úrovni.

„Prozradí mi někdo, odkud se vy dvě znáte?“ tázala se Ronnie.

Prošla kolem nás a sedla si za stůl. Naklonila opěradlo židle trochu dozadu, zkřížila ruce na břiše a čekala. Upřela na mě šedé oči, hebké jako kořata.

„Nevadí ti, když to řeknu, Bev?“

Asiatka si znovu sedla, uhlazeně a způsobně. Měla v sobě opravdovou důstojnost a vždycky na mě udělala dojem tím, nakolik se chovala jako dáma v nejlepším smyslu toho slova.

„Pokud to považuješ za nezbytné, nic nenamítám,“ řekla.

To nebylo zrovna povzbudivé pobídnutí, ale bude stačit. Žuchla jsem sebou na zbylou židli. Byla jsem si velice dobře vědoma svých džínsů a tenisek. Vedle Bev jsem vypadala jako špatně oblečené dítě. Na okamžik jsem to pocítila, pak ten pocit zmizel. Nezapomeň, že tě nikdo nemůže ponížit, když si to nepřipustíš. To řekla Eleanor Rooseveltová. Je to citát, podle něhož se snažím žít. Většinou se mi to daří.

„Beverlyina rodina se stala obětí upírů smečky. Bev jediná přežila. Já byla jedna z těch, kdo pomáhal ty upíry zničit.“ Stručné, k věci, a setsakra hodně jsem toho vynechala. Většinou ty bolestné okamžiky.

Bev promluvila svým tichým, přesným hlasem. „Anita opomněla zmínit, že s nasazením vlastního života zachránila ten můj.“ Pohlédla dolů na své ruce položené v klíně.

Vzpomněla jsem si, jak jsem poprvé uviděla Beverly Chin. Bledá noha bezmocně kope do podlahy. Záblesk tesáků, jak se upír zaklonil před útokem. Kratičký pohled na bledou tvář, ústa otevřená k výkřiku, černé vlasy. Čistá hrůza v jejím křiku. Moje ruka vrhá stříbrný nůž. Zasáhla jsem upíra do ramene. Nebyl to smrtelný zásah, nebyl čas. Stvůra se vymrštila na nohy, zařvala. Stála jsem proti té bytosti s posledním nožem, všechny náboje už jsem dávno vystřílela. Byla jsem sama.

Vzpomněla jsem si, jak Beverly Chin tloukla upíra do hlavy stříbrným svícem, když se nade mnou upír skláněl a já cítila jeho dech na krku. Bevin křik se mi vracel ozvěnou ve snech ještě týdny. Tehdy rozmlátila upírovi hlavu na kusy, až na zem tekla krev a mozek.

Tohle všechno mezi námi proběhlo beze slov. Zachránily jsme jedna druhé život. To je pouto, které přetrvá. Přátelství může vyvanout, ale vždycky zůstane povinnost. Ono vědomí ukované z hrůzy, krve a společně prožitého násilí nikdy doopravdy nezmizí.

I po těch třech dlouhých letech mezi námi bylo – napjaté, téměř hmatatelné.

Ronnie je chytré děvče. Postřehla trapné ticho. „Dá si někdo něco k pití?“

„Nealko,“ řekly jsme s Bev současně. Zasmály jsme se a napětí zmizelo. Nikdy nebudeme opravdovými kamarádkami, ale snad můžeme přestat být jedna pro druhou přízrakem.

Ronnie nám přinesla dvě coly light. Zašklebila jsem se, ale stejně jsem si pití vzala. Věděla jsem, že nic jiného v malé kancelářské ledničce nemá. O limonádách bez cukru jsme se několikrát hádaly, ale ona přísahala, že jí to chutná. Jí to chutná! Ble!

Beverly si půvabně vzala svou colu. Pravděpodobně přesně tohle pije doma. Já vždycky radši něco chutného, po čem se tloustne.

„Ronnie se mi po telefonu zmínila, že s LPU může být spojen nějaký útočný oddíl. Je to pravda?“ zeptala jsem se.

Bev se zahleděla na plechovku, kterou držela s jednou rukou pod dnem, aby jí limonáda neukápla na sukni. „Nevím určitě, jestli je to pravda, ale já věřím, že je.“

„Pověz, co jsi o tom slyšela,“ ptala jsem se.

„Nějakou dobu se hovořilo o tom, že bychom vytvořili komando na lov upírů. Zabít je stejně jako oni zabili naše... rodiny. Předseda návrh pochopitelně vetoval. Pracujeme v rámci systému. Nejsme domobrana.“ Vyslovila to téměř jako otázku, jako by se snažila přesvědčit spíš sama sebe než nás. Byla otřesena tím, co se může stát. Může se zase zhroutit celý její úhledný malý svět.

„Poslední dobou jsem slyšela jisté řeči. Lidé v naší organizaci se chvástali ohledně zabíjení upírů.“

„Jak měli být ti upíři zabiti?“

Pohlédla na mne, zaváhala. „Nevím.“

„Ani v náznaku?“

Zavrtěla hlavou. „Věřím, že bych to pro tebe mohla zjistit. Je to důležité?“

„Policie před veřejností utajila určité podrobnosti. Věci, které může vědět jenom vrah.“

„Chápu.“ Pohlédla na plechovku ve svých rukou, pak na mě. „Nevěřím, že je to vražda, i kdyby naši lidé udělali to, o čem píší noviny. Zabíjení nebezpečných zvířat by nemělo být zločinem.“

Částečně jsem s ní souhlasila. Kdysi jsem s ní souhlasila celým srdcem. „Tak proč nám to říkáš?“ zeptala jsem se.

Podívala se přímo na mě, tmavé, téměř černé oči se mi upíraly do tváře. „Jsem ti zavázána.“

„I ty jsi mi zachránila život. Nic mi nedlužíš.“

„Mezi námi bude vždycky dluh. Vždycky.“

Pohlédla jsem jí do obličeje a pochopila. Bev mě prosila, abych nikomu neřekla, že rozmlátila upírovi hlavu. Myslím, že byla zděšená z toho, jakého násilí je schopna, i když tehdy měla dobrý důvod.

Policii jsem řekla, že Bev odlákala upírovu pozornost, takže jsem ho mohla zabít. Za tuhle malou milosrdnou lež mi byla neúměrně vděčná. Možná, že pokud to nikdo jiný neví, může předstírat, že se to nikdy nestalo. Možná.

Vstala, uhladila si vzadu sukni. Opatrně postavila svou plechovku s limonádou na okraj stolu. „Pokud zjistím něco víc, nechám zprávu u slečny Simsové.“

Přikývla jsem. „Oceňuju to, co děláš.“ Možná, že kvůli mně zrazuje svou věc.

Přehodila si své purpurové sako přes ruku, malou kabelku vzala do ruky. „Násilí není řešení. Musíme působit v rámci systému. Organizace *Lidé proti upírům* zastupuje zákon a pořádek, ne domobranu.“ Znělo to jako předem nahraná řeč. Ale nechala jsem to být. Každý potřebuje v něco věřit.

Oběma nám podala ruku, měla ji suchou a chladnou. Odešla, štíhlá ramena dokonale narovnaná. Dveře se za ní rozhodně, ale tiše zavřely. Při pohledu na ni byste nepoznali, že se setkala s extrémním násilím. Možná to tak chce. Kdo jsem já, abych se s ní hádala?

„Dobrá, tak teď mě doplň. Co jsi zjistila?“ zeptala se Ronnie.

„Jak víš, že jsem něco zjistila?“

„Protože když jsi přišla, tak jsi byla zelená jak sedma.“

„Bezva. A já si myslela, že to obratně skrývám.“

Poplácala mě po paži. „Nedělej si starosti. Prostě tě jen dobře znám, to je všechno.“

Přikývla jsem a přijala vysvětlení jako uklidňující blábol – jímž přesně bylo. Ale stejně jsem ho vzala. Řekla jsem jí o Theresině smrti. Řekla jsem jí všechno kromě svých snů o Jean-Claudovi. To je soukromá záležitost.

Tiše hvízdla. „Sakra, tys měla ale frmol. Myslíš, že to dělá lidské přepadové komando?“

„Myslíš LPU?“

Pokývla.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. „Nevím. Pokud je to člověk, tak nemám nejmenší představu, jak to udělal. Urvat někomu hlavu chce nadlidskou sílu.“

„Velmi silný člověk?“

Myslí mi prokmitla vzpomínka na Winterovy svalnaté paže. „Možná, ale takováhle síla...“

„Pod tlakem okolností i křehká babička dokázala uzvednout auto.“

Na tom něco je. „Co bys řekla návštěvě Církve věčného života?“ navrhla jsem.

„Chceš se k nim přidat?“

Zamračila jsem se na ni.

Zasmála se. „Dobrá, dobrá, přestaň se na mě takhle tvářit. Proč tam jdeme?“

„Včera v noci přepadli s obušky v rukou ten večírek. Neříkám, že někoho chtěli zabít, ale když začnete mlátit lidi...“ pokrčila jsem rameny. „Stávají se nehody.“

„Myslíš, že je za tím Církev věčného života?“

„Netuším, ale pokud nenávidí zrůdy dost na to, aby útočili na jejich večírky, možná je nenávidí dost i na to, aby je zabíjeli.“

„Většina členů jsou upíři.“

„Přesně. Nadlidská síla a možnost dostat se do blízkosti obětí.“

Ronnie se usmála. „To není špatné, Blakeová, to není špatné.“

Skromně jsem sklonila hlavu. „Ted’ už to jenom musíme dokázat.“

Oči jí stále svítily veselím, když řekla: „Samozřejmě pouze pokud to opravdu udělali.“

„Ále, ztichni. Máme odkud začít.“

Široce rozpřáhla ruce. „Já si přece nestěžuju. Táta mi vždycky říkal: Nikdy nekritizuj, pokud to neumíš udělat lépe.“

„Ty taky nevíš, co se tady děje, co?“

Její tvář zvažněla. „Ale ráda bych.“

Já taky.

34

Hlavní budova Církve věčného života stojí blízko Page Avenue, daleko od Distriktu. Církev je nerada spojována s chátrou. Upíří striptérský klub, Cirkus prokletých, ts ts ts. Jak

šokující! Ne, členové církve si o sobě myslí, že právě oni jsou mainstreamoví nemrtví.

Sám kostel je umístěn na rozlehlém volném prostoru. Malé stromky se snaží vyrůst, aby z nich byly velké stromy a zastínily překvapivou bělost kostela. Na žhavém červencovém slunci se zdál zářit jako měsíc připoutaný k zemi.

Zajela jsem na parkoviště a zastavila na novém svítivě černém asfaltu. Jenom země vypadala normálně – holá červená hlína udusaná v bláto. Tráva tady neměla šanci.

„Hezké,“ poznamenala Ronnie. Pokývla směrem k budově.

Pokrčila jsem rameny. „Když to říkáš. Stručně řečeno, nikdy si nezvyknu na ten neosobní styl.“

„Neosobní styl?“

„Vitrážová okna jsou jen z abstraktních barev. Žádné výjevy s Ježíšem, žádní svatí, žádné svaté symboly. Čisté a prosté jako svatební šaty čerstvě sešpendlené z umělé hmoty.“

Vystoupila z auta a nasadila si sluneční brýle. Zadívala se ke kostelu, ruce zkřížené na břiše. „Vypadá, jako by ho právě vybalili a ještě na něj nedali krajky.“

„Jo. Kostel bez boha. Najděte na obrázku deset rozdílů.“

Nezasmála se. „Bude vůbec někdo touhle denní dobou vzhůru?“

„Ale ano, verbují během dne.“

„Verbují?“

„Od domu k domu, víš, jako Mormoni nebo Svědkové Jehovovi.“

Zírala na mě. „Děláš si srandu?“

„Vypadám na to?“

Zavrtěla hlavou. „Upíři chodí od domu k domu. To se jim...“ zakoulela očima, „... docela šikne.“

„Jo. Pojďme se podívat, kdo je v práci.“

Široké bílé schody vedly k masivním dvoukřídlým dveřím. Jedno křídlo bylo otevřené, na druhém visel nápis: „Vejdi, příteli, a buď s pokojem.“ Potlačila jsem touhu ten nápis strhnout a šlápnout na něj.

Využívají jeden z nejzákladnějších lidských strachů – strach ze smrti. Každý se bojí smrti. Lidé, kteří nevěří v Boha, to mají dost těžké s vědomím, že smrt je konec. Zemři a přestaneš existovat. Puf. Ale Církev věčného života slibuje přesně to, co říká název. A mají na to důkazy. Žádná víra v neuchopitelné. Žádné čekání. Žádné nezodpovězené otázky. Jaké to je být mrtvý? Prostě se zeptejte jiného člena církve.

A abych nezapomněla – taky nikdy nezestárnete. Žádné plastiky, žádné liposukce, jen věčné mládí. To není špatný kšeft – pokud ovšem nevěříte v duši.

Pokud nevěříte, že duše zůstane uvězněna v upířím těle a nikdy nemůže jít do nebe. Nebo ještě hůř, že upíři jsou bez výjimky zlí a vy jste propadli peklu. Katolická církev se na dobrovolný vampyrismus dívá jako na druh sebevraždy. Mám sklon s tím souhlasit. Ačkoliv papež rovněž exkomunikoval všechny oživovatele, pokud nepřestali povolávat mrtvé z hrobu. Fajn, tak jsem přestoupila k anglikánské církvi.

Naleštěné dřevěné lavice se táhly ve dvou širokých řadách k místu, kde by měl být oltář. Byla tam kazatelna, ale oltář nahradit nemohla. Jen prázdná modrá zeď obklopená dalšími bílými zdmi vypínajícími se vzhůru.

Okna byla z červeného a modrého barevného skla. Sluneční světlo se na nich třpytilo a vytvářelo na bělostné podlaze jemné barevné obrazce.

„Je tady klid,“ poznamenala Ronnie.

„To na hřbitově taky.“

Usmála se na mě. „Čekala jsem, že to řekneš.“

Zamračila jsem se na ni. „Žádné škádlení. Jsme tady pracovně.“

„Co přesně mám dělat?“

„Jen mě kryj. Tvař se výhružně, jestli to zvládneš. Dívej se po stopách.“

„Po čemže?“

„Po stopách, víš, jako třeba ústřížky lístků nebo napůl spálené poznámky. Vodítka.“

„Jo tyhle!“

„Přestaň se na mě křenit, Ronnie.“

Upravila si sluneční brýle a nasadila svůj nejlepší „chladný“ pohled. Docela jí to jde. Brutální vrazi v okruhu dvaceti kroků se prý roztřáslí. Uvidíme, jak to bude působit na příslušníky církve.

Po jedné straně „oltáře“ jsme našly malá dvířka. Vedla do chodby, jíž se táhl koberec. Obklopilo nás klimatizované ticho. Toalety nalevo a otevřená místnost napravo. Možná si tady po mši dávali... kávu. Ne, kávu pravděpodobně ne. Což takhle povzbuzující kázání a pak kapku krve?

Kancelář byla označena malou tabulkou s nápisem „Kancelář“. Náramně chytré. Byla to vnější kancelář s typickým sekretářským stolem atd. Za stolem seděl mladý muž. Štíhlý, krátké hnědé vlasy pečlivě zastřižené. Opravdu přívětivé hnědé

oči rámované brýlemi s drátkovými obroučkami. Na krku hojící se kousnutí.

Vstal a obešel stůl, usmíval se, napřáhl ke mně ruku. „Vítejte, přátelé, já jsem Bruce. Jak vám mohu být nápomocen?“

Stisk ruky měl pevný, ale ne příliš, silný, ne pánovitý, dotek přátelsky dlouhý, ale ne svůdnický. Takhle podávají ruku opravdu dobří prodavači aut. A taky realitní agenti. Mám tady takovou pěknou dušičku, téměř neopotřebenou. Cena je adekvátní. Věřte mi. Kdyby jeho velké hnědé oči vypadaly ještě o něco upřímněji, dala bych mu psí sušenku a poplácala ho po hlavě.

„Ráda bych si dojednala schůzku s Malcolmem,“ prohlásila jsem.

Krátce zamrkal. „Posaďte se, prosím.“

Sedla jsem si. Ronnie se opřela o zed' vedle dveří. Se založenýma rukama vypadala chladně – jako osobní strážce.

Poté, co nám nabídl kávu, Bruce zase obešel stůl a usadil se se složenýma rukama. „Tak, slečno...“

„Slečno Blakeová.“

Necukl sebou. Ještě o mně neslyšel. Jak pomíjivá sláva. „Proč chcete mluvit s hlavou naší církve, slečno Blakeová? Máme mnoho kompetentních a chápajících poradců, kteří vám pomohou s rozhodnutím.“

Usmála jsem se na něj. To se vsadím, že máte, ty malá čudlo. „Myslím, že Malcolm bude chtít mluvit se mnou. Mám informace o vraždách upírů.“

Jeho úsměv se zachvěl. „Pokud máte takové informace, pak jděte na policii.“

„I když mám důkazy, že vrahy jsou jistí členové vaší církve?“ Drobné blufování známé též jako lhaní.

Polkl, zaťal prsty do stolu, až mu konečky zbělely. „Nerozumím... Myslím tím...“

Usmála jsem se na něj. „Bud' me upřímní, Bruci. Nejste schopni vypořádat se s vraždou. Na to vás nepřipravili, že?“

„No, dobrá, ale...“

„Tak mi prostě řekněte, v kolik mám dnes v noci přijít, abych se sešla s Malcolmem.“

„Nevím. Já...“

„Nedělejte si s tím starosti. Malcolm je hlava církve. Postará se o to.“

Přikyvoval, až příliš rychle. Očima zalétl k Ronnie, pak zpátky ke mně. Listoval diářem vázaným v kůži, který ležel na stole.

„Dnes večer v devět.“ Vzal propisku a položil ji na papír, připraven psát. „Když mi řeknete vaše celé jméno, zapíšu vás.“

Chystala jsem se podotknout, že to je diář, ne třídní kniha, ale rozhodla jsem se nechat to být. „Anita Blakeová.“

Pořád nepoznával moje jméno. Tolik k tomu, že bych měla být hrůza celého upířího světa. „A týká se to?“ Znovu nabýval někdejší profesionalitu.

Vstala jsem. „Vraždy. Týká se to vraždy.“

„Ach, ano, já...“ Něco naškrábal. „Dnes večer, devět hodin, Anita Blakeová, vražda.“ Zamračil se na poznámku, jako by s ní bylo něco v nepořádku.

Rozhodla jsem se mu pomoci. „Nemračte se tak. Máte ten vzkaz správně.“

Pohlédl na mě. Vypadal trochu bledý.

„Vrátím se. A vy zaříd'te, aby Malcolm dostal ten vzkaz.“

Bruce znovu příliš rychle přikývl, oči za brýlemi rozšířené.

Ronnie otevřela dveře a já vyšla ven první. Následovala mě jako osobní strážce ze špatného filmu. Když jsme se ocitly venku, v samotném kostele, zasmála se. „Myslím, že jsme ho vyděsily.“

„Bruce je snadné vyděsit.“

Přikývla, oči jí svítily.

Sebemenší zmínka o násilí, o vraždě, a sesypal se. Až „vyroste“, bude z něj upír. No jasně.

Po šeru kostela bylo sluneční světlo téměř oslepující. Zašilhala jsem a zvedla ruku před oči. Koutkem oka jsem zachytila pohyb.

„Anito!“ vykřikla Ronnie.

Všechno se zpomalilo. Měla jsem spoustu času zírat na muže s pistolí v ruce. Ronnie do mě vrazila a strhla nás obě na zem zpátky kostelními dveřmi. Kulky narazily do dveří tam, kde jsem předtím stála.

Ronnie se škrábala na nohy někde za mnou, u zdi. Já držela zbraň a zůstala jsem bokem přitisknutá ke dveřím. Srdce mi dunělo v uších. Přesto jsem slyšela všechno. Větrovka praskala jako statická elektřina. Slyšela jsem, jak ten muž stoupá po schodech. Ten zkurvysyn to nevzdá.

Posunula jsem se dopředu. Vyšel po schodišti. Jeho stín padl dovnitř. Ani se nesnažil schovávat. Možná si myslel, že jsem neozbrojená. Tak to ho brzy vyvedu z omylu.

„Co se to tam děje?“ zavolal Bruce.

Ronnie na něj zaječela: „Vrať se zpátky dovnitř!“

Nespouštěla jsem oči ze dveří. Nenechám se zastřelit proto, že mě drahoušek Bruce rozptýlí. Nic nebylo důležitější než stín ve dveřích. Kroky, které se zastavily. Nic.

Muž vešel rovnou dovnitř. Pistoli v ruce, očima přelétal kostel. Amatér.

Mohla bych se ho dotknout hlavní pistole. „Stát! Ani hnout“ zní vždycky strašně melodramaticky. Stát. Stručné, k věci. „Stát!“ řekla jsem.

Obrátil ke mně jen hlavu. „Ty jsi Popravčí.“ Jeho hlas byl tichý, váhavý.

Měla jsem to popřít? Možná. Pokud sem přišel zabít Popravčí, tak určitě. „Ne,“ řekla jsem.

Začal se otáčet. „Pak to musí být ona.“ Obracejí se k Ronnie! Do hajzlu!

Pozvedl paže a začal mířit.

„Ne!“ zaječela Ronnie.

Pozdě. Vystřelila jsem, z bezprostřední blízkosti, do hrudního koše. Ronniin výstřel byl ozvěnou mého. Zásah muže zbavil rovnováhy, až se odpotácel dozadu. Na košili mu vykvetla krvavá skvrna. Narazil do napůl otevřených dveří a pozadu jimi propadl. Viděla jsem jen jeho nohy.

Zaváhala jsem, naslouchala. Neslyšela jsem žádný pohyb. Pomalu jsem vykroukla ze dveří. Muž se nehýbal, ale v ruce stále svíral pistoli. Namířila jsem na něj a přešla k němu. Pokud by sebou byť jen škubl, střelila bych znovu.

Vykopla jsem mu pistoli z ruky a zkontrolovala krční tepnu. Nic, konec. Je mrtvý.

Používám munici, která dokáže sejmout upíra, když mám štěstí a není příliš starý. Kulka vyrobila malou díрку na místě, kde vletěla dovnitř, ale na druhé straně těla chyběl hrudník. Kulka udělala to, co měla. Roztrhla se a vytvořila efektní díru tam, kde vylétla.

Krk měl obrácený na stranu. Zdobily ho dvě stopy po kousnutí. Sakra! Se stopami po kousnutí nebo bez nich – byl mrtvý. Z jeho srdce nezbylo, ani co by se za nehet vešlo. Dobrá rána. Blbej amatér s pistolí.

Ronnie se opírala o dveře a vypadala bledá. Mířila na mrtvého. Ruce se jí přece jen trochu třásly.

Skoro se usmála. „Většinou přes den nenosím zbraň, ale věděla jsem, že tentokrát jdu někam s tebou.“

„To má být urážka?“

„Ne. Skutečnost.“

O tom jsem se nemohla hádat. Sedla jsem si na chladné kamenné schody. Podlamovala se mi kolena. Adrenalin odplyval jako voda z rozbitého hrnku.

Bruce stál na prahu, bílý jako stěna. „On... on se vás pokusil zabít.“ Hlas měl nakřáplý strachem.

„Poznáváte ho?“ zeptala jsem se.

Znovu a znovu vrtěl hlavou, byl to rychlý trhavý pohyb.

„Jste si jistý?“

„My... my... neschvalujeme násilí.“ Ztěžka polkl, hlas se změnil v chraptivý šepot. „Neznám ho.“

Strach se zdál být nefalšovaný. Bruce možná toho muže neznal, ale to neznamenalo, že mrtvý nebyl členem církve. „Zavolejte policii, Bruci.“

Jen tam stál a zíral na mrtvolu.

„Zavolej poliše, jo?“

Pohlédl na mne skelnýma očima. Nebyla jsem si jistá, jestli mě slyšel, ale šel zpátky dovnitř.

Ronnie si sedla vedle mě, dívala se směrem k parkovišti. Po bělostných schodech stékala krev v tenkých karmínových pramíncích.

„Ježíši,“ zašeptala Ronnie.

„Jo.“ Stále ještě jsem volně držela zbraň. Zdálo se, že nebezpečí pominulo. Odhadovala jsem, že můžu pistoli schovat. „Dík, žes mě odstrčila stranou,“ řekla jsem.

„Nemáš zač.“ Zhluboka roztřeseně se nadechla. „Dík, žes ho zastřelila dřív, než on zastřelil mě.“

„To nic nebylo. Navíc na něm máš taky svůj díl.“

„Ani mi to nepřipomínej.“

Podívala jsem se na ni. „Jsi v pořádku?“

„Ne. Jsem důkladně vyděšená.“

„Jo.“ Samozřejmě, že Ronnie stačilo držet se ode mne dál. Zdá se, že jsem pohyblivý terč. Chodící a mluvící hrozba pro mé přátele a spolupracovníky. Ronnie dnes málem zemřela – a byla by to moje vina. Vystřelila o několik vteřin později než já. A těch pár vteřin ji mohlo stát život. Pochopitelně, kdyby tady dnes nebyla, tak jsem nejspíš zemřela já. Jedna kulka do hrudi a má pistole by mi byla platná jak mrtvému zimník.

Slyšela jsem vzdálené houkání policejních sirén. Museli být sakra blízko – nebo to možná byla jiná vražda. Možná. Uvěří mi policie, že to byl jen fanatik, který se snažil zabít Popravčí? Snad. Ale Dolph by mi to nežral.

Sluneční světlo se rozlévalo kolem nás jako jasně žlutá roztavená umělá hmota. Nikdo neřekl ani slovo. Možná nebylo co říct. Dík, žeš mi zachránila život. Nemáš zač. Co jiného?

Připadala jsem si lehká a prázdná. Téměř v poklidu. Znečitlivělá. Musím se blížit pravdě, ať už je jakákoli. Někdo se mě snaží zabít. To je dobré znamení. Svého druhu. Znamená to, že vím něco důležitého. Natolik důležitého, aby se kvůli tomu zabíjelo. Problém je, že netuším, co vlastně mám vědět.

35

Dorazila jsem zpátky ke kostelu ve tři čtvrti na devět večer. Obloha byla sytě purpurová. Táhly se přes ni růžové obláčky jako pozvolna se rozpouštějící cukrová vata roztahaná dychtivými dětmi. Do opravdové tmy zbývalo pár minut. Ghúlové už budou vzhůru a v pohybu. Ale upíři si ještě chvilku počkají.

Stála jsem na kostelních schodech a kochala se západem slunce. Na zemi nezůstala žádná krev. Bělostné schodiště zářilo novotou, jako by se během dnešního odpoledne nic nestalo. Ale já si pamatovala. Rozhodla jsem se, že se budu potit v červencovém horku, abych s sebou mohla mít svůj arzenál. Bunda skrývala nejen podpažní pouzdro, devítku a další munici, ale i nůž na každém předloktí. Firestar jsem schovala vzadu za kalhoty, připravena vytáhnout ji pravačkou na kříž. Dokonce jsem měla i nůž u kotníku.

Samozřejmě, že nic z toho, co jsem měla u sebe, by nezastavilo Malcolma. Byl jedním z nejmocnějších vyšších upírů ve městě. Když jsem viděla Nikolaos a Jean-Clauda, hádala bych, že je tak třetí. Vzhledem ke společnosti, s níž ho porovnávám, není třetí místo vůbec špatné. Proč se s ním konfrontovat? Protože mě nenapadá nic jiného, co bych mohla udělat.

Nechala jsem dopis podrobně popisující mé podezření ohledně církve a všech ostatních v bezpečném trezoru. Copak každý nemá něco takového? Ronnie o něm ví a u sekretářky firmy Oživovatelé Inc. jsem nechala dopis, který bude odeslán v pondělí ráno Dolphovi, pokud nezavolám, aby to nedělali.

Stačil jeden pokus mě zabít a už jsem dočista paranoidní. No představte si to.

Parkoviště bylo plné. Lidé se v malých skupinkách trousili do kostela. Několik jich prostě přišlo, nepřijeli autem. Pozorně jsem je sledovala. Upíři? Dřív, než padla tma? Ale ne, jen lidé.

Částečně jsem si zapnula bundu. Nechtěla jsem rušit mši vystavováním pistole.

Hned za dveřmi rozdávala brožurky mladá dívka, hnědé vlasy nagelované do umělé vlny přes jedno oko. Předpokládala jsem, že rozdává průvodní letáky k ceremonii. Usmála se. „Vítejte. Jste tu dnes poprvé?“

Opětovala jsem příjemný úsměv, jako bych s sebou neměla dost zbraní na vymlácení poloviny kongregace. „Mám schůzku s Malcolmem.“

Nepřestala se usmívat. Spíš se usmála ještě víc, po obou stranách nalíčených úst se jí udělal dolíček. Tak nějak jsem si říkala, že asi neví, že jsem dnes někoho zabila. Lidé se na mě obvykle neusmívají, když o mně vědí takovéhle věci.

„Vteřinku. Jen seženu někoho, aby postál u dveří.“ Poodešla a poklepala na rameno nějakému mladému muži. Něco mu z bezprostřední blízkosti pošeptala a strčila mu do ruky brožurky.

Vrátila se ke mně, dlaněmi si uhlazovala vínové šaty. „Půjdete, prosím, za mnou?“

Vyslovila to jako otázku. Co by dělala, kdybych řekla ne? Pravděpodobně by se zatvářila zmateně. Mladý muž vítal nějaký pár, který právě vstoupil do kostela. Muž měl na sobě oblek, žena běžné šaty, punčochy a sandály. Mohli by chodit do stejného kostela jako já, mohli by chodit do kteréhokoli kostela. Když jsem následovala dívku uličkou směrem ke dveřím, zahlédla jsem pár oblečený v postmoderním punkerském stylu – nebo jak se tomu teď říká. Dívčiny vlasy vypadaly jako účes Frankensteinovy nevěsty vyvedený v růžové a zelené. Podívala jsem se podruhé a znejistěla jsem. Možná, že to růžovo-zelené byl mladík. Pokud tomu tak bylo, pak jeho přítelkyně měla vlasy střižené tak nakrátko, že vypadaly jako středně ošoupaný tenisák.

Církev věčného života přitahovala široké spektrum následovníků. Rozmanitost, to je ono. Dokázali oslovit agnostiky, ateisty, běžné rozčarované lidi, i ty, kdo se nikdy nerozhodli, kam patří. Kostel byl téměř plný, a to ještě nebyla tma. Upíři měli teprve přijít. Je to už dávno, co jsem viděla takhle plný kostel s výjimkou Velikonoc a Vánoc. Sváteční křesťané. Po zádech mi přeběhl mráz.

Tohle byl nejplnější kostel, který jsem po letech viděla. Upíří kostel. Možná, že opravdovým nebezpečím není vrah. Možná, že opravdové nebezpečí je přímo tady, v téhle budově.

Potřásla jsem hlavou a následovala svou průvodkyni dveřmi ven z kostela přes klubovnu. Na bíle prostřeném stole byla připravena káva. A taky tam byla mísa načervenalého punče, který vypadal trochu příliš vazký na to, aby to byl punč.

„Dáte si kávu?“ zeptala se dívka.

„Ne, děkuji.“

Mile se usmála a otevřela mi dveře označené „Kancelář“. Vešla jsem. Nikdo tam nebyl.

„Malcolm za vámi přijde, jakmile se probudí. Jestli chcete, mohu tu počkat s vámi.“ Když to říkala, letmo pohlédla na dveře.

„Nechtěla bych, abyste kvůli mně zameškala mši. Klidně počkám sama.“

Znovu široký úsměv a dolíčky ve tvářích. „Děkuji. Jsem si jista, že to nebude trvat dlouho.“ S tím odešla a já osaměla. Osaměla jsem u kancelářského stolu a s diářem Církve věčného života vázaným v kůži. Život je prima.

Otevřela jsem diář na týdnů před první vraždou upíra. Tajemník Bruce má velmi úhledný rukopis, každý záznam byl velice přesný. Čas, jméno a v jedné větě popis schůzky. 10.00, Jason MacDonald, interview pro časopis. 9.00, schůzka se starostou, problémy s územním plánováním. Běžné záležitosti pro upířího evangelistu formátu Billyho Grahama. Dva dny před první vraždou poznámka odlišným písmem. Menší, o nic méně úhledná. 3.00, Ned. To bylo vše, žádné příjmení, žádný důvod schůzky. A Bruce tuhle schůzku nedomlouval. Tak se mi zdá, že máme stopu. Utiš se, srdce moje.

Ned je zkrácenina pro Edwarda, stejně jako Teddy. Setkal se Malcolm se zabijákem nemrtvých? Možná. Možná ne. Mohla to být tajná schůzka s jiným Nedem. Nebo byl možná Bruce pryč a někdo za něj prostě jen zaskočil? Prolétla jsem zbytek diáře tak rychle, jak jsem jen mohla. Nic dalšího nevybočovalo z normálu. Všechny ostatní záznamy byly Brucovým rozmáchlým zvládnutým písmem.

Malcolm se setkal s Edwardem, pokud to ovšem byl Edward, dva dny před první vraždou. Pokud tomu tak je, co z toho vyplývá? Že Edward je vrah a Malcolm ho platí. Na tom vidím drobnou vadu. Kdyby Edward chtěl mou mrtvolu, zabil by si mě sám. Možná Malcolm zpanikařil a poslal jednoho ze svých nohsedů, aby to udělal? Je to možné.

Když se otevřely dveře, seděla jsem na židli zády ke zdi a listovala si časopisem. Malcolm byl vysoký a téměř bolestně hubený, s velkýma kostnatýma rukama, které by měly patřit mnohem svalnatějšímu muži. Jeho krátké kudrnaté vlasy měly křiklavě žlutou barvu jako peří stehlíka. Takhle vypadají blondáté vlasy po necelých třech letech v temnotě.

Když jsem Malcolma viděla naposled, zdál se krásný, dokonalý. Teď byl skoro obyčejný, jako Nikolaos s jizvou. Dal mi Jean-Claude schopnost vidět pravé podoby vyšších upírů?

Malcolmova přítomnost naplnila malou místnost jako neviditelná voda, studila a bodala mě na kůži. Sahala po kolena a stoupala. Dejte mu dalších devět set let a mohl by čelit Nikolaos. Já už bych tu pochopitelně nebyla, abych si svou skromnou teorii mohla ověřit.

Vstala jsem a on majestátně vstoupil. Byl oblečený skromně, v tmavomodrém obleku, světlemodré košili a modré hedvábné kravatě. Díky světlé košili vypadaly jeho oči modravé jako vajíčka červenky. Tvář měl kostnatou. Věnoval mi zářivý úsměv. Nesnažil se obloudit mou mysl. Malcolm tomuto pokusu odolával velmi zdatně. Veškerá jeho důvěryhodnost spočívala ve skutečnosti, že nepodváděl.

„Slečno Blakeová, tak rád vás vidím.“ Nepodal mi ruku, věděl, že bych nepřijala. „Bruce mi předal velmi zmatený vzkaz. Něco o vraždách upírů?“ Jeho hlas byl hluboký a uklidňující, jako oceán.

„Řekla jsem Brucovi, že mám důkazy o zapletení Církve do vražd upírů.“

„A máte?“

„Ano.“ Věřila jsem tomu. Pokud se setkal s Edwardem, pak on je hledaný vrah.

„Hmmm, říkáte mi pravdu. Ale přesto to není pravda.“ Jeho hlas se vlnil kolem mne, hřejivý a hluboký, mocný.

Zavrtěla jsem hlavou. „Podvádíte, Malcolme. Využíváte své schopnosti a takhle zkoušíte mou mysl. Ale, ale.“

Pokrčil rameny, ruce otevřené a podél těla. „Hlídám si svou církev, slečno Blakeová. Neudělali by to, z čeho je obviňujete.“

„Včera v noci s obušky napadli večírek zrůd. Ublížili několika lidem.“ Tohle jsem si jen domýšlela.

Zamračil se. „Existuje malá frakce našich následovníků, která setrvává u násilných praktik. Večírky zrůd, jak vy to nazýváte, jsou ohavnost, která musí být potírána, ale legálními způsoby. To jsem svým lidem řekl.“

„Ale potrestáte je, když vás neposlechnou?“

„Nejsem policista ani kněz, abych jim vyměřil trest. Nejsou to děti. Mají vlastní rozum.“

„To se vsadím, že mají.“

„A to má znamenat co?“

„To znamená, Malcolme, že jste vyšší upír. Nikdo z nich se vám nemůže postavit. Udělají, cokoliv budete chtít.“

„Na svou kongregaci nepoužívám psychické schopnosti.“

Zavrtěla jsem hlavou. Jeho moc mi prosakovala kolem rukou jako chladné vlny. Ani se nesnažil. Tohle bylo jen to, co přeteklo. Uvědomuje si vůbec, co dělá? Mohla to být opravdu náhoda?

„Dva dny před první vraždou jste měl schůzku.“

Usmál se, opatrně, aby neukázal špičáky. „Mám mnoho schůzek.“

„Vím, jak jste nesmírně populární, ale tuhle schůzku si jistě vybavíte. Najal jste si zabijáka na upíry.“ Sledovala jsem jeho tvář, ale byl příliš zkušený. V očích mu cosi prokmitlo, možná neklid. Ten vzápětí zmizel, nahrazen zářivou modrookou sebedůvěrou.

„Proč se mi díváte do očí, slečno Blakeová?“

Pokrčila jsem rameny. „Pokud se mě nepokusíte uhranout, je to bezpečné.“

„O tom jsem se vás při několika příležitostech snažil přesvědčit, ale vy jste vždycky hrála... na jistotu. Teď mi hledíte do očí. Proč?“ Vyrázil ke mně, rychle, téměř rozmazaným pohybem. Okamžitě jsem měl pistoli v ruce, nemusela jsem vůbec přemýšlet. Instinkt.

„Vida,“ prohlásil.

Jen jsem ho sledovala, připravena prohnat mu kulku hrudí, kdyby udělal jediný krok blíž.

„Máte na sobě přinejmenším první znamení, slečno Blakeová. Dotkl se vás někdo z vyšších upírů. Kdo?“

Dopřála jsem si jeden dlouhý povzdech. Ani jsem si neuvědomila, že zadržuji dech. „To je dlouhý příběh.“

„Věřím vám.“ Najednou stál zase u dveří, jako by nikdy to místo neopustil. Sakra, je vážně dobrý.

„Najal jste zabijáka na upíry spojené se zrudami,“ obvinila jsem ho.

„Ne, nenajal.“

Vždycky mi jde na nervy, když někdo vypadá tak zatraceně blazeované, i když na něj mířím pistolí. „Najal jste si vraha.“

Pokrčil rameny, usmál se. „Ve skutečnosti neočekáváte nic jiného, než že to popřu, vidíte?“

„Myslím, že ne.“ Do háje, to se můžu rovnou zeptat. „Jste vy – nebo vaše církev – jakkoli zapleten do vražd upírů?“

Skoro se zasmál. Nezazlívala jsem mu to. Nikdo, kdo je při smyslech, by neřekl ano. Ale někdy se můžete ledacos dozvědět ze způsobu, jímž tázaný něco popře. Zvolená lež může být skoro stejně užitečná jako pravda.

„Ne, slečno Blakeová.“

„Najal jste si vraha.“ Vyřkla jsem to jako konstatování skutečnosti.

Úsměv mu zmizel z tváře. Puf. Díval se na mne, jeho přítomnost se mi otírala o kůži jako hmyz. „Myslím, že je čas, abyste odešla, slečno Blakeová.“

„Dneska mě zkusil někdo zabít.“

„Sotva to je moje vina.“

„Měl na krku dvě stopy po upířím kousnutí.“

Znovu ten zákmit v očích. Nejistota? Možná.

„Čekal na mě před vaším kostelem. Byla jsem nucena zabít ho na vašich schodech.“ Maličká lež, ale nechtěla jsem, aby do toho byla Ronnie zapletená ještě víc.

Ted' se mračil, stopa vzteku prosakovala místností jako žár. „O tomhle nic nevím, slečno Blakeová. Podívám se na to.“

Sklonila jsem zbraň, ale neschovala jsem ji. Nikoho neudržíte na mušce příliš dlouho. Pokud se nebojí nebo nemá v úmyslu vám ublížit a vy po něm nechcete střílet, vypadá to dost hloupě. „Nebud'te příliš tvrdý na Bruce. Násilí nesnáší právě dobře.“

Malcolm se narovnal, popotáhl si sako. Nervózní gesto? A jéje. Trefila jsem se.

„Podívám se na to, slečno Blakeová. Pokud byl útočník členem naší církve, pak vám dlužím nesmírnou omluvu.“

Chvilí jsem na něj zírala. Co jsem na to mohla říct? Děkuji? Nezdálo se to vhodné. „Vím, že jste si najal zabijáka, Malcolm. To není zrovna dobrá reklama pro vaši církev. Myslím si, že za těmi vraždami upírů stojíte vy. Sám jste krev neproléval, ale stalo se to s vaším souhlasem.“

„Prosím odejděte, slečno Blakeová.“ Když to řekl, otevřel dveře.

Prošla jsem jimi, zbraň pořád v ruce. „Jistě, půjdu. Ale nenechám toho.“

Shlédl na mne, v očích měl vztek. „Víte, co to znamená být označen vyšším upírem?“

Chvíli jsem přemýšlela a nebyla jsem si jistá, jak mám odpovědět. Pravdivě. „Ne.“

Usmál se. Dost chladně na to, aby to člověku zmrazilo srdce v těle. „Dozvíte se to, slečno Blakeová. Pokud shledáte, že je to pro vás příliš těžké, pamatujte, že naše církev je tu od toho, aby pomáhala.“ Zavřel mi dveře před nosem. Jemně.

Zírala jsem na dveře. „A to mělo znamenat co?“ zašeptala jsem. Nikdo mi neodpověděl.

Schovala jsem pistoli a našla malá dvířka označená „Východ“. Prošla jsem jimi. Kostel byl zalitý měkkým světlem, snad svíček. Nočním vzduchem se nesly zpívající hlasy. Slova jsem nepostrehla, ale melodie byla Haleluja z Mesiáše. Zachytila jsem jednu větu: „Budeme žít věčně, nezemřeme nikdy...“

Spěchala jsem k autu a snažila se tu píseň neposlouchat. Na všech těch hlasech letících vzhůru bylo cosi děsivého. Uctívají... co vlastně? Sebe? Věčné mládí? Krev? Co? Další otázka, na niž jsem neměla odpověď.

Edward je vrah, kterého hledám. Otázka zní, zda ho můžu vydat Nikolaos? Mohu vydat lidskou bytost nestvůrám, když si tím zachráním život? Další otázka, na niž nemám odpověď. Před dvěma dny bych řekla ne. Teď prostě nevím.

36

Nechtěla jsem se vracet do svého bytu. Dnes večer přijde Edward. Buď mu řeknu, kde Nikolaos přes den spí, nebo ze mě tu informaci vyrazí násilím. Mám to docela složité. Navíc teď, když mám dojem, že on je vrah. Velmi složité.

Nenapadlo mě nic lepšího než se mu vyhnout. To nepůjde věčně, ale možná to vyřeším v náhlém záchvatu geniality. Dobrá, to není příliš pravděpodobné, ale vždycky můžu doufat.

Možná pro mě Ronnie bude mít vzkaz. Něco užitečného. Bůh ví, že potřebuji všechnu pomoc, kterou mohu získat. Zajela jsem s autem k benzínce, u níž byl telefon na mince. Mám jeden z těch high-tech záznamníků, které umožňují poslechnout si vzkazy, aniž by člověk musel být doma. Možná se mi podaří vyhýbat se Edwardovi celou noc, pokud přespím v hotelu. Ach jo. Kdybych v tuhle chvíli měla o tom všem jakýkoli pořádný důkaz, zavolala bych policii.

Slyšela jsem, jak páska zapředla a cvakla. Pak: „Anito, tady Willie! Dostali Phillipa, toho kluka, co jsi s ním byla. Mlátěj ho! Hodně! Musíš přijít...“ Telefon náhle oněměl. Jako by ho někdo odpojil.

Stáhly se mi vnitřnosti. Druhý vzkaz. „Tady je, ty víš kdo. Slyšela jsi Willieho vzkaz. Pojd' pěkně na kobereček, oživovatelko. Nemusím doopravdy ohrožovat tvého hezoučkého milence, že ne?“ Z telefonu se ozval Nikolaosin smích, na pásce zněl škrábavě a vzdáleně.

Hlasité klapnutí a ze sluchátka promluvil Edwardův hlas. „Anito, řekni mi, kde jsi. Můžu ti pomoci.“

„Zabili by Phillipa,“ prohlásila jsem. „Navíc nejsi na mojí straně, pamatuješ?“

„Jsem nejbliž tomu, co bys mohla nazvat spojenec.“

„Pak mi buď Bůh milostiv.“ Rozhodně jsem zavěsila. Phillip se mě včera v noci pokusil bránit. Ted' za to měl zaplatit. „Sakra!“ zaječela jsem.

Muž, který bral benzin, se po mně ohlédl.

„Na co koukáte?“ To jsem taky skoro zaječela. Sklopil pohled a usilovně se soustředil na tankování.

Sedla jsem za volant a několik minut jsem tam seděla. Třásla jsem se vzteky. Cítila jsem napětí v dásních. Sakra. Sakra! Jsem příliš naštvaná na to, abych řídila. Phillipovi by nijak nepomohlo, kdybych se cestou vybourala.

Snažila jsem se zhluboka dýchat. Nepomohlo to. Otočila jsem klíčkem v zapalování. „Pojeď hezky podle předpisů. Nemůžu si dovolit, aby mě zastavili poliši. Pomalu, ale jistě, Anito! Pomalu, ale jistě.“ Čas od času mluvím sama k sobě. Dávám si velmi dobré rady. Někdy se jimi dokonce i řídím.

Zařadila jsem rychlost a vyjela na silnici – opatrně. Vztek mi stoupal přes záda do ramen a krku. Stiskla jsem volant příliš pevně a zjistila tak, že se mi ještě úplně nezahojily ruce. Drobná ostrá bodnutí bolesti, která ale nestačila. Na celém světě nebylo dost bolesti, aby mě zbavila vzteku.

Phillip trpí kvůli mně. Stejně jako Catherine a Ronnie. Už dost! Už sakra dost! Dostanu Phillipa zpátky, zachráním ho, jakkoli to půjde. Pak celou tu zběsilou záležitost předám policii. Bez důkazů, jasně, bez ničeho, čím bych svá slova mohla podpořit. Míním z toho vycouvat dřív, než se někomu dalšímu stane něco zlého.

Vztek téměř stačil na to, aby se za ním schoval strach. Jestli Nikolaos mučí Phillipa kvůli minulé noci, tak asi nebude příliš

spokojena ani se mnou. Půjdu zpátky dolů po těch schodech do doupěte nejvyšší upírky. V noci. Když se na to podíváte takhle, tak to není zrovna chytré.

Vztek pohasínal pod vlnou chladného strachu, který rozechvívá kůži. „Ne!“ Nepůjdu tam vyděšená. Zuby nehty jsem se držela svého vzteku. Ocítla jsem se tak blízko nenávisti, jak se mi to už dlouhou dobu nepovedlo. Nenávist. To je pocit, který umí vehnat teplo do těla.

Většina nenávisti je tak či onak založena na strachu. Jasně. Zahalila jsem se do vzteku s kapkou nenávisti a na dně toho všeho leželo ledové srdce čisté hrůzy.

37

Cirkus prokletých sídlí ve starém skladišti. Název je okrasně vyveden na střeše v barevných světlech. Kolem slov tančí ve strnulé pantomimě obrovské postavy klaunů. Kdybyste se na ně podívali hodně zblízka, zjistíte, že mají dlouhé špičáky. Ale jen kdybyste se dívali hodně zblízka.

Strany budovy jsou potažené obrovskými transparenty z umělohmotné tkaniny jako kdysi na vedlejší program. Na jednom transparentu byl zobrazen muž, kterého věší. „Hrabě Alcourt vzdoruje smrti,“ stálo napsáno pod ním. Na jiném obrázku lezly zombie ze hřbitova: „Sledujte, jak mrtví vstávají z hrobu.“ Velmi špatná kresba ukazovala muže na půli cesty mezi lidskou a vlčí podobu. Vlkodlak Fabian. Byly tam další nápisy. Další atrakce. Žádná nevypadala příliš zdraví prospěšná.

Provinilé slasti se pohybují na tenké hranici mezi zábavou a sadismem. Cirkus jde přes hranu a hluboko do propasti.

A já jdu dovnitř. To je radosti takhle po ránu.

Ve dveřích vás přepadne hluk. Náraz pout'ových zvuků, strkání davu, pohyb stovek lidí. Kolem se rozlévají řvavá světla stovek různých barev, všechna se propalují do očí, všechna zaručeně přitáhnou pozornost nebo vás připraví o oběd. Ovšem možná to bylo jen mými nervy.

Pach cukrové vaty, párků v rohlíku, skořicová vůně jablek v karamelu, sladkých sněhových kornoutů, potu, a pod tím vším pach, který vám stáhne hrdlo. Krev voní jako sladké měďáky a ta vůně se míchá se všemi ostatními. Většina lidí ji nepozná. Ale ve vzduchu je ještě další pach, nejen krev, ale i násilí. Samozřejmě,

že násilí není cítit. Ale právě tady jako by bylo. Slaboučký náznak dlouho zavřených pokojů a hniјících látek.

Nikdy jsem tu předtím nebyla – kromě práce pro policii. Co bych teď dala za pár uniformovaných policajtů!

Dav se rozestupoval jako voda před lodí. Svalovec Winter procházel mezi lidmi a oni mu instinktivně uhýbali z cesty. Vyhнула bych se mu také, ale pochybovala jsem, že dostanu příležitost.

Winter měl na sobě typický oděv siláka. Falešné zebří pruhy na bílém podkladu a většinu horní části těla odhalenou. Jeho nohy se v pruhozaném dresu vlnily a napínaly, jako by měl druhou kůži. Jeho nezaťatý biceps měl větší obvod než obě moje paže dohromady. Zastavil se přede mnou. Tyčil se nade mnou a věděl o tom.

„Je celá tvoje rodina takhle neslušně vysoká, nebo to je jen tvůj případ?“ zeptala jsem se.

Zamračil se, oči se mu zúžily. Myslím, že to nepochopil. No dobrá. „Následuj mě,“ řekl. S tím se otočil a vydal se nazpět davem.

Předpokládám, že se ode mne očekává, že za ním půjdu jako hodná malá holčička. Do hajzlu. Jeden kout skladiště zabíral velký modrý stan. Lidé se tam stavěli do fronty, ukazovali vstupenky. Nějaký muž vyvolával burácivým hlasem: „Představení skoro začíná, vážení! Připravte si vstupenky a vejďte! Spatříte oběsence! Hrabě Alcourt bude popraven přímo před vašima očima!“

Zastavila jsem se a poslouchala. Winter nečekal. Naštěstí jeho široká bílá záda rozhodně nesplývala s davem. Musela jsem klusat, abych ho dohnala. Nenávidím, když tohle musím dělat. Cítím se pak jako dítě, které utíká za dospělým. Ale kdyby to nejhorší, co mě dnes večer potká, byla trocha běhání, pak by všechno bylo éňo-ňůňo.

Bylo tam ohromné ruské kolo, jehož zářící vršek se téměř dotýkal stropu. Nějaký muž mi podával baseballový míček. „Zkuste štěstí, slečinko.“

Nevšimala jsem si ho. Nenávidím, když mi někdo říká slečinko. Letmo jsem pohlédla na ceny, které se daly vyhrát. Byla tam spousta plyšových zvířat a ošklivých panenek. Plyšáci byli většinou dravci: hebcí plyšové panterři, medvědi velikosti batolete, skvrnití hadi a obrovští měkkozubí netopýři.

Opodál stál holohlavý muž s bílým make-upem klauna a prodával lístky do zrcadlového bludiště. Díval se za každým

dítětem, když vcházelo do nitra jeho skleněného domu. Skoro jsem cítila tíhu jeho pohledu na jejich zádech, jako by si chtěl zapamatovat každou linii drobných těl. Do té třpytivé řeky skla by mě kolem něj nedostalo nic na světě.

Dál Dům smíchu, další klauni a výkřiky, prudký náraz vzduchu. Kovový chodníček vedoucí do hlubin, vyboulený a pokroucený. Nějaký malý kluk skoro upadl. Matka ho vytáhla na nohy. Proč probůh rodiče vodí své děti sem, na tohle děsivé místo?

Dokonce tu byl strašidelný dům. Bylo to skoro legrační. Podle mne je tu tak nějak přebytečný. Celý tenhle zruďný cirkus je dům hrůzy.

Winter se zastavil u malých dvířek vedoucích do zadních prostor. Mračil se na mě, mohutné paže téměř zkřížené na stejně mohutné hrudi. Nemohl ruce pořádně složit, na to měl příliš mnoho svalů, ale snažil se.

Otevřel dvířka a vešel. Vysoký holohlavý muž, který byl tehdy poprvé u Nikolaos, teď stál v pozoru u stěny. Měl hezkou úzkou tvář s výraznými očima. Nebylo na něm nic jiného k vidění, protože neměl vlasy. Upřel na mě pohled, jakým se učitelé na základní škole dívají na zlobivé děti. Přines si žakovskou, Blakeová. Ale co jsem provedla?

Mluvil hlubokým hlasem se slabým britským přízvukem; ušlechtilým, ale lidským. „Prohledej ji kvůli zbraním, než půjdeme dolů.“

Winter přikývl. Nač mluvit, když stačí gesta? Velkýma rukama mi nadzvedl bundu a sebral pistoli. Strčil mě do ramene, takže jsem se obrátila. Druhou pistoli našel taky. Vážně jsem si myslela, že mi nechají zbraně? Ano, asi ano. Jsem pěkně pitomá.

„Na rukou nosí nože.“

Sakra.

Winter popadl rukávy mé bundy, jako by je chtěl utrhnout. „Počkejte chvíli. Jenom si sundám bundu. Jestli chcete, můžete ji taky prohledat.“

Winter mi vzal nože, které jsem měla na předloktích. Holohlavý prohledal žlutou bundu kvůli utajeným zbraním. Žádné nenašel. Winter mi přejel po nohou, ale špatně. Nůž u kotníku přehlédl. Mám jednu zbraň, a oni o tom nevědí! Bod pro mě.

Po dlouhém schodišti dolů, do prázdného trünního sálu. Snad mi to bylo vidět ve tváři, protože ten muž řekl: „Paní nás očekává. I s tvým přítelem.“

Vedl nás dolů po schodech. Winter šel vzadu. Možná si mysleli, že se pokusím prorazit pryč. Jasně. Kam bych šla?

Zastavili se až u kobek. Jak jen jsem to mohla čekat? Holohlavý dvakrát zaklepal na dveře, ne příliš hlasitě, ne příliš lehce.

Ticho. Pak zevnitř dolétl jasný vysoký smích. Z toho zvuku mi naskočila husí kůže. Nechci znova vidět Nikolaos. Nechci se znova ocitnout v cele. Chci jít domů.

Dveře se otevřely. Valentine mávl rukou směrem dovnitř. „Pojďte dál, pojďte dál.“ Tentokrát měl stříbrnou masku. Pramínek kaštanových vlasů, lepkavých od krve, se zachytil na čele masky.

Srdce mi tlouklo až v krku. Phillipe, jsi naživu? To bylo jediné, co jsem mohla dělat, abych nezaječela.

Valentine ustoupil ke dveřím, jako by čekal, že kolem něj projdu. Pohlédla jsem na bezejmenného holohlavého muže. Jeho tvář byla nečitelná. Naznačil mi, že mám jít před ním. Co jsem mohla dělat? Šla jsem.

To, co jsem uviděla, mě zmrazilo nahoře na schodech. Nemohla jsem jít dál. Nemohla. O protější zeď se opíral Aubrey a šklebil se na mě. Vlasy měl stále zlaté. A tvář bestiální. Nikolaos tam stála ve vlnících se bělostných šatech, díky nimž její kůže vypadala jako křída a vlasy jako bavlna. Byla pocákaná krví, jako kdyby někdo vzal pero s červeným inkoustem a postříkal ji.

Obrátila ke mně své šedomodré oči. Znovu se zasmála. Hlubokým, čistým, zlomyslným smíchem. Nenapadalo mě jiné slovo. Zlomyslný. Bílou ručkou potřísněnou krví pohládila Phillipa po odhalené hrudi. Přejela prstem přes jeho bradavku a znovu se zasmála.

Phillip byl přikovaný ke stěně za zápěstí a kotníky. Dlouhé hnědé vlasy mu padaly do obličeje přes jedno oko. Tělo měl pokryté stopami po kousnutí. Krev mu stékala po kůži v tenkých karmínových pramíncích. Vzhlédl ke mně jedním hnědým okem, druhé skryté pod vlasy. Zoufalství. On ví, že ho sem přivlekli, aby tu takhle zemřel. A nemůže s tím dělat lautr nic. Ale já s tím můžu něco udělat! Musí to jít. Bože, ať se mi to podaří!

Holohlavý mi sáhl na rameno a já sebou trhla leknutím. Upíři se zasmáli. Holohlavý ne. Sešla jsem ze schodů a zastavila se pár kroků od Phillipa. Nepodíval se na mě.

Nikolaos mu položila ruku na stehno a přejela po něm špičkami prstů. Celý se napjal, ruce zatnul v pěst.

„Dobře jsme se tady s tvým milencem bavili,“ pronesla Nikolaos. Hlásek sladký jako vždycky. Učiněná družička. Kurva jedna.

„Není to můj milenec.“

Našpulila spodní ret. „No tak, Anito, nelži. To není zábavné.“ Přešla ke mně, pohupovala útlými boky v jakémsi neslyšitelném rytmu. Vztáhla ke mně ruku a já ustoupila dozadu. Narazila jsem do Wintera. „Oživovatelko, oživovatelko,“ usmívala se upírka. „Kdy konečně pochopíš, že mně nemůžeš vzdorovat?“

Usoudila jsem, že nechce, abych se o tom s ní hádala, tak jsem mlčela.

Znovu ke mně natáhla jemnou zakrvavenou ručku. „Jestli chceš, Winter tě podrží.“

Klidně stůj, nebo si tě podržíme. Skvělý výběr. Zůstala jsem stát. Sledovala jsem, jak se ty bledé prstíky blíží k mému obličejí. Zaryla jsem nehty do dlaní. Neuhnu před ní. Neuhnu. Dotkla se mě na čele a já ucítila chladnou vlhkou krev. Rozmazala mi ji po spánku přes tvář a sklouzla prsty přes můj horní ret. Myslím, že jsem přestala dýchat.

„Olízni si rty,“ poručila mi.

„Ne.“

„Ty jsi tak tvrdohlavá. Takovouhle odvalu ti Jean-Claude propůjčil?“

„O čem je sakra řeč?“

Její oči potemněly, tvář se zachmuřila. „Nebud' stydlivá, Anito. Nesluší ti to.“ Hlas měla najednou dospělý, dopálený dost na to, aby se jím člověk opařil. „Znám tvoje malé tajemství.“

„Netuším, o čem to mluvíš,“ řekla jsem a byla to pravda. Nechápala jsem, proč se vzteká.

„Jestli chceš, tak si můžeme ještě chvilku hrát.“ Najednou stála vedle Phillipa a já ji neviděla se pohnout. „Překvapila jsem tě, Anito? Stále ještě jsem vládkyně tohoto města. Mám schopnosti, o nichž se tobě a tvému pánovi ani nesnilo.“

Mému pánovi? O čem to k dasu mluví? Já nemám pána.

Přejela dlaněmi po stranách Phillipova hrudníku, přes žebra. Otréla krev a odhalila hladkou nedotčenou kůži. Stála před ním a nesahala mu ani ke klíční kosti. Phillip zavřel oči. Zaklonila hlavu, zableskly se špičáky, vycenila zuby.

„Ne!“ Vykročila jsem k nim. Na ramena mi dopadly Winterovy ruce. Zavrtěl hlavou, pomalu a obezřetně. Nemám se do toho plést.

Nikolaos zaryla zuby do Phillipova boku. Celý strnul, hlavu zvrátil dozadu, zazmítal sebou v řetězech.

„Nechte ho být!“ Vrazila jsem loket Winterovi do žaludku. Zachraptěl a zaryl mi prsty do ramen tak, že jsem málem vykřikla. Objal mě a přitiskl si mě k hrudi. Nemohla jsem se ani hnout.

Nikolaos pozvedla tvář od Phillipa. Po bradě jí tekla krev. Olízla si rty růžovým jazýčkem. „Jaká ironie,“ řekla hlasem o mnoho let starším, než kdy bude její tělo. „Poslala jsem Phillipa, aby tě svedl. Místo toho jsi ty svedla jeho.“

„Nejsme milenci.“ Připadala jsem si směšně, jak mě Winter drtivě tiskl k sobě.

„Zapírání nepomůže ani jednomu z vás.“

„Co nám pomůže?“

Mávla rukou a Winter mě pustil. Odstoupila jsem od něj, z jeho dosahu. Tím jsem se dostala blíž k Nikolaos, což asi nebyla právě výhra.

„Probereme tvou budoucnost, Anito.“ Vyšla se nahoru po schodech. „A budoucnost tvého milence.“

Usoudila jsem, že tím myslí Phillipa, a neopravila jsem ji. Bezejmenný muž mi naznačil, že mám upírku následovat po schodech. Aubrey se sunul blíž k Phillipovi. Budou tady spolu sami. Nepřijatelné.

„Prosím, Nikolaos.“

Možná to bylo tím „prosím“. Obrátila se. „Ano?“

„Mohu požádat o dvě věci?“

Usmívala se na mě, pobavena. Pobavení dospělého nad dítětem, které se naučilo nové slovo. Bylo mi jedno, co si o mně myslí, pokud udělá, co od ní chci. „Můžeš požádat,“ řekla.

„Až odejdeme, všichni upíři opustí tuhle místnost.“ Stále se na mě dívala a usmívala se. Zatím dobré. „A že si budu moct promluvit s Phillipem mezi čtyřma očima.“

Zasmála se, vysokým a divokým smíchem, jako zvon za bouře. „Jsi odvážná, smrtelná. To ti nemohu upřít. Začínám chápat, co na tobě Jean-Claude má.“

Komentář jsem přešla, protože mi bylo jasné, že částečně nechápu jeho smysl. „Mohu dostat to, oč jsem požádala, prosím?“

„Nazvi mě svou paní a dostaneš to.“

Polkla jsem a v náhlém tichu to zaznělo příliš hlasitě. „Prosím... má paní.“ Vida, nakonec jsem se tím slovem nezalkla.

„Velmi dobře, oživovatelko. Vskutku velmi dobře.“ Aniž by musela cokoli říct, Aubrey a Valentine vyšli nahoru po schodech a ven ze dveří. Nehádali se. To bylo samo o sobě děsivé.

„Nahoře nad schody nechám Burcharda. Má jen lidský sluch. Když budeš šepat, neuslyší tě.“

„Burcharda?“

„Ano, oživovatelko, Burcharda, mého lidského služebníka.“ Dívala se na mne, jako by to bylo důležité. Můj výraz ji zjevně nepotěšil. Zamračila se. Pak se prudce otočila, až jí bílá sukně zavířila. Winter ji následoval jako poslušné štěňátko nacpané steroidy.

Kdysi bezejmenný Burchard si stoupl před zavřené dveře. Díval se přímo před sebe, ne na nás. Soukromí, nebo alespoň to, co se tomu nejvíc blížilo.

Šla jsem k Phillipovi a on se na mě stále nepodíval. Husté hnědé vlasy mezi námi visely jako opona. „Phillipe, co se stalo?“

Z hlasu mu zbyl vyčerpaný šepot. Takhle mluví člověk, který hodně křičel. Musela jsem stát na špičkách a téměř přitisknout svoje tělo k jeho, abych ho vůbec slyšela. „Provinilé slasti... Odvlekli mě odtamtud...“

„Proč je Robert nezastavil?“ Z nějakého důvodu se mi to zdálo důležité. Viděla jsem Roberta jenom jednou, ale cosi ve mně zuřilo, že Phillipa neochránil. Měl všechno na starost, když byl Jean-Claude pryč. Phillip byl součástí toho „všeho“.

„Nebyl dost silný.“

Ztratila jsem rovnováhu a musela se zachytit dlaněmi o jeho zmračenou hrud'. Ucukla jsem, zkrvavené ruce držela daleko od sebe.

Phillip zavřel oči a opřel se o zeď. Ztěžka polykal. Na krku měl dvě čerstvá kousnutí. Nechají ho vykrvácet k smrti. Pokud se někdo z nich nenechá dřív poněkud unést.

Sklonil hlavu a pokusil se na mě podívat, ale vlasy mu padaly přes oči. Otřela jsem si krev do džín a zase si stoupla k němu, skoro na špičky. Odhrnula jsem mu vlasy z tváře, ale spadly zpátky. Začínalo mě to štvát. Pročesávala jsem mu vlasy rukama, až zůstaly mimo obličej. Měl vlasy jemnější, než se zdálo, husté a hřejivé žárem jeho těla.

Skoro se usmál. Hlas se mu lámal, když zašeptal: „Před pár měsíci bych za tohle ochotně zaplatil.“

Chvilí jsem na něj zírala, pak mi došlo, že se snaží vtipkovat. Bože. Stáhlo se mi hrdlo.

„Je čas jít,“ ozval se Burchard.

Dívala jsem se Phillipovi do očí, dokonale hnědých, světlo pochodní v nich tančilo jako v černých zrcadlech. „Nenechám tě tady, Phillipe.“

Jeho pohled zalétl k muži na schodech, pak zpátky ke mně. Strach způsobil, že jeho tvář vypadala mladě a bezbranně. „Tak zatím...“

Odstoupila jsem od něj. „Můžeš se na to spolehnout.“

„Není moudré nechat ji čekat,“ podotkl Burchard.

Zřejmě měl pravdu. Několik okamžiků jsme na sebe s Phillipem hleděli. Krev mu tepala pod kůží na krku, jako by se snažila uniknout. Bolelo mě hrdlo, hrudník se mi stahoval. Jen na vteřinu mi před očima prokmitlo světlo pochodně. Odvrátila jsem se a vyrazila ke schodům. My, drsní lovci upírů, nepláceme. Ne na veřejnosti. Ne pokud se můžeme ovládnout.

Burchard mi podržel dveře. Ohlédla jsem se po Phillipovi a zamávala, jako idiot. Díval se, jak odcházím, oči náhle příliš velké oproti obličejí. Jako dítě, které vidí odcházet svého rodiče z pokoje dřív, než jsou pryč všechny příšery.

Musím ho tady takhle nechat – samotného, bezbranného. Bože, pomoz mi!

38

Nikolaos seděla na vyřezávaném dřevěném křesle a pohupovala nožkami nad podlahou. Okouzlující.

Aubrey se opíral o zeď a olizoval si rty, aby z nich dostal poslední zbytky krve. Valentine stál velice klidně vedle něho a díval se na mě.

Winter stanul vedle mě. Vězeňský dozorce.

Burchard si stoupl vedle Nikolaos, jednu ruku položenou na opěradle.

„Copak, oživovatelko, žádné vtípky?“ zeptala se Nikolaos. Její hlas zněl stále dospěle. Jako by měla dva hlasy, které může zmáčknutím tlačítka přepínat.

Zavrtěla jsem hlavou. Nepřipadala jsem si příliš vtipná.

„Už jsme tě zlomili? Zlomili jsme tvůj odpor?“

Dívala jsem se na ni. Vztek mnou prolétl jako žhavý závan. „Co chceš, Nikolaos?“

„Tak, to je mnohem lepší.“ Její hlas stoupal a klesal, holčičí zachichotání na konci každého slova. Možná už nikdy nebudu mít ráda děti.

„Jean-Claude by měl v rakvi slábnout hladem. Ale místo toho je silný a dobře živený. Jak je to možné?“

Neměla jsem nejmenší poněť, tak jsem mlčela. Možná to byla řečnická otázka.

Nebyla. „Odpověz, A-ni-to.“ Protáhla mé jméno, odsekla každou slabiku.

„Nevím.“

„Ale ano, víš.“

Nevěděla jsem, ale ona mi nechtěla věřit. „Proč ubližuješ Phillipovi?“

„Je třeba mu udělit lekci za minulou noc.“

„Protože se ti vzepřel?“

„Ano, protože se mi vzepřel.“ Vyskočila z křesla a cupitala ke mně. Lehce se pootočila a bílé šaty kolem ní zavířily. Normálně ke mně přihopsala. Culila se. „A protože jsem na tebe rozzlobená. Mučím tvého milence a možná nebudu mučit tebe. A možná ti tahle ukázka připomene, že máš najít vraha upírů.“ Hezkou tvářičku obrátila ke mně, světlé oči blýskaly pobavením. Je vážně dobrá.

Ztěžka jsem polkla a položila otázku, kterou jsem musela položit. „Proč jsi na mě rozhněvaná?“

Odvrátila hlavu stranou. Kdyby nebyla postříkaná od krve, vypadalo by to rozkošně. „Je možné, že bys to nevěděla?“ Obrátila se zpátky k Burchardovi. „Co myslíš, příteli? Vážně to neví?“

Narovnal se a odpověděl. „Věřím, že je to možné.“

„Víš, Jean-Claude byl velmi zlobivý chlapec. Dát druhé znamení nic netušícímu smrtelníkovi.“

Znehybněla jsem. Vzpomněla jsem si na modré planoucí oči na schodech a Jean-Claudův hlas v mé hlavě. Dobrá, předpokládala jsem to, ale pořád jsem nechápala význam toho všeho. „Co obnáší druhé znamení?“

Olízla si rty, jemně jako koťátko. „Vysvětlíme jí to, Burcharde? Prozradíme jí, co víme?“

„Pokud to opravdu neví, paní, pak jí to musíme objasnit.“

„Ano,“ řekla a přesunula se zpátky ke křeslu. „Řekni, kolik ti je let, Burcharde.“

„Je mi šest set a tři roky.“

Zírala jsem na jeho hladkou tvář a zavrtěla hlavou. „Ale jsi člověk, ne upír.“

„Dostal jsem čtvrté znamení a budu žít tak dlouho, dokud mne bude moje paní potřebovat.“

„Ne, to by mi Jean-Claude neudělal,“ prohlásila jsem.

Nikolaos lehce rozhodla rukama. „Tlačila jsem na něj. Věděla jsem, že ti dal první znamení, aby tě vyléčil. Předpokládám, že se chtěl zoufale zachránit.“

Vzpomněla jsem si na ozvěnu jeho hlasu ve své mysli. „Odpusť mi. Neměl jsem na výběr.“ K čertu s ním, vždycky jsou jiné možnosti. „Každou noc se mi o něm zdá. Co to znamená?“

„Komunikuje s tebou, oživovatelko. S třetím znamením nastane mnohem pevnější psychický kontakt.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Co ne, oživovatelko? Ne, jako že nechceš třetí znamení, nebo ne, jako že nám nevěříš?“ zeptala se.

„Nechci být ničím služebník.“

„Jedla jsi poslední dobou víc než obvykle?“

Otázka tak podivná, že jsem chvíli jen zírala, pak jsem si vzpomněla. „Ano. Je to důležité?“

Nikolaos se zamračila. „Získává z tebe energii, Anito. Živí se prostřednictvím tvého těla. Měl by teď slábnout, ale ty ho udržuješ při síle.“

„To jsem neměla v úmyslu.“

„Věřím ti. Včera v noci, když jsem zjistila, co udělal, jsem byla bez sebe vzteky. Tak jsem tě připravila o milence.“

„Prosím, věř mi, že nejsme milenci.“

„Tak proč včera v noci riskoval můj hněv, aby tě zachránil? Z přátelství? Ze zdvořilosti? Myslím, že ne.“

Dobrá, tak ať si tomu věří. Jen ať se odtud dostaneme živí, to je můj cíl. Na ničem jiném nezáleží. „Co můžeme Phillip a já udělat, abychom to napravili?“

„Ale ale, jak zdvořilé, to se mi líbí.“ Položila ruku Burchardovi kolem pasu, bezmyšlenkovitě, jako kdyby drbala psa. „Ukážeme jí, na co se může těšit?“

Burchard celý strnul, jako by jím projel elektrický výboj. „Pokud si to má paní přeje.“

„Přeju si to.“

Burchard poklekl před ní, tvář na úrovni jejího hrudníku. Nikolaos na mne pohlédla přes jeho hlavu. „Tohle,“ řekla, „je čtvrté znamení.“ Rozepnula si perleťové knoflíčky, které zdobily přední část bílých šatů. Rozhrnula látku a odhalila drobná prsa. Dosud dětská, malá, nedospělá. Přejela si nehtem vedle levého nadra a kůže se otevřela jako země pod pluhem. Vyvalila se krev, červená linka stékající přes Nikolaosinu hrud' a břicho.

Neviděla jsem Burchardovi do obličeje, když se nakláněl dopředu. Ruce mu sklouzly kolem jejího pasu, tvář skrytou mezi

její ňadra. Napjal se, prohnul záda. Ticho v místnosti přerušil slabý zvuk sání.

Odvrátila jsem pohled a dívala se všude jinde, jen ne na ně. Jako bych je přistihla v posteli, ale nemohla jsem odejít. Valentine na mě hleděl. Opětovala jsem pohled. Pozdravil mě pozvednutím imaginárního klobouku a blýskl špičáky. Ignorovala jsem ho.

Burchard seděl vedle křesla, zčásti se o ně opíral. Tvář měl malátnou a ruměnou, hrud' se mu zvedala a klesala, jak lapal po dechu. Roztřesenou rukou si otřel krev ze rtů. Nikolaos seděla zcela nehybně, hlavu zvrácenou dozadu, oči zavřené. Možná, že sex nebyl až zas tak špatné přirovnání.

Pak Nikolaos promluvila se zavřenýma očima, hlavu stále opřenou dozadu, hlas hluboký. „Tvůj kamarád Willie je zpátky v rakvi. Bylo mu líto Phillipa. To si bude muset odvyknout.“

Prudce zvedla hlavu, oči jasné, téměř třpytivé, jako by vydávaly vlastní světlo. „Vidíš dnes mou jizvu?“

Zavrtěla jsem hlavou. Byla zcela a naprosto krásným dítětem. Bez jediné nedokonalosti. „Znovu vypadáš bezchybně, jak to?“

„Protože na to vydávám energii. Musím na tom pracovat.“ Hlas měla tichý a hřejivý, stupňující se dusno, jako vzdálená bouře.

Zježily se mi vlasy za krkem. Stane se něco zlého...

„Jean-Claude má následovníky, Anito. Když ho zabiju, udělají z něj mučedníka. Ale když dokážu, že je slabý a bezmocný, opustí ho a budou následovat buď mne, nebo nikoho.“

Vstala a znovu si zapnula šaty. Její vlasy, bílé jako bavlna, se zdánlivě vlnily, jako by jimi povíval vítr, ačkoli žádný nefoukal. „Zničím něco, co vzal Jean-Claude pod svou ochranu.“

Jak rychle se dostanu k noži, který mám u kotníku? A bude mi to vůbec k něčemu?

„Dokážu, že Jean-Claude není schopen ochránit nic a nikoho. Já jsem paní všech!“

Ta sebestředná mrcha! Winter mě popadl za paži dřív, než jsem mohla cokoli udělat. Byla jsem příliš zaměstnaná sledováním upírů, abych si všimla člověka.

„Jděte. Zabijte ho,“ přikázala Nikolaos.

Aubrey a Valentine se odlepili od zdi a uklonili se. Pak byli pryč, jako by se vypařili. Obrátila jsem se k Nikolaos.

Usmála se. „Ano, zatemnila jsem ti mysl, abys je neviděla odcházet.“

„Kam jdou?“ Stáhl se mi žaludek. Mám dojem, že už znám odpověď.

„Jean-Claude vzal pod svou ochranu Phillipa. Proto musí Phillip zemřít.“

„Ne!“

Upírka se usmála. „Ale ano.“

Chodbou dolehl výkřik. Mužský výkřik. Phillipův výkřik.

„Ne!“ Napůl jsem padla na kolena, jen Winterova ruka mi zabránila v pádu na podlahu. Předstírala jsem mdloby, zmalátněla jsem v jeho sevření. Povolil stisk. Vytrhla jsem nůž z pouzdra na kotníku. Já i Winter jsme byli blízko chodby, daleko od Nikolaos a jejího lidského sluhy. Možná, že dost daleko.

Winter se díval na ni a čekal na příkazy. Zvedla jsem se ze země a vrazila mu nůž do slabin. Čepel zajela do těla, když jsem ji vytrhla ven, vyvalila se krev. Vrhla jsem se do chodby.

Když se o mě otřel první závan větru, už jsem byla u dveří. Neohlížela jsem se a otevřela dveře.

Phillip visel bezvládně v okovech. Krev mu stékala jako rudá záplava po hrudi. Dopadala na podlahu jako déšť. Světlo pochodní se lesklo na vlhkých obratlech odhalené páteře. Někdo mu rozervat krk.

Zavrávoral jsem u zdi, jako by mě někdo udeřil. Nemohla jsem dýchat. Někdo šeptal pořád dokola: „Panebože, panebože, panebože.“ Já. Sešla jsem po schodech zády přitisknutá ke stěně. Nemohla jsem od něj odtrhnout pohled. Nemohla jsem sklopit oči. Nemohla jsem dýchat. Nemohla jsem křičet.

Plameny pochodní se mu zrcadlily v očích a vytvářely iluzi pohybu. Hluboko v plicích se zrodil výkřik a vylétl mi z hrdla. „Phillipe!“

Mezi mnou a ním stanul Aubrey. Byl celý od krve. „Už se těším, jak navštívím tvou půvabnou přítelkyni Catherine.“

Chtěla jsem se na něj s křikem vrhnout. Místo toho jsem se opřela o zeď, nůž podél těla, aby ušel pozornosti. Už nebylo cílem dostat se ven živá. Cílem bylo zabít Aubreyho. „Ty zmetku, ty poloshnilá mršino!“ Můj hlas zněl naprosto klidně, bez jakékoli emoce. Neměla jsem strach. Nic jsem necítila.

Aubrey se na mě zamračil skrz masku z Phillipovy krve. „Takové věci o mně neříkej.“

„Odpornej, smradlavej, krvesmilnej parchante!“

Přesunul se ke mně, přesně jak jsem chtěla. Položil mi ruku na rameno. Zavřískla jsem mu do obličeje, jak nejhlasitěji jsem dokázala. Zaváhal jen na vteřinu. A já mu vrazila nůž mezi žebra. Byl ostrý a tenký a já ho zarazila do těla až po jílec. Upír strnul, naklonil se ke mně. Oči rozšířené překvapením. Otevřel a zavřel

ústa, ale nevydal ani hlásku. Skácel se na podlahu, prsty hráblý do prázdna.

V tu chvíli tam byl Valentine, poklekl vedle těla. „Co jsi mu udělala?“ Nůž zůstal schovaný pod Aubreyho tělem.

„Zabila jsem ho, ty zkurvysyne, stejně jako zabiju tebe.“

Valentine se vymrštil na nohy, začal něco říkat a pak vypuklo peklo. Dveře cely vletěly dovnitř a roztříštily se na kousky o protější zeď. Do místnosti jako by vtrhlo tornádo.

Valentine padl na kolena, čelem se dotkl země. Klaněl se. Já jsem se přitiskla ke zdi. Vítr se mi sápal po tváři, cuchal mi vlasy před očima.

Hluk se ztišil a já zašilhala ke dveřím. Nikolaos se vznášela nad nejhořejším schodem. Vlasy jí šelestily kolem hlavy jako pavučiny. Kůže napjatá na kostech, až upírka vypadala jako kostlivec. Oči jí svítily bleděmodrým ohněm. Začala se snášet dolů ze schodů, ruce natažené.

Viděla jsem její žíly, podobné pramínkům modrého světla pod kůží. Vyrázila jsem na útěk. Prchala jsem k protější zdi, k tunelu, kterým přišli krysodlaci.

Vítr mnou udeřil o stěnu a já se škrábala po všech čtyřech k tunelu. Vstup byl široký a temný. Do tváře se mi opřel chladný vítr a cosi mě chytilo za kotník.

Vykřikla jsem. Bytost jménem Nikolaos mě vlekla zpátky. Uhodila mnou o zeď a jedním spárem mě chytila za zápěstí. Tělem mi znehybnila nohy, cítila jsem kosti pod látkou.

Odtáhla rty a odhalila zuby a špičáky. „Naučíš se poslušnosti!“ zasyčela kostlivá hlava. Zavřískla mi do tváře a já taky vykřikla. Beze slov, jako nařikající zvíře v pasti.

Srdce mi bušilo až v krku. Nemohla jsem dýchat. „Neeee!“

„Podívej se na mě!“ zaječela.

A já se podívala. Propadla jsem do modrého ohně jejích očí. Oheň se zaryl do mé mysli. Bolest. Její myšlenky mě řezaly jako čepele, odtínaly kusy mě samotné. Její zuřivost mě opařila a spálila, až jsem měla pocit, že se mi odlupuje kůže z obličejů. Spáry škrábaly uvnitř mé lebky, drtily kosti na prach.

Když se mi znovu vrátil zrak, byla jsem schoulená u zdi a Nikolaos stála nade mnou. Nedotýkala se mě. Nepotřebovala to. Třásla jsem se, třásla jsem se tak, až mi drkotaly zuby. Byla mi zima, strašná zima.

„Nakonec mě budeš nazývat svou paní, oživovatelko. A budeš to myslet vážně.“ Najednou klečela nade mnou. Přitiskla své útlé

tělo k mému, rukama mi držela ramena u země. Nemohla jsem se hnout.

Krásná holčička sklonila obličej k mojí tváři a zašeptala: „Zaryju špičáky do tvého hrdla a nemůžeš mě nijak zastavit.“

Jemná ulita jejího ucha se mi otírala o rty. Zaťala jsem do ní zuby, až jsem v ústech ucítila krev. Zavřískla a trhla sebou dozadu, po straně krku jí stékal karmínový pramínek.

Do mozku se mi zaryly drápy ostré jako břitvy. Její bolest a její zuřivost udělaly z mé mysli blátivou břečku. Myslím, že jsem znovu vykřikla, ale neslyšela jsem se. Po chvíli už jsem neslyšela nic. Přišla temnota, pohltila Nikolaos a já zůstala sama. Vznášela jsem se ve tmě.

39

Probrala jsem se, což bylo samo o sobě příjemné překvapení. Zamrkala jsem do světla řady žárovek na stropě. Jsem naživu a nejsem v kobce. Dobře, že to vím.

Proč by mě mělo překvapit, že jsem naživu? Prsty jsem přejela hrubý, nerovný potah gauče, na němž jsem ležela. Nad gaučem visel obrázek. Krajinka s řekou, loďkami, mezky a lidmi. Někdo stanul nade mnou, měl dlouhé blondáté vlasy, výraznou čelist, pohlednou tvář. Už nebyl nadlidsky krásný, jak se mi zdál dřív, ale stále byl pohledný. Hádám, že musí být pohledný, aby mohl být striptér.

„Roberte...“ Můj hlas zněl jako hrubé krákorání.

Poklekl vedle mne. „Bál jsem se, že se nevzbudíte před úsvitem. Jste zraněná?“

„Kde...“ Odkašlala jsem si a trochu to pomohlo. „Kde to jsem?“

„V Jean-Claudově kanceláři, v Proviniálních slastech.“

„Jak jsem se sem dostala?“

„Přinesla vás Nikolaos. Řekla: Tady máš děvku svého pána.“ Sledovala jsem svaly na jeho krku, když polkl. Něco mi to připomínalo, ale nemohla jsem si vzpomenout co.

„Ty víš, co Jean-Claude udělal?“ zeptala jsem se.

Robert přikývl. „Můj pán vás dvakrát označil. Když mluvím k vám, mluvím k němu.“

Myslel to obrazně, nebo doslova? Ve skutečnosti jsem to nechtěla vědět.

„Jak se cítíte?“ otázal se.

Něco ve způsobu, jakým tu otázku položil, naznačovalo, že bych se neměla cítit dobře. Bolel mě krk. Pozvedla jsem ruku a dotkla se ho. Zaslá krev. Na mém hrdle.

Zavřela jsem oči, ale nepomohlo to. Uniklo mi slabé zasténání, velmi podobné kňourání. Do mysli se mi vpaloval pohled na Phillipa. Krev řinoucí se z jeho krku, rozervané růžové maso. Potřásla jsem hlavou a snažila se dýchat pomalu a zhluboka. Nepomáhalo to. „Koupelna,“ dostala jsem ze sebe.

Robert mi ukázal, kam mám jít. Zapadla jsem dovnitř, klekla si na chladnou podlahu a zvracela do záchoda, až už nebylo co a já dávala jen žluč. Přešla jsem k umyvadlu a chrstla si studenou vodu do pusy a na obličej. Dívala jsem se na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Moje oči vypadaly černé, ne hnědé, plet' pobledlá. Vypadala jsem příšerně a cítila se ještě hůř.

Bylo to na pravé straně krku. Ne hojící se otisky Phillipových zubů, ale stopy po špičácích. Malé, drobné stopy po špičácích. Nikolaos mě... nakazila. Aby dokázala, že může ublížit lidské služebnici Jean-Clauda. Dokázala, jak je drsná, fakt že jo. Vážně drsná.

Phillip je mrtvý. Mrtvý. Zkoušela jsem si to slovo opakovat v duchu, ale dokážu ho vyslovit nahlas? Rozhodla jsem se to zkusit. „Phillip je mrtvý,“ sdělila jsem svému obrazu.

Zmuchlala jsem hnědý papírový ručníček a nacpala ho do kovového koše na odpadky. Nestačilo to. „Aaaaa!“ zaječela jsem. Kopla jsem do odpadkového koše, až se převrhl na podlahu a všechno z něj vypadlo.

Robert nakoukl do dveří. „Jste v pořádku?“

„Vypadá to snad, že jsem v pořádku?“ zarvala jsem na něj.

Zaváhal na prahu. „Můžu pro vás něco udělat...?“

„Ani jsi je nedokázal zastavit, když přišli pro Phillipa!“

Škubl sebou, jako by ho někdo udeřil. „Snažil jsem se.“

„Ale nestačilo to, že?“ Ječela jsem na něj jako šílenec. Klesla jsem na kolena a všechn ten vztek mi stáhl hrdlo a zaplavil oči. „Vypadni!“

Zaváhal. „Jste si jistá?“

„Vypadni odtud!“

Zavřel za sebou dveře. A já seděla na podlaze, pohupovala se, křičela a plakala. Když jsem se cítila stejně prázdná u srdce, jako byl prázdný můj žaludek, měla jsem tělo jak z olova, vyčerpané.

Nikolaos zabila Phillipa a kousla mě, aby dokázala, jak je mocná. Vsadím se, že si myslí, že jsem z ní naprosto podělaná

strachy. V tom má pravdu. Jenže já trávím většinu svého života tím, že čelím věcem, z nichž mám strach. A ničím je! Tisíciletá vyšší upírka je sice hodně velké sousto, ale člověk přece musí mít v životě nějaký cíl.

40

Klub byl tichý a temný. Nikde nikdo kromě mě. Slunce už určitě vyšlo. Prostory byly ztichlé a plné vyčkávavého mlčení, jímž se naplní všechny budovy, když lidé odejdou. Jakmile odejdeme, jako by stavba měla ožít vlastním životem, kdybychom ji jen nechali v klidu. Potřásla jsem hlavou a snažila se soustředit. Něco cítit. Chtěla jsem jen jít domů a zkusit spát. A modlit se, aby se mi nic nezdálo.

Na dveřích byla žlutá samolepicí cedulka. Bylo na ní napsáno: „Vaše zbraně jsou za barem. Nejvyšší je přinesla s vámi. Robert.“

Uložila jsem obě pistole i nože, kam patří. Ten, kterým jsem bodla Wintera a Aubreyho, chyběl. Je Winter mrtvý? Možná. Je Aubrey mrtvý? Snad. Většinou to chtělo být vyšším upírem, abyste přežili ránu do srdce, ale nikdy jsem to nezkoušela na pětisetletou chodící mrtvolu. Pokud mu vytáhnou nůž z těla, bude Aubrey možná dost odolný na to, aby přežil. Musím zavolat Catherine. A říct jí co? Vypadni z města, jde po tobě upír! Tomu by asi neuvěřila. Sakra.

Vyšla jsem ven do slabého bledého ranního světla. Ulice byla prázdná a proudil jí mírný vánek. Horko ještě nemělo čas se vyplížit. Bylo téměř chladno. Kde mám auto? Kroky jsem zaslechla až vteřinu před tím, než někčí hlas pronesl: „Ani hnout. Mírím ti pistolí na záda.“

Složila jsem ruce na temeni hlavy, ani mi nemusel říkat. „Dobré ráno, Edwarde.“

„Dobré ráno, Anito. Prosím, stůj naprosto klidně.“ Stanul těsně za mnou, pistoli mi přitiskl k páteři. Kompletně mě prohledal odshora dolů. Edward nenechává nic náhodě, což je jeden z důvodů, proč je ještě naživu. Odstoupil od mne. „Můžeš se obrátit.“

Moji firestar měl zastrčenou za pasem, browning držel volně v levé ruce. Netuším, co provedl s noži.

Usmál se svým okouzlejícím chlapeckým úsměvem. Bez jediného zachvění ruky mi mířil na hrudník. „Přestaneme si hrát na schovávanou. Kdepak je ta naše Nikolaos?“

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Zvažovala jsem, jestli ho obvinít z toho, že vraždí upíry, ale nezdála se na to vhodná chvíle. Možná později, až na mě nebude mířit pistolí. „Můžu dát ruce dolů?“

Lehce přikývl.

Pomalů jsem nechala ruce klesnout. „Chci si jednu věc ujasnit, Edwarde. Povím ti, co chceš vědět, ale ne proto, že bych z tebe měla strach. Chci, aby Nikolaos zemřela. A chci na tom mít svůj podíl.“

Usmál se ještě víc, oči mu potěšené blýskaly. „Co se stalo včera v noci?“

Zadívala jsem se dolů na chodník, pak zpátky nahoru. Podívala jsem se do Edwardových modrých očí a řekla: „Nikolaos nechala zabít Phillipa.“

Velmi pozorně sledoval mou tvář. „Pokračuj.“

„Kousla mě. Myslím, že ze mě chce udělat svého osobního služebníka.“

Schoval pistoli zpátky do podpažního pouzdra a přešel ke mně. Naklonil mi hlavu na stranu, aby pořádně viděl na stopy po kousnutí. „Bude to potřebovat vyčistit. Bude to pekelně bolet.“

„Já vím. Pomůžeš mi?“

„Jistě.“ Nasadil mírnější úsměv. „Chtěl jsem tě mučit, abych z tebe dostal informace. A ty mě teď prosíš, abych ti pomohl lít kyselinu do rány.“

„Svěcenou vodu,“ opravila jsem ho.

„Bolet to bude úplně stejně,“ ujistil mě.

Naneštěstí měl pravdu.

41

Seděla jsem zády opřená o chladnou porcelánovou vanu. Přední a zadní část trička se mi prosáklá vodou lepila k tělu. Edward klečel vedle mě, v ruce držel poloprázdnou láhev svěcené vody. Už třetí. Zvracela jsem jen jednou. Bod pro mě.

Když jsme začali, seděla jsem na okraji umyvadla. Nezůstala jsem tam dlouho. Vyletěla jsem, ječela a kňourala. Taky jsem Edwardovi nadávala do esesáků. Nevýčítal mi to.

„Jak se cítíš?“ zeptal se. Tvář měl naprosto bezvýraznou. Nebylo poznat, jestli se baví nebo se musí přemáhat.

Vzhlédla jsem k němu. „Jako by mi někdo bodal do ruda rozžhavený nůž do krku.“

„Myslím tím, jestli nechceš přestat a na chvíli si odpočinout...“

Zhluboka jsem se nadechla. „Ne. Chci to vyčistit, Edwarde. Úplně všechno.“

Zavrtěl hlavou, skoro se usmál. „Je ti jasný, že normálně se to dělá několik dní?“

„Ano.“

„A ty to chceš všechno jako jediný maratón?“ Měl velmi pevný pohled, jako by ta otázka byla důležitější, než se zdála.

Sklopila jsem oči před jeho upřeným pohledem. Nechtěla jsem, aby na mě zrovna teď někdo zíral. „Nemám několik dní. Musím mít tu ránu čistou, než padne tma.“

„Protože Nikolaos tě znovu přijde navštívit.“

„Ano.“

„Pokud neočistíme tohle první zranění, mohla by tě ovládnout.“

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. „Ano.“

„I když se nám povede kousnutí vyčistit, možná bude stejně schopná tě zavolat. Jestli je tak mocná, jak říkáš.“

„Právě tak a ještě víc.“ Třela jsem si dlaně o džíny. „Myslíš, že by mě Nikolaos mohla na tebe poštvat, i když kousnutí vyčistíme?“ Podívala jsem se nahoru, jemu do tváře, a doufala, že dokážu rozluštit jeho výraz.

Opětoval pohled. „My, lovci upírů, občas riskujeme.“

„To nebylo ne.“

Záblesk úsměvu. „Ale nebylo to ani ano.“

A já, Edward to taky neví. „Nalij na to další svěcenku, než ztratím nervy.“

Usmál se, oči mu jiskřily. „Ty nikdy neztratíš nervy. Možná ztratíš život, ale nervy nikdy.“

To byla lichotka a byla tak míněna. „Děkuji.“

Položil mi ruku na rameno a já odvrátila obličej. Srdce mi tlouklo až v krku, takže jediné, co jsem slyšela, byl tep, který mi duněl v hlavě. Chtěla jsem utéct, mlátit kolem, řvát, ale musela jsem sedět a dovolit Edwardovi, aby mě trýznil. Nenávidím to. Když jsem byla dítě, chtělo to vždycky přinejmenším dva lidi, aby mi mohli dát injekci. Jednoho, aby ji píchnul, a druhého, aby mě držel.

Ted' jsem se držela sama. Jestli mě Nikolaos kousne dvakrát, nejspíš udělám, cokoli po mně bude chtít. Včetně zabíjení. Už jsem viděla, jak se to stalo, a dostat tamtoho upíra byla hračka ve srovnání s nejvyšší.

Voda mi stékala po kůži a zasáhla kousnutí jak rozžhavené zlato, propalovala se mi do těla. Prožírala se mi kůží i kostí. Ničila mě. Zabíjela mě.

Zavřískla jsem. Nemohla jsem se ovládnout. Strašně to bolelo. Nemohla jsem utéct. Musela jsem křičet.

Ležela jsem na zemi, tvář přitisknutou k chladné podlaze, dýchala jsem rychle a přerývaně.

„Zpomal ten dech, Anito. Překysličíš se. Dýchej pomalu a klidně, jinak omdlíš.“

Otevřela jsem ústa a zhluboka nasála vzduch. Zahvízdal a zaúpěl mi v hrdle. Dusila jsem se na vzduchu. Zakašlala jsem a snažila se dýchat. Než se mi povedlo hluboce se nadechnout, cítila jsem se omámená a bylo mi trochu špatně. Ale neomdlela jsem. Mám bambilion bodíků k dobru.

Edward si skoro musel lehnout na podlahu, aby dostal svou tvář k mojí. „Slyšíš mě?“

„Ano,“ vypravila jsem ze sebe.

„Dobře. Chci na to kousnutí zkusit přiložit kříž. Souhlasíš, nebo myslíš, že je příliš brzy?“

Pokud jsme neočistili ránu dostatkem svčené vody, kříž mě spálí a budu mít další jizvu. Už jsem byla statečná víc než dost. Já už nehraju! Otevřela jsem pusku, abych řekla „ne“, ale nic se neozvalo. „Udělej to,“ řekla jsem. Doprčic. Zase dělám statečnou.

Odhrnul mi vlasy z krku. Ležela jsem na zemi, ruce zaťaté v pěst, snažila jsem se na to připravit. Ve skutečnosti se nemůžete nijak připravit na to, že vám někdo přiloží cejchovací železo ke krku.

Řetízek chřestil a proklouzával Edwardovi rukama. „Připravena?“

Ne. „Prostě to už ksakru udělej!“

Udělal to. Přitiskl mi kříž na kůži. Chladný kov. Žádný žár, kouř, škvířící se maso, bolest. Byla jsem čistá. Nebo alespoň tak čistá jako předtím.

Zhoupl mi krucifix před obličejem. Popadla jsem ho a tiskla, až se mi třásla ruka. Netrvalo to dlouho. Do koutků očí mi vstoupily slzy. Neplakala jsem, ne doopravdy. Byla jsem vyčerpaná.

„Dokážeš se posadit?“ zeptal se.

Přikývla jsem a donutila jsem se sednout si, opřela jsem se o vanu.

„Dokážeš vstát?“

Přemýšlela jsem o tom a rozhodla se, že ne. Neměla jsem dojem, že to zvládnu. Byla jsem celá zesláblá, roztřesená a bylo mi špatně. „Bez pomoci ne.“

Edward si klekl vedle mě, jednou rukou mě vzal kolem ramen, druhou pod koleno a zvedl mě v náručí. Vstal jediným plynulým pohybem, bez nejmenší námahy.

„Polož mě,“ řekla jsem.

Podíval se na mě. „Cože?“

„Nejsem dítě. Nechci, abys mě nosil.“

Hlasitě se nadechl, pak řekl: „Dobrá.“ Postavil mě na nohy a pustil. Odvrátila jsem se ke zdi a sjela na podlahu. Slzy se vrátily, sakra. Seděla jsem na zemi, plakala a byla příliš slabá na to, abych došla z koupelny do ložnice. Bože!

Edward tam jen stál, shlížel na mě, tvář neutrální a nečitelnou jako kočka.

„Nenávidím, když jsem bezmocná! Nenávidím to!“ Podařilo se mi to říct skoro normálně, bez náznaku pláče.

„Málokdo se o sebe dovede postarat tak jako ty,“ pronesl Edward. Znovu si klekl vedle mě, přetáhl si mou paži kolem ramen a popadl mé pravé zápěstí. Vzal mě kolem pasu. Kvůli rozdílu váhy jsme šli poněkud nemotorně, ale dokázali jsme pro mě vytvořit iluzi, že jsem došla do postele.

U zdi seděli plyšový tučňáci. Edward o nich neřekl ani slovo. Když o nich nemluví on, tak já taky ne. Kdo ví, třeba Smrt spí s plyšovým medvídkem? Hm, ne.

Těžké závěsy byly dosud zatažené, pokoj se topil v neustálém šeru. „Odpochň si. Já budu hlídat a dám pozor, aby se k tobě nedostal žádný bubák.“

Věřila jsem mu.

Edward si přitáhl z obývacího bílé křeslo a opřel ho o zeď ložnice nedaleko dveří. Znovu si natáhl podpažní pouzdro, zbraň připravenou po ruce. Z auta si s sebou přinesl sportovní tašku. Rozepnul ji a vytáhl něco, co vypadalo jako malý samopal. Nevím toho moc o samopalech, ale jediné, co mě napadalo, byl uzi.

„Co je to za zbraň?“ zeptala jsem se.

„Miniuzi.“

To jsou mi věci. Měla jsem pravdu. Vyhodil zásobník a ukázal mi, jak se nabíjí, jak se zajišťuje, všechny vychytávky, jako by šlo o nové auto. Posadil se na židli, samopal na kolenou.

Víčka mi se zachvěním klesla, ale ještě jsem řekla: „Nezastřel nikoho z mých sousedů, jasný?“

Myslím, že se usmál. „Pokusím se.“

Přikývla jsem. „Jsi ten, kdo vraždí upíry?“

Usmál se zářivě a roztomile. „Spi, Anito.“

Byla jsem na pokraji spánku, když mě jeho hlas přivolał zpátky, jemný a vzdálený. „Kde spí Nikolaos přes den?“

Otevřela jsem oči a pokusila se na něj zaostřit. Stále nehybně seděl na židli. „Jsem unavená, Edwarde, ne pitomá.“ Když jsem usínala, slyšela jsem všude kolem jeho smích.

42

Jean-Claude seděl na vyřezávaném trůnu. Usmál se na mě a vztáhl ke mně ruku s dlouhými prsty. „Pojď.“

Měla jsem na sobě dlouhé bílé šaty s krajkou. V žádném snu jsem nikdy nebyla takhle nastrojená. Vzhledla jsem k Jean-Claudovi. Byla to jeho volba, ne moje. Strachem se mi stáhlo hrdlo. „Tohle je můj sen!“ řekla jsem.

Natáhl ke mně obě ruce. „Pojď.“

Šla jsem k němu. Šaty šepotaly a šustily po kamenné podlaze. Vytrvalý ševelivý zvuk, který mi šel na nervy. Najednou jsem stála před upírem. Pomalu jsem k němu pozvedla ruce. Neměla bych to dělat. Byl to špatný nápad, ale nezdálo se, že bych se mohla zastavit.

Jeho ruce obemkly mé a já před ním poklekla. Přitáhl mi ruce ke kraje, která mu spadala od krku přes košili, přiměl mě, abych si jí nabrala plné hrsti.

Stiskl mi ruce, pevně je držel, a mýma rukama roztrhl košili.

Hrud' měl hladkou a bledou, jejím středem se táhla linie černých chloupků. Chloupky houstly na plochem břiše, oproti bílé kůži vypadaly neuvěřitelně černé. Vypálený kříž byl ostrý, jasný a nepatřičný v kontrastu s upírovým dokonalým tělem.

Vzal mě jednou rukou za bradu, pozvedl k sobě mou tvář. Druhou rukou se dotkl své hrudi pod pravou bradavkou. Rozsekl si bledou kůži do krve, která mu začala stékat po hrudi v jasném karmínovém pramínku.

Pokusila jsem se odtáhnout, ale zařal mi prsty do čelisti, jako by mě držel ve svěráku. „Ne!“ vykřikla jsem.

Levou rukou jsem ho uhodila. Chytil mě za zápěstí a držel. Pravačkou jsem se zapřela o zem a pomohla si kolena. Držel mě za bradu a za zápěstí jako motýla na špendlíku. Mohla jsem se hýbat, ale nemohla jsem uniknout. Klesla jsem do sedu a nutila ho buď mě uškrtit, nebo mě pustit na zem. Pustil mě.

Vykopla jsem veškerou silou. Oběma nohama jsem ho trefila do kolena. Upíří cítí bolest. Pustil mou bradu tak náhle, že jsem padla dozadu. Popadl mě za obě zápěstí a trhnutím mě vytáhl na kolena, nohama mi stiskl boky. Seděl v křesle, kolena mě znehybnil od pasu dolů, ruce mi sevřel kolem zápěstí jako okovy.

Místností se rozlehl vysoký zvonivý smích. Stranou stála Nikolaos a dívala se na nás. Její smích se nesl sálem stále hlasitěji a hlasitěji jako šílená hudba.

Jean-Claude vzal obě moje zápěstí do jedné ruky, a já mu v tom nemohla zabránit. Volnou dlaní mě pohladil po tváři a pokračoval dolů po krku. Zaryl mi prsty do týla a začal mě tisknout k sobě.

„Jean-Claude, prosím, nedělej to!“

Tiskl mou tvář blíž a blíž k sobě, k ráně na hrudi. Bránila jsem se, ale jako bych měla jeho prsty přivařeně k lebce, jako by byly součástí mě samé. „NE!“

Nikolaosin smích se změnil ve slova. „Stačí škrábnutí na povrchu a uvnitř jsme všichni skoro stejní, oživovatelko.“

„Jean-Claude!“ zaječela jsem.

Hlavou mi jako černý samet proploval jeho hřejivý hlas: „Krev mé krve, tělo mého těla, dvě mysli v jediné schránce, dvě duše spojené v jednu.“ Na jediný jasný zářivý okamžik jsem to spatřila a ucítila. Věčnost s Jean-Claudem. Jeho dotek, rty, krev... navždycky.

Zamrkala jsem a zjistila, že se rty téměř dotýkám rány na jeho hrudi. Mohla bych se natáhnout a olíznout ji. „Jean-Claude! Ne! Jean-Claude!“ vykřikla jsem. „Bože, pomoz mi!“ To jsem také vykřikla.

Temnota. Kdosi mě chytil za rameno. Ani jsem o tom nepřemýšlela, vládu přebraly instinkty. Pistole přichycená v hlavách postele se mi sama ocitla v ruce a já se chystala zamířit.

Čísi ruka mi uvěznila paži pod polštářem, pistole zůstala namířená do zdi, něčí tělo se tisklo k mému. „Anito, Anito, to jsem já, Edward. Podívej se na mě!“

Zamrkala jsem na Edwarda, držel mě za paže. Dýchal trochu zrychleně.

Podívala jsem se na pistoli, kterou jsem měla v ruce, pak zpátky na Edwarda. Pořád mě držel. Sotva mu to můžu vyčítat.

„Není ti nic?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Řekni něco, Anito.“

„Zdál se mi zlý sen.“

Potrásl hlavou. „No nekecej.“ Pomalu mě pustil.

Vrátila jsem pistoli do pouzdra.

„Kdo je Jean-Claude?“ zeptal se Edward.

„Proč se ptáš?“

„Volala jsi jeho jméno.“

Přejela jsem si rukou přes čelo a dlaň zůstala kluzká potem. Prostěradlo a oblečení, ve kterém jsem spala, bylo úplně promáčené. Tyhle noční můry mi začínaly lézt na nervy.

„Kolik je hodin?“ Pokoj byl tmavý, jako by slunce už zapadlo. Sevřel se mi žaludek. Jestli už je skoro tma, Catherine nemá šanci.

„Nepanikař, to jsou jen mraky. Máš zhruba čtyři hodiny do soumraku.“

Zhluboka jsem se nadechla a odpotácela se do koupelny. Cákla jsem si studenou vodu na obličej a za krk. V zrcadle jsem vypadala bledá jako duch. Byl ten sen Jean-Claudova, nebo Nikolaosina práce? Pokud to byla Nikolaos, znamená to, že mě už může ovládat? Netuším. Nevím vůbec nic.

Když jsem se vrátila, Edward seděl v bílém křesle. Díval se na mě, jako bych byla zajímavý druh hmyzu, který nikdy předtím neviděl.

Ignorovala jsem ho a zavolala Catherine do kanceláře. „Zdravím, Betty, tady Anita Blakeová. Je tam Catherine?“

„Dobrý den, slečno Blakeová. Vy nevíte, že slečna Maisonová je od třináctého až do dvacátého mimo město?“

Catherine mi to říkala, ale zapomněla jsem na to. Konečně trochu štěstí. Bylo načase. „Zapomněla jsem, Betty. Díky moc. Díky víc, než si umíš představit.“

„Ráda jsem vám pomohla. Slečna Maisonová naplánovala první zkoušení šatů pro družičky na dvacátého třetího.“ Řekla to, jako bych se pro to měla cítit lépe. Ani náhodou.

„Nezapomenu na to. Nashle.“

„Hezký den.“

Zavěsila jsem a zavolala Irvingu Griswoldovi. Je reportérem plátku *Veřejné zpravodajství St. Louis*. Je taky vlkodlak. Vlkodlak Irving. Moc dobře to nezní, ale co zní? Vlkodlak Charles. Hm, ne. Justin, Oliver, Wilbur, Brent? Ne.

Irving to vzal po třetím zazvonění.
 „Tady Anita Blakeová.“
 „Hm, ahoj, co se děje?“ ptal se podezíravě, jako bych mu volala, jen když něco potřebuju.
 „Znáš nějaké krysodlaky?“
 Mlčel skoro až příliš dlouho. Pak: „Proč to potřebuješ vědět?“
 „To ti nemůžu říct.“
 „Míníš tím, že chceš mou pomoc, ale nebude z toho žádný článek.“
 Povzdechla jsem si. „Zhruba tak.“
 „Tak proč bych ti měl pomáhat?“
 „Moc mě neštvi, Irvingu. Dostal jsi ode mě výlučné právo na spoustu článků. Díky informacím ode mě ses vůbec poprvé dostal k titulům na první stránce. Tak mi nedělej potíže.“
 „Dneska jsi nějaká mrzutá, hm?“
 „Znáš nějakého krysodlaka, nebo ne?“
 „Znám.“
 „Potřebuju předat zprávu krysímu králi.“
 Tiše hvízdal, ale do telefonu to znělo pronikavě. „Nechceš toho náhodou trochu moc? Možná jsem schopen zařídit ti setkání s krysodlakem, kterého znám, ale ne s jejich králem.“
 „Pošli krysímu králi následující vzkaz – máš tužku?“
 „Já vždycky.“
 „Upíři mě nedostali a já jsem neudělala, co po mně chtěli.“
 Irving to pro jistotu přečetl nahlas. Když jsem to potvrdila, postěžoval si: „Zaplétáš se s upíry a krysodlaky, a já nedostanu výhradní právo na článek.“
 „Na tohle nedostane výhradní právo nikdo, Irvingu. Bude to příliš špinavá záležitost.“
 Chvilí mlčel. „Okej. Pokusím se dojednat to setkání. Dneska večer ti dám vědět.“
 „Dík, Irvingu.“
 „Buď opatrná, Blakeová! Nerad bych přišel o svůj nejlepší zdroj palcových titulů na první straně!“
 „Já taky,“ ujistila jsem ho.
 Sotva jsem zavěsila, telefon znovu zazvonil. Bez přemýšlení jsem ho zvedla. Když zvoní telefon, zvednete ho – letitý zvyk. Nemám záznamník dost dlouho na to, abych se toho úplně zbavila.
 „Anito, tady Bert.“
 „Ahojky, Berte.“ Tiše jsem si povzdechla.

„Vím, že pracuješ na tom upířím případě, ale mám pro tebe něco, co by tě mohlo zajímat.“

„Berte, už toho mám až nad hlavu. Ještě něco a možná už nikdy neuvidím denní světlo.“ Čekali byste, že se Bert zeptá, jestli jsem v pořádku. Nebo jak se mi daří. Ale ne, můj šéf ne.

„Dneska volal Thomas Jensen.“

Prudce jsem se narovnala. „Jensen ti volal?“

„Přesně tak.“

„On nás to nechá udělat?“

„Ne nás, ale tebe. Ptal se přímo po tobě. Snažil jsem se, aby vzal někoho jiného, ale nešlo to. A musí se to udělat dnes v noci. Má strach, aby z toho nevycouval.“

„Ksakru,“ zaklela jsem tiše.

„Mám zavolat a zrušit to, nebo mu můžu říct, kdy se s tebou má sejít?“

Proč na mě musí spadnout všechno naráz? Na takové otázky život neodpovídá. „Sejdeme se dneska, až padne tma.“

„Hodná holka. Věděl jsem, že mě nezklameš.“

„Pro tebe nejsem žádná holka, Berte. Kolik ti zaplatí?“

„Třicet tisíc dolarů. Pět tisíc v hotovosti jsem už dostal přes zvláštního kurýra.“

„Jsi zloduch, Berte.“

„Ano a velmi se to vyplácí, děkuji.“ Zavěsil bez rozloučení. Zdvořilost sama.

Edward mě upřeně pozoroval. „Právě jsi na dnešek večer vzala fušku? Budeš někoho tahat z hrobu?“

„Ve skutečnosti ukládám mrtvého k odpočinku. Ale ano.“

„Vysává tě oživování mrtvých?“

„Vysává?“

Pokrčil rameny. „Vysává energii, odolnost, sílu.“

„Někdy.“

„A co tahle práce? Bude tě stát energii?“

Usmála jsem se. „Ano.“

Potrásl hlavou. „Nemůžeš si dovolit být vyčerpaná, Anito.“

„Nebudu vyčerpaná.“ Zhluboka jsem se nadechla a snažila se vymyslet, jak mám Edwardovi vysvětlit situaci. „Thomas Jensen přišel před dvaceti lety o dceru. Před sedmi lety si ji oživil jako zombii.“

„A?“

„Spáchala sebevraždu. Tehdy nikdo nevěděl proč. Až později vyšlo najevo, že pan Jensen svou dceru zneužíval, a právě proto se sama zabila.“

„A on ji povolal z hrobu.“ Edward se ušklíbl. „To jako že...“

Zamávala jsem rukama, jako bych mohla vymazat náhlou živou představu. „Ne, ne, to ne. Později toho litoval a povolal ji, aby se jí omluvil.“

„A?“

„Neodpustila mu.“

Zavrtěl hlavou. „Pořád nechápu.“

„Povolal ji, aby všechno napravil. Ale ona zemřela plna nenávisti a strachu z něho. Zombie mu neodpustila a on ji neuložil zpátky k odpočinku. Jak se její mysl postupně rozpadala a tělo také, tak ji u sebe držel z trestu.“

„Ježíšikriste.“

„Přesně tak.“ Přešla jsem ke skříni a vytáhla sportovní tašku. Edward měl v té své zbraně. Já v ní nosila oživovatelské saky paky. Někdy jsem v ní nosila nádobíčko na zabíjení upírů. Na dně tašky ležela krabička sirek, kterou mi dal Zachariáš. Dala jsem si ji do kapsy u kalhot. Myslím, že Edward to nezpovozoval. Jinak by mu to došlo – kdyby zakopl o stopu, která ho ještě málem zatahala za nohavici. „Jensen konečně souhlasil s tím, že svou dceru nechá uložit do hrobu, pokud to udělám já. Nemohla jsem odmítnout. Mezi oživovateli je svého druhu legendou. Nejblíže, jak se dostaneme k duchařské historce.“

„Proč dneska v noci? Když už to počkalo sedm let, tak proč ne pár dalších nocí?“

Dál jsem házela věci do tašky. „Trval na tom. Má strach, že ztratí nervy, pokud bude muset čekat. Navíc za pár nocí už možná nebudu naživu. Nemusel by dovolit nikomu jinému, aby to udělal.“

„To není tvůj problém. Ty jsi tu zombii neoživila.“

„Ne, ale jsem především oživovatelka. Lovení upírů je... vedlejší. Jsem oživovatelka. To není jen práce.“

Pořád se na mě upřeně díval. „Nechápu proč, ale chápu, že to musíš udělat.“

„Díky.“

Usmál se. „Tvůj boj. Neva, když půjdu s tebou, abych se ujistil, že tě nikdo nekrocne, zatímco budeš duchem nepřítomná?“

Letmo jsem na něj pohlédla. „Viděl jsi už někdy oživování zombie?“

„Ne.“

„A máš na to dost silné nervy?“ Uculila jsem se, když jsem to řekla.

Hleděl na mě, modré oči náhle ochladly. Celá tvář se změnila. Nebylo tam nic, žádný výraz, jen odporný chlad. Prázdnota. Jednou se na mě takhle díval leopard skrz mříže klece. Žádná emoce, kterou bych chápala, myšlenky tak cizí, že by klidně mohl pocházet z jiné planety. Něco, co by mě zabilo, kdyby to mělo hlad nebo kdybych to vydráždila. Zabilo by mě to obratně a účinně, protože k tomu to bylo určeno.

Neomdlela jsem, ani jsem s křikem neutekla z pokoje, ale stálo mě to celkem dost námahy. „Chápu, Edwarde, беру. Sbal si svou pózu dokonalého zabijáka a jdeme.“

Jeho oči se nevrátily do normálu hned, ale musely se postupně zahřát, jako když svítání pozvolna zalévá oblohu.

Doufám, že na mě Edward tenhle pohled nikdy neupře doopravdy. Protože pokud ano, jeden z nás zemře. Se slušnou pravděpodobností bych to byla já.

43

Noc byla téměř dokonale černá. Těžké mraky zakrývaly oblohu a při zemi vál vítr, který voněl deštěm.

Hrob Iris Jensenové byl označen hladkou bílou mramorovou sochou. Anděl, téměř v životní velikosti, rozepjatá křídla, vstřícně vztažené ruce. Ve světle baterky byl dosud čitelný nápis: „Milovaná dcera. Navždy vzpomínáme.“ Tentýž člověk, který nechal vytesat anděla a navždy vzpomínal, ji předtím obtěžoval. Zabíla se, aby mu unikla, ale on ji přivolal zpátky. To byl důvod, proč jsem tady stála ve tmě a čekala na Jensenovy. Ne na něj, ale na ni. I když jsem věděla, že touhle dobou už je její mysl v troskách, stejně jsem chtěla, aby Iris Jensenová v klidu spočinula v hrobě.

Tohle jsem Edwardovi nemohla vysvětlit, tak jsem se ani nesnažila. Nad prázdným hrobem držel stráž obrovský dub. Mezi listy se proháněl vítr, třepotaly se a šeptaly nám nad hlavou. Zněly příliš vyschle, jako podzimní listy, ne jako letní. Vzduch byl chladný a vlhký, co nevidět mělo začít pršet. Pro jednu nevládlo neúnosné vedro.

Vybrala jsem dvě slepice. Tiše kvokaly v posadě, kterou jsem postavila vedle hrobu. Edward se opíral o moje auto, nohy v kotnících zkřížené, ruce spuštěné volně podél těla. U nohou mi

ležela otevřená sportovní taška. Uvnitř se leskla mačeta, kterou používám.

„Kde vězí?“ ptal se Edward.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám ponětí.“ Už byla skoro hodina po setmění. Hřbitovní pozemek byl z větší části holý, jen pár stromů roztroušených tu a tam po mírných svazích. Měli bychom na šterkové cestě vidět světla auta. Kde ten Jensen je? Dostal strach?

Edward přešel od auta ke mně. „Tohle se mi nelíbí, Anito.“

Já taky nebyla právě nadšená, ale... „Dáme mu ještě patnáct minut. Pokud se do té doby neukáže, půjdeme.“

Edward se rozhlédl po otevřeném prostranství. „Není tu moc za čím se krýt.“

„Pochybuju, že bychom se museli bát ostřelovačů.“

„Říkala jsi, že po tobě někdo střílel, ne?“

Přikývla jsem. Měl pravdu. Na pažích mi naskočila husí kůže. Vítr zčásti rozfoukal mraky a na zem dopadlo měsíční světlo. V dálce se vyloupala malá budova, v přísvisu se zdála stříbrošedá.

„Co je to?“ zajímal se Edward.

„Údržbářská kůlna. Myslíš, že tráva se tu seká sama?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

Mraky se valily dál a uvrhly hřbitov opět do temnoty. Všechno nabylo nezřetelných tvarů, bílý mramor zdánlivě zářil svým vlastním světlem.

Ozval se zvuk drápů škrábajících o kov. Prudce jsem se ohlédl. Na kapotě auta seděl ghúl. Byl nahý a vypadal skoro kovový, jako byste svlékli člověka a vymáchali ho ve stříbro-šedé barvě. Ale zuby a drápy na rukou i na nohou měl dlouhé, černé a zakřivené jako spáry. Oči mu rudě žhnuly.

Edward stanul vedle mě, pistoli v ruce.

Já už taky držela zbraň. Stačí dostatek praxe a člověk na to už nemusí myslet.

„Co tam dělá?“ ptal se Edward.

„Nevím.“ Mávla jsem volnou rukou a křikla: „Zmiz!“

Nakrčil se, nespouštěl mě z očí. Ghúlové jsou zbabělí, neútočí na zdravé lidi. Udělala jsem dva kroky a mávla pistolí. „Jdi pryč! Kšá!“ Odežene je prostá ukázka síly. Ale tenhle jen seděl. Zacouvala jsem.

„Edwarde,“ začala jsem tiše.

„Ano?“

„Na tomhle hřbitově jsem necítila žádné ghúly.“

„A? Tak jsi jednoho přehlédla.“

„Jeden ghúl je nesmysl. Pohybují se ve smečkách. A nepřehlédneš je. Zůstává po nich parapsychický zápach. Zlo.“

„Anito.“ Jeho hlas byl tichý, normální, ale ne zcela normální. Sledovala jsem jeho pohled a spatřila dva další ghúly, jak se k nám plíží odzadu.

Stáli jsme téměř zády k sobě, pistole namířené. „Začátkem týdne jsem viděla oběť útoku ghúlů. Zdravý člověk, zabitý na hřbitově, kde nesídlí ghúlové.“

„To zní povědomě.“

„Jo. Kulky je nezabijí.“

„Vím. Na co čekají?“ nadhodil.

„Myslím, že na odvahu.“

„Čekají na mě,“ ozval se něčí hlas. Zpoza stromu vyšel Zachariáš. Usmíval se.

Myslím, že mi spodní čelist poklesla až do sklepa. Možná se usmíval právě nad tím. Došlo mi to. Aby živil gris-gris, nevraždil lidi. Vraždil upíry. Theresa ho mučila, tak se stala další obětí. Ale zůstávaly ještě některé podstatné otázky.

Edward se podíval na mě, pak na Zachariáše. „Kdo je to?“

„Předpokládám, že vrah upírů.“

Zachariáš se zlehka uklonil. Jeden ghúl se mu přilísal k noze a oživovatel ho pohládl po téměř holé hlavě. „Kdy jsi na to přišla?“

„Právě teď. Letos nejsem právě blesk.“

Zamračil se. „Říkal jsem si, že na to časem přijdeš.“

„Proto jsi zlomil tu zombii, co byla jediným svědkem. Aby ses zachránil.“

„Měl jsem štěstí, že mi Nikolaos svěčila výslech toho muže.“ Usmíval se, když to říkal.

„To se vsadím. Jak jsi přemluvil toho dvakrát kousnutého, aby mě šel zastřelit?“

„Snadno. Řekl jsem mu, že to přikázala Nikolaos.“

Samozřejmě. „Jak dostáváš ghúly z jejich domovského hřbitova? Jak to, že poslouchají tvoje příkazy?“

„Znáš tu teorii, že když pohrbíš oživovatele na hřbitov, vzniknou ghúlové?“

„Hmmm, jo.“

„Když jsem vystoupil z hrobu, šli se mnou a patřili mně. Mně.“

Pohlédla jsem úkosem na ty bytosti a zjistila, že je jich víc. Přinejmenším dvacet, velká smečka. „Takže říkáš, že odtud pocházejí ghúlové.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Na světě není dost oživovatelů, aby to vysvětlilo všechny ty ghúly.“

„Přemýšlel jsem o tom. Předpokládám, že čím víc zombii na daném hřbitově oživíš, tím větší máš pravděpodobnost, že vzniknou ghúlové.“

„Myslíš kumulativní efekt?“

„Přesně. Chtěl jsem to probrat s jiným oživovatelem, ale asi chápeš, v čem je problém.“

„Jistě, chápu. Nemůžeš křafat o práci, aniž bys přiznal, co jsi a cos udělal.“

Edward vystřelil bez varování. Kulka zasáhla Zachariáše do hrudi, náraz jím otočil kolem osy. Oživovatel zůstal ležet tváří dolů, ghúlové strnuli. Pak se zvedl na loktech. Vstal s pomocí jednoho starostlivého ghúla. „Jak klacky, tak kamení mi možná zlámou kosti – ale střílet do mě můžeš po libosti.“

„Vážně vtipné,“ poznamenala jsem.

Edward vystřelil znovu, ale Zachariáš uskočil za strom.

„No tak, no tak, hlavně nestřílet do hlavy! Nejsem si jistý, co by se stalo, kdybyste mi prohnali mozkem kulku,“ zavolal, skrytý mimo dohled.

„Zjistíme to,“ navrhl Edward.

„Sbohem, Anito. Jdu pryč; nemusím to vidět.“ Odešel obklopen smečkou ghúlů. Šel skrčený mezi nimi, předpokládala jsem, že se schovává před kulkou do hlavy, ale na chvíli jsem ho nemohla rozeznat.

U auta se objevili další dva ghúlové, přikrčení na šterkové cestě. Jeden ghúl byl žena, dosud na ní visely cáry šatů.

„Ať se mají čeho bát,“ řekl Edward. Cítila jsem, jak se pohnul. Dvakrát vystřelil. Noc proťalo vysoké kňourání. Ghúl, který seděl na mém autě, skočil na zem a schoval se. Ale byli tu další, stahovali se ze všech stran. Přinejmenším patnáct nám jich tu nechal na hraní.

Vystřelila jsem a jednoho zasáhla. Padl na bok a překulil se na šterku, vydal zase ten kvílivý zvuk. Žalostný, zvířecí. Jako zraněný králík.

„Je tady kam utéct?“ zeptal se Edward.

„Kůlna.“

„Je dřevěná?“

„Ano.“

„Ta je nezastaví.“

„Ne, ale dostaneme se z otevřeného prostranství.“

„Dobrá. Máš nějakou radu, než se hneme?“

„Neutíkej, dokud nebudeme skoro u kůlny. Pokud poběžíš, budou tě pronásledovat. Budou si myslet, že máš strach.“

„Ještě něco?“

„Ty nekouříš, co?“

„Ne, proč?“

„Mají strach z ohně.“

„Skvěle. Sežerou nás zaživa jen proto, že jsme oba nekuřáci.“

Skoro jsem se zasmála. Řekl to tak dokonale znechuceně...

Ale jeden z ghúlů se příkrčil, aby po mně skočil, a já ho musela střelit mezi oči. Na smích nebyl čas.

„Pojďme. Pomalounku, polehounku.“

„Dal bych si pár facek, že jsem nechal samopal v autě.“

„To já taky.“

Edward třikrát vystřelil a nocí se rozlehlo kňourání a zvířecí nářek. Vydal se ke vzdálené kůlně. Odhadla bych to na kilometr a půl. Bude to dlouhá procházka.

Zaútočil další ghúl. Sundala jsem ho, rozplácl se na zem, ale bylo to jako střílet do terčů. Žádná krev, prostě jen díry. Bolelo je to, ale ne dost. Ani zdaleka ne dost.

Šla jsem téměř pozpátku, jednou rukou jsem se držela Edwarda, abych neztratila směr. Těch ghúlů je moc. Ke kůlně se nedostaneme. Ani omylem. Jedna slepice tiše tázavě kvokla. Dostala jsem nápad.

Střelila jsem první slepici. Skácela se na zem, druhá zpanikařila a začala tlouct křídly o dřevěnou posadu. Ghúlové strnuli, jeden z nich pozvedl hlavu a zavěťřil.

Čerstvá krev, hoši, jděte si pro ni. Čerstvé masíčko. Dva ghúlové najednou vyrazili za slepicemi. Ostatní je následovali, škrábali se jeden druhému přes záda, aby rozbili dřevo a dostali se ke šťavnatým soustíčkům uvnitř.

„Jdi dál, Edwarde, neutíkej, ale jdi trochu rychleji. Slepice je dlouho nezdrží.“

Šli jsme trochu rychleji. Zvuk škrábajících drápů, praskajících kostí, cákající krve a hádavé vytí ghúlů – to nebyla zrovna žádoucí vyhlídka.

Byli jsme na půl cesty ke kůlně. Nocí se rozlehlo dlouhé nepřátelské zavytí. Takhle žádný pes nevyje. Ohlédla jsem se a spatřila ghúly, jak se za námi ženou po všech čtyřech.

„Utíkej!“ zavřískla jsem.

Běželi jsme.

Narazili jsme do dveří kůlny a zjistili, že ta mrcha je zavřená na visací zámek. Edward zámek odstřelil, nebyl čas otevírat ho šperhákem. Ghúlové už byli blízko, nepřestávali výt.

Vpadli jsme dovnitř a zavřeli dveře, jako by nám to mohlo být co platné. Nahoře u stropu se rýsovalo jediné malé okénko. Najednou jím prosvítl měsíc. U zdi stálo několik sekaček na trávu, několik jich viselo na háčích na zdi. Zahradnické nůžky, křovinořezy, lopaty, svinutá kropicí hadice. Celá kůlna páchla benzinem a hadry nasáklými olejem.

„Anito, nemáme čím zapřít dveře,“ ozval se Edward.

Měl pravdu. Zámek jsme uštelili. Kde je sakra něco těžkého, když to člověk potřebuje? „Přitáhni ke dveřím sekačku.“

„To je dlouho nezadrží.“

„Lepší než nic.“ Když se nehýbal, přivlekla jsem sekačku ke dveřím sama.

„Nechci skončit sežraný zaživa,“ prohlásil Edward. Založil nový zásobník. „Jestli chceš, nejdřív zastřelím tebe. Nebo se můžeš zabít sama.“

A pak jsem si vzpomněla, že jsem si do kapsy dala zápalky, které jsem dostala od Zachariáše. Sirky! Máme sirky!

„Anito, už jsou skoro tady. Chceš to udělat sama?“

Vytáhla jsem z kapsy zápalky. Díky ti, Bože! „Setři si kulky, Edwarde.“ Do jedné ruky jsem vzala kanystr benzínu.

„Co máš v úmyslu?“ zeptal se.

Kolem nás se rozléhalo vytí. Už nás skoro mají.

„Zapálím kůlnu.“ Chrtla jsem benzin na dveře. Zápach byl ostrý a stahoval mi krk.

„S námi uvnitř?“

„Ano.“

„To se radši zastřelím, jestli ti to nevádí.“

„Dneska v noci nemíním zemřít, Edwarde.“

Dveřmi prorazil spár, drápy trhaly a drásaly dřevo. Škrtila jsem sirkou a hodila ji na dveře prosáklé benzinem. Vznítily se v zášlehu modrobílého ohně. Ghúl zahalený ohněm zavřískl a odpotácel se od zničených dveří.

Pach spáleného masa se mísí s pachem benzínu a hořících vlasů. Rozkašlala jsem se a dala si ruku před ústa. Oheň hltal dřevěné stěny kůlny a šířil se ke střeše. Nepotřebujeme další benzin, celá tahle hajda je ohnivá past. S námi uvnitř. Nečekala jsem, že se plameny budou šířit tak rychle.

Edward stál u zadní stěny, pusou přikrytou dlaní. „Neměla jsi náhodou plán, jak nás odtud dostat?“ zeptal se tlumeně.

Skrz dřevo prorazila ruka a sápla se po něm. Uskočil. Ghúl se začal drát dovnitř, chtivě na nás zíral. Edward ho střelil mezi oči, ghúl zmizel z dohledu.

Strhla jsem ze stěny kovové hrábě. Začaly se k nám snášet saze. Jestli nás neudusí kouř, kůlna se na nás zhroutí. „Sundej si košili!“ poručila jsem.

Nezeptal se proč. Praktický až do konce. Strhl si podpažní pouzdro, přetáhl si košili přes hlavu, hodil mi ji a natáhl si popruhy zpátky na holou hrud'

Omotala jsem košili na hroty hrábí a namočila ji do benzinu. Zapálila jsem ji o stěnu, sirky jsem nepotřebovala. Z přední části kůlny na nás pršely hořící úlomky. Drobná pálivá bodnutí na kůži, jako štípnutí vosy.

Edward pochopil. Našel sekeru a začal rozšiřovat díru, kterou vytvořil ghúl. Já nesla improvizovanou pochodeň a kanystr benzinu. V tu chvíli mě napadlo, že žár odpálí všechnen benzin. Neudusíme se kouřem – vyletíme do povětří.

„Dělej!“ vykřikla jsem.

Edward se protáhl otvorem a já za ním, málem jsem ho spálila pochodní. Na sto metrů kolem nebyl jediný ghúl. Zjevně jsou chytřejší, než vypadají. Utíkali jsme. Výbuch mě udeřil do zad jako prudký náraz větru. S vyraženým dechem jsem upadla do trávy. Všude kolem mě padaly na zem kousky hořícího dřeva. Kryla jsem si hlavu a modlila se. Při mém štěstí ještě dostanu letícím hřebíkem.

Ticho. Nebo spíš žádný další výbuch. Opatrně jsem zvedla hlavu. Kůlna byla pryč, nezbylo z ní vůbec nic. Kolem mě v trávě dohořovaly dřevěné třísky. Edward ležel na zemi na dosah ruky ode mne. Díval se na mě. Vypadala jsem taky tak překvapeně jako on? Asi ano.

Od naší improvizované pochodně začínala pomalu chytat tráva. Klekl si a zvedl hrábě.

Já našla nepoškozený kanystr a vstala jsem. Edward mě následoval s pochodní v ruce. Ghúlové zřejmě utekli, chytří ghúlové, ale čistě pro jistotu... Ani jsme se o tom nemuseli bavit. Paranoiu máme společnou.

Šli jsme k autu. Adrenalin odplýval a já se cítila unavenější než předtím. Člověk snese jen omezené množství adrenalinu, pak znečitliví.

Po posadě bylo veta. Bezvýznamné kousky a úlomky roztroušené kolem hrobu. Nedívala jsem se blíž. Zastavila jsem se, abych sebrala svou sportovní tašku. Ležela tam nedotčená. Edward šel napřed a hodil pochodeň na šterkovou cestu. Vítr zašelel v korunách. V tu chvíli Edward vykřikl: „Anito!“

Vrhla jsem se k zemi a překulila se. Edward vystřelil, něco s kňučením dopadlo do trávy. Zírala jsem na ghúla, zatímco Edward do něj sázel kulky. Když se mi srdce zase vrátilo na místo, doplazila jsem se ke kanystru a odšroubovala ho.

Ghúl zavřeštěl. Edward ho tloukl hořící pochodní. Chrstla jsem na krčící se nestvůru benzin. Svezla jsem se na kolena a křikla: „Zapal to!“

Edward zasáhl stvůru pochodní. Přes ghúla se přelil plamen, příšera začala ječet. Nocí se nesl zápach páleného masa a vlasů. A benzinu.

Nestvůra se válela po zemi, snažila se uhasit oheň, ale nešlo to.

„Jsi další na řadě, Zachariáši, zlatíčko moje,“ zašeptala jsem. „Jsi další na řadě.“

Košile dohořela a Edward odhodil hrábě na zem. „Vypadneme odtud.“

Z celého srdce jsem s ním souhlasila. Odemkla jsem auto, hodila svou sportovní tašku na zadní sedadlo a nastartovala. Ghúl ležel v trávě, nehýbal se, hořel.

Edward seděl na zadním sedadle se samopalem na klíně. Poprvé od chvíle, kdy jsme se potkali, vypadal Edward otřesený. Možná i vyděšený.

„To chodíš s tím samopalem spát?“ zeptala jsem se ho.

Střelil po mně pohledem. „To chodíš spát se svou pistolí?“

Bod pro něj. Jela jsem úzkými štěrkem vysypanými zatáčkami, jak nejrychleji jsem se odvažovala. Moje Chevy Nova není stavěná na manévrování při velkých rychlostech. Vybourat se dneska v noci tady na hřbitově se nezdálo jako právě dobrý nápad. Přední světla skákala přes náhrobní kameny, ale nikde se nic nehýbalo. Žádní ghúlové v dohledu.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Tohle byl za posledních pár dní druhý pokus mě zabít. Upřímně řečeno, radši bych, aby po mně stříleli.

44

Dlouho jsme jeli v tichu. Mlčení, vyplněné jen svištěním kol, nakonec porušil Edward. „Myslím, že bychom se neměli vracet do tvého bytu.“

„Souhlas.“

„Vezmu tě do hotelu. Pokud nevíš o nějakém místě, kam bys šla raději...“

Kam bych mohla jít? K Ronnie? Nechtěla jsem ji ohrozit ještě víc. Koho dalšího mohu ohrozit? Nikoho. Nikoho kromě Edwarda, a ten to zvládne. Možná líp než já sama.

U pasu mi začal vibrovat pager. Celým hradním košem mi prolétlo zachvění. Nenávidím, když musím pager přepnout do tichého módu. Když začne ta prokletá věc vibrovat, vždycky mě vyděsí.

„Co se sakra stalo? Trhla jsi sebou, jako by tě něco kouslo,“ řekl Edward.

Zamáčkla jsem pager a podívala se, kdo volal. Krátce se rozsvítil displej s číslem. „Zapnul se mi pager nastavený na vibrace. Není slyšet.“

Zadíval se na mě. „Nebudeš volat do práce.“ Vyslovil to jako konstatování nebo jako příkaz.

„Poslyš, Edwarde, nejsem na to zas tak žhavá, takže se se mnou nehádej.“

Slyšela jsem, jak vydechl, ale co mohl říct? Já jsem řídila. Kdyby nechtěl jet, kam ho vezu, musel by vytáhnout pistoli a unést auto. Vzala jsem to nejbližším výjezdem a našla telefonní automat u supermarketu. Celý supermarket byl plně osvětlený, což ze mě činilo úžasný terč, ale po setkání s ghúly jsem chtěla světlo.

Edward sledoval, jak jsem vystoupila z auta s peněženkou v ruce. Nešel se mnou, aby mi kryl záda. Fajn, mám svou pistoli. Jestli chce trucovat, tak ať.

Zavolala jsem do práce. Zvedl to Craig, náš noční recepční. „Oživovatelé Inc., prosím? Co pro vás můžeme udělat?“

„Ahoj Craigu, tady Anita. Co se děje?“

„Volal Irving Griswold a říkal, že se mu máš standopéde ozvat nebo je po schůzce. Tvrdil, že už budeš vědět, oč jde. Víš?“

„Ano. Dík, Craigu.“

„Mluvíš hrozně.“

„Dobrou noc, Craigu.“ Zavěsila jsem. Cítila jsem se unavená, zpomalená a bolel mě krk. Toužila jsem stočit se do klubíčka někde ve tmě a tichu – alespoň na týden. Místo toho jsem zavolala Irvingovi. „To jsem já.“

„To je dost. Víš, čím vším jsem prošel, abych tohle zařídil? Málem jsi tu schůzku prošvihla.“

„Jestli nepřestaneš žvanit, tak ji možná ještě prošvihnu. Vyklop kdy a kde.“

Řekl mi to. Když si pospíším, stihnu to. „Proč jsou všichni tak nedočkaví a všechno musí být ještě dneska v noci?“ postěžovala jsem si.

„Hele, jestli na tu schůzku nechceš jít, tak na ni nechod’.“

„Irvingu, mám za sebou velmi, velmi dlouhý večer, tak laskavě přestaň držkovat!“

„Jsi v pořádku?“

To je ale blbá otázka. „Ne úplně, ale přežiju to.“

„Jestli jsi zraněná, můžu se pokusit tu schůzku odložit, ale nemůžu ti nic slíbit, Anito. Tak daleko ho ale dostal tvůj vzkaz.“

Opřela jsem si čelo o kov telefonního automatu. „Budu tam, Irvingu.“

„Já ne,“ odsekl naprosto znechuceně. „Jedna z podmínek byla nepřítomnost reportérů a policie.“

Musela jsem se usmát. Chudák Irving. Všichni ho ze všeho vynechávají. Na druhou stranu na něj nezaútočili ghúlové ani málem nevyletěl do povětří. Možná bych si měla lítost schovat pro sebe.

„Dík, Irvingu. Máš to u mě.“

„Mám toho u tebe víc. Buď opatrná. Nevím, v čem jedeš tentokrát, ale zní to hustě.“

Lovil informace a já to věděla. „Dobrou noc, Irvingu.“ Zavěsila jsem dřív, než se mohl zeptat na cokoli dalšího.

Pak jsem zavolala Dolphovi domů. Nevím, proč to nemohlo počkat do rána, ale dnes večer jsem málem umřela. Kdybych umřela, chtěla jsem, aby Zachariáše někdo dostal.

Dolph to zvedl po šestém zazvonění. Byl nevrlý a rozespalý. „Ano?“

„Tady Anita Blakeová, Dolphe.“

„Co se děje?“ Rázem se zdál být téměř bdělý.

„Vím, kdo je vrah.“

„Pověz.“

Pověděla jsem mu to. Dělal si poznámky a kladl doplňující otázky. Největší otázka přišla na konec. „Můžeš cokoli z toho dokázat?“

„Můžu dokázat, že nosí gris-gris. Můžu dosvědčit, že se mi přiznal. Snažil se mě zabít, čehož jsem byla osobně svědkem.“

„To projde před soudcem a porotou dost ztěžka.“

„Vím.“

„Mrknu se, co se mi povede zjistit.“

„Dolphe, obžalobu máme skoro pohromadě.“

„Pravda, ale všechno závisí na tom, jestli budeš naživu, abys mohla svědčit.“

„Jasně, budu opatrná.“

„Zítra přijď a nech všechny tyhle informace oficiálně zaznamenat.“

„Provedu.“

„Dobrá práce.“

„Díky.“

„Dobrou noc, Anito.“

„Dobrou, Dolphe.“

Zvolna jsem se přesunula zpátky do auta. „Za pětáctyřicet minut máme sraz s krysodlaký.“

„Proč jsou tak důležití?“ zeptal se Edward.

„Protože si myslím, že nám můžou ukázat zadní vrátka do Nikolaosina sídla. Pokud půjdeme hlavním vchodem, nezvládneme to.“ Nastartovala jsem auto a vyjela na silnici.

„Komu dalšímu jsi volala?“

Takže přece jen dával pozor. „Policii.“

„Cože?!“

Edward nechce mít co do činění s policií. Jen si to představte. „Jestli se Zachariášovi podaří mě zabít, chci, aby to někdo vyšetřoval.“

Chvilku mlčel. „Pověz mi něco o Nikolaos,“ požádal mě pak.

Pokrčila jsem rameny. „Je to sadistická stvůra a je jí přes tisíc let.“

„Těším se, až ji poznám.“

„Netěš se,“ poradila jsem mu.

„Anito, vyšší upíry už jsme zabíjeli. Tahle je jen další v řadě.“

„Ne. Nikolaos je přinejmenším tisíc let. Pochybuj, že jsem kdy v životě měla z něčeho větší strach.“

Mlčel, tvář nečitelnou.

„Na co myslíš?“ zeptala jsem se ho.

„Že miluju výzvy.“ Pak se usmál. Krásným, širokým úsměvem. A dopřic. Smrt spatřil svůj cíl. Největší úlovek. Nebojí se jí. Což by měl.

V půl druhé ráno není příliš mnoho restaurací otevřených, ale U Dennyho otevřeno je. Na setkání s krysodlaký U Dennyho nad kávou a koblihama je cosi nepatřičného. Neměli bychom se sejít v nějaké temné uličce? Ne, že bych si stěžovala, chraň Bůh. Jen mi to přišlo... divné.

Edward šel dovnitř první, aby se ujistil, že to není další léčka. Pokud se usadí u stolu, je tam bezpečno. Pokud vyjde zase ven, bezpečno tam není. Jak prosté. Edwarda zatím nikdo z nich nezná. Dokud se neukáže se mnou, může jít kamkoli a nikdo se ho nepokusí zabít. Úžasné. Začínala jsem se cítit jako chodící morová rána.

Edward se usadil u stolu. Bezpečno. Vešla jsem do jasného světla a falešného pohodlí restaurace. Servírka měla tmavé kruhy pod očima chytře zamaskované silnou vrstvou make-upu, který jim dával narůžovělou barvu. Podívala jsem se za ni. Nějaký muž na mě mával. Ruku pozvednutou, prsty pokrčené, jako by volal servírku nebo někoho podřízeného.

„Mám tady partu. Každopádně díky,“ zamumlala jsem.

Restaurace byla v pozdních pondělních – nebo teď už vlastně úterních – hodinách téměř prázdná. Naproti muži, který na mě mávl, seděli další dva. Na první pohled vypadali v podstatě normálně, ale cítila jsem potlačovanou energii, která jako by jiskřila ve vzduchu kolem nich. Lykantropové. Vsadila bych na to krk. A zřejmě se už stalo.

Také tam seděl pár, muž a žena, usazení u stolu v opačném koutě než první dva. Vsadila bych se, že i oni jsou lykantropové.

Edward si sedl poblíž nich, ale ne příliš blízko. Už lykantropy lovil. Také věděl, po čem se má dívat.

Když jsem procházela kolem stolu, jeden z mužů zvedl hlavu. Čistě hnědé oči, tak tmavé, až se zdály černé, se upřely do mých. Tvář měl ostře řezanou, tělo štíhlé, nevysoké, na pažích se mu napínaly svaly, když si složil ruce pod bradou a díval se na mě. Oplácela jsem pohled. Pak jsem ho minula a došla ke kóji, kde seděl kryší král.

Byl vysoký přinejmenším metr osmdesát, měl snědou kůži, husté krátké černé vlasy. Hnědýma podezíravýma očima rejdl po místnosti. Tvář měl úzkou, arogantní, rty skoro příliš jemné na povýšený výraz, který nasadil. Byl pohledný, tmavý, evidentně Mexikán.

Zaplula jsem do kóje. Dopřála jsem si hluboký, uklidňující nádech a zadívala jsem se přes stolek na něj.

„Dostal jsem tvůj vzkaz. Co chceš?“ Hlas měl tichý, ale hluboký, beze stopy přízvuku.

„Chci, abyste dovedl mě a přinejmenším ještě jednoho člověka do tunelů pod Cirkusem prokletých.“

Zamračil se ještě víc, u kořene nosu se objevily vrásky. „Proč bych to pro tebe měl udělat?“

„Chcete, aby se vaši lidé zbavili vlivu nejvyšší upírky?“
Přikývl. Pořád se mračil.
Ve skutečnosti jsem si ho získávala. „Proveďte nás ke vstupu do kobek a my to zařídíme.“
Sepjal ruce na stole. „Proč bych ti měl věřit?“
„Nejsem lovec odměn. Nikdy jsem neublížila žádnému lykantropovi.“
„Nemůžeme proti ní bojovat po tvém boku. Ani já se jí nemohu vzepřít. Volá mě. Neodpovídám, ale cítím to. Mohu zabránit malým krysám a svým poddaným, aby jí proti tobě pomohli, ale to je vše.“
„Stačí, když náš dostanete dovnitř. O zbytek se postaráme.“
„Jsi si natolik jistá sama sebou?“
„Jsem ochotna na to vsadit život.“
Opřel si lokty o stůl, konečky prstů položil na rty. Vypálená jizva ve tvaru hrubé čtyřhroté koruny se na jeho předloktí vyjímala i v lidské podobě. „Dostanu vás dovnitř.“
Usmála jsem se. „Děkuji.“
Zahleděl se na mě. „Děkuj mi, až se odtamtud vrátíš živá.“
„Platí.“ Podala jsem mu ruku. Po chvilce váhání ji přijal a stvrdili jsme dohodu.
„Chceš pár dní počkat?“ zeptal se.
„Ne. Chci tam jít zítra.“
Dal hlavu na stranu. „Jsi si jistá?“
„Proč ne? Je v tom nějaký problém?“
„Jsi zraněná. Myslel jsem si, že se třeba chceš nejdřív vyléčit.“
Jsem trochu potlučená a bolí mě krk, ale... „Jak to víte?“
„Je z tebe cítit, že se tě dnes v noci dotkla smrt.“
Zírala jsem na něj. Irving mi tohle nikdy neudělal, nikdy na mě nepoužil nadpřirozené schopnosti. Netvrdím, že to neumí, ale poctivě se snaží být lidský. Tenhle muž ne.
Zhluboka jsem se nadechla. „To je můj problém.“
Přikývl. „Zavoláme ti a sdělíme ti místo a čas.“
Vstala jsem, on zůstal sedět. Zjevně už nebylo co říct, tak jsem odešla.
O deset minut později ke mně do auta přistoupil Edward. „Co teď?“ zeptal se.
„Mluvil jsi o pokoji v hotelu. Jdu se vyspat, dokud mám možnost.“
„A zítra?“
„Vezmeš mě ven a ukážeš mi, jak zacházet s brokovnicí.“
„A pak?“

„Pak půjdeme po Nikolaos.“
Rozechvěle vydechl, skoro se zasmál. „A jéje.“
A jéje? „Jsem ráda, že aspoň někoho to baví.“
Zakřenil se na mě. „Miluju svou práci.“
Musela jsem se usmát. Je pravda, že i já miluju svou práci.

45

Přes den jsem se učila zacházet s brokovnicí. A v noci jsem si udělala speleologickou výpravu spolu s krysodlaky.

Podzemí bylo temné. Stála jsem v naprosté tmě a tiskla v dlani baterku. Pozvedla jsem ruku k čelu a neviděla nic než bílé skvrny, které vidíte, když se zhasne. Na hlavě jsem měla bezpečnostní přilbu a na ní vypnutou čelovku. Krysodlaci na tom trvali. Všude kolem mě se rozléhaly výkřiky, sténání, praskání kostí a divné klouzavé zvuky, jako když vytrhnete nůž z masa. Krysodlaci se měnili z lidí ve zvířata. Znělo to, jako by je to bolelo – hodně bolelo. Přiměli mě přísahat, že nezapnu světlo, dokud mi neřeknou.

Nikdy v životě jsem si tolik nepřála vidět. Nemůže to přece být tak strašné. Nebo ano? Ale slib je slib. Znělo to jako výrok slona Hortona. „Člověk je člověkem, ať je jakkoli maličký.“ Co tady sakra dělám – stojím uprostřed jeskyně, v naprosté tmě, obklopena krysodlaky, cituji Dr. Seusse a chystám se zabít tisíciletou upírku?

Byl to zas týden blbec.

Rafael, krysí král, promluvil ze tmy: „Můžeš rozsvítit.“

Okamžitě jsem tak učinila. Jako by moje oči prahly po světle, dychtivě zase vidět. Krysí lidé postávali v malých skupinkách v širokém tunelu s plochým stropem. Bylo jich deset. Počítala jsem je, když byli v lidské podobě. Teď tu stálo sedm mužů pokrytých srstí, na sobě ušřížené džíny. Dva z nich měli taky volné tričko. Tři ženy měly volné oblečení, něco jako těhotenské šaty. Černé knoflíkové oči se jim ve světle třpytily. Všichni byli osrstění.

Edward stanul vedle mě. Díval se na lykantropy, výraz odtazitý a nečitelný. Vzala jsem ho za paži. Rafaelovi jsem řekla, že to není lovec odměn, ale Edward někdy byl. Doufala jsem, že jsem tyhle lidi neuvedla v nebezpečí.

„Připraveni?“ otázal se Rafael. Teď z něj byl ten štíhlý černý krysák, kterého jsem si pamatovala.

„Ano,“ řekla jsem.

Edward přikývl.

Krysodlaci se rozptýlili na obě strany od nás, škrábali drápky o nízký ohlazený vápenec. „Myslela jsem si, že jeskyně jsou vlhké,“ poznamenala jsem jen tak do pléna.

Pomenší krysák v tričku mi odpověděl: „Jeskyně Cherokee je mrtvá.“

„Nerozumím.“

„V živých jeskyních proudí voda a rostou krasové útvary. Suchou jeskyni, kde žádný z útvarů už neroste, nazýváme mrtvá.“

„Aha.“

Odhalil dlouhé zuby, snad v úsměvu. „Víc, než jsi chtěla vědět, co?“

„Nejsme tady na vlastivědné procházce, Louie,“ zasyčel Rafael. „Teď oba zmlkněte.“

Louie pokrčil rameny a vyrazil přede mne. Byl to tentýž muž, který byl s Rafaelem v restauraci, ten s tmavýma očima.

Jedna z žen měla skoro šedou srst. Jmenovala se Lillian a byla doktorka. Nesla si batoh plný lékařského vybavení. Zjevně počítali s tím, že budeme zraněni. Alespoň to znamenalo, že si myslí, že z toho vyjdeme živí. Já sama o tom začínala pochybovat.

O dvě hodiny později se strop snížil natolik, že jsem nemohla stát rovně. A pochopila jsem, proč dali mně a Edwardovi bezpečnostní přilbu. Přinejmenším tisíckrát jsem škrtila hlavou o strop. Sejmula bych se sama do bezvědomí dlouho předtím, než bychom se vůbec dostali k Nikolaos.

Krasy se zdály stvořené pro pohyb chodbou, míhaly se, cupitaly a ladně klouzaly. Já a Edward jsme se jim nemohli vyrovnat. Ani zdaleka.

Edward za mými zády tlumeně zaklel. Deset centimetrů výšky navíc ho teď trápilo. Bederní páteř mě pekelně bolela. On na tom musel být ještě hůř. Sem tam se vyskytla místa, kde se strop zvedal a my se mohli narovnat. Začínala jsem se na ně velice těšit, asi jako potápěč na vzdušnou kapsu.

Tma se změnila. Světlo. Před námi se objevilo světlo, nevýrazné, ale bylo tam. Tančilo na konci tunelu jako bludička.

Rafael se krčil vedle nás. Edward si sedl na suchou skálu. Napodobila jsem ho. „Tamhle jsou vaše kobky. My tady počkáme skoro až do tmy. Pokud do té doby nevyjdete, půjdeme pryč. Jakmile bude Nikolaos mrtvá, pomůžeme vám, bude-li to v našich silách.“

Přikývla jsem. Světlo na mé přilbě přikývlo se mnou. „Děkujeme za pomoc.“

Zavrtěl svou úzkou krysí hlavou. „Dovedl jsem vás k ďáblu v prahu. Za to mi neděkuj.“

Pohlédla jsem na Edwarda. Stále měl svůj nepřítomný nečitelný výraz. Nedokázala jsem určit, jestli ho zajímá, co právě krysák řekl. Stejně dobře jsme se mohli bavit o seznamu věcí, které je potřeba koupit do domácnosti.

Edward a já jsme poklekli u vchodu do kobek. Světlo pochodní se chvělo, neuvěřitelně jasné po pobytu ve tmě. Edward držel uzinu, která mu visela na popruhu přes hrud'. Já měla brokovnici. A taky dvě pistole, dva nože a derringer nacpaný v kapse u bundy. Dárek od Edwarda. Věnoval mi jej s následující radou: „Kope jak sviňa, ale nacpi někomu hlaveň pod bradu a ustřelíš mu celou palici.“ Je dobré to vědět.

Venku je jasný den. Upíři by nás neměli vyrušovat, ale Burchard tady bude. A jestli nás uvidí, Nikolaos se to okamžitě dozví. Nějak se to dozví. Naskočila mi husí kůže.

Vrazili jsme dovnitř, odhodlaní zmasakrovat, co se pohne. Místnost byla prázdná. V těle se mi tak nějak usazoval adrenalin, takže jsem dýchala příliš rychle a bezdůvodně mi bušilo srdce. Místo, kde byl předtím přikovaný Phillip, bylo už čisté. Někdo ho velice pečlivě vydrhl.

Zápolila jsem s touhou dotknout se zdi tam, kde stál.

„Anito!“ zavolal Edward tlumeně. Už se dostal ke dveřím.

Spěchala jsem za ním.

„Co se děje?“ ptal se.

„Tady zabila Phillipa.“

„Soustřed' se na práci. Nechci se nechat sejmut jen proto, že ty sníš s otevřenýma očima!“

Chtěla jsem se naštvat, ale pak jsem vztek spolkla. Má pravdu.

Edward vyzkoušel dveře a ty se otevřely. Nejsou tu žádní zajatci, tak proč zamykat. Já si vzala na starost levou stranu, Edward pravou. Chodba zela prázdnotou.

Ruce se mi potily, jak jsem držela brokovnici. Edward nás vedl chodbou směrem vpravo. Následovala jsem ho do dračí sluje. Necítila jsem se právě jako rytíř. Zrovna mi došly zásoby zářivých hřebců – nebo to byla zářivá zbroj?

To je jedno. Jsme tady. O to jde. Cítila jsem srdce až v krku.

Drak se na nás nevrhl ani nás na místě nesežral. Ve skutečnosti tu bylo ticho a klid. Jak se tak obvykle říká: až podezřelé ticho.

Přistoupila jsem těsně k Edwardovi a zašeptala: „Nechci si stěžovat, ale kde jsou všichni?“

Opřel se zády o zeď a odpověděl: „Možná jsi zabila Wintera. Takže zbývá jen Burchard. Třeba ho někam poslala.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jde to příliš snadno.“

„Nedělej si starosti. Něco se brzy pokazí.“ Pokračoval chodbou a já za ním. Až po třech krocích mi došlo, že Edward vtipkoval.

Chodba ústila do rozlehlé místnosti podobné Nikolaosinu trůnnímu sálu, ale tady scházelo křeslo. Byly tu rakve. Pět rozestavených po místnosti, každá na vyvýšeném stupínku, aby neležely na zemi v průvanu. Hořely tu svíčky ve vysokých železných mnohoramenných svícnech, v hlavách a v nohách každé rakve.

Většina upírů se snažila své rakve schovat, ale Nikolaos ne.

„Je arogantní,“ zašeptal Edward.

„Ano,“ odvětila jsem šeptem. Zpočátku člověk vždycky v blízkosti rakví šeptá, jako by byl na pohřbu a mrtví ho mohli slyšet.

Prostorem se vznášel zatuchlý pach, který škrábal v krku. Zachytil se mi vzadu na horním patře a skoro měl svou vlastní chuť, slabě kovovou. Jako pach hadů chovaných v zajetí. Už po čichu jste poznali, že tady není nic hřejivého a chlupatého. A to jsem to zdaleka nevystihla. Byl to pach upírů.

První rakev byla tmavá, z dobře nalakovaného dřeva, se zlatými držadly. V oblasti ramen širší, pak se zužovala, kopírovala kontury lidského těla. Starší rakve tak někdy vypadají.

„Tady začneme,“ řekla jsem.

Edward se nehádal. Nechal samopal viset na popruhu a vytáhl pistoli. „Kryju tě.“

Položila jsem brokovnici na zem před rakev, popadla okraj víka, krátce se pomodlila a zvedla víko. Uvnitř ležel Valentine. Zjizvenou tvář měl odhalenou. Stále byl oblečený jako hazardní hráč z říčního parníku, ale tentokrát v černém. Měl nabíranou purpurovou košili. Ke světlehnědým vlasům ty barvy nevypadaly

dobře. Jednu ruku měl napůl skrčenou, přehozenou přes stehno. Gesto bezstarostného spáče. Velmi lidské gesto.

Edward se důkladně podíval do rakve, pistoli namířenou do stropu. „To je ten, cos na něj cákla svčcenou vodu?“

Kývla jsem.

„Parádní prácička,“ komentoval.

Valentine se nehýbal. Ani jsem ho neviděla dýchat. Otřela jsem si zpoceně dlaně o džíny a zkusila mu nahnát tep na zápěstí. Nic. Kůže byla na dotek chladná. Jako by byl mrtvý. Není to vražda, ať zákony říkají cokoli. Mrtvolu nemůžete zabít.

Žíla na zápěstí zapulzovala. Ucukla jsem, jako bych se spálila.

„Co se děje?“ ptal se Edward.

„Nahnátla jsem tep.“

„To se někdy stane.“

Přikývla jsem. Jo, to se někdy stane. Když počkáte dost dlouho, srdce se stáhne a v žilách zatepe, ale tak pomalu, že je téměř bolestné se na to dívat. Mrtvý. Začínala jsem si myslet, že vlastně nevím, co to znamená.

Ale věděla jsem jedno; pokud nás tu zastihne noc, zemřeme nebo budeme litovat, že jsme nezemřeli. Valentine pomáhal zabít víc než dvacet lidí. Málem zabil mě. Jakmile mě Nikolaos přestane chránit, dokončí svou práci, pokud bude mít možnost. Přišli jsme Nikolaos zabít. Myslím, že mě hodně rychle přestane chránit. Jak se říká, půjde buď on, nebo já. Budu raději, když on.

Setřásla jsem z ramen popruhy batohu.

„Co hledáš?“ zeptal se Edward.

„Kůl a kladivo,“ odtušila jsem, aniž jsem vzhlédla.

„Nevezmeš na to brokovnici?“

Letmo jsem na něj pohlédla. „No jasně. Proč si na to rovnou nezjednat vojenskou kapelu, když už jsme u toho?“

„Pokud jen chceš být tiše, pak znám jiný způsob.“ Lehce se usmíval.

Držela jsem v ruce naostřený kůl, ale byla jsem ochotna naslouchat. Většinu upírů, které jsem zabila, jsem probodla srdce kůlem, ale nikdy to není snadné. Je to těžká, špinavá práce, i když už při tom nezvracím. Koneckonců jsem profesionál.

Edward vytáhl z vlastního batohu malý kufřík. Byly v něm injekční stříkačky. Ukázal mi ampuli s šedavou tekutinou. „Dusičnan stříbrný.“

Stříbro. Zhoubu nemrtvých. Metla všeho nadpřirozeného. A hezky zmodernizované. „Funguje to?“ zeptala jsem se.

„Funguje.“ Naplnil stříkačku a zeptal se: „Jak je tenhle starý?“

„Něco málo přes sto let.“

„Dvě by měly stačit.“ Vbodl jehlu do největší tepny na Valentinově hrdle. Než naplnil stříkačku podruhé, tělo se zachvělo. Vbodl mu do krku druhou dávku. Valentine se vzepjal proti stěnám rakve. Otevřel a zavřel ústa. Lapal po dechu, jako by se topil.

Edward naplnil další stříkačku a podal mi ji. Dívala jsem se na ni.

„Nekousne tě to,“ upozornil mě.

Neobratně jsem ji vzala mezi palec a první dva prsty pravé ruky.

„Co to s tebou je?“

„Nejsem velký příznivec jehel.“

Zašklebil se. „Máš strach z jehel?“

Zaškaredila jsem se na něj. „Ne tak úplně.“

Valentine se třásl a házel sebou, rukama tloukl o dřevěné stěny. Byly to tiché, bezmocné zvuky. Ani neotevřel oči. Zaspí svou vlastní smrt.

Naposledy sebou roztřeseně trhl, pak se zhroutil ke straně rakve jako rozbitá hadrová panenka.

„Nevypadá moc mrtvě,“ poznamenala jsem.

„To oni nikdy.“

„Probodnout srdce a useknout hlavu a je to hned jasný.“

„Tohle funguje jinak.“

Nelíbilo se mi to. Valentine ležel a vypadal velmi zdravý a téměř lidský. Chtěla jsem vidět nějaké hnijící maso a kosti obracející se v prach. Chtěla jsem vědět, že je mrtvý.

„Po stříkačce dusičnanu stříbrného už nikdo z rakve nevstal, Anito.“

Přikývla jsem, ale nepřesvědčil mě.

„Podívej se na druhou stranu. No tak, jdi.“

Šla jsem, ale neustále jsem se ohlížela po Valentinovi. Léta mě strašil ve zlých snech, skoro mě zabil. Prostě na můj vkus vypadal moc málo mrtvý.

Jednou rukou jsem otevřela první rakev na své straně místnosti. V druhé ruce jsem opatrně držela stříkačku. Injekce dusičnanu stříbrného by mně samotné asi taky neudělala právě dobře. Rakev byla prázdná. Potah z falešného bílého hedvábí se přizpůsobil tělu jako matrace – ale nebylo tam žádné tělo.

Stáhla jsem se a rozhlédla se kolem, ale nikde nic. Pomalu jsem se podívala nahoru a doufala, že se nade mnou nic nevznáší. Nevznášelo. Díkybohu.

Konečně jsem si vzpomněla, že mám dýchat. Pravděpodobně to je Theresina rakev. Jo, to je ono. Nechala jsem ji otevřenou a přešla k další. To byl novější model, nejspíš nápodoba dřeva, ale hezká a naleštěná. Uvnitř spal černocho, jehož jméno jsem se doposud nedozvěděla. Teď už se ho nikdy nedozvím. Věděla jsem, co znamená sem jít. Nejen bránit se, ale sejmout upíry, dokud jsou bezbranní. Pokud vím, tenhle upír nikdy nikomu neublížil. Pak jsem se zasmála. Je to Nikolaosin chráněnec. Vážně si myslím, že nikdy neokusil lidskou krev? Ne. Přitiskla jsem mu jehlu ke krku a ztěžka polkla. Nenávidím jehly. Bez konkrétního důvodu.

Bodla jsem, zavřela oči a stiskla píst. Dokázala bych mu zatlouct kůl do srdce, ale když jsem do něj měla bodnout jehlu, přebíhal mi mráz po zádech.

„Anito!“ vykřikl Edward.

Prudce jsem se otočila a spatřila Aubreyho, jak sedí ve své rakvi. Držel Edwarda za krk a pomalu ho zvedal ze země.

Brokovnice zůstala u Valentinovy rakve. Sakra! Vytrhla jsem devítku a střelila Aubreyho do čela. Kulka mu trhla hlavou dozadu, ale on se jen usmál a zvedl Edwarda v napjaté ruce. Lovcovy nohy se nedotýkaly podlahy.

Vrhla jsem se po brokovnici.

Edward potřeboval obě ruce, aby se neuškrtil vlastní vahou. Jednu ruku spustil, zatápal po samopalu.

Aubrey ho chytil za zápěstí.

Zvedla jsem brokovnici, udělala dva kroky k nim a vystřelila z necelého metru. Aubreymu vybuchla hlava. Krev a mozek se rozcákly po zdi. Ruce spustily Edwarda na zem, ale nepustily ho. Edward se trhaně nadechl. Pravá ruka se mu stáhla kolem hrdla, prsty se zaryly do průdušnice.

Musela jsem udělat krok kolem Edwarda a střelit do hrudi. Výstřel vzal s sebou srdce a většinu levé části hrudníku. Levá paže tak nějak visela na kostech a cárech tkáně. Mrtvola zapadla zpátky do rakve.

Edward klesl na kolena, dech mu hvízdal a trhal se v hrdle.

„Jestli můžeš dýchat, tak kývni, Edwarde!“ obrátila jsem se na něj, ač jsem nevěděla, co bych mohla dělat, kdyby mu Aubrey rozdrtil průdušnici. Možná běžet zpátky a přivést krysí doktorku Lillian.

Edward přikývl. Na tváři měl červené a karmínové skvrny, ale dýchal.

Od výstřelu brokovnice mezi kamennými zdmi mi zvonilo v uších. Tímto jsme přišli o moment překvapení. Tímto jsme skončili s dusičnanem stříbrným. Znovu jsem nabíla brokovnici a přešla k Valentinově rakvi. Rozstřelila jsem ji na kusy. Tak, teď je mrtvý.

Edward se vyškrábal na nohy. „Jak stará byla ta stvůra?“ zakrákoral.

„Přes pět set let,“ odvětila jsem.

Polkl a vypadal, že ho to bolí. „A sakra.“

„Do Nikolaos bych píchat jehly nezkoušela.“

Povedlo se mu probodnout mě pohledem, stále se napůl opíral o Aubreyho rakev.

Obrátila jsem se k páté rakvi. K té, kterou jsme si podle nevyřčené dohody nechávali nakonec. Stála u protější stěny. Úpravná bílá rakev, příliš malá pro dospělého. Světlo svíček se odráželo na vyřezávaném víku.

Byla jsem v pokušení prostě rozstřílet celou rakev, ale musela jsem upírku vidět. Musela jsem vidět, do čeho střílím. Srdce mi tlouklo až v krku, hrudník se stáhl. Nikolaos je vyšší upír. Zabít něco takového je i za dne riskantní podnik. Jejich pohled může člověka znehybnit až do večera. Jejich mysl. Jejich hlas. Tolik moci. A Nikolaos je ta nejmocnější, jakou jsem kdy viděla. Mám posvěcený kříž. Zvládnou to. Vzali mi ale už příliš mnoho křížů na to, abych se cítila zcela bezpečně. No dobrá. Pokusila jsem se zvednout víko jednou rukou, ale bylo příliš těžké a nebylo vyvážené pro snadné otevírání, na rozdíl od moderních rakví. „Můžeš mi s tímhle pomoci, Edwarde? Nebo se pořád ještě učíš znova dýchat?“

Edward mi stanul po boku. Ve tváři měl skoro normální barvu. Chopil se víka a já si připravila brokovnici. Zabral a celé víko sklouzlo na zem. Nemělo panty.

„Sakra!“ vyjekla jsem.

Rakev byla prázdná.

„Hledáte mě?“ ozval se ode dveří vysoký melodický hlas.

„Ani hnout! Tak se to tuším říká. Dostali jsme vás.“

„Neradil bych vám sahat po zbraních,“ řekl Burchard.

Pohlédla jsem letmo na Edwarda a zjistila, že má ruce blízko samopalů. Ale ne dost blízko. Tvář měl nečitelnou, klidnou, normální. Jako na nedělní procházce. Já byla tak vyděšená, že jsem cítila v krku žluč. Vyměnili jsme si pohledy a zvedli ruce nad hlavu.

„Pomalů se otočte,“ přikázal Burchard.

Poslechli jsme.

Mířil na nás opakovací puškou. Nejsem takový šílenec přes zbraně jako Edward, takže jsem nepoznávala značku a model, ale věděla jsem, že by to v člověku vyrobilo velkou díru. Nad ramenem Burchardovi vyčníval jílec meče. Meč. Přísahám bohu – meč.

Zachariáš stál vedle něj a držel pistoli. Držel ji oběma rukama, paže měl strnulé. Netvářil se zrovna šťastně.

Burchard držel pušku, jako by se s ní narodil. „Odhodte, prosím, zbraně a dejte ruce za hlavou.“

Udělali jsme, co chtěl. Edward odhodil samopal a já přišla o brokovnici. Měli jsme ještě spoustu dalších zbraní.

Nikolaos stála stranou. Výraz chladný a plný zloby. Když promluvila, její hlas se rozléhal místností. „Jsem starší než cokoli, co si dovedete představit. Mysleli jste si, že mne uvězní sluneční světlo? Po tisíci letech?“ Vstoupila do místnosti, opatrně, aby neprošla mezi námi a Burchardem nebo Zachariášem. Pohlédla na zbytky rakví. „Za tohle mi zaplatíš, oživovatelko.“ Pak se usmála – nikdy jsem neviděla čistší zlo. „Ober je o zbytek zbraní, Burcharde. Pak poskytneme oživovatelce trochu zábavy.“

Stanuli před námi, ale ne příliš blízko. „Ke zdi, oživovatelko,“ přikázal Burchard. „Zachariáši, jestli se ten muž pohne, zastřel ho.“

Burchard mě postrčil ke zdi a velmi důkladně mě prošacoval. Nekontroloval mi zuby ani po mně nechtěl, abych stáhla kalhoty, ale to bylo tak jediné. Našel všechno, co jsem měla u sebe. I derringer. Můj kříž schoval do kapsy. Možná bych si mohla nějaký nechat vytetovat na paži? Nejspíš by to nefungovalo.

Pustil mě, abych si stoupla k Zachariášovi, a vzal si do práce Edwarda. Já se upřeně dívala na Zachariáše. „Ona to ví?“ zeptala jsem se.

„Drž hubu.“

Usmála jsem se. „Neví, že ne?“

„Drž hubu!“

Edward se vrátil, a tak jsme tam stáli s rukama za hlavou, obráni o všechny zbraně. Nebyl to pěkný pohled.

Adrenalin ve mně bublal jako šampaňské a tep hrozil prorvat krk. Neměla jsem strach z pistolí, ne doopravdy. Měla jsem strach z Nikolaos. Co s námi udělá? Co se mnou udělá? Kdyby to bylo jen na mně, přiměla bych je, aby mě zastřelili. Určitě by to bylo lepší než cokoli, co vymyslí Nikolaos v té své zlé zvrhlé hlavince.

„Jsou odzbrojeni, paní,“ oznámil Burchard.

„Dobrá. Víte, co jsme dělali, zatímco jste zabíjeli moje lidi?“ nadhodila.

Předpokládala jsem, že nechce slyšet odpověď, tak jsem mlčela.

„Připravovali jsme někoho z tvých přátel, oživovatelko.“

Obrátily se mi vnitřnosti. Vybavil se mi divoký obraz Catherine. Ale ta je mimo město. Bože, Ronnie. Dostali Ronnie?

Muselo to na mě být vidět, protože Nikolaos se rozesmála. Vysoké, divoké, nadšené chichotání.

„Tehle smích vážně nenávidím,“ řekla jsem.

„Zmlkni,“ okřikl mě Burchard.

„Anito, jsi tak zábavná. S velikou radostí z tebe udělám svou služebnici.“ Její hlas začínal jako dětský a skončil dost hluboko na to, aby mi běhal mráz po zádech.

„Vejdí!“ zvolala jasným hlasem.

Slyšela jsem šramotivé kroky. Pak vstoupil Phillip. Strašlivá rána na jeho krku byla pokrytá širokým pruhem zjizvené tkáně. Rozhlížel se po místnosti, jako by ji ve skutečnosti neviděl.

„Panebože,“ zašeptala jsem.

Oni ho povolali z hrobu.

47

Nikolaos tančila kolem něj. Sukně světle růžových šatů kolem ní vířila. Dlouhá růžová mašle ve vlasech se vlnila, jak se upírka točila s rozpřaženýma rukama. Na útlých nohou měla bílé punčošky, na špičkách bílých bot růžové mašličky.

Zastavila se, rozesmátá a zadýchaná. Tváře jí zalil zdravý ruměnec, v očích jí jiskřilo. Jak to dělá?

„Vypadá jako živý, že?“ Prošla kolem něj, dlaní mu přejela po paži. Odtáhl se od ní, očima vystrašeně sledoval každé její hnutí. On se na ni pamatuje. Bože, pomoz nám. On se na ni pamatuje.

„Chceš vidět, jak si tvého milence přezkoušíme?“ zeptala se.

Doufala jsem, že jsem jí špatně rozuměla. Snažila jsem se udržet obličej bez výrazu. Nejspíš se mi to podařilo, protože ke mně přiřazovala, ručky v bok.

„Dobrá. Chceš vidět, jak tvůj milenec předvádí své číslo?“

Ztěžka jsem polkla žluč. Možná bych se na ni prostě měla vyvracet, to by byla dobrá lekce. „S tebou?“

Přitočila se ke mně, ruce složené za zády. „Mohl by i s tebou. Vyber si.“

Její obličej se téměř dotýkal mého. Oči měla tak zatraceně velké a nevinné, až mi to přišlo jako svatokrádež. „Ani jedna možnost nezní příliš přitažlivě,“ odpověděla jsem.

„Škoda.“ Doskotala zpátky k Phillipovi. Byl nahý a jeho opálené tělo bylo dosud přitažlivé. Co znamenalo pár jizev navíc?

„Nevěděla jsi, že přijdu, tak proč jsi nechala oživit Phillipa?“ chtěla jsem vědět.

Obrátila se na podpatcích botiček. „Oživili jsme ho, aby mohl zkusit zabít Aubreyho. Zavražděná zombie je tak zábavná, když se snaží zabít svého vraha. Říkali jsme si, že mu dáme šanci, zatímco bude Aubrey spát. Aubrey se i pohne, když ho vyrušíte.“ Zalétla pohledem k Edwardovi. „Ale to už jste zjistili.“

„Dovolila bys Aubreyemu, aby ho zabil znova,“ konstatovala jsem.

Pohodila hlavou. „Mmmhmm.“

„Ty zmije,“ sykla jsem.

Burchard mi vrazil pažbu pušky do žaludku a já padla na kolena. Lapala jsem po vzduchu, snažila se dýchat. Moc to nepomáhalo.

Edward velmi upřeně sledoval Zachariáše, který mu držel pistoli přímo u hrudi. Na takovouhle vzdálenost člověk nemusí být dobrý střelec. Ani nemusí mít štěstí. Stačí zmáčknout spoušť a někdo je mrtvý. Bum!

„Můžu tě přinutit udělat, cokoli se mi zlíbí,“ prohlásila Nikolaos.

Prolétl mnou nový příval adrenalinu. To už bylo příliš. Začala jsem zvracet v koutě. Nervy a tvrdá rána puškou do žaludku. Nervy jsem už zažila, ale ta rána pažbou byla nová zkušenost.

„Ale, ale. To ze mě máš takový strach?“ povytáhla Nikolaos obočí.

Konečně se mi povedlo vstát. „Ano.“ Nač to zapírat?

Spráskla ruce. „Jeminkote.“ Ve zlomku vteřiny přepnula výraz. Malá holčička zmizela a ani růžové nabírané šatičky ji nemohly vrátit. Nikolaosina tvář byla úzká, cizí. Oči jako dvě velké hluboké tůně. „Poslouchej, Anito. Ucítiš mou moc v žilách...“

Stála jsem tam, oči upřené na zem, po zádech mi běhal mráz. Čekala jsem, že se něco dotkne mé duše. Že mě její moc pohltí a odvane. Nic se nestalo.

Nikolaos se zamračila. Už zase jako malá holčička. „Kousla jsem tě, oživovatelko. Měla by ses plazit, kdybych ti to poručila. Copak jsi to udělala?“

Vydechla jsem upřímnou děkovnou modlitbičku a odpověděla: „Stačí svčcená voda.“

„Tentokrát si tě necháme u sebe, dokud tě nekousnu potřetí. Zaujmeš Theresino místo. Možná se pak budeš víc snažit, abys zjistila, kdo vraždí upíry,“ zavrčela.

Stálo mě to veškerou sílu vůle, abych se nepodívala na Zachariáše. Ne proto, že bych ho nechtěla prásknout, to bych klidně udělala, ale čekala jsem na okamžik, kdy nám to k něčemu bude. Mohla jsem tím dostat Zachariáše pod kytky, ale nezbavilo by mě to Burcharda a Nikolaos. Zachariáš tady představoval nejmenší nebezpečí.

„O tom pochybuji,“ řekla jsem.

„Ale já ne, oživovatelko.“

„To bych radši zemřela.“

Široce rozpřáhla ruce. „Ale já chci, abys zemřela, Anito. Já chci, abys zemřela.“

„Nápodobně,“ poznamenala jsem.

Zachichotala se. Z toho zvuku mi trnuly zuby. Kdyby mě chtěla mučit, stačilo by jí někde mě zamknout a smát se mi. To by bylo peklo.

„Pojďte, děcka, pojďme si hrát do kobek.“ Nikolaos šla první. Burchard nám naznačil, že ji máme následovat. Poslechli jsme. Zachariáš šel vzadu, pistoli v ruce. Phillip stál nejistě uprostřed místnosti a díval se, jak odcházíme.

„Řekni mu, ať jde za námi, Zachariáši,“ křikla Nikolaos přes rameno.

„Pojď za mnou, Phillipe,“ zavolal oživovatel.

Phillip se otočil a kráčel za námi, oči dosud nejisté a ne zcela zaostřené.

„Hni sebou,“ rozkázal mi Burchard. Pozvedl pušku a já šla.

„Otáčíš se na milence, to je sladké,“ ozvala se Nikolaos.

Ke dveřím kobky to nebylo daleko. Jestli se mě pokusí připoutat řetězy ke zdi, vrhnu se na ně. Přinutím je, aby mě zabili. Což znamená, že bych se měla radši vrhnout na Zachariáše. Burchard by mě mohl zranit nebo omráčit, a to by bylo moc, moc špatné.

Nikolaos nás vedla dolů po schodech, do větší místnosti. Krásný den na promenádu. Phillip nás následoval, ale teď už se rozhlížel vidoucímá očima. Strnul a upřel pohled na místo, kde ho

Aubrey zabil. Natáhl ruku a dotkl se zdi. Zatínal a povoloval pěsti, třel si prsty o dlaň, jako by něco cítil. Sáhl si na krk a našel jizvu. Vykřikl. Ozvěna se vrátila od stěn.

„Phillipe,“ šeptla jsem.

Burchard mě zadržel puškou. Philip se schoulil v koutě, tvář schovanou, paže ovinuté kolem kolen. Začal naříkat, vysokým a pronikavým hlasem.

Nikolaos se rozesmála.

„Dost! Dost!“ Vyrasila jsem k Phillipovi a Burchard mi opřel hlavěň o hrud'. „Tak mě zastřel!“ zaječela jsem mu do obličeje.

„Zastřel mě, ksakru! Bude to tak lepší!“

„To by stačilo,“ prohlásila Nikolaos. Vydala se ke mně a já ustoupila. Šla dál, nutila mě couvat, dokud jsem nenarazila do zdi. „Nechci tě zastřelit, Anito, ale chci ti ublížit. Zabila jsi svým malým nožíkem Wintera. Uvidíme, jak dobrá opravdu jsi.“ Poodešla ode mne. „Burcharde, vrať jí nože.“

Ani nezaváhal. Ani se nezeptal proč. Prostě ke mně přišel a podal mi je jílcem napřed. Já se taky neptala a vzala si je.

Nikolaos náhle stála vedle Edwarda. Začal se odtahovat. „Zachariáši, jestli se ještě jednou pohne, zastřel ho.“

Zachariáš popošel blíž, pistoli napřaženou.

„Poklekni, smrtelníku,“ rozkázala upírka.

Edward neposlechl. Pohlédl na mě. Nikolaos ho kopla pod koleno, až zasténal. Klesl na jedno koleno, ona ho popadla za pravé zápěstí a zalomila mu paži za záda. Jednou štíhlou rukou mu ovinula hrdlo.

„Rozervu ti krk, jestli se pohneš, smrtelníku. V dlani cítím tvůj tep jako tlukot motýlích křídel.“ Zasmála se a naplnila tak místnost hřejivou tísnivou hrůzou. „Tak, Burcharde, ukaž jí, k čemu je dobrý nůž.“

Burchard poodešel k protější stěně, v níž byly nad schodištěm dveře. Položil pušku na zem, rozepnul si řemení od meče a položil ho vedle pušky. Pak vytasil dlouhý nůž s téměř trojúhelníkovou čepelí.

Rychle se protáhl, aby si uvolnil svaly. Já stála a dívala se na něj.

Vím, jak používat nůž. Umím velmi dobře házet. Trénuji to. Většina lidí se nožů bojí. Když ukážete, že jste ochotni někoho naporcovat, mají sklon se vás bát. Burchard ale není většina lidí. Lehce se přikrčil, nůž držel volně, ale pevně v pravačce.

„Bojuj s Burchardem, oživovatelko, nebo tady ten zemře.“ Prudce trhla lovci rukou, ale nevykřikl. Ani kdyby mu vykloubila rameno, Edward by nevykřikl.

Jeden nůž jsem dala zpátky do pochvy na pravém zápěstí. Boj se dvěma noži může vypadat frajersky, ale nikdy jsem ho zcela neovládla. Spousta lidí ho neovládá. No tak, Burchard taky nemá dva nože. „Je to boj na smrt?“ zeptala jsem se.

„Burcharda nedokážeš zabít, Anito. Jsi tak hloupoučká. Burchard tě jenom pořeže. Dostaneš možnost okusit ostří, nic vážného. Nechci, abys ztratila příliš mnoho krve.“ V jejím hlase zazněl náznak smíchu, vzápětí se vytratil. Její hlas prolétl místností jako závan ohně. „Chci tě vidět krvácet.“

Skvělé.

Burchard mě začal obcházet a já si držela zed' za zády. Zaútočil, zableskl se nůž. Neustoupila jsem, uhnula jsem čepeli a sekla po něm uprostřed prudkého pohybu. Zasáhla jsem jen vzduch. Burchard stál mimo můj dosah a pozoroval mě. Má plus minus šest set let praxi. To nepřekonám. Tomu se ani nepřiblížím.

Usmál se. Lehce jsem na něj kývla. Pokývl na oplátku. Možná znamení úcty mezi dvěma bojovníky. Buď to, anebo si se mnou hraje. Hádejte, pro co bych hlasovala?

Najednou mě zasáhlo ostří a rozťalo mi paži. Sekla jsem a zasáhla protivníka křížem přes břicho. Neuskočil, ale vrhl se na mě. Uhnula jsem noži a odpotácela jsem se od zdi. Usmál se. Ksakru. Chtěl mě dostat do otevřeného prostoru. Dosáhne dvakrát dál než já.

Cítila jsem prudkou ostrou bolest v ruce. Ale i po jeho plochem břiše se táhla tenká karmínová linie. Usmála jsem se na něj. Jeho víčka se zachvěla téměř nepatrně. Copak, cítí se mocný válečník nejistě? Doufám, že ano.

Ustupovala jsem před ním. Tohle je směšné. Umřeme tady postupně, pomalu, oba. K čertu s tím! Vrhla jsem se na Burcharda s prudkým švihnutím čepele. Zaskočila jsem ho, couvl. Napodobila jsem jeho přikrčený krok a začali jsme se navzájem obcházet.

„Vím, kdo je vrah,“ prohlásila jsem.

Burchard povytáhl obočí.

„Co jsi říkala?“ ptala se Nikolaos.

„Vím, kdo vraždí upíry.“

Burchard byl najednou u mě a rozťal mi košili. Nebolelo to. Jenom si se mnou hraje.

„Kdo?“ vyjekla Nikolaos. „Řekni mi to, nebo zabiju tohoto smrtelníka.“

„Jistě,“ odtušila jsem.

„Ne!“ vykřikl Zachariáš. Otočil se a střelil po mně. Kulka mi prosvíštěla nad hlavou. Já i Burchard jsme padli k zemi.

Edward vykřikl. Napůl jsem se zvedla a běžela k němu. Paži měl zkroucenou v podivném úhlu, ale žil.

Zachariáš vystřelil ještě dvakrát, pak mu Nikolaos vyrvala pistoli a odhodila ji na podlahu. Popadla ho a přitiskla k sobě, zlomila ho v pase a objala. Prudce se k němu sklonila. Zachariáš zakvílel.

Burchard klečel a sledoval celé to divadlo. Zabodla jsem mu nůž do zad. Zarazila jsem ho pevně, až po jílec. Burchard strnul, jednou rukou se pokusil čepel vytáhnout. Nečekala jsem, jestli se mu to podaří. Vytrhla jsem druhý nůž a vrazila mu ho ze strany do krku. Když jsem zbraň vytahovala, na ruce mi vystříkla krev. Znovu jsem ho bodla a on se pomalu zhroutil dopředu, tváří k zemi.

Nikolaos upustila Zachariáše na zem a otočila se, tvář postříkanou krví, růžovou blůzku šatů potřísněnou karmínem. Krev jí cákla na bílé punčošky. Zachariášovi chyběl krk. Oživovatel ležel na podlaze, ale hýbal se, snažil se lapat po dechu, pořád žil.

Upírka pohlédla na Burchardovo tělo, pak zavřískla. Zaječela jako hejkal, hlas se vracel ozvěnou. Vrhla se na mě s napřaženýma rukama. Hodila jsem po ní nůž. Odrazila ho stranou. Udeřila mě, silou celého těla mě srazila na zem a vrhla se na mě. Pořád křičela, znovu a znovu. Zvrátila mi hlavu ke straně. Nesnažila se mě očarovat. Používala jen hrubou sílu.

„Neeee!“ zaječela jsem.

Zazněl výstřel. Nikolaos sebou trhla, jednou, dvakrát. Pustila mě a já ucítila vítr. Vplížil se do místnosti jako předzvěst bouře.

Edward se opíral o zeď a držel Zachariášovu odhozenou pistoli.

Nikolaos k němu vyrazila. Vyprázdnil do jejího křehkého těla celý zásobník. Ani nezaváhala.

Zvedla jsem se do sedu a sledovala, jak upírka kráčí k Edwardovi. Hodil po ní nepotřebnou zbraň. Najednou byla u něj, srazila ho na podlahu.

Na zemi ležel meč skoro stejně velký jako já. Vytáhla jsem ho z pochvy. Byl těžký a nemotorný, táhl mi ruku dolů. Pozvedla

jsem ho nad hlavu, plochou stranou čepele jsem si ho napůl opřela o rameno a rozběhla se k Nikolaos.

Upírka už zase mluvila vysokým zpěvavým hlasem. „Budeš můj, smrtelníku. Můj!“

Edward vykřikl. Neviděla jsem proč. Rozmáchla jsem se mečem a jeho váha ho strhla šikmo dolů, což byl přesně účel. Ostří se zařalo upírce do krku s hlasitým vlhkým křupnutím. Meč zaskřípěl o kost a já ho vytrhla z rány. Špička klesla a škrtlá o podlahu.

Nikolaos se ke mně obrátila a začala vstávat. Znovu jsem se rozmáchla a sekla, úder strhl celé tělo s sebou. Zapraskaly kosti a já upadla na zem, jak se Nikolaos zhroutila na kolena. Hlava jí dosud držela na cárech masa a kůže. Zamrkala a pokusila se vstát.

Vykřikla jsem a bodla čepelí nahoru veškerou silou, kterou jsem vládla. Zasáhla jsem nemrtvou do hrudi, vrhla jsem se dopředu a vrazila zbraň hluboko do masa. Vyřinula se krev. Přitiskla jsem Nikolaos ke zdi. Hrot vyšel zády a škrábl o stěnu, když se upírka svezla na zem.

Klesla jsem na kolena vedle těla. Ano, vedle těla. Je mrtvá!

Ohlédla jsem se po Edwardovi. Na krku měl krev. „Kousla mě,“ oznámil mi.

Lapala jsem po vzduchu, ztěžka se mi dýchalo, ale bylo to skvělé. Já jsem naživu – a ona ne. Ona teda fakt ne. „Neboj se, Edwarde, pomůžu ti. Zbyla nám ještě spousta svěcené vody,“ usmála jsem se.

Chvilí se na mě díval, pak se rozesmál a já se smála s ním. Ještě pořád jsme se chechtali, když se z tunelu připlížili krysodlaci. Krysí král Rafael hleděl svýma černýma knoflíkovými očima na krveprolití kolem. „Je mrtvá.“

„Ding dong! Čarodějnice je mrtvá,“ zanotovala jsem podle Čaroděje ze země Oz.

Edward se chytil a začal napůl zpívat: „Stará zlá čarodějnice.“

Znova jsme padli smíchy a osrstěná doktorka Lillian nás ošetřila. Nejdřív Edwarda.

Zachariáš pořád ještě ležel na zemi. Rána na krku se mu začala zavírat, kůže znovu srůstala. Zůstane naživu, pokud se to o něm dá říct.

Sebrala jsem nůž ze země a dopotácela se k oživovateli. Krysy mě sledovaly. Nikdo se do toho nepletl. Svezla jsem se na kolena vedle něj. Roztrhla jsem mu rukáv u košile a odhalila gris-gris. Ještě nemohl mluvit, ale oči se mu rozšířily.

„Vzpomínáš si, jak jsem se tohohle chtěla dotknout svou vlastní krví? Zastavil jsi mě. Zdálo se, že máš strach, a já nechápala proč.“ Seděla jsem vedle něj a sledovala, jak se uzdravuje. „Každé gris-gris má něco, co pro něj musíš sehnat – v tomhle případě upíří krev – a něco, co nesmíš nikdy udělat, jinak se kouzlo zlomí. Puf.“ Pozvedla jsem ruku, z níž celkem hezky kapala krev. „Lidská krev, Zachariáši. Je to špatné?“

Vydal ze sebe zvuk podobný: „Ne!“

Krev mi stekla po lokti a zůstala viset v těžké chvějící se kapce nad jeho paží. Neobratně zavrtěl hlavou. Ne, ne... Krev ukápala a rozstříkla se na jeho kůži, ale o gris-gris nezavadila.

Napětí z něj vyprchalo.

„Dnes nějak nemám trpělivost, Zachariáši.“ Krev jsem roztřela přes splétaný náramek.

Vytřeštil oči zčásti obrácené v sloup. Vydal přiškrcený zvuk hluboko v hrdle. Rukama škrábal podlahu. Hrudník se mu zachvíval, jako by nemohl dýchat. Celým tělem jako by prolétl povzdech, dlouhý výdech, a pak Zachariáš ztichl.

Zkontrolovala jsem tep. Nic. Odřízla jsem gris-gris nožem, stiskla ho v ruce a strčila do kapsy. Černá magie.

Lillian mi přišla ovázat paži. „Tohle je jenom provizorní. Potřebuje to sešít.“

Přikývla jsem a vstala.

„Kam jdeš?“ zavolal Edward.

„Pro zbytek našich zbraní.“ A najít Jean-Clauda. To jsem neřekla nahlas. Pochybují, že by pro to měl Edward pochopení.

Dva krysáci šli se mnou. To bylo dobře. Jen ať jdou, pokud se do ničeho nebudou plést. Phillip byl stále zhroucený v koutě. Nechala jsem ho tam.

Sebrala jsem zbraně. Přehodila jsem si samopal přes rameno a brokovnici nesla v ruce. Připravena na vše. Zabíla jsem tisíciletou upírku. Ne, ne já. Určitě ne.

Spolu s krysáky jsem našla upíří vězení. Bylo tam šest rakví. Každá měla na víku posvěcený kříž a stříbrné řetězy držely víko na místě. V třetí rakvi byl Willie. Spal a vypadalo to, že se snad už nikdy neprobudí. Nechala jsem ho tak, aby se vzbudil s příchodem noci. Aby si šel po svém. Willie není špatný člověk. A na upíra je přímo skvělý.

Všechny ostatní rakve byly prázdné, zbývalo otevřít pouze tu poslední. Odmotala jsem řetězy a položila kříž na zem. Jean-Claude ke mně zvedl oči. Byly jako půlnoční oheň. Mírně se

usmíval. Vybavila jsem si svůj první sen o rakvi plné krve a o tom, jak se po mně natahoval. Ustoupila jsem a on vstal z rakve.

Krysáci se syčením ustoupili.

„To je v pořádku,“ uklidnila jsem je. „Svým způsobem je na naší straně.“

Vyšel z rakve, jako by se právě příjemně prospal. Usmál se, vztáhl ke mně ruku. „Věděl jsem, že to dokážeš, *ma petite*.“

„Ty namyšlená pijavice!“ Vrazila jsem mu pažbu brokovnice do žaludku. Zlomil se v pase tak akorát. Udeřila jsem ho do čelisti. Zapotácel se. „Přestaň se mi hrabat v hlavě!“

Třel si obličej a na dlani mu zůstala krev. „Znamení jsou trvalá, Anito. Nemohu je vzít zpět.“

Stiskla jsem brokovnici tak, až mě bolely ruce. Z rány na paži mi zase začala téct krev. Zamyslela jsem se nad tím. Na chvíli jsem zvažovala, že bych mu ten jeho dokonalý ksichtík ustřelila. Neudělala jsem to. Pravděpodobně bych toho později litovala.

„Můžeš aspoň nechat na pokoji moje sny?“ zeptala jsem se.

„To mohu. Omlouvám se, *ma petite*.“

„Přestaň mi tak říkat.“

Pokrčil rameny. Jeho černé vlasy měly ve světle pochodní téměř karmínový lesk. Až to bralo dech. „Přestaň si hrát s mou myslí, Jean-Claude.“

„Co tím míníš?“

„Vím, že ta tvoje nezemská krása je jen trik. Nech toho.“

„Já nic nedělám.“

„To má znamenat co?“

„Až najdeš odpověď, Anito, přijď za mnou a promluvíme si.“

Byla jsem příliš unavená na hádanky. „Co si o sobě sakra myslíš? Takhle využívat lidi!“

„Jsem nový vládce města.“ Najednou stál u mě, pohladil mě po tváři. „A ty jsi mě dosadila na trůn.“

Ucukla jsem. „Drž se ode mě chvílku dál, Jean-Claude, nebo přísahám, že tě...“

„Zabiješ mě?“ Usmíval se. Posmíval se mi.

Nezastřelila jsem ho. A to někdo tvrdí, že nemám smysl pro humor.

Našla jsem místnost s hliněnou podlahou a několika mělkými hroby. Phillip se tam nechal odvést. Až když jsme stáli a dívali se na čerstvě rozhrabanou hlínu, obrátil se ke mně. „Anito?“

„Pššt.“

„Anito, co se děje?“

Začínal se rozpomínat. Za několik hodin by do jisté míry ožil ještě víc. Na den dva by byl skoro jako opravdový Phillip.

„Anito?“ Hlas měl vysoký a nejistý. Malý kluk, který se bojí tmy. Popadl mě za paži a jeho ruka byla velice skutečná. Oči měl stále dokonale hnědé. „Co se děje?“

Stoupla jsem si na špičky a políbila ho na tvář. Jeho kůže hřála. „Musíš si odpočinout, Phillipe. Jsi unavený.“

Přikývl. „Unavený.“

Dovedla jsem ho k měkké hlíně. Lehl si do ní. Pak se posadil, oči vytřeštěné, hrábl po mně. „Aubrey! On...“

„Aubrey je mrtvý. Už ti nemůže ublížit.“

„Mrtvý?“ Zadíval se dolů na své vlastní tělo, jako by ho viděl až teď. „Aubrey mě zabil.“

Přikývla jsem. „Ano, Phillipe.“

„Mám strach.“

Držela jsem ho v náruči a hladila ho po zádech v plynulých, zbytečných kruzích. Objímal mě, jako by mě nikdy nechtěl pustit.

„Anito!“

„Tiše, tiše. Všechno je v pořádku. Všechno je v pořádku.“

„Ty mě teď vrátíš do hrobu, že ano?“ Odtáhl se, aby mi viděl do obličeje.

„Ano.“

„Nechci umřít.“

„Už jsi mrtvý.“

Díval se na své ruce, zatínal je a povoloval. „Mrtvý?“ zašeptal. „Mrtvý?“ Lehl si do čerstvé hlíny. „Ulož mě zpátky,“ řekl.

A já to udělala.

Nakonec zavřel oči a tvář zmalátněla, zmrtvěla. Klesl do hrobu a byl pryč.

Padla jsem na kolena vedle Phillipova hrobu a dala se do pláče.

48

Edward měl vykloubené rameno, zlomené dvě kosti v paži plus jedno upíří kousnutí. Já dostala čtrnáct stehů. Oba jsme se uzdravili. Phillipovo tělo bylo přeneseno na místní hřbitov. Kdykoli tam pracuji, musím jít kolem a pozdravit ho. I když vím, že Phillip je mrtvý a je mu to jedno. Hroby jsou pro živé, ne pro mrtvé. Dávají nám něco, na co se můžeme soustředit místo

skutečnosti, že naši blízcí hnijí dole v hlíně. Mrtví nestojí o pěkné květiny nebo tesané mramorové sochy.

Jean-Claude mi poslal tučt bílých růží s dlouhými stonky. S nimi kartičku, na níž stálo: „Pokud jsi zodpověděla otázku podle pravdy, přijď si se mnou zatančit.“

Na rub kartičky jsem napsala „Ne“ a za denního světla ji strčila pode dveře Provinilých slastí. Jean-Claude mě přitahoval. Možná ještě přitahuje. A co? Myslí si, že to něco změní. Já ne. Stačilo mi navštívit Phillipův hrob, abych si to uvědomila. Ale ksakru, vlastně jsem ani nemusela chodit tak daleko. Vím, kdo a co jsem. Jsem Popravčí. Já s upíry nechodím. Já je zabírám.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy, narozena jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas, po smrti matky během automobilové nehody v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine*. V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již po delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, jež má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* a novelizaci z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blakeovou, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti / Triton 2006), **The Laughing Corpse** (1994), **Circus of the Damned** (1995), **The Lunatic Cafe** (1996), **Bloody Bones** (1996), **The Killing Dance** (1997), **Burnt Offerings** (1998), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004) a **Danse Macabre** (2006). Anita Blakeová žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá se nechat najmout ani k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému vlkodlakovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit s pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích vyšlo prvních šest knih společně pod tituly **Club Vampyre** (1998)

a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn** (1999).

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004) a **A Stroke of Midnight** (2005). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta – Královna vzduchu a temnot – a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí nadlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli. Právě otevřené využití motivů erotiky a násilí spojené s oblíbenou směsí fantastických a hororových témat činí z tvorby Laurell K. Hamiltonové vítané osvěžení nikterak bohaté nabídky tohoto žánru na českém trhu; snad se bude domácím čtenářům líbit stejně jako těm zahraničním.

TRIFID

Laurell K. Hamiltonová
Provinilé slasti

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 790. publikaci, v edici TRIFID svazek 111.

Vydání 1.

Z anglického originálu Guilty Pleasures
přeložila Lucie Lukačovičová.

Odpovědné redaktorky Martina Čechová, Marie Bubníková.

Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Autorský medailon Martin Šust.

Vytiskla Tiskárna Vyšehrad Praha.

ISBN 80-7254-669-4

www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 169,– Kč
(členové SFKTRIFID 119,– Kč)